

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Напрегната
космическа опера!

ФАНТАСТИКА

132

ЧАРЛЗ СТРОС

**ЖЕЛЕЗНИЯТ
ИЗГРЕВ**

Където е днес Строс, утре ще бъде
съвременната научна фантастика!

ЧАРЛЗ СТРОС

ЖЕЛЕЗНИЯТ ИЗГРЕВ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Двайсет и четвърти век. Някой взривява звездата, около която се върти Москва, скучен и незабележим свят. Най-вероятният виновник е търговският съперник Нови Дрезден и оцелелите от атаката задействат ответния удар — изпращат субсветлинни атомни бомбардировачи, за да си отмъстят. Но на Земята знаят със сигурност, че виновникът не е Нови Дрезден. За неутрализиране на атаката е необходим анулиращ код, известен само на оцелелите московски дипломати. Проблемът е, че някой ги избива систематично.

На Оливия и Хауард

Благодарности на: Емет О'Брайън, Кейтлин Бласдел, Андрю Уилсън, Саймън Бисън, Кори Доктороу, Кен Маклеод и Джеймс Никол. Бих искал да отбележа помощта на Емет, който направи много повече, отколкото би трябвало да се очаква от един читател, на Кейтлин, моя агент, заедно задаваше въпросите, които трябваше да ми се задават, и на Джеф Милър — за един вдъхновяващ цитат.

ПРОЛОГ

ДЕТЕТО СРЯДА

Взрив: T + 1392 дни, 18 часа и 9 минути

Сряда тичаше с разтуптяно сърце по тъмните коридори на станцията. Зад нея, скрит от погледа, но осезаем като постоянно присъстваща заплаха, бягаше неумолимият ѝ преследвач — кучето. Хрътката-убиец нямаше работа тук, нито пък тя. Олд Ньюфаундленд Четири беше в процес на окончателна евакуация, последният кораб трябваше да се разкачи от зеления терминал преди четиринадесет минути — непрестанно ѝ го напомняше една премигваща в лявото ѝ око икона: отброяваше времето в обратен ред — и да се насочи към най-близкия район от плоско пространство-време за скок далеч от опасността. Програмата за евакуация не се трогваше от избягали тийнейджъри, побъркани дрезденски капитани с тайни заповеди и гестаповски кучета, в чиито очи гори неутолимата жажда да убиват. Тя си пое отчаяно дъх. Нервите ѝ бяха изпънати докрай и дробовете ѝ пламтяха от разредената атмосфера. Беше на шестнайсет и малко и ако не успееше да открие начин до няколко минути да се отърве от кучето и да се изкатери до централната част на станцията...

Не искаше да е тук, когато дойде ударната вълна.

На три цяло и шест светлинни години разстояние и преди почти три цяло и шест години във времето всичките двеста милиона обитатели на безличния максвят^[1], наречен Москва, бяха издъхнали. По онова време Москва, тази интровертна, ако не и почти селска държавица, беше в разгара на политически безредици и на един крайно изострен търговски спор с Нови Дрезден, по някакъв досаден въпрос, отнасящ се до биодиверсии и свободна търговия, инженерен агробизнес и контрол на валутната обмяна. Сега Олд Ньюфаундленд Четири, Станция Единадесет, беше последната суверенна територия на Федерална република Москва. Само преди четири часа смъкнаха знамето в централната зала под печалните звуци на духовия оркестър,

след което тръгнаха с маршова стъпка към дока. Край на играта, нацията е разпусната. Беше станало недоразумение и дрезденските бойни кораби бяха атакували един московски търговски съд. Пистолетни изстрели срещу тълпата в тесния док. А после някой — до ден-дневен наследниците на дрезденското правителство разгорещено отричаха вината да е тяхна, макар че, за да си вържат гащите, бяха езекутирали предшествениците си — бе ударил системното слънце на Москва със забранено оръжие.

Сряда не помнеше много ясно Москва. Баща ѝ бе инженер по азотните цикли, майка ѝ — специалист по протозоонна екология, двамата се бяха преместили на станцията още когато тя бе на четири, като част от екипа, натоварен със задачата да се грижи за животоподдържащото ядро, туптящо в центъра на огромния орбитален комплекс. Но сега сърцето беше спряло. Нямаше никакъв смисъл да се преструват повече. След по-малко от ден челото на вълната, вдигната от погребалната клада на Московското слънце, щеше да ги удари ѝ безмилостно да унищожи всеки обект, незащитен с поне трийсетметров слой от метал и скала. Старият Нюфи, който се носеше на синхронизирана орбита около лишено от планети кафяво джудже, бе твърде голям и твърде крехък, за да издържи на буря, предизвикана от взрива на свръхнова само на един парсек разстояние.

Сряда стигна до едно разклонение. Спря, задъхана и уплашена, и се огледа. Наляво или надясно, нагоре или надолу? Вече бе допуснала грешка: беше се спуснала надолу и се бе отдалечила от централната част на комплекса и жилищните отделения. Там имаше асансьори, които се издигаха чак до горния край или се спускаха право надолу, имаше дълги прави шахти. Централната пощенска служба, контролът на движението, митницата и биоизолационното също се намираха в средата на станцията. Но горната част на херметически затворения похлупак бе на цели шейсет метра над нея, после имаше още сто метра подпорни съоръжения, които трябваше да изкатери, преди да се озове в централната част, а ако използваше асансьорите, кучето щеше да я надуши. Тук долу центробежната сила бе доста по-осезаема и тя усещаше притеглянето ѝ почти като истинска гравитация — можеше да завърти рязко глава, без да ѝ се завие свят, а краката ѝ сякаш бяха налети с олово. Катеренето щеше да е бавен и мъчителен процес,

Кориолисовата сила^[2] пък се опитваше да я изтегли встрани от водещата към спасение стълба.

Приглушени панелни светлини мъждукаха от тавана, превключени на програма „лунна светлина — седем“. Лозята в малкия стъкленик в центъра на кръстопътя вече бяха повехнали след осемнайсет часа мрак. Всичко тук долу бе мъртво или умиращо, като трупа, на който се бе натъкнала в обществената тоалетна две палуби по-горе и три сегмента встрани. Когато разбра, че кучето я преследва, тя тръгна към апартамента, където бе живяла с родителите си и с малкия си брат: надяваше се миризмите там да го объркат и тя да се измъкне с някой от евакуационните кораби. Но тук долу бе попаднала в капан и единственото, което можеше да направи, бе да тръгне към канцеларията на службата за контрол на движението и да заключи вратата отвътре...

Опитът я подтикваше да продължи напред. Този сектор бе за административните служби, станционната полиция и митническият и търговски контрол, както и за дежурния персонал на смяна. Вратите на тъмните канцеларии зееха отворени, по бюрата и креслата вече се бе натрупал прах. Тя забърза към полицейския участък. На преградата в приемната имаше табелка „Участъкът е затворен“. Срядя се прекатери с пъшкане през преградата и скочи от другата страна.

Старата кожена чанта, която ѝ бе наредил да вземе Херман, я удари по хълбока и тя изруга — не толкова заради болката, колкото заради белята, в която я бе вкарала. Беше пълна с хартиени листа: дебели, кремави на цвят, изписани с истинско мастило, което не се размиваше и не мутиреше в различни шрифтове, когато докоснеш ръба с пръст. Неинтелигентен материал, от онзи вид, който някои използваша, когато наистина, *ама наистина* не искаха в инфотрафика им да се загнезди шпионски червей. А на самото дъно на чантата се гушеше херметически затворена касетка, молекулярно хранилище, съдържащо пълния архив на станционната митническа служба. Архив, заради който някой бе готов да я убие.

Тя завъртя ключа да усили светлината до ниво „сумрак-седем“ и огледа участъка. Беше идвала тук на образователен курс заедно с констабъл Барка. Нещо като превантивен урок за това как да не се забъркващ в разни каши. Но сега обстановката изглеждаше коренно променена, канцелариите, арестантските килии и чакалните зееха

пусти като очниците на череп. В администрацията си мислеха, че знаят всичко за тийнейджърите, но грешаха. Сряда бе видяла един заключен шкаф в оперативния отдел и бе попитала какво държат в него. Пит й обясни, че вътре държат залепващата пяна и ампулите с лютив газ, противогазите й белезниците, в случай че избухнат размирици. „При сигнал за метеж счупи стъклото“. Нюфи бе мирно местенце, през последните трийсет години бе имало само едно убийство и няколко десетки свивания. Полицаяте сигурно си мислеха, че Специалният отряд са просто техници, които пращаш да почистят вентилационната шахта от гнездо на оси. Тя спря пред заключения шкаф, пусна чантата на земята и се огледа за нещо, което да й свърши работа.

Пред вратата на участъка задраскаха нокти, после спряха.

Взрив: T + 1392 дни, 17 часа и 30 минути

— Какво искате да кажете с това „няма я“? — попита раздражено констабъл Ито. — Не можете ли да държите собственото си дете под...

Високият прегърбен мъж прокара пръсти през оредяващата си коса.

— Ако имате деца, ще ме разберете. Съжалявам! Вижте, просто я няма. Зная, че има бордова карта, защото лично й я закачих на якето. Не е тук обаче. Може да се е върнала в апартамента за нещо.

— В апартамента? — Ито вдигна визьора и се втренчи в изплашеното лице на бащата. — Не може да е толкова глупава. Наистина не може.

— Деца! — Прозвуча почти като проклетие. — Не, не мисля, че е толкова глупава. Но не е на борда на кораба, освен ако по някакъв начин не си е изключила имплантантите. Констабъл Клайн прати издирващ сигнал преди близо час. Освен това тази сутрин изглеждаше обезпокоена от нещо.

— По дяволите! Има имплантанти значи? Добре де, ще пратя съобщение. И без това тук е истинска лудница. Имате ли изобщо представа какво е да настаниш хиляда и петстотин души? Сигурно дъщеря ви се е пъкнала някъде, където не й е мястото, в сервизните помещения или при екипажа. А може да е решила да се качи

незабелязано на „Мечтата на Сикорски“, макар че един Господ знае защо ще го прави. Ще я намерим, обещавам ви. Пълните данни, ако обичате?

— Виктория Стругър. Шестнайсетгодишна. Трета от фамилията.

— Аха. Добре. — Ито заразмърдва пръстените на дясната си ръка: докосваше различни командни глифове в полицейското виртуално пространство. — Ако е някъде на борда на тази браква, скоро ще я намерим. Ако не, след десет минути програмата ще задейства генерално издирване. Сега ще ви помоля да ме извините...

— Разбира се. — Морис Стругър се отдръпна от бюрото на констабъла. — Нищо чудно да си е пустила значката в тоалетната — промърмори на себе си. Следващата на опашката, възрастна женица, веднага атакува констабъла заради размерите на отредения ѝ настанителен модул: отказваше да повярва, че това е нейният апартамент — миниатюрната единична каюта в петхилядния кошер евакуационни контейнери, наблъскани в товарния отсек на дрезденския транспорт „Дългият поход“ бе максимумът, на който можеше да се надява всеки от тях до пристигането им в съседната Септагонова система. За тяхното преместване вече бе платено, щеше да е гратис, с любезното съдействие на правителството (новото) на Нови Дрезден с добавка от търговския излишък на Република Москва, но контейнерите, разбира се, не бяха президентски апартамент на луксозен лайнер. „Надявам се на Вики скоро да ѝ омръзне. Може пък да ѝ е от полза, ако полицаите я сгащят и я попритиснат. Това ще я научи да не си завира носа навсякъде, особено в критични моменти...“

Взрив: T + 1390 дни

Какво ще кажете за *такова* момиче? Бледа кожа, късо подстригана черна коса, воднистосини очи. Дяволче — или безпризорно хлапе? Всъщност тя бе самотна. Бе нетипично умна за възрастта си — все пак беше рожба на щателно планиране от страна на родителите си и на внимателно подбиране на генетичните комбинации, за да бъдат избегнати всякакви потенциални несполуки. Беше оборудвана с най-скъпите интерфейсни имплантанти, внос от

Септагон: само най-доброто за тяхното дете. Вече беше на седемнайсет, мрачна и мълчалива, в един от *онези* периоди. Носеше само черно и прекарваше свободното си време в провиране из сервизните шахти или в обучение с невроградината с осемнайсет милиона синапса, която бе преместила в спалнята си (родителите ѝ дори не смееха да се замислят на какви сънища я учи). Отглеждаше растения: беладона, валериан, самакитка, бучиниш — какво ли щяха да правят с тях, когато пораснеха? (Никой не знаеше. Никой не искаше да знае.) Слушаше потискаща музика в стаята си, при затворена врата. Обезпокоените ѝ родители се опитаха да я запишат в кръжоци за активни занимания — уроци по катерачество, слънчево ветроходство, карате — но тя не се запали по нищо. Казваше се Виктория, но другите тийнейджъри я наричаха Сряда — тя мразеше това име, но не колкото мразеше истинското си.

Беше саможива. И като повечето саможивци от незапомнени времена, от съвсем малка, си имаше невидим приятел — играеха си заедно, най-често на тайни агенти. Асансьорен сърфинг. Скокове в шахти — с кислородна маска: човек никога не знае какво може да се случи от другата страна на някоя херметична преграда. Но повечето деца нямаха невидими приятели, които да им нашепват чрез скъпите мрежови имплантанти, да не говорим да им преподават уроци по стеганография^[3], анализ на движението, откриване на „опашка“ и гмуркане в контейнери за отпадъци. Освен това повечето деца с времето се отърсваха от невидимите си приятели — но не и Сряда. Това беше така, защото невидимите приятели на повечето деца всъщност бяха въображаеми. Нейният не беше.

Когато бе по-малка, бе признала на брат си Джереми за своя приятел, когото наричаше Херман, но Джерм тутакси я издаде на мама и в резултат последваха напрегнати разпити и няколко посещения при специалист. След като осъзна какво се очаква от нея, тя моментално отрече всичко, но не веднага — Херман ѝ бе казал как да го направи, за да не пробуди подозрение. „Никога не си сам, когато имаш шизофрения“ — пошегува се язвително, с което я ядоса, защото тя знаеше, че шизофренията няма нищо общо с раздвоението на личността и има много общо с това да чуваш в главата си гласове. Тя побърза да си поръча хлорпромазин и флупентиксол от кухненската аптечка и прекара няколко дена в мъгла, докато Херман търпеливо ѝ

обясняваше какви са възможните рискове от подобна необмислена постъпка: Паркинсоновата болест бе един от страничните ефекти при примитивните невролептици^[4]. Имаше чувството, че се е озовала в свят, в който не е стъпвала никога.

От месеци всички знаеха за предстоящата евакуация. Знаеха го с точност до деня, дори до часа. Корабите започнаха да пристигат седмица преди обявеното начало. Обикновено Нюфи приемаше по един лайнер на месец: пасажерите и товарите минаваха през митницата и после пътуваха с по-малки кораби. Но точно сега всички товарни и пасажерски рампи на централния диск бяха разширени и херметизираните им ръкави стърчаха навън като огромни паразити, впили се в търбуха на станцията.

Преди две седмици оцелелите вътресистемни товарни кораби се бяха прибрали за последен курс и ги бяха оборудвали с модулни жилищни отсеци. Сега всички се бяха наблъскали на станцията, трийсет хиляди обречени души, кръжащи над еклиптиката на един мъждив червен газов гигант с маса, надвишаваща осем пъти масата на Юпитер. Имаха предостатъчно гориво — горивото бе основната суровина, от която се препитаваше Олд Нюфаундленд Четири: шестстотин мегатона рафиниран метанов лед, прибран на сухо в огромен резервоар, който се носеше по инерция на километри зад оста на голямото колело. Освен това бяха достатъчно близо до един от редовните маршрути между Септагоновата система и старите светове и можеха да разчитат на транспортните средства, които прекосяваха тази част на пространството. Все още имаха рентабилен бизнес и можеха да се издържат сами, всъщност дори го правеха. Но не можеха да останат тук — не и при приближаващия се железен изгрев.

Лайнерът „Мечтата на Сикорски“ се бе скачил с централния ръкав, за да прибере губернатора и по-важните персони от управата на станцията. Зад него висяха в нетърпеливо очакване други два товарни кораба от Нови Дрезден, пратени в поредния символичен жест на помирение. Приличаха на бременни жаби, напъпили с обемисти евакуационни контейнери, прикачени за централните им товарни стрели — третокласно удобство за няколко десетки хиляди пътници, на които предстоеше триседмично пътешествие на разстояние от

четирийсет и осем светлинни години до Септагоновата система, където щяха да бъдат презаселени.

Дори Септагон щеше да е обезпокоително близо до фронта на ударната вълна, но той бе най-близкият център за евакуация. Разполагаха с достатъчно финансови средства, за да настанят всички и да им намерят работа: управленческата политика активно поддържаше имиграцията. Имаха възможност да теглят чертата под инцидента и да погледнат в бъдещето, да загърбят миналото и да забравят мрачното отчаяние, увиснало като облак над станцията, откакто преди три години и половина бе пристигнала вестта за Инцидента. След онзи страшен час не бяха малко случаите на самоубийства, имаше и няколко бунта — на всеки останал жив на станцията се падаха стотици призраци. Крайно неподходящо място за отглеждане на деца.

Мама, тате и Джереми се бяха пренесли на „Дългият поход“ преди два дена и бяха помъкнали и Сряда — опитваха се да я заразят с прекомерния си ентузиазъм. Но зад тази фасада зееха дупки, също като празните места в семейните фотографии. Братовчедката Джейн, чичо Марк, дядо и баба нямаше да дойдат. Във всеки случай не и в плът и кръв — сега те бяха прах, изпепелени от божествения вятър, който щеше да профучи покрай станцията след четири дни.

Изплашени стюарди отведоха Сряда и семейството ѝ до тяхната палуба, коридор, отсек и каюта. Разполагаха с миниатюрно семейно пространство — четири ниши за спане и всекидневна два на три метра, с надуваеми мебели. Техният дом за времето на пътуването. Щяха да се хранят в бюфета на Розовата палуба, да се къпят в хигиенния център „Лале“ и да се радват, че са останали живи — не както Мика и нейния съпруг, приятели и съседи, които се бяха прибрали у дома на едномесечна отпуска за първи път от пет години, когато ги бе застигнал Инцидентът.

Но само след няколко часа Сряда почувства, че започва да оглупява от скука. Растенията ѝ бяха измрели; невроградината бе изключена и прибрана в хладилна камера и им бяха наредили да останат в жилищния отсек, докато корабът не се отдели от станцията, като единствените им забавления щяха да са нещастната корабна мрежа и лоботомизираното медийно хранилище. Някакъв неизвестен, но многообещаващ талант от Нови Дрезден — общество с много по-стриктни порядки от Московското, — изглежда, бе преценил, че

интерактивите и книгите с ужаси не са подходящи за подрастващи, и бе наложил върху тях родителски контрол. Приятелите на Сряда — поне тези, които можеше да нарече свои приятели — бяха разпилени по другите кораби. Дори Херман я бе предупредил, че няма да може да разговаря с нея след първия скок. Щеше да е поне някакъв изход, ако разполагаха с криогенни капсули, но при ограничените възможности на станцията нямаше никакъв начин да се обработват повече от стотина-двеста души на час, така че Сряда си оставаше жертва на скуката поне през първата седмица.

Единственото утешение бе, че щеше да разполага с цял един нов свят, който да изследва. Не се беше качвала на кораб от осемгодишна и гореше от нетърпение да приложи наученото на практика. Освен това Херман я бе осведомил, че познава добре кораба и може да я разведе из него. Това беше сравнително нов модел тежкотоварен превозвач от клас „Бакху“, конструиран в корабостроителницата на Бургундия, с животоподдържаща инсталация от „Гърн енд такси“, Нови Дрезден. Беше предназначен за прекарване на масивни товари и по тази причина бе оборудван с термоядрени двигатели и контраротационни инерционни колела — далечен отглас от ултрамодерните трансферни блокове на гравигенераторите. Скоковият му модул бе запечатан и недостъпен — вероятно закупен някъде, където знаеха да правят подобни неща: нито Дрезден, нито Москва бяха на необходимото техническо равнище, за да подскачат върху сингуларни. Но Херман очевидно познаваше добре разположението на кораба, а Сряда се измъчваше от скука. Ето защо бе склонна да изучава този нов свят, а когато му го каза, той добави някои свои идеи за това накъде да се отпрати.

Сряда не можеше да понася затворените помещения. Наставникът ѝ от втори клас често казваше, че била „като котка, приемаща всяка затворена врата за лично предизвикателство“. Така че тя си взе шперц-пистолета и чантичката с инструменти — не от желание да прониква с взлом, а просто защото знаеше, че няма да се примири, докато не узнае какво се намира зад всяка заключена врата. (Корабът имаше двуслоен корпус и единствените врати, които се отваряха към вакуума, бяха въздушните шлюзове. Освен ако не беше толкова глупава, че да отключи някоя врата, снабдена с предупредителни светлини, масивни уплътнители и механични

прекъсвачи, нямаше никаква опасност да се озове в космоса. Така поне смяташе...)

Никой не беше забранил на пасажерите да обикалят по коридорите, но Сряда имаше усещането, че ще ѝ се скарат, ако се появи някъде, където не ѝ е мястото. Ето защо се промъкна до централната ос и по нея се спусна до екипажния пръстен, като прибягна до един хитроумен способ — настани се на покрива на асансьорната кабина с помощта на вакуумни клапи; асансьорът се засилваше с шеметна скорост, а после преминаваше в мъчителен спирачен режим, когато се опитваше да се отърве от нея. Сряда измина разстоянието няколко пъти, като се оглеждаше за вентилационни отвори. Накрая реши, че е настъпил моментът за действие, гмурна се в една отворена тъмна сервизна шахта, хлъзна се надолу по друга тръба, метна се на покрива на преминаващо по коридора пътническо вагонче и сърфира върху него през целия път до един от главните вентилационни бронхи. Къртиците-чистачи във вентилационната система не ѝ създаваха проблеми, защото беше жива и се движеше, което за тях бе достатъчно. След около час пълзене из тръбите беше уморена и леко обърквана — и точно тогава се натъкна на филтрационния похлупак, за който ѝ бе споменал Херман.

Откри го на пода на една тясна шахта: бръмчеше едва доловимо под ритъма на мързеливо потръпващите турбулентни помпи. От краищата му струеше бледосинкава светлина на ултравиолетови лампи. Тя се наведе учудена, „Стерилизатори на борда на космически кораб?“ По правило ги имаше само в животоподдържащата система. Но ако не грешеше, това бе един от жилищните отсеци. В такъв случай защо го бяха монтирали тук? Бърз оглед на прикрепващите болтове доведе до разкриването на друга аномалия — тъничка жица, която се губеше в отвор на пода на шахтата. Несъмнено това бе кабел на алармена инсталация. Не от ненадеждните инфрачервени сензори, които можеха да бъдат задействани от случайно преминаваща почистваща машина, нито свързана с очна ябълка невроградина, която лесно се объркваше от светлосенките, а чиста проба старовремска алармена инсталация! Сряда я атакува с инструментите, които внимателно бе събирала от няколко месеца. Кабел като този не беше особено труден...

След минута откачи похлупака и го повдигна на една страна. Да пусне вътре миниатюрна камера бе въпрос на секунди. Микроокото с дистанционно управление — дегизирано като паяк-играчка — започна да обикаля в лениви кръгове; предаваше картини от тясна стая, затворена врата и лавици с кутии по стените. Канцелария? Или сейф на капитана? Сряда не можеше да определи, но без съмнение бе място, където държаха особено ценните товари и вещи, с други думи, неща, които е най-добре да бъдат затворени под ключ, но да са достъпни за проверка по време на полета. Досиета. Търговски сертификати. Документи, заповеди, ДНК проби, шифроключове, патентен софтуер.

„Защо не надзърнеш? — попита я един познат глас. Херман проектира зад очите ѝ полупрозрачен план. — Обърни внимание: според оригиналното разположение това е част от отделението на капитана“.

— Смяташ ли, че ще открия съкровище? — попита Сряда и се огледа за подходящо място, където да завърже въжето. Изкушението на забранения плод бе наистина силно и не можеше да устои.

Заклучени врати. Момиче на определена възраст, което преминава през един от онези периоди. Специални модификации. Сини пластмасови паяци-играчки. Поверителни разпореждания, написани върху неинтелигентно хартиено копие. Невидими приятели. Бордова карта в асансьорната шахта. Мъртва звезда. Вселена, която е затаила дъх, И...

---

[1] Термин, който се използва, за да се опише процесът на международна „макдоналдизация“ на стоките и услугите, като елемент от глобализацията — Б.пр. ↑

[2] Кориолисова сила — на името на френския изследовател Г. Кориолис; ускорение, което се появява при движение в неинерциална система, въртяща се спрямо инерциалната. — Б.пр. ↑

[3] Изкуство и наука за писане на скрити съобщения по такъв начин, че никой освен получателя да не разбере за съществуването на съобщението. В противовес на криптографията, при която съществуването на писмото не е скрито, а само неговото съдържание. — Б.пр. ↑

[4] Група успокояващи психиката фармацевтични препарати. — Б.пр. ↑

ЖЕЛЕЗНИЯТ ИЗГРЕВ

Взрив: Т нула.

Малко извън разширяващия се светлинен конус на настоящето бе умряла звезда — с поразено желязно ядро.

Нещо — някаква странна неестествена сила — бе завързало възел в пространството, затваряйки в него сърцето на звездната пец. Гигантска примка от суперструни^[1], извита на една страна, се разширяваше и свиваше, а през това време звездното ядро плаваше из „джобна вселена“^[2], където времето измерение наподобяваше навито руло в мащаби, измерими с Планкови единици^[3], и в друго пространство — едно от затворените, сгънати към себе си, подразбиращи се от стандартните физични модели пространства — което го беше изместило. В джобната вселена бе изминало неимоверно много време, но отвън часовникът не би изброил и няколко секунди.

От гледна точка на дрейфуващото ядро, останалата част от вселената изглеждаше, сякаш се е отдръпнала в безкрайността, изчезнала зад хоризонта на събитията, и щеше да остане отвъд него, докато зоната на разширяване не изгуби инерция. Кипящата топка газ, която озаряваше свой собствен космос, започна постепенно да загасва. Минаваше време, огромно по мащаби и същевременно равняващо се на едно мигване на окото във външната вселена. Звездната сърцевина изстиваше и се свиваше, сиянието ѝ намаляваше. Постепенно тя се превърна в самотно бяло джудже с температура, клоняща към абсолютната нула. Термоядреният процес не спря, но продължи невероятно лениво, с посредничеството на квантови тунели и при смразяващ студ. За период, милиард пъти по-продължителен от този, който бе изминал във външната вселена от момента на Големия взрив, светлинните ядра се сляха, минаха през тунелите в квантовата стена на електронните си орбитали. По-тежките елементи се разпадаха по-бавно, разбиваха се на атоми и после се разлагаха до желязо.

Раздвижваха се огромни маси и в края на процеса, след около трилион години, звездата се превърна в единичен кристал от желязо, смачкан до сфера с диаметър от няколко хиляди километра: въртеше се бавно във вакуума, температурата ѝ беше едва една трилионна от градуса над абсолютната нула.

След това външната сила, която бе създала джобната вселена, мина в обратен ход, затвори „джоба“ и премести плътния сферичен кристал в отвора в сърцето на звездата — по-малко от трийсет секунди след избухването на бомбата. И портите на ада се разтвориха.

Желязото не се възпламенява лесно, процесът е ендотермичен, енергопоглъщащ. Когато вътрешностите на звездата бяха изтръгнати и заменени от миниатюрно гюле студена разпадаща се материя, външната ѝ обвивка, задържана на известно разстояние от ядрото благодарение на радиационния натиск, започна да колабира през отвор с приблизително четвърт милион километра смразяващ вакуум. Последва я и най-външният слой, набираше скорост в образувалия се звезден гравитационен кладенец. Изминаха няколко минути и погледната отвън, фотосферата на звездата видимо започна да се свива — през нея преминаваха неимоверни по размери нагорещени газови вихри. А след това ударната вълна на имплозията достигна ядрото...

Никой така и не успя да предупреди обитателите на нарочената за унищожение планета. През първите минути изведените за наблюдение на слънцето сателити докладваха за неவிждано по размери слънчево изригване, предизвикало различни атмосферни смущения, включително северни сияния. Последваха предупреждения за бури до орбиталните работници и миньорите в астероидния пояс. Много малко сателити бяха оборудвани с релативистична връзка — средство за мигновено общуване с ограничен диапазон, неподлежащо на смущения и заглушавано, но пък ужасно скъпо и чувствително — и нищо не можеше да предупреди хората да избягат: сателитите просто един по един престанаха да излъчват, пометени от разрушителната вълна, която се отдалечаваше от звездата със скоростта на светлината. В някакъв метеорологичен институт една от дежурните се втрени озадачено в монитора и се опита да се сети каква може да е причината — всъщност тя бе единственият човек на планетата, който имаше възможност и време да осъзнае какво става. Но спътниците, чиято дейност следеше, бяха само на три светлинни минути по-близо до

слънцето от планетата, на която се намираше, а тя вече бе изгубила две от тях в разговори с колега — говореха си за къщата, която възнамеряваше да купи.

Всъщност ударната вълна бе разширяващ се сферичен фронт от водородна плазма, грееща ослепително при температура от милиони градуси и компресирана до такава степен, че притежаваше много от свойствата на металите; беше стотици пъти по-масивна от най-големия газов гигант в звездната система и когато се сблъска с железния кристал в сърцето на унищожената звезда, вече се носеше със скорост почти два процента от тази на светлината. При сблъсъка, само за няколко секунди, една десета от гравитационната потенциална енергия на звездата бе превърната в радиация. Термоядреният процес бе придружен от страни реакции: желязната сърцевина всмукваше светлинни ядра, с помощта на които строеше по-тежки и по-нагорещени, а също и не толкова стабилни посредници. За по-малко от десет секунди звездата изгори гориво, достатъчно да подхранва огненото ѝ сияние милиарди години. Джуджето от G-клас нямаше достатъчно маса, за да преодолее налягането на електронния разпад в ядрото си и да се свие до неутронна звезда, но въпреки това успя да излъчи мощна ударна вълна, съизмерима с изригването на свръхнова.

Колосалният импулс от неутринови частици се понесе във всички посоки; отнасяше по-голямата част от енергията на термоядрения изблик. Неутралните частици обикновено не реагират с материя, летящо неутрино с лекота преодолява дебел светлинни години слой от олово, без дори да забави скорост. Но тези частици бяха твърде много и докато се процеждаха през външните обвивки на звездата, прехвърляха значителна част от енергията си в мътния мехур от кипяща плазма, който бе заменил фотосферата. Недалеч зад тях се носеше друга мощна вълна от твърда гама-радиация и неутрони, милиард пъти по-ярки от звездата, чиито вътрешности разкъсваха. Умиращата звезда излъчи ослепителен импулс от рентгеново сияние, като трилион водородни бомби, взривени едновременно.

След осем минути — минута, след като бе забелязала проблема на един от мониторите — дежурната отново го погледна озадачено. По кожата ѝ пробягаха горещи вълни. Екранът премигна и угасна. Тя си пое дъх и усети острата миризма на озон. Всичко беше като в мъгла. Колегата ѝ също се оглеждаше учудено. Какво ставаше? Светлините

трепнаха и угаснаха, но двамата продължаваха да виждат благодарение на зловещото сияние във въздуха и на заревото, което проникваше през прозореца на тавана. След това светлинният квадрат, очертан от заревото върху пода, започна да дими и дежурната разбра, че няма да може да си купи мечтаната къща, нито да се види с родителите си, със сестра си — с никого. Всъщност последното нещо, което успя да види, бе озареният димящ квадрат на пода.

Все пак вселената прояви капчица милост — след секунди горните слоеве на атмосферата, превърнати в плазмена наковалня от преминаващия радиационен импулс, достигнаха тропопаузата. Половин минута след това първата ударна вълна изравни със земята сградата, в която се намираше дежурната.

Нито един от обитателите на планетата не живя достатъчно дълго, за да почувства първите мъчителни симптоми на лъчевата болест.

Взрив: T + 1392 дни, 12 часа и 16 минути

Среща се бе свила под бюрото и притискаше обемистия цилиндър към разгуптяното си от ужас сърце. Беше видяла тялото на митническия служител и веднага бе разбрала, че е мъртъв — точно както се твърдеше в написаните на ръка инструкции. А сега ужасното създание, което го бе направило, я преследваше и тя съжаляваше...

Чу драскане на нокти по полиетиленовия под. „Искам да се махна оттук — помисли си; пръстите ѝ бавно се плъзгаха по хлъзгавия от пот цилиндър. — Невъзможно е това да се случва с мен!“ Не виждаше кучето отвън, но въображението ѝ го рисуваше с всички страховити подробности: челюсти като диамантени остриета, широко разположени очи, сияещи от всепронизващите импулси на лидера. Виждаше малкия злобен пистолет, имплантиран в черепа му, мозъка, командван от вградени компютри, чиято цел бе да надделеят над инстинктите на добермана. Зловещи овални петна по кожата, изпъната върху бронята от диамантена мрежа. Животното със сигурност можеше да подуши страха ѝ. Тя бе прочела част от документите, докато стоеше в онази тайна стая, и бе осъзнала важността им, а когато отвори вратата, с намерение да си тръгне, доберманът я чакаше — тя

успя да хлопне вратата на сантиметри от зейналата му паст. Зловонен пушек започна да прониква през процепите на вратата и Сряда се изкатери през отвора на тавана и после запълзя като паяк през вентилационната шахта и изтича с разтуптяно сърце през пустия хангар. И през цялото време чуваше дращето на ноктите зад себе си. „Аз не съществувам. Не можеш да ме подушиш!“

Херман — както винаги, когато имаше нужда от него — мълчеше.

Сега, свряна в един обществен терминал, тя отново видя кучето — или някой негов роднина: тичаше с огромни скокове през пустия хангар и приличаше на призрачна сянка, на нещо, родено в замръзнали гори под среднощно слънце, еволюирало да оцелява сред заселена от киборги тундра, на чужд и непознат свят. Погледна само за миг към камерата със сияещото си око — сияние, което се превърна в бял шум, след като я простреля. Можеше да издишва невропаралитичен газ и да обезврежда мини — ако човек вярваше на евтините интерактивни, с които се забавляваше Джереми — и бе продукт на много по-усложнена техносфера от тази, която притежаваше Москва; мускулите му не се задвижваха от примитивни актин-миозинови контракции, а костите му бяха конструирани за максимална издръжливост — когато тичаше с максимална скорост, кучето-преследвач пуфтеше като парен локомотив и изпускаше достатъчно нагорещена пара, за да изгори всеки, който се озове прекалено близо.

Тя вдигна флакона за разпръскване на тълпи, постави пръст на копчето и насочи фунията към вратата. Неясни сенки на крака, твърде много крака. Спряха отвън в коридора, после се насочиха към вратата. Тя натисна копчето и флаконът в ръцете ѝ подскочи; едновременно с това се чу дращето по пода и въздухът пред нея почерня. „Не, посиня, като езика на мъртвеца, който видях“. В хартиения документ се казваше, че трябва да се унищожат всички копия, без едно, от документите за митнически трансфер и че всеки, който знае за тях, трябва да умре. Едно озъбено куче прилекна да скочи срещу нея и в същия миг го пресрещна разредена завеса от полупрозрачна пяна, облепи го плътно и ръмженето му се превърна в приглушено и безсилно квичене.

Сряда неволно потрепери и отстъпи, удари се в бюрото и се огледа обезумяло. Задните крака на кучето дращеха по пода, то се

примъкваше към нея. Тя виждаше сиянието на свирепия гняв в очите му. „Добро куче“ — подметна по навик, без да спира да отстъпва. Зачуди се дали да не го ритне. Но не, ако кучето-преследвач реши, че е изгубило, има опасност да се взриви, нали така? Винаги го правеха в интерактивните...

Нещо студено и влажно се долепи до тила ѝ и я подуши. Тя се свлече на колене, стомахът ѝ се превърна в торбичка с лед. Костелива лапа я стисна за рамото и я задържа. Кучето на пода сякаш ѝ се усмихваше — не, усмихваше се на нещо *зад нея*. Нещото заговори с изненадващо човешки глас, придружен от ръмжене, идващо от три различни посоки:

— Виктория Строугър, това е специална полицейска глутница „Алфа“. По заповед на капитан Манхайм, временен диспечер на евакуационния процес на Олд Нюфаундленд, вие сте арестувана. Наредено ви е да се върнете заедно е нас до централния терминал, където да изчакате да бъдете транспортирана. Длъжен съм да ви предупредя, че всякаква форма на съпротива от ваша страна може да предизвика употребата на несмъртоносни оръжия. Връщането ви на станцията доведе до безсмислена загуба на полицейско време. — Два от гласовете млъкнаха, но третият продължи: — И като стана дума за това, защо се опитвахте да избягате?

Взрив: T + 1392 дни, 12 часа и 38 минути

Двайсет и две минути след определения час за стартиране кучетата най-сетне бяха върнали в стадото и последната заблудена овца. Точно в този момент капитан Манхайм имаше други тревоги, като преливането на резервоар номер четири и необходимостта да се увери собственолично, че Миша е успял да задържи работното налягане на машините в границите на нормата и да преодолее покачването на температурата. След това му предстоеше стъпка по стъпка да проследи целия план за отделяне и да напусне час по-скоро тази призрачна система, преди бурята да я разпердушини — едва тогава смяташе да поиска доклад за това как са се справили кучетата-преследвачи. (И защо въобще бяха допуснали някакво досадно

пънкарче да се промъкне незабелязано на палубата на екипажа?) А по-нататък...

„Двайсет и две минути! Повече от хиляда секунди закъснение!“ В плана за излитане беше оставена вратичка за закъснения, разбира се, никой не би допуснал, че всеки път всичко ще става така, както се предполага — но с пет хиляди пътници на борда тези дваайсет и две минути означаваха близо пет човекогодишни провизии, изпарили се в миг. Евакуационните контейнери бяха оборудвани с открит тип животоподдържаща система, тъй като не разполагаха с място за инсталацията на рециклиращи цистерни, и цялото това упражнение щеше да струва милиони, десетки милиони. Някакво глупаво хлапе току-що бе оскъпило заплащаната от данъкоплатците на Нови Дрезден операция с две хиляди марки и капитан Манхайм се бе сдобил с още две хиляди бели косъма.

— Как е критичният профил? — попита той Гертруда, която се бе привела към контролния пулт.

— Всичко е в границите на допустимото, сър — Гертруда бе втренчила поглед право напред и отказваше да го погледне.

— Гледай да го държиш така — тросна се той. — Миша! Какво стана с онзи резервоар?

— Продуван и затворен, точно според предписанията. — Миша му се ухили безгрижно от мостика. — Товарът е разпределен равномерно. Дори вече няма утечка от канализацията на втори реактивен.

— Добре. — Манхайм подсмръкна. Втори реактивен двигател от време на време страдаше от турбуленция, най-често когато нивото на водородното гориво, с което го захранваха, надхвърлеше шейсет процента. Турбуленциите не бяха особено сериозни, освен ако не се образуваха по-големи кухини, пораждащи издигането към повърхността на мехури от свръхохладени газове, които съскаха в тръбите, служещи за прехвърляне на реактивна маса до термоядрените ракети. Виж *това* вече можеше да предизвика катастрофа, а в момента не разполагаха с време за ремонти. Не за първи път мислите на Манхайм се насочиха към елегантния високотехнологичен лайнер от Нови Романов, който бе отлетял преди шест часа върху невидима вълна от прегънато пространство-време — сърфираше в хватката на опитомената сингуларност. Никакви тронави, тъпчещи се с маса

архаични термоядрени ракети за „Мечтата на Сикорски“! Но „Дългият поход“ бе най-доброто в технологично отношение, което Дрезденският търговски синдикат можеше да си позволи, и капитанът смяташе да изстиска от него всичките му възможности.

— Кораб! Каква е текущата обстановка?

На мостика отекна роботизирано-гладък глас:

— Преди две минути бе обявена стартова готовност за всички пътници. Двигателите са на стадий готовност за преминаване към стартова мощност. Имаме осигурена траектория, няма никакви видими пречки за...

— Започни стартовия, цикъл.

— Слушам. Започвам стартовия цикъл. Отделянето от ръкава на станцията и енергозахранването в ход. Прехвърлянето на станционна маса в ход. Прекъсване на връзките с терминала в ход. Запалване на главния двигател, първа фаза. Преминаване към режим за превоз на жив товар, втора фаза.

— Мразя живия товар — промърмори Гертруда. — Съобщете на пътниците, че стартът е започнал. — Пръстите ѝ помръдваха сред невидимите клетки във въздуха пред нея. — Станционен шлюзов терминал обезопасен...

Манхайм погледна сложната схема на последователните дейности, изписана върху монитора на стената, на метър пред него. Една по една червените точки ставаха зелени — огромният кораб се готвеше за окончателно отделяне от станцията. Последният кораб, напускащ това пристанище. От време на време Манхайм докосваше с пръст някой станционен глиф и разговаряше тихо с гласовете, които му отвръщаха — каргоинженери, офицери от службата за имиграционен контрол, цивилни полицаи, Джек в машинното и Руди на наблюдателната площадка. Разговаря дори с диспечерската. Роботите от различните служби на станцията продължаваха да функционират невъзмутимо, сякаш не забелязваха, че приближава край на работата им — идеше на гребена на гигантска унищожителна вълна от радиационна плазма.

Измина един час. Една невидима ръка постави чаша кафе на пулта до него и той сръбна, продължи да разговаря, да наблюдава и от време на време да ругае тихо; когато отпи отново, кафето беше изстинало.

Най-накрая корабът беше готов за отлитане.

Взрив: T + 8 минути

Московската система загина със скоростта на светлината, пометена от смъртоносно радиационно цунами.

Първи в небето угаснаха метеорологичните спътници, разположени откъм страната на звездата — следяха за слънчеви изригвания и смущения. Автоматичните станции, предназначени да проследяват космическите течения, бяха пометени от орбитите си от ударната вълна на изкуствено създадената свръхнова и се превърнаха в пара, която се сля с кипящата ярост на железния изгрев.

След секунди радиационният импулс разтопи огромните, но крехки слънчеви колектори, които се носеха на стабилна орбита на половин астрономическа единица разстояние и подхранваха с енергия генераторите на антиматерия, чийто диаметър надхвърляше стотици километри. Нямаше кой да отрони сълза за кончината на роботизираните и автоматизирани космически фабрики. Те бяха само кратко проблясване, микроскопичен гама-импулс сред общата вълна на унищожение.

Осем минути след взрива радиационният фронт достигна най-вътрешното човешко поселение на системата — света, наречен Москва. Неутриновият прилив беше достатъчно мощен да предизвика облъчване със смъртоносно ниво дори след като бе преминал през планетната маса. Нощната страна се озари от сияние, атмосферата засвети на фона на невероятно ярката повърхност. Идващият малко по-късно гама-импулс разпали атмосферата от дневната страна до плазма и я заби във вече топящата се скала. Свръхзвукови торнада се вихреха около дневния терминатор и опустошаваха повърхността на планетата до скалната основа.

Час и половина след появата на свръхновата процесът на планетен разпад бе напреднал значително. На дневната страна атмосферното налягане на Москва бе спаднало катастрофално и сега основните газови съставки бяха водородни и кислородни радикали, освободени от врящата мъгла, в която се бе превърнал северният океан. Температурата в облачната покривка вече надхвърляше хиляда

градуса. Откъм нощната страна продължаваха да се носят разрушителни звукови вълни — помитаха къщите, сякаш бяха направени от кибритени клечки; а и точно така се подпалваха и се превръщаха в клади за обитателите си. Нощта бързо отстъпваше на призрачната дневна светлина, зловещото сияние на изригналата звезда се отразяваше от почти превърналата се в комета планета. За някой страничен наблюдател, намиращ се на повърхността, слънцето на Московската система щеше да закрива половината небе — магнезиев пламък от лъчиста енергия, достатъчно ярък да изгори очните ябълки на разстояние от десетки трилиони километри. По това време вече се приближаваше главната ударна вълна, стена от плазма, нагорещена до стотици милиони градуси: беше малко по-плътна от бързо разсейващата се атмосфера и се носеше с 20 процента от скоростта на светлината. С пристигането ѝ Москва изчезна окончателно — в епицентъра на атомна експлозия.

Шейсет минути: радиационният импулс мина през пръстените на Сибир, огромен зелен леден гигант, заобиколен от гирлянди от ярки луни. Те проблеснаха за миг и се източиха в потоци от сияещ газ, образуваха исполински светещ диск, който се отдалечаваше от звездата. Сибир пое огромно количество енергия, достатъчна да разтопи тундрата на повърхността му и да породи неимоверни по мащаби бури. Урагани с размерите на Москва се понесоха по нощната страна на ледения колос, докато той се присламчваше към опашката на нарастващата комета. За разлика от вътрешните планети, Сибир бе твърде голям, за да се изпари напълно. Макар че сияеше с ослепително бяла нажежена светлина, той напусна орбита, изтикан от ударната вълна на експлозията, и успя да съхрани най-вътрешната си, желязно-никелова сърцевина — надгробен камък, който щеше да изстива милиони години в опразнената Московска система.

Първият оцелял подаде тревожния сигнал от разстояние деветдесет и осем светлинни минути.

Един автоматизиран радиофар, който дремеше на далечна орбита около външния газов гигант Земя, се пробуди още при първите ярки изригвания. Роботът разполагаше с грамадни резерви от охлаждаща течност, скрити зад непробиваемата му черна черупка. Бе конструиран да издържа на директни попадения от лазерни оръжия на боен кораб и успя да оцелее при първата буря — въпреки че бе запокитен далеч

отвъд следваната цели седемдесет и пет години орбита от потока от тежки заредени частици. Радиофарът бе стар, 750-и от своята серия. С кодово име Нтилигентното врабче, той бе част от Системата за ранно предупреждение на Командването на Стратегическа отбрана на наскоро изпепеленото Московско външно министерство.

Нтилигентното врабче премигна и премина в активна фаза. Звездите бяха засенчени от сияещи газове и отломки, Това нямаше значение — роботът имаше друга задача. В дълбоката му памет се пробуди програма за издирване местонахождението на Москва. Двигателният механизъм започна да извърта разтопената от твърдата радиация антена. Други сензори се опитаха да различат гама-потока от приближаващи се релативистични ракети, но не успяха. Една примитивна експертна система задръсти със запитванията си анализиращата програма и стигна до извода, че атаката е предизвикана от непознат субект. Миг по-късно Нтилигентното врабче включи релативистичния си предавател и огласи космическите простори с отчаяния си вик за опасност.

И го чуха.

Взрив: T + 1392 дни, 13 часа и 2 минути

Полицейският автомат бе лаконичен:

— Открихме дъщеря ви. Ако обичате, елате на палуба Г-червена, втора открита зона, да си я приберете.

Морис Строугър се надигна и погледна жена си. На лицето му трепна усмивка.

— Казах ти, че ще я намерят. — Усмивката му бавно се стопи.

Индика Строугър не вдигна глава. Беше пъхнала костеливите си ръце между коленете, беше се изгърбила и потрепваше, сякаш бе хванала оголен високочестотен кабел.

— Върви — каза тя тихо, но твърдо. — Ще се справя.

— Сигурна ли си... — Полицейският автомат вече се отдалечаваше, носеше се плавно във въздуха. Морис пак погледна сгърченото тяло на жена си, после се повлече след бръмчащото насекомо към претъпканите с пасажери коридори, над които вече витаеха други полицейски автомати: жилата им бяха заредени с

парализиращи куршуми. В един момент от предстартовата подготовка тълпата неочаквано бе завладяна от разширяваща се вълна на депресия и отчаяние, сякаш в този преломен миг бе изчезнала онази невидима връзка, която ги бе скрепявала през всичките тези години, и напрежението заплашваше да прерасне в изблик на истерия, породена от несигурното бъдеще. Опасни времена.

Сряда бе в откритата зона, точно както му бяха съобщили. Изглеждаше самотна и изплашена и Морис, който през целия път бе предъвквал различни гневни думи, изведнъж разбра, че просто не може да ги произнесе.

— Вики...

— Татко! — Тя зарови лице в рамото му и брадичката ѝ го убодеше в ключицата. Раменете ѝ се тресяха.

— Къде беше? Майка ти си изгуби ума! — Не беше и половината истина. Той я прегърна, усещаше как ужасяващото чувство за загуба най-сетне го напуска. Дъщеря му се бе върнала и макар да ѝ беше ядосан, изпитваше неопишуемо облекчение.

— Исках да съм сама — отвърна тя глухо. Той се опита да отстъпи, но тя не го пусна. Заболя го — Сряда правеше така, когато не искаше да му каже нещо. Не я биваше в преструвките, но имаше силно изразено чувство за уединение. Някаква възрастна жена зад него се караше с един от полицаите, нещо за някакво изчезнало момче, не, за кучето ѝ. Сряда вдигна глава и го погледна.

— Трябваше ми време да помисля. — Лъжата за миг се превърна в твърд кристал, но той нямаше сили да я предизвика. Сега не беше моментът за това, по-късно щеше да ѝ съобщи официалните обвинения: навлизане в забранените за достъп отсеци на кораба не беше същото, като да се разхождаш из опразнените сектори на станцията. Сряда не знаеше каква късметлийка е, задето капитанът бе проявил разбиране и бе обяснил постъпката ѝ със стреса от напускането на станцията.

— Ела. — Той се обърна и я дръпна след себе си. — Корабът скоро ще се разкачи. Вече предават направо от мостика. Нали не искаш да пропуснеш гледката?

Тя отново го погледна и той забеляза колко сериозно е изражението ѝ.

— О, не — рече Сряда. — Разбира се, че не.

Взрив: T + 4 часа и 6 минути

Двеста четиридесет и осем минути след началото на Инцидента товарният кораб „Гордостта на Таксис“ се материализира над плоскостта на еклиптиката само на шест часа път от целта си. Брад Морнингтън, капитанът на кораба, бе в пилотската кабина и разговаряше с Мери Нейт, релативистичния навигатор. „Гордостта на Таксис“ беше совалка, която следваше регулярен трипунктов маршрут, свързващ Москва със станция Исландия Седем и транзитния пост на Септагоновата система Блейлок Б. Корабът бе изминал този маршрут осем пъти за последните седем години и движението по него бе толкова рутинно, колкото и чашата с ароматно силно подсладено кафе, която Алекс бе поставила до лакътя му малко преди да започне предстартовото броене за поредния скок — кафето обикновено изстиваше, преди да го изпие.

Брад не обръщаше внимание на стандартното мърморене на навигаторите — очакваше да му подадат подробния план на по-нататъшния маршрут. Междувременно отдели малко внимание на положението с храната: кухнята напоследък се представяше доста монотонно. Нямахше търпение да пристигне на планетата и да се поразтъпче, душата му жадуваше за слънце, вятър и небе. „Гордостта на Таксис“ беше бърз кораб, конструиран да пренася спешни пощенски доставки и нетрайни продукти. Ограничената сингуларност в двигателното ядро на кораба му позволяваше да ускорява в реалния космос почти толкова бързо, колкото го правеха модерните бойни кораби — за него шест светлинни години бяха едноседмична разходка, а не мъчителна и продължителна одисея, каквато щяха да са за кораб, оборудван със старите модели водородни двигатели.

Мери се беше навела над реферативната звездна карта — установена практика, в случай че диспечерите стачкуват, но всъщност само за да поддържа професионалната си квалификация. В момента, между другото, се чудеше дали ще ѝ остане време да отскочи до едно приятелче, когато пристигнат.

И изведнъж на мостика зазвуча оглушителният сигнал на общата тревога.

— Това пък какво е... засечи го! — Чашата на Брад полетя към пода.

Мери подскочи, беше пребледняла.

— Засичам. Не е трафик...

— Привет, тук полет ЕГДН, повтарям инициали Ехо Голем Девет Нула, в отговор на запитващ сигнал от, момент, Делта Хикс Зевс Седем, имаме контакт. Каква е...

— Нещо не е наред, шефе...

На конференцията монитор блещукаха предупредителни червени светлинни. Имаше трийсетсекундно забавяне и всички напрегнато чакаха отговора.

— Ехо Голем Девет Нула, тук Делта Хикс Зевс Седем, служба за аварийно ретранслиране. Адмиралтейски сигнал първа степен, потвърждението следва. Имаме общосистемно извънредно положение. Москва е под карантина — цялата система е затворена, без изключения. Евакуирайте се незабавно. Повтарям: включете скоковия двигател и незабавно напуснете системата! Моля, потвърдете.

Лицето на Брад пламна и той възкликна ядосано:

— Що за шибана шега! — Изчака на екрана да се изпише потвърждаващият код, след това потърси връзка със следващата междинна станция до Москва. — Когато разбере кой е тоя негодник, дето...

— Брад! — изплашено се обади Мери.

— Какво има?

— Виж — Тя му посочи графиката, която току-що себе появила. Като модерен кораб, „Гордостта на Таксис“ бе оборудван със средства, които да му послужат, в случай че бъде мобилизиран, между тях и доста чувствителни пасивни сензори. — Гама-лъчение, класическа крива „протон-антипротон“, на две астрономически единици по курса. Регистрира червено преместване спрямо нас. Успях да засека ретранслационната станция... тя наистина подава сигнал за опасност.

— По дяволите! — Екранът се люшна пред погледа на Брад и той изведнъж си спомни как, когато беше на девет, баща му му каза, че кучето им е умряло. — По дяволите! — Позитроният бе нестабилен междинен продукт, който се явяваше при някой реакции от типа материя-антиматерия. Червеното преместване означаваше, че обектът се движи встрани от реферативната рамка на наблюдателя със скорост,

близка до тази на светлината. В околностите на звездата това можеше да означава само едно — субсветлинни ракети с антима́терия, щурмови бомбардировачи, набиращи скорост за самоубийствена атака срещу нечий свят. — Изстреляли са го! Тъпаците са изстреляли „възпиращия“ флот!

Екипажът беше достатъчно опитен и не се налагаше да казва на Мери какво да прави. Тя вече бе извикала на монитора картите с гравитационните потенциали, които той щеше да използва за скока. Брад въведе отказ на наполовина планирания курс и поиска скоковите координати за обратен полет.

— Привет, Делта Хикс Зевс Седем, говори Ехо Голем Девет Нула. Подготвяме се за незабавно завръщане на Исландия Седем. Можете ли да ни изясните обстановката? Вероятно ни следват и други кораби, така че ще можем да ги предупреждаваме. Необходима ли ви е помощ? Приемам. — Побърза да се свърже по интеркома с Лиз, която бе долу в машинното и следеше двигателното ядро, и да ѝ обясни, че не става въпрос за шега и че наистина ще трябва да променят основния ход на двигателя, въпреки че това означаваше сериозни загуби за „Гордостта“, каквато и да бе причината...

— Ехо Голем Девет Нула, имате разрешение за промяна на курса. Тук Делта Хикс Зевс Седем, предаваме чрез Навигационен ретранслатор шест-девет-три по релативистичен канал. Обстановката е следната: вътрешната система е унищожена след изненадваща атака с употреба на оръжие за масово поразяване приблизително преди две-седем-нула минути абсолютно време. Вашият граничен обхват от три-седем-нула светлинни минути да се смята за пределен за оцеляването ви: звездата е взривена. По наша преценка пораженията сред населението на Москва са сто процента, повтарям *сто процента*. Нямаме представа кой може да го е направил. От два часа върху достъпа до Москва е наложена пълна забрана. Почакайте... — За миг спокойният уверен глас трепна. — О, божичко! Това е необяснимо! — Пауза. — Ехо Голем Девет Нула, тук Делта Хикс Зевс Седем, току-що получихме огромна доза радиационно облъчване. Странно, намираме се зад двукилометрова скална преграда. По дяволите! Показателите са много над нормата. Вероятно неутриново лъчение. Ехо Голем Девет Нула, тук Делта Хикс Зевс Седем, повече нищо... не можем да направим за вас. Край на връзката.

Брад гледаше комуникационния пулт с невиждащ поглед. Вдигна ръка и докосна един от главните контролни глифове.

— Екипаж, говори капитанът. — Погледна Мери: тя се бе втренчила в него. Чакаше. — Обявявам извънредно положение. Промяна на плановете. — Сведе поглед към навигационния монитор и въведе командата за аварийна промяна на курса. — Няма да се върнем у дома. Никога вече.

„Гордостта на Таксис“ бе първият кораб, напуснал Москва след експлозията. Други два кораба също успяха да се измъкнат, единият със сериозни поражения, след като при скока се бе озовал в опашката на ударната вълна. Новината за експлозията се разпространяваше бързо, скоро достигна и най-далечните станции и благодарение на това бяха спасени няколко товарни кораба, насочени право към Москва. През следващите седмици бяха евакуирани обитателите на рафинираща станция Исландия Седем, която се намиреше само на осем светлинни минути от епицентъра. Преместиха ги в Шендженска област. Разрушителната сфера продължаваше да се разширява и се наложи да бъдат евакуирани още няколко станции. Най-близката заселена система, Централен Септагон, се намиреше на достатъчно разстояние, за да не бъде заплашена от твърдо лъчение. Междувременно щяха да изминат много години, преди към обгорения от радиация труп на Москва да се приближи космически кораб.

Взрив: T + 1392 дни, 18 часа и 11 минути

— Какво открихте? — попита капитанът.

Трите кучета му се хилеха зъбато от различни места в кабинета. Едно се наведе и облиза синята пяна, полепнала за задния му крак. Пяната започна да съска и запуши.

— Няма нищо за докладване относно първия инцидент с митническия служител. Със съжаление се налага да ви информираме, че той трябва да бъде обявен за безследно изчезнал, вероятно мъртъв, освен ако впоследствие не стане ясно, че се е качил на някой от другите кораби. Вторият инцидент касае тийнейджърката с типично асоциално поведение. Изглежда, действията ѝ не са довели до никакви сериозни проблеми. Не можахме да си осигурим достъп до товара,

поставен в безопасената зона, но вие ме уверихте, че не липсва нито една от митническите декларации в черната кутия. В досието на момичето са регистрирани и други подобни нарушения като настоящия инцидент, които са били причина родителите ѝ да се обърнат за помощ към специалист. Изглежда, сегашният случай е предизвикан от стрес.

— Защо въобще ѝ е трябвало да отива там? — попита Манхайм и се наведе напред. На лицето му бе изписана тревога и недоверие. — Мислех, че от вас се очаква да охранявате...

— По мое мнение действията ѝ са типичен пример за поведението на подрастващ човешки индивид с временни отклонения. Но ще ви припомня, капитане, че нашата издирвателно-спасителна група няма право да прибегва до употребата на смъртоносни оръжия. Не забравяйте също, че за изчезването ѝ ни бе съобщено от нейните родители, след като тя вече се беше качила на борда на кораба. За да се избегнат такива инциденти, предупредете семейството ѝ да я държи под наблюдение поне за времето на полета.

Докато говореше, кучето бе повдигнало глава и я поклащаше надутото. Един от събратята му се приближи към него и го подуши зад ухото. Манхайм ги наблюдаваше нервно. Полицейски кучета, невероятно скъпи и сложни машини, озовали се тук по волята на някоя могъща извънсистемна политическа организация и програмирани в лоялност към режима — никога не бе виждал такива, дори бе изненадан, че властите са в състояние да прибегват до тях, още повече когато ставаше дума за най-обикновена евакуационна операция. На всичко отгоре това, което говореше, твърдеше, че е на служба във Външно министерство и е пратено на кораба със специална заповед — написана на ръка и запечатана така, че да бъде прочетена само от него — нареждаща да бъде пуснато да действа самостоятелно на борда. Надарени с разум животни, натъпкани с висша технология, и конструирани за охранителна и издирвателна дейност, но също така способни да убиват. Разумни оръжия.

— Изпълнихте ли мисията си?

— В смисъл? — Куче номер едно го погледна.

— Ами... — Манхайм разкърши рамене. — Вижте сега — поде малко ядосано, — това е моят кораб! Аз отговарям за всеки и всичко на борда и ако трябва да зная нещо...

Кучетата се надигнаха едновременно и той изведнъж осъзна, че са го заобиколили. Муцуните им, в които се криеха оръжията, сочеха към него, очите им не го изпускаха. Кучето от Външно заговори отново:

— Бихме могли да ви кажем, капитане, но тогава ще се наложи да ви накараме да млъкнете. Обсъждане на тези въпроси с лица, които не са оторизирани да го правят от Министерството на войната, се смята за вражески акт, съгласно втори раздел, параграф осем-три-едно на Закона за отбрана. Моля, потвърдете, че осъзнавате и разбирате положението.

— Аз... — Манхайм преглътна. — Разбирам. Нямам повече въпроси.

— Добре. — Куче номер две клекна и започна да си ближе задния крак. — Останалите членове на тази група не са запознати в подробности с положението. Те са най-обикновени полицейски кучета. Не ви е разрешено да ги безпокоите с неудобни въпроси. Край на срещата. Не мислите ли все пак, че е време да се заемете с управлението на този кораб?

Взрив: T + 1393 дни, 02 часа и 01 минути

Срядта проследи края на света в компанията на родителите си и половината от посетителите в бюфета на Розовата палуба. Бяха изпуснали въздуха от масите и пейките, за да ги избутат към стената и да освободят достатъчно място. На отсрещната стена имаше панорамен екран, на който предаваха директно картина от централната зала на станцията. Срядта би предпочела да наблюдава всичко това на собствения си монитор, но родителите ѝ настояха да дойде с тях в бюфета — изглежда, повечето хора се бояха да останат сами по време на скока. Не че някой щеше да разбере кога е станало — противно на разпространените слухове, нямаше никакви усещания, когато един кораб се преместваше през тунел между две екипотенциални точки, отстоящи на светлинни години една от друга — но този скок бе някак символичен. Паметно събитие, на каквото досега не бяха присъствали.

„Херман?“ — произнесе тя безгласно.

„Тук съм. Но не задълго. След скока ще останеш сама“.

„Не разбирам. Защо?“ — Джереми я наблюдаваше и тя му се намръщи. Той се дръпна рязко и майка им го изгледа строго.

„Релативистичните канали не действат след скок извън техния оригинален светлинен конус^[4]: те са мигновени средства за връзка, но не нарушават причинно-следствието. Разговарям с теб чрез устройство, свързано с един от твоите комуникационни имплантанти, и това е начинът, по който и ти ми отговаряш. Но за известно време няма да мога да се свързвам с теб. Няма да си в опасност, стига да останеш в евакуационната зона и да не привличаш нежелано внимание“.

Тя завъртя очи. Херман бе доста досадна имитация на водач на тийнейджърска групичка. Черна пустош, напръскана с ярките точкици на звездите, покриваше цялата отсрещна стена, из помещението се чуваха приглушени разговори, между нея и панорамния екран се полюшваше море от глави.

„Те защо ме пуснаха?“ — попита тя, обзета от неприятно предчувствие.

„Не те сметнаха за заплаха. В противен случай нямаше да те пратя там. Извинявай. Остава съвсем малко време. Това, което успя да постигнеш, е много по-важно, отколкото мога да ти кажа, и затова бих искал просто да ти благодаря“.

„Но какво толкова направих? Заслужаваше ли си — заради някакви хартиени документи?“

„Все още не мога да ти съобщя. Първият скок започва след две минути. В този момент връзката ни ще бъде прекъсната. По-нататък ще си доста заета: Септагон няма нищо общо с Олд Нюфаундленд. Всичко хубаво — ще се свържа отново с теб при първа възможност“.

— Какво има, Вики? — попита баща ѝ и тя се сепна.

— Нищо, тате. — Откога бе започнал да се държи така покровителствено? — Какво ще стане сега?

Морис Строугър повдигна рамене.

— Очакват ни... хъм, пет скока, преди да пристигнем там, закъдето сме потеглили. Първият... — той преглътна — ще е към разпространяващия се взрив. Знаеш ли какво е конусовидно сечение?

— Не ми... — Тя успя да се овладее. — Да, тате. Учила съм аналитична геометрия все пак.

— Чудесно. Експлозията се разширява под формата на сфера с център... нашата планета. Ние се движим по права линия — всъщност на зигзаг около правата линия между две екипотенциални точки в пространство-времето: от станцията, която е извън тази сфера, до Септагон, който също е извън сферата на експлозията, но от другата страна. Първият скок ще ни отведе вътре в сферата, на дълбочина приблизително три светлинни месеца. При следващия ще се озовем от другата ѝ страна.

— Летим срещу експлозията?

Морис я улови за ръката.

— Да, мила. Това не е... — Той отново погледна към екрана, полускрит зад множеството глави. Индика държеше Джереми, бе сложила ръце на раменете му. — Това не е опасно. Разрушителните частици са концентрирани в ударната вълна, която е с дебелина само няколко светлинни дни. Обшивката ни може да се справи с всичко останало, в противен случай капитан Манхайм щеше да насочи кораба по обиколен маршрут. Но тогава щяхме много да се забавим... — Той млъкна, защото от екрана се разнесе глас:

— Внимание. Говори капитанът. След една минута ще преминем в скоков режим по транзитния маршрут към Централен Септагон. Очаква ни поредица от пет скока със седемдесетчасови интервали с изключение на четвъртия, който ще бъде забавен с осемнадесет часа. Първият скок ще ни отведе отвъд ударната вълна на свръхновата, за религиозистите е организирана разновременна служба на втора палуба след три часа. Благодаря ви.

Гласът млъкна внезапно, сякаш някой бе прекъснал връзката. В единия ъгъл на екрана се появи часовник, отброяващ секунди.

— Какво ще правим сега? — попита тихо Сряда.

Баща ѝ я погледна объркано.

— Ще намерим място, където да живеем. Казват, че ще ни помогнат. Двамата с майка ти ще работим. Опитай се да свикнеш...

Черното небе внезапно се озари от ярко сияние, която хвърляше тъмни сенки между зрителите. Чу се обща въздишка: космическият пейзаж бе изчезнал, заменен от необикновено красива картина. Огромни сияещи завеси от зелена, червена и виолетова светлина закриваха звездите — ефирни покривала от флуоресцираща коприна, развявани от невидим бриз. Точно в средата на екрана искреше ярък

диамант, кървавочервена гира със струяща от полюсите ѝ светлина. „Херман? — прошепна тя. — Виждаш ли това?“ Но отговор нямаше и тя изведнъж се почувства ужасно самотна, празна като вътрешността на малката мъглявина, в която сега се носеше корабът.

— Отиде си — каза на глас и очите ѝ се напълниха със сълзи. Не се дръпна, когато баща ѝ я прегърна. Той също плачеше — силни, неудържими ридания, от които раменете му подскачаха — и тя се зачуди за какво ли толкова може да страда, след това пак погледна бледата сянка на екрана и потрепери.

---

[1] Суперструни — елемент от Суперструнната теория, опит за единно обяснение на всички частици и явления от микросвета. — Б.пр.

↑

[2] Джобна вселена — в научната фантастика, много малки паралелни вселени, прикачени към основната. — Б.пр. ↑

[3] Планкови единици — физични единици, предложени от Макс Планк, базиращи се на универсални величини във Вселената. — Б.пр.

↑

[4] Повърхност в пространство-време, бележеща възможните посоки на светлинните лъчи, преминаващи през дадено събитие — Б.пр. ↑

ОТ ТРЪН, ТА НА ГЛОГ

— Все пак в какво ме обвинявате? — каза Рейчъл за трети път. „Не им позволявай да те притиснат — потрети си, като се стараеше да не сваля любезната усмивка от лицето си. — Една-единствена грешка и ще те смачкат“.

Дневната светлина, която се процеждаше през прозореца-стена, бе озарена в бледосиньо от аерогелния капак, небето над планините в далечината имаше виолетов оттенък. Зад главите на своите инквизитори тя виждаше дирята, оставена от издигащ се към стратосферата пътнически самолет.

— Няма никакви обвинения — отвърна председателката на инсценирания съд със също толкова любезна усмивка. — Надявам се, че не сте нарушили никакви разпоредби, нали? — Мъжът, който седеше до нея, се покашля многозначително. — Поне нито една от нашите — добави жената и за миг изкриви прекомерно изрисуваните си устни наистина доста неприятно. Рейчъл се втренчи в косата ѝ. Госпожа Председателката бе издокарана в невероятно старовремски тоалет, топът коса на главата ѝ, изглежда, бе успял по някакъв начин да се освободи от сдържачното въздействие на невидимата мрежа, която може би използваше, и заплашваше да се разсипе върху лицето ѝ.

— Разходката до Рошардов свят не беше по моя инициатива, както съм отбелязала в доклада — повтори спокойно Рейчъл въпреки желанието да скочи през масата и да оскубе госпожа Председателката. „По дяволите, бих искала да те видя как ще се справиш, когато те пратят на обречена на провал операция“. — Джордж Чо имаше вземане-даване с местното правителство на Новата република, онези идиоти вече бяха решили да нарушат Третата заповед, преди аз да се появя на сцената, и ако не бях там в онзи момент, нещата наистина щяха да излязат от контрол. Точно затова ме прати Джордж. Но, както вече споменах, не отговаряте на изискванията, за да ви бъде позволено да прочетете доклада. Всъщност цялата тази история не е заради това, нали?

И се облегна назад, и отпи от чашата с вода, без да сваля присвитите си очи от лицето на главната инквизиторка. Госпожа Председателката, почитаемата Грейка за седалки, която, изглежда, се подвизаваше под името Гилда не знам коя си, се възползва от паузата, за да се наведе настрани и да прошепне няколко думи на Тъмничар Номер едно. Рейчъл остави чашата и ѝ се усмихна хладно. Госпожата имаше маниерите на зъл финансов ревизор и котерия от сиви, готови да се съгласяват с всичко помощници. Беше се появила в живота на Рейчъл преди един ден, въоръжена с официално разрешение да извърши ревизия на действията ѝ и със списък с въпроси, дълъг колкото ръката ѝ; повечето се отнасяха до последната задача на Рейчъл извън светлинния конус на Земята. От самото начало стана ясно, че Председателката изобщо си няма представа от същността на дипломатическата работа на Рейчъл, а и че не дава пукната пара за това. Всъщност, изглежда, госпожа Председателката бе вбесена от факта, че Рейчъл е вписана в бюджетния регистър като културен аташе — нещо, което службата ѝ бе постигнала с помощта на солиден подкуп — и това бе кокалът, който бе захапала. Фактът, че тази служба не е нищо повече от официално прикритие за истинската дейност на Рейчъл, не значеше нищо за нея.

Рейчъл фиксира госпожа Председателката с най-невъзмутимото си изражение.

— Това, което се опитвате да узнаете, е кой е разрешил на Джордж да ме прати на Рошардов свят и кой е позволил да бъдат направени подобни разходи. Казано съвсем накратко, или ако настоявате — напълно изчерпателно, — това е извън вашия ресор. Ако наистина настоявате да узнаете отговорите, обърнете се към Службата за сигурност.

И си позволи една лека усмивка. Беше назначена в отдела на Чо с официален пост културен аташе, но това всъщност бе само параван, зад който да върши шпионската си дейност, за която пък отговаряше само пред Черната кантора, и госпожа Председателката щеше да се сблъска с непробиваема стена, ако се опиташе да проследи пътя ѝ дотам. Но въпреки всичко Черната кантора бе задължена да поддържа официалната легенда на Рейчъл — в ООН съществуваше отворена за обществеността политика, с прослушвания и финансови ревизии, за да се убедят данъкоплатците, че парите им не се прахосват. Ето защо,

искаше или не, Рейчъл бе принудена да играе според правилата. Въпреки риска да бъде уволнена за неправомерно изразходване на финансови средства, ако някой скудоумен бюрократ реши, че гърбът ѝ е подходящ за забиване на нож. Това бе само един от многото рискове, с които трябва да свикнеш, когато си избрал такава работа.

Усмивката на Гилда постепенно метаморфозира в начумерено изражение. Очевидно нейният имплантант с политически модели не знаеше как да интерпретира подобно непрограмирано настроение: за един кратък миг зениците ѝ се превърнаха във вертикални цепки и на лицето ѝ избиха ситни капчици пот. След това гущероподобната физиономия изчезна.

— Не съм съгласна — заяви тя с привидно безгрижен тон. — Ваше задължение е, като офицер на служба, да носите отговорност за всички използвани финансови средства. Всички сме финансово отговорни пред данъкоплатците и трябва да се погрижим за изгодността на провежданите миротворчески операции. Освен това остава нерешен „дребният“ въпрос с осемдесетте килограма високообогатен — до степен да бъде използван за производството на оръжия — уран, чиято съдба все още е неизвестна. Уранът, мила моя, не расте по дърветата. И за да продължим в същия дух, имаме сведения за неупълномощена употреба на аварийно дипломатическо куфарче, клас едно, заявено от посланик Чо с цел да подсигури увеселителната ви разходка на онзи боен кораб. По-късно куфарчето е било използвано по време на вашето бягство, след като плановите ви са се провалили — както бяхте предположили още в самото начало на тази афера, което означава, че въобще не е трябвало да отивате там. И накрая, въпросът с вземането на борда на спасителната лодка на *стопаджи*...

— Бях длъжна да го направя според общоприетите закони за извършване на спасителни операции в космоса. — Рейчъл премести поглед към Тъмничар Номер едно, която ѝ се усмихна за миг и побърза да извърне лице. „По дяволите, това беше грешка. Непозволен удар“. — Освен това нека ви припомня, че действах напълно правомерно, съгласно член втори от устава на оперативния служител, според който всеки офицер може да решава кога и как да прибегва до употребата на наличните помощни средства в случаи на конфликт. Не на последно място, когато става въпрос за спасяване на близък човек.

— По това време не сте била омъжена за него — отрязва я с леден тон госпожа Председателката.

— А сигурна ли сте, че не става въпрос за брак по сметка? — вметна неочаквано Тъмничар Номер две, с надеждата да изпъкне пред началството.

— Бих казала, че фактите напълно подкрепят подобно предположение — закима важно Тъмничар Номер едно.

— Фактите, мила моя — продължи със същия студен глас госпожа Председателката, — говорят недвусмислено, че сте прахосали огромни финансови средства на ООН, без да постигнете нищо. — Госпожа Председателката бе завладяна от неочаквана възбуда. Наведе се напред, сякаш се готвеше за атака, и разклати бюст и зачервени бузи. Изглеждаше така, все едно вече е спипала плячката. — Ще поискаме от вас да носите пълна финансова отговорност за провала на тази операция, младши аташе Мансур. Защото, казано без особени извъртания, вие сте си позволили да профукате два милиона екю от официалния бюджет за една предварително обречена на провал операция, от която не е имало никаква конкретна полза. Заради вас сега ще трябва да се направи строга финансова ревизия на целия културен отдел. Не си ли давахте сметка какви сериозни щети ще нанесете с тези безпочвени шпионски фантазии? Прегледах досието ви и установих, че в миналото сте имали някои дребни постижения, но те едва ли ще са достатъчни, за да бъдат приети като смекчаващи обстоятелства. В резултат всичко това ви отсъждам двайсет и седем...

— Двайсет и шест! — поправи я Тъмничар Номер две.

— Двайсет и шест дни подготовка за пълна финансова ревизия и ново прослушване, на което да се опитате да оправдаете средствата, изразходвани в хода на операция Майк Ноември Чарли Четири-Седем, скоба, Делта и да докажете необходимостта да бъдат предприети конкретните действия за предотвратяване опасността от прерастване на един локален конфликт в пълномащабна война. — Госпожа Председателката засия тържествено, докато прелистваше хартиеното копие от доклада на Рейчъл.

— Пълна финансова ревизия? — избухна Рейчъл. — Ах, ти, глупава бюрократична машина такава! — Тя се помъчи да се овладее, но нивото на адреналина в кръвта ѝ нарастваше бързо. В този момент за щастие се включиха имплантантите, инсталирани в

парасимпатикусовата ѝ нервна система. — Опитай се да ми направиш ревизия! Само се опитай! — Тя скръсти ядно ръце. — Ще се удариш в стена. Кой ти е вишестоящ офицер? Мислиш ли, че не можем да стигнем до него? Наистина ли смяташ, че си в състояние да изложиш пред обществото Черната кантора?

Госпожа Председателката се надигна бавно и извъртя глава към Рейчъл, като кобра, която се премерва в плячката си.

— Малка жалка кокетка... — просъска тя и размаха пръст пред носа на Рейчъл. — Лично ще се погрижа да те изхвърлят на улицата и никога вече да не стъпиш в твоя „културен отдел“! Зная гадните ви номера, негодници такива, дето си играете със съдбите на хората...

Рейчъл тъкмо се готвеше да ѝ отвърне, когато нещо в лявото ѝ ухо избръмча.

— Извинете ме за момент — каза тя и вдигна ръка. — Търсят ме. — Притисна длан към ухото си. — Да? Кой се обажда?

— Престани веднага! Това е моята ревизионна комисия, а не някаква говорилня...

— *Полицейско съобщение. Вие ли сте Рейчъл Мансур? Служител, Специален отдел „Бомбени заплахи“, три-нула две? Можете ли да потвърдите идентичността си?*

— Да, аз съм — объркано каза Рейчъл. — Ето отпечатъка ми. — Докосна с показалец челото си и активира подкожния идентифициращ имплантант: сигналът му щеше да бъде предаден по телефона.

— Спрете я! Филипе, можеш ли да я заглушиш? Това е неуважение!

— *Гласов профил потвърден. Личността ви е идентифицирана. Обаждаме се от Четвърта републиканска полицейска компания, диспечерски контрол за област Женева. Намирате се на Плас дю Молар, нали? Имаме спешно съобщение за бомбена заплаха съвсем близо до вас. Повикахме регионалния отряд, но за жалост, изглежда, е станал сериозен инцидент в един от граничните райони на Бразилия и отрядът е изпратен там заедно с резервите. Няма да се върнат по-рано от два часа, а заподозреният ни заплашва с осъществяване на замисъла си след петдесет и четири минути.*

— О, по дяволите! — Познатата ситуация, изглежда, пробуждаше в душата ѝ отдавна забравени проклетия. Рейчъл се извърна и тръгна към вратата, изобщо забравила къде се намира. Беше

й си случвало в сънищата си да се озовава в подобни ситуации и тогава се будеше посред нощ с викове и тревожеше Мартин. — Ще може ли някой да ме вземе от чакалнята? Ще ме запознаете с обстановката по време на пътя. Имайте предвид обаче, че не съм се занимавала с такива неща от години! Аз съм в списъка на резервите.

— Спри! — Госпожа Председателката се бе изпречила между нея и вратата. Подскачаше като уловена в мрежа риба, начервените и устни бяха изкривени в гневна гримаса. — Не можеш просто така да си тръгнеш!

— Какво ще направиш — ще ме удариш ли? — попита Рейчъл. Очевидно се забавляваше.

— Ще те държа отговорна! Ти си уговорила тази измислена ситуация...

Рейчъл вдигна ръце, улови госпожа Председателката за лактите и я сложи да седне на масата.

— Стой кротко. Каките имат важна работа.

Докато стигне главния вход, почти бе успяла да овладее треперенето си, „Глупачка, глупачка!“ — повтаряше си. Поведението й спрямо госпожа Председателката само можеше да влоши и без това тежкото й положение, а като се имаше предвид какво я очаква, се нуждаеше от пълно спокойствие и уравнивесеност. Един полицейски пикап се бе приземил на паркинга пред сградата на ООН в сянката на гигантската статуя на Ото фон Бисмарк.

— *Агентаторът е безработен актьор и отшелник, твърди, че се казва Иди Амин Дадаист — заговори отново полицейският диспечер в лявото й ухо. — Липсват предварителни сведения да е правил подобни опити на обществено място, ако се изключи съдебното решение на Народна република Мидлотия във връзка с официалната му молба да бъде обявен за Последния крал на Шотландия. Той е...*

Следващите думи бяха заглушени от воя на полицейските сирени. Изглежда, някой в щаба зад нея бе получил информация за това, което ставаше само на две преки отгук.

— Не съм ходила на курсове по усъвършенстване от три години! — извика Рейчъл в шепата си, докато тичаше към пикапа. Скочи вътре и машината се издигна рязко и прелетя ниско над тълпата, която се бе

втурнала към най-близкото бомбоубежище. — Нямате ли някой, който да е достатъчно подготвен?

— В досието ви пише, че сте били пълноправен служител на бомбен отряд, затова все още ви държат в списъка на резервите — отвърна диспечерът. — Както вече ви обясних, в момента групата ни е на път за Бразилия със суборбитален планер. — От предната седалка я погледна изплашен млад полицай. — Ние сме мирен град. Това е първата бомбена заплаха от двайсет години. Вие сте единственият специалист в околността. В целия град няма друг.

— Господи! Трябваше ли да се случи, когато всички останали са другаде? Какво можете да ми кажете за обстановката?

— Заподозреният се е затворил в една от стаите на бежанско общежитие в Сен Лежер. Твърди, че разполага със специална машина, и заплашва да я взриви след час без осем минути, освен ако не бъдат изпълнени исканията му. Не сме сигурни нито какво представлява тази машина, нито какви ще са тези искания, но това едва ли има значение — дори малка кобалтова бомба е в състояние да отнесе целия град!

— Това го знам. — Рейчъл кимна замислено. — Извинявайте, идвам от среща с едни досадни бюрократи и още не мога да се пренастроя. Сигурни ли сте, че се налага да прибегвате до пряко участие?

— Както казах, затворил се е в апартамент номер три. Сврял се е някъде вътре, далече от прозорци, врати и вентилаторни шахти. Въведохме камера през един отвор на пода и установихме, че се е скрил в стаята за забавления с някакъв доста обемист уред. Някой трябва да влезе там и да поговори с него, или да го неутрализира — а вие разполагате с много по-голям опит от нас. Тук пише, че сте се справили с над двайсет подобни случая, а това ви прави доста сериозен специалист.

— Дявол го взел! Чий е районът?

— Финансирането е на градската управа — струва ми се, че „Лойдс“ имат нещо общо с това. Както и да е, поискайте каквото ви е необходимо, те ще покрият разходите. Каквото кажете, че ви трябва — ще ви бъде доставено, и точка.

— Разбрано. — Тя въздъхна, изненадана от това колко бързо се пробуждат старите рефлексии и познания. След последния път се бе

заклела да е наистина за последно. Всъщност след това се бе опитала да си пререже вените, преди да си даде сметка, че има и по-лесни начини да напусне тази професия. Като например да се захване с нещо не чак толкова опасно. — Едно условие; съпругът ми. Намерете го веднага. Ако е в града, да слезе в някое убежище. И вкарайте колкото се може повече хора под земята. Няма никаква гаранция, че ще успее да се справя с този тип, след като не разполагам нито с необходимата техника, нито с поддържаща група. Така че ви съветвам да не разчитате на чудеса. Службата за бедствия и аварии информирана ли е?

— *Вече започнахме евакуация. Щом пристигнете на място, ще ви чака неин представител* — отвърна диспечерът. — *Освен това бомбеният отряд е поел обратно, но няма да е тук по-рано от час и половина, така че едва ли можете да разчитате на тях.*

— Разбрано — Рейчъл кимна замислено. Беше се облякла за официална среща, но за разлика от госпожа Председателката, не носеше старовремско жабо, нито тупирана прическа — беше се нагледала на подобни неща в Новата република. „Защо ли тази кучка ми има зъб?“ — зачуди се и си отбеляза да се поразрови за допълнителна информация, когато кризата приключи. Пренастрои якето и панталоните си на небесносиньо — цвят, който действаше успокояващо — облегна се на седалката и задиша бавно и равномерно. — Сигурно е безсмислено да питам за бронирано облекло. Поне снайперисти имате ли?

— Три двойки идват. Ще заемат позиции до двацет минути. Оръжията им са оборудвани с прибори за наблюдение през стени. Инспектор Роза Макдугъл ръководи операцията.

— Успяла ли е да евакуира обитателите на апартаментите?

— *В момента го правят. По нареждане на инспектора специална група вдига шум, за да прикрие изтеглянето на хората. Действат внимателно, за да не събудят подозренията на атентатора.*

— Хубаво, Хъм. Казахте, че заподозреният бил актьор. — Рейчъл се замисли за миг. — Някой знае ли с какво точно се е занимавал?

Пикапът се наклони на ъгъла на булевард „Жак“ и се стрелна над откритото пространство на монорелсовия влак. Имаше и други капсули и аероколи, но навигационните им системи бяха блокирани от

близостта на полицейската кола и те замряха във въздуха. Отзад ги следваха два полицейски камиона — подскачаха върху въздушните си възглавници. В този район сградите бяха стари, от камък, тухла и дърво, строени във времената преди Диаспората и с архитектура, отдавна излязла от мода. Също като археологически музей за двайсети и дваисет и първи век, но със занемарени образци.

— *Той е исторически превъплъщениец — обясни диспечерът. — Тук пише нещо за колонииите. За колониализма. Изглежда, се опитва да се превъплъти в ролята на някого отпреди холокоста.*

— На кой холокост?

— *Африканския. Пише, че избрал за свой герой прехолокостен император на име Иди Амин — Иди Амин Дада. Приложено е и кратко есе, посветено на абсурдистските елементи в Угандийската пролетарска реформационна диалектика, пречупени през призмата на неодадаисткия идеологически ситуационизъм.*

— Каквото и да означава това. Добре. Следващ въпрос. Къде е роден този тип? Откъде се е взел? С какво се занимава?

— *Роден е някъде в Парагвай. Подложил се е на разширена фенотипна пластична хирургия, за да, добие максимална прилика със своя патрон, Последния крал на Шотландия, или президент на Уганда, или какъвто е там. Има и брошурка от едно негово представление — заявява, че се опитвал да подготви платформа за възраждането на оригиналната душа на Иди Амин.*

— И сега му хлопа дъската, така ли? Можете ли да изровите нещо за този господин Амин? Прилича ми на ислямист. Той арабин ли е бил, или какъв?

Пикапът намали рязко, отскочи от монорелсата и се приземи пред тълпа полицаи, скупчени в подножието на стара спирална постройка от разклоняващи се апартаменти за бежанци. През разтворените врати на сградата бълваше несекваща тълпа изплашени обитатели — полицаите ги насочваха към близкото бомбоубежище. Малко по-нататък един след друг се спускаха още полицейски пикапи, за да товарят пострадалите. Никой не знаеше дали атентаторът наистина разполага с взривно устройство, но и никой не смяташе да поема каквито и да било рискове, още повече, че не бе никак трудно да се снабдиш с неустойчиви радиоактивни материали, а и дори топка

пластичен взрив, вързана за метална тръба, би могла да предизвика сериозни поражения сред тази паянтови постройки.

Ръководителят на операцията — висока руса жена, заобиколена от полицаи — се приближи и попита:

— Вие ли сте специалистът по бомбени заплахи?

— Да, аз съм. — Рейчъл повдигна рамене. — Лошото е, че нямах време да се подготвя за тази работа, а и не съм я вършила от три-четири години. Какво ще ми кажете?

— Струва ми се, че опасността е реална. Аз съм инспектор Роза Макдугъл, Полицейска асоциация засмени шегаджии. Моля, последвайте ме.

Подвижният щаб на полицаите-наемници бе в самия център на този кошер от трескава активност, обхващащ почти целия паркинг пред сградата. Беше боядисан в цвят зелен бълвоч и не показваше почти никакви сериозни признаци на редовна поддръжка, нито дори почистване.

— Никога не съм работила със Засмените шегаджии — призна Рейчъл. — Но първо, нека ви кажа, че като при всички СОБЗ операции, очаквам неограничена доставка на екипировка и пълна поддръжка по време на операцията, а в случай на фатален инцидент, изплащане на застраховка на семейството ми. При провал членовете на СОБЗ не носят никаква отговорност, тъй като обикновено участникът в операцията загива на място. Що се отнася до мен, ще се опитам да дам най-доброто от себе си. Ясно ли се изразих?

— Напълно. — Макдугъл посочи един стол. — Настанявайте се. Имаме половин час, преди да настъпи критичният период.

— Ясно. — Рейчъл седна, сплете пръсти и въздъхна. — Защо смятате, че заплахата е реална?

— Ами защото прокарахме неутронов брояч покрай стената и той едва не подскочи. Дори помислихме, че се е повредил, толкова високи стойности показваше, но после се сетихме, че онзи тип вътре просто дърпа дракона за опашката. Успял е да се сдобие с ръководство за сглобяване на адска машина, предназначено за олигофрен, и през последните шест месеца е купувал на дребно берилий, уж за кухненските апарати.

— Мамка му! Берилий. И никой не е забелязал?

— Ей. — Макдугъл разпери ръце. — Не ни плащат за това, ясно ли е? Ние сме частна компания и имаме строго определени задачи по поддръжка на реда. Това е свободен, пазар все пак.

— Хъм. — Рейчъл кимна. Стара позната картинка. С деветстотин постоянни места в Съвета за сигурност на ООН бе цяло чудо, че въобще се вършеше някаква работа. Всички бяха свикнали да живеят, заобиколени от домашни нанофабрики и незаконни доставчици на компоненти за оръжия. Правото на самоотбрана — както бе установено в обществото — не се простираше чак до масово унищожение, но почти достигаше границите му — ако не другаде, то в гъсто заселените райони. Точно това налагаше да съществуват доброволчески бомбени отряди, което от своя страна бе станало храна за среднощните ѝ кошмари и в края на краищата я бе принудило да постъпи на тайна дипломатическа работа. Всъщност работа с почти същите задачи, само че в галактически мащаб и с предимството, че правителствата обикновено се оказваха по-склонни да встъпват в рационални преговори от отделните индивиди, хранещи ненавист към обществото и сглобяващи в кухничките си домашни атомни бомби.

— И така. Нашето приятелче е успяло да събере дващестина кила силно радиоактивен материал и да го сглоби в субкритично състояние, без никой да забележи. После какво?

— После за това научил роботът, представляващ управата на блока, в който живее, и автоматично издал четиринайсетдневно предупреждение за освобождаване на квартирата поради нарушаване на правилника. В този град съществува стриктна политика на нулева толерантност по отношение на оръжията за масово унищожение.

— О, Боже! — Рейчъл уморен разтри челото си.

— Нататък става още по-интересно — увери я инспектор Макдугъл с нездрав ентусиазъм. — Нашият луд незабавно праща послание на работа с настояване да бъде признат за президент на Уганда, крал на Шотландия, Върховен планетен диктатор и Лявата ръка на Есхатона. Роботът му предлага да си го начука, което вероятно не е била най-подходящата идея — малко след това идва бомбената заплаха.

— Накратко, типичен конфликт хазяин — наемател, но под сянката на термоядрена заплаха.

— Нещо такова.

— Отврат. И какво после?

— Роботът окачествява отговора като: а) заплаха за нанасяне щети на жилищна собственост и б) основаваща се на притежание на оръжие за масово унищожение. Незабавно се свързва със своя застраховател, който на свой ред известява полицията и на сцената се появява офицер Шварц.

— Офицер Шварц наблизил ли е? — попита Рейчъл.

— Точно зад вас — обяви нещо, което Рейчъл в началото бе приела за резервен брониран костюм. Оказа се стандартна броня за специалните отряди. Шварц се извъртя тронаво към нея. — Тъкмо се готвех за влизане.

— Ох. — Рейчъл премигна. — Каква е обстановката горе?

— Той е доста едър — рече Шварц. — Мелатонинов тип, очевидно с излишък на андрогенни хормони. Бих го оприличил на танк от плът и кръв. — Шварц изсумтя. — А казват, че бил „актьор“. Крайно неподходяща класификация за тип с вид на див и опасен звяр.

— Кажете й какво се случи — прекъсна го уморено Макдугъл; току-що бе приключила някакъв разговор по предавателя на китката си.

— Ами какво. Този „актьор“ настоява да бъде коронован за крал на Африка или нещо подобно. Опитах се да му обясня любезно, че това не може да стане и че мога само да го уредя за крал на участъка от канавката между номера 19 и 21 на Рю Табазан, ако не си тръгне мирно и тихо. Не бях въоръжен и когато *монсеньор* артистът насочи оръжието си към мен, се наложи да напусна и да отправя кратка благодарност към небесата, че извадих късмета да го сторя на два читави крака.

— С какво е въоръжен?

— Според компютъра с исторически достоверно копие на автомат „Калашников“.

— Успяхте ли да видите бомбата? — попита Рейчъл; завладя я лошо предчувствие.

— Само дистанционното, завързано за дясната му китка — отвърна офицер Шварц и очите му присвяткаха толкова ярко, че се видя дори през спуснатия визьор на шлема. — Но апаратурата засече високо ниво на неутриново лъчение. Похвали се, че била ураниева.

— Сега я втасахме! — Рейчъл се наведе напред и се замисли. Ядрена заплаха. Дистанционно, което вероятно се задейства в случай,

че атентаторът му бъде убит. Прост, но ефикасен ураниев механизъм. Мъртви птици, мощен радиоактивен импулс, плазмена завеса, топлинно излъчване. Иди Амин Дадаист, който си въобразява, че е превъплъщение на отдавна умрял диктатор. Петдесет и една минути до детонацията, ако му издържат дотогава нервите. Актьор, към когото някой се е отнесъл презрително. Какво ли щеше да направи?

— Дайте му възможност и публика и ще натисне спусъка — каза тя унесено.

— Моля?

Рейчъл вдигна глава и погледна потока изплашени хора, които полицията се опитваше да насочи колкото се може по-надалеч от мястото. Повечето бяха облечени бедно и изглеждаха потиснати, сякаш отдавна са свикнали с негодите на живота. Някои дори изглеждаха *възрастни*.

— Той е актьор, нали? — каза тя поуспокоено. — Имала съм си работа с такива като него, дори наскоро. Някой е казал: „Никога не давай на артист пистолет, артистите са опасни типове“. Ресните на Фестивала — дявол го взел! Актьорите винаги искат публика, спектакъл на разрушението. А и името му — Дадаист. В него се крие желание за смърт. Очаквайте безсмислен акт на масово насилие, театър на жестокостта. Не мога да направя много повече, отколкото да го забаламосам, докато не заемете позиция и не го убиете. И гледайте да не му осигурявате нещо, което да може да мине за публика. Разполагате ли с психопортрет?

— Той е чиста проба правоверен старомоден раджи^[1]. С други думи, шантав шибаняк. — Макдугъл се намръщи, премигна, сякаш имаше прашинка в окото, и подметна на Рейчъл един глиф. — Ето тук. Прочетете го бързо, защото е време да се намесите. Не мисля, че ще ни остави да си бърбим още дълго.

— Добре. — Ноздрите на Рейчъл потрепнаха, докато вдишваше зловонните ухания на спарено кафе, нервна пот, миризмата на подвижна полицейска станция, разположена на границата, отвъд която дебнеше заплахата. Взря се в бележките — не че имаше много за четене освен обичайните съобщения за просрочени кредити, нарушени обещания, невърнати дългове, организиране на изложба с вкаменени фекални сталагмити и опити да пробие в артистичното изкуство след кратък курс по актьорско майсторство. Иди бе подавал документи за

приемане в армията — в която и да било армия, но дори второразредният частен наемнически гарнизон от Уичита му бе отказал. „Луд, та дрънка“ — бе краткият коментар на сержанта от наборната комисия. Диагнозата на Макдугъл се потвърждаваше с обезпокояваща повтораемост — особено когато Рейчъл стигна до документацията, отнасяща се до ранната му биография, изобилстваща със снимки. Нещо привлече вниманието ѝ и тя се облеци.

— *Treponema pallidum*!? — Майчице мила, той е платил, за да бъде заразен със сифилис?

— Да, и то не със стандартния щам. Настоявал е да му осигурят третичната форма, при която костите започват да се размекват, лицето ти окапва и започваш да страдаш от деменция и пристъпи на агресия. Нашият Иди не може да се задоволи само с гной от пениса.

— Той е луд. — Рейчъл поклати глава.

— Нали това ви казвам от самото начало. По-важното е как смятате да го неутрализирате?

— Хъм. — Тя се замисли. — Едър мъжага. Толкова ли е силен, колкото изглежда?

— Не — намеси се Шварц. — И аз можех да се справя с него, дори без бронирания костюм. Ако не беше оръжието. Обаче е куку.

— В такъв случай... — Рейчъл взе решение. С колко разполагаме? Четирийсет и пет минути? Когато изкарат всички от сградата, отивам да си поговоря с него очи в очи. Скрийте добре хората с оръжия, но ако ви се удаде случай да стреляте през тавана...

— Никакви куршуми — прекъсна я Макдугъл. — Все още не знаем дали детонаторът няма да се задейства след смъртта му. Можем да използваме обаче тези нещица. — Тя разклати една малка кутийка. — Робопчели, заредени с приспивателно вещество, с дистанционно управление. Едно ужилване и артистчето е извън играта за десет секунди. Рисковият период е между момента, в който осъзнае, че някой го е нападнал, и загубата на съзнание. Някой трябва да му попречи да произнесе командата за детониране, да натисне копчето на дистанционното или каквото там е измислил.

— Разбрано. — Рейчъл кимна, мъчеше се да потисне подсъзнателното си желание да скочи и да избяга надалеч от това опасно място. Където и да е, само да не се изправя срещу този луд с комплекс на Осама и атомна бомба подръка. — Искам да ме

оборудвате с екипировка за пълно сензорно сигнализиране, после влизам, разговарям и действам според обстановката. Ще са ни нужни две кодови изречения. „Ох, ще кихна“ — означава, че ще се опитам да го неутрализирам сама. „Каква странна миризма“ е сигнал да влизате с всичко, с което разполагате. Ако можете да му направите лоботомия от разстояние, действайте, дори ако се наложи да стреляте през мен. Гледайте само да не засегнете гръбначния ми мозък — и главния, разбира се. Така се играе тази игра. Но виж, пчелите са добра идея. Ще се постарая да не излизам на връзка с вас, освен ако не реша, че не мога да се справя с него, или не видя, че иска да натисне копчето. — Потрепери. Изпълваше я познатата ѝ трескава енергичност.

— Сигурна ли сте, че ще се получи? — попита я със съмнение Шварц.

Рейчъл го погледна.

— Ако не успеем да го спрем, този хахо ще избие стотици невинни.

Шварц само преглътна. Макдугъл поклати глава и попита:

— С какво всъщност се занимавате в момента?

— Працат ме там, където редовите инспектори по разоръжаване не успяват да се справят — захили се Рейчъл, но това бе само маска, зад която се опитваше да скрие страха си. — Хайде, отивам да се запозная с този тип.

---

[1] Душевноболна безскрупулна изобретателна личност (шотландски). — Б.пр. ↑

БЕЗВРЕДЕН

Наблюдавана от орбита, Земята през два̀сет и четвърти век бе планета, изтерзана от технологична цивилизация, носеща белезите на съзрялата трансцендентност. Почти 10 процента от повърхността ѝ беше бетонирана по едно или друго време. Огромни райони изглеждаха като зле съшити късове след неудачно проведено тераформиране. От джунглите южно от Сахара до нетрайните пасища на Аризона беше трудно да се намери някое петънце, останало недокоснато от ръката на технологията.

Човешката цивилизация, някога ограничена в пределите на единаединствена планета, сега се бе разпръснала из цялата Слънчева система. Газовите гиганти във външните покрайнини образуваха причудливи нови индустриални пръстени, а върховете на Килиманджаро и равнините на централна Панама изглеждаха приковани с диамантени нишки, които се издигаха право нагоре и достигаха геосинхронизирана орбита. Някога я наричаха просто Земята, но сега бе Старата Земя, роден свят на човечеството и люлка на цивилизацията. Но този древен свят проявяваше необикновени признаци на динамичност и имаше нетипично младежки вид. През два̀сет и четвърти век Старата Земя не беше само роден свят на най-старата човешка цивилизация. Ни най-малко.

Повечето хора обвиняваха за този парадокс Есхатона. Есхатонът — този невероятно мощен изкуствен интелект, продукт на технологичната сингуларност^[1], възникнала спонтанно в квантовите компютърни мрежи в края на два̀сет и първи век — никак не харесваше идеята да дели планетата с десет милиарда подложени на фючър-шок^[2] примати. Веднага след като се беше снабдил с божественоподобен разум, той депортира повечето от тях на други планети през пространствени тунели, създадени с помощта на средства, които щяха да са непонятни на земните учени дори след векове. Всъщност така и не бе им останало време да анализират методите му, тъй като непосредствено след това катастрофално

събитие повечето земни обитатели бяха изправени пред суровата необходимост да оцелеят в един обезлюден свят. Само стотина години по-късно, когато първите свръхсветлинни кораби, изстреляни от Земята, достигнаха близките звезди, хората откриха най-странния аспект на този процес. Тунелите, прокарани от Есхатона в пространството, водеха и назад във времето с темп година в миналото за всяка измината светлинна година в пространството. Някои от тези подпространствени тунели, както се оказа, достигаха на огромни разстояния. От момента на сингуларността SETI^[3] спътниците бяха започнали да прихващат силни сигнали, докато преди това космосът или мълчеше, или предаваше само човешки гласове.

Към третото столетие след това необхватно събитие земното общество най-сетне бе показало признаци на възстановяване. Разпадналите се коалиции и отбранителни микроикономики, останали след краха на глобалната империя за свободна търговия от два̀сет и първи век, се реформираха в децентрализирана мрежа, способна да поддържа високоразвита цивилизация. Хората дори успяха да издържат огромната тежест на няколко проекта за тераформиране. Възникнаха процъфтяващи индустрии, Земята бързо печелеше репутацията на най-големия и открит за търговия център в радиус от сто светлинни години. ООН — наследник на организацията, която някога се бе прочула с беззъбия си бюрократизъм — вече бе приела в редовете си и неетнически общности. Принудена да се самоиздържа, тя скоро стана известна с комерческата си дипломация. Дори най-неотложният проблем на два̀сет и втори век, обезлюдяването, последвало сингуларната криза, в голямата си част изглеждаше разрешен. С помощта на евтини средства против остаряване и успешно проведена имиграционна политика броят на населението бе достигнал стабилно равнище, достатъчно, за да се поддържа технологичното развитие на планетата и да се извършват нови проучвания. Казано накратко, това бе време на нарастващ оптимизъм и разрастване — една млада енергична плуралистична цивилизация от различни народности изучаваше границите на звездните си владения и преоткриваше отдавна изгубените си деца.

Нито едно от изброените неща обаче не осигуряваше онзи лек и приятен живот, който Рейчъл Мансур — родена на същата тази планета преди повече от сто години — ценеше най-много.

— Готова съм за влизане — прошепна тя едва чуто, докато опираше гръб в стената от евтин сив аерогел. Огледа пустия коридор. Миришеше на мухъл. Кирливият изтънял мокет бе покрит с кал, с която автоматичната почистваща система явно не бе в състояние да се справи, дъските под него бяха напукани. — Всички ли заеха позиции?

— Все още сглобяваме част от тежкото оборудване. Постарай се да не го предизвикаш да натисне спусъка поне през първите десет секунди. След това ще сме готови, веднага щом имаш нужда от нас.

— Разбрано. Почвам. — Изведнъж ѝ хрумна колко щеше да е добре, ако бе взела със себе си госпожа Председателката, за да ѝ покаже що за дипломатически развлечения включва ежедневната ѝ работа. Тръсна глава, пое си дъх и почука на вратата. Госпожа Председателката можеше да прочете за всичко това в уютния си кабинет, след като медиите запознаеха обществеността със събитията. За момента това бе задача само за Рейчъл и тя трябваше да съсредоточи 101 процента от вниманието си върху нея.

— Кой е? — избоботи глас зад тънката преграда.

— Полицейски парламентър. Искали сте да разговаряте с някого.

— Защо чакаш тогава? Нали не си въоръжена? Влизай и се пригответи да ме изслушаш. Носиш ли камера?

„Олеле! Шварц беше прав.“

— Готови ли сте вече? — прошепна тя.

— Да. С теб сме — изжука в ухото ѝ тъничкият гласец на Макдугъл.

Рейчъл хвана дръжката и внимателно я натисна. Вратата се отвори. Тя застана на прага, така че да могат да я разгледат отвътре.

— Мога ли да вляза? — Стараеше се да не обръща внимание на слабото бръмчене на отделилата се от рамото ѝ пчела.

Апартаментът беше едностаен — легло, душ-кабина, миниатюрна кухня, вградена в отсрещната стена. Панорамен прозорец точно срещу вратата показваше безконечно изображение на Юпитер, както би изглеждал от повърхността на Йо. Някога очевидно евтин модул за настаняване на бежанци (по възможност неженени и възрастни), сега апартаментът носеше всички следи от следващите

наематели и мебелировката бе захабена, а изтърканият килим бе на петна от стотици полуфабрикатни ястия. Из помещението витаеше сладникавият мирис на развалена храна и долнопробен тютюн. Стаята бе изпълнена с цигарен дим — отвратителна, замърсяваща дробовете марка, доколкото Рейчъл бе в състояние да прецени, макар че се бе отървала от тази привичка преди доста години — заедно с третия си чифт бели дробове.

Ала мъжът, изтегнат на фотьойла в средата на стаята, придаваше допълнителен колорит на царящата бъркотия. Беше висок почти два метра, с телосложение на танк, но освен това несъмнено бе много болен. Косата му беше прошарена с бели кичури, голият му корем се бе издул над панталона му, лицето му бе сбръчкано. Той извъртя фотьойла към нея и се ухили широко.

— Заповядай в двореца ми! — И размаха ръце. Лявата му китка бе омотана с мръсен бинт и от нея до един голям сандък зад фотьойла водеше тънка жица.

— Добре. Влизам — каза тя колкото можеше по-спокойно и пристъпи в стаята.

От сандъка избоботи дрезгав роботизиран глас:

— Остават трийсет и пет минути до взрива. Внимание: засечен е нарушител. Неидентифициран човек, на три метра. Очаквам разрешение за задействане на детонатора.

Рейчъл преглътна. Мъжът във фотьойла, изглежда, не забеляза уплахата ѝ.

— Добре дошла в президентския дворец на Някогашния и Бъдещ цар на Уганда! Как се казваш, сладурче? Ти известна журналистка ли си? За интервю ли дойде?

— Ами... да. — Рейчъл спря наред стаята, на два метра от болния мъж и неговата говореща атомна бомба. — Аз съм Рейчъл. Много хубава бомба имаш — добави предпазливо.

— Внимание: опасно приближаване. Неидентифициран човек на...

— Я млъквай, ма — подвикна мъжът на бомбата и тя млъкна. — Да, хубава е, нали?

— Много. Сам ли я направи? — Пулсът ѝ се ускори. Тя задейства ендокринните имплантанти, за да прекрати потенето на жлезите в дланите си и опитите на стомаха си да скочи през прозореца.

— Моі?^[4] Да ти приличам на оръжеен инженер? Купих я от магазина. — Той се усмихна и в устата му блесна златен зъб. Рейчъл успя да запази самообладание, въпреки че ноздрите ѝ уловиха миризмата на гнило. Мъжът вдигна овързаната си ръка. — Ако умра — бум! Разноските по погребението са включени!

— Колко е голяма? — попита тя.

— О, Много! — Той се ухили още по-широко, поразкрачи се и се почеса по чатала. — Третата степен достига мощност от триста килотона.

Рейчъл имаше чувството, че стомахът ѝ се напълва с лед. Надяваше се, че Макдугъл чува разговора им.

— Доста мангизи си се изръсил значи.

— О, да. — Усмивката му се стопи. — Наложил се да продам всичко. Дори да се откажа от лечението.

— Какво лечение?

Той изведнъж скочи и започна да вика, все едно е на сцена:

— Онова, благодарение на което трябваше да стана Иди Амин! Крал на Шотландия, кръст за храброст, Рицар на Британската империя, Член на Ордена на Британската империя, губернатор на Кибоба и кмет на Букаке! Аз съм президентът! Почитай ме и се бой от мен. Вие, лайняни европейци, прекалено дълго потискахте африканските народи — време е за един нов, свободен свят! Аз защитавам ислямските ценности, Африканския триумф и свободата от потисничеството. Но вие не се отнасяте към мен с нужното уважение! Никой не ме слуша, когато му казвам какво трябва да направи. Време е за наказание! — От устата му хвърчеше слюнка. Рейчъл се опита да съкрати незабелязано разстоянието, но бомбата беше нащрек.

— Внимание: скъсяване на дистанцията. Неидентифициран човек с предполагаемо враждебни намерения на...

— *Не мърдай* — прошепна в ухото ѝ Макдугъл. — *Проклетата машина току-що премина в режим на готовност. Ако се приближиш още, без да успееш да го убедиш, че имаш приятелски намерения, може да избухне.*

Капка пот се търкулна по лицето на Рейчъл. Тя се усмихна пресилено.

— Много впечатляващо наистина — каза бавно. Над главата му вече кръжаха няколко полицейски пчели, изчакваха възможност за

безопасно нападение. Една мисъл се загнезди в съзнанието ѝ: „Трябва да се приближа, но как?“ — Обичам мъжете, които знаят как да впечатляват — опита тя. — А вие, господин президент, сте много впечатляващ.

— *Ще се опитам да се приближа още до него* — произнесе безгласно. — *С какво точно са заредени вашите насекоми?*

— Радвам се, че мислите така, млада госпожице — рече Последният крал на Шотландия и отново се почеса по чатала.

— *Приапизмът^[5] не беше ли симптом от късния стадий на болестта?* — попита тя и облиза пресъхналите си устни.

— *Заредени са с много силен серотонинов антагонист, настроен към неговата ретикуларно-активираща система. Десет секунди и е в кома. Важното е да му попречим да даде заповед на бомбата, преди веществото да подейства. А за другия въпрос — да, симптом е.*

— *Държи се така, сякаш възнамерява да председателства съдебен процес.* — Рейчъл се засмя подканящо, докато мислено се подготвяше за следващата стъпка. „Първо спечели доверието му, след това се възползвай от него...“ — Какъв е протоколът за пристъпване към президента, господин президент?

— Трябва да си гола. Голите са ми *приятели*. Голите не носят оръжие. Чу ли това, бомбо? Голите жени са *мои приятелки*. Голи кучки! Мои близки приятелки. — Изглеждаше малко поуспокоен, въпреки че една вена все още пулсираше ядно на челото му. — Ще се съблечеш ли, кучко?

— Щом желаете, господин президент. — Рейчъл стисна зъби в измъчено подобие на усмивка, смъкна бавно ципа на якето си и го свали. — *Чухте ли?* — произнесе безгласно, докато си изуваше панталоните. Изправи се пред него, с пресилена усмивка, опитваше се да изглежда примамлива и подканяща, но можеше само да се надява да не забележи преbledнялата ѝ кожа и сбръчканите ѝ зърна. Подаде мислен сигнал към ендокринните имплантанти за фалшива възбуда — беше готова на всичко, за да попречи на това умопобъркано копеле да предизвика радиоактивен ад и да напусне този свят в компанията на половината жители на града. На *всичко*, за да се приближи до пусковия механизъм...

— Можеш да пристъпиш към трона — обяви фелдмаршал професор президент доктор Иди Амин Дадаист и с едно решително движение си смъкна панталоните. Пенисът му наистина бе голям и набъбнал, освен това имаше няколко сълзящи рани, като напукан патладжан. — Коленичи пред своя император!

Ръцете му се вдигнаха над главата ѝ. Той докосна с пръсти маншета със задействащия механизъм и се подсмивва самодоволно. Тя коленичи пред него, напрегната.

— Много ме бива с ръцете — предложи услугите си, докато посягаше към слабините му, цялата настръхнала.

— Ами действай тогава — подкани я величествено той. — Не забравяй, като твой президент притежавам власт над живота и смъртта ти.

Рейчъл кимна и го погали леко по члена. Стараеше се да не гледа пулсиращите вени. Наведе се — опитваше се да прецени разстоянието — и преглътна примесена с горчилка жлъчка.

— Мога ли да ви целуна, господин президент? Вие сте много могъщ човек. Ще ви бъде ли приятно? Аз съм ваша вярна поданичка. Ще ми позволите ли да ви целуна по устата?

Фелдмаршалът и професор се понадигна.

— Разбира се — заяви с явен интерес, но същевременно членът му увисна. Тя го погали пак, поизправи се и в лицето я лъхна познатата миризма на гнили зъби.

— Хъм, каква странна миризма — не успя да се сдържи Рейчъл и впи устни в неговите, с търсец език, пръстите ѝ продължаваха да си играят с омекналия му член. Иди Амин се напрегна, изпъна гръб и тя го стисна за дясната китка. Някакво насекомо прелетя пред погледа ѝ с размахани крилца, тялото на краля се разтресе и върху бедрото ѝ бликна топла императорска сперма. Без да променя позата си, Рейчъл се опита да втъкне езика си колкото се може по-надълбоко в гърлото му, задържала дъх, молеше се той да не получи гърч, докато се извива и подскача под нея. Доживотният президент потръпна няколко пъти, след това очите му се подбелиха и той се отпусна във фотьойла. Тя се изправи, пое си мъчително дъх и се обърна. Плю, в напразен опит да се освободи от миризмата на гнили зъби, преви се и повърна върху краката на диктатора.

След секунди усети нечии силни ръце на раменете си.

— Хайде — рече ѝ Макдугъл. — Ела навън. Всичко е под контрол.

— Контрол... — повтори Рейчъл. В очите ѝ напиреха сълзи. — Уф. Свърши ли се?

Стаята беше пълна с голи полицайки: носеха най-различни инструменти и разговаряха по ларингофоните си.

— Бомбеният отряд пристигна и поема случая. Можеш да се отпуснеш. — Без униформа и броня инспектор Макдугъл бе наистина впечатляваща — беше изрисувана с най-невероятната татуировка, която Рейчъл бе виждала: ангелски криле между лопатките и увита около стройната ѝ талия змия. Тя посочи четирите голи жени, които се бяха навели над бомбата с инструменти и неутронови броячи. — Беше ужасно вдъхновяващо, полковник! „Голите жени са мои приятелки“.

Рейчъл поклати глава. Над нея отново прелетя пчела. Не беше от полицейските, навярно я бе пуснал някой от пристигналите журналисти.

— Не съм истински полковник, представям се за такава, когато ме пращат в някоя бананова република. — Тя потрепери. — Трябваше да се приближа достатъчно, за да му запуша устата и да го уловя за ръката. Уф!

— Е, що се отнася до мен, заслужаваш медал. — Макдугъл сведе поглед към фотойла и поклати глава. — Искане доста кураж. А бе тия мръсници мъжете какво ли не правят, за да ги пипнат по оная работа.

— Вода — изпъшка Рейчъл; пак ѝ се гадеше.

Някой ѝ подаде бутилка. Тя си изплакна устата, плю на пода и продължи със същото упражнение, докато не изпразни бутилката. Опитваше се да се убеди, че би могло да е и по-лошо. Като например терористът да ѝ отхапе езика. Появи се още една бутилка и тя се опита да измие изцапаното си бедро.

— Трябва ми душ. И антибиотици. Много антибиотици. Колко дълго ще го държи в несвяст ужилването?

— Колко дълго? — повтори учудено Макдугъл, после забеляза хвърчащите насекоми, улови няколко с бързо замахване и почна да ги мачка. — Ние може да сме Засмените шегаджии, но приемаме доста сериозно всякакъв род бомбени заплахи. В съответствие с нашата политика на нулева толерантност към използването на радиоактивни оръжия в ретикуларната система на заподозрения бе въведена

смъртоносна доза. В резултат той вече не разполага с такава — ще остане в дълбок сън, докато мозъкът му не се разпадне. — Кое то, ако се съдеше по потръпващата насън фигура във фотьойла, щеше да стане доста скоро. В *Republique et Canton* Женева явно не си поплюваха с атентаторите.

Откъм купчината дрехи в краката ѝ долетя писклив сигнал и Рейчъл се наведе и затършува за интерфейсите си пръстени още преди да осъзнае какво прави.

— Да?

— Още не съм приключила с теб! — Ако се съдеше по деспотичния тон, това отново бе госпожа Председателката. Очевидно бе проследила събитията по някой мултиканал и изглежда, бе ужасно разгневена от нещо — навярно от факта, че Рейчъл е останала жива. — Не си мисли, че твоите приятелчета ще успеят да те измъкнат. Казах ревизия, значи ще има ревизия! И не мисли втори път да ми се измъкнеш със същия номер!

— О, я се разкарай! — Рейчъл прекъсна връзката. „По-късно ще се разправям с теб — помисли си. — Да видим каква муха ти е влязла в главата...“ — Помъчи се да овладее обзелия я неочаквано страх. — Инспекторе, ще се погрижите ли да ме откарат у дома? Всеки момент ще припадна.

Засмя се, после бавно се свлече на пода.

---

[1] Точка, в която кривината на пространство-времето става безкрайна. В случая става въпрос за процес на експоненциално развитие на земната цивилизация — Б.пр. ↑

[2] Фючър-шок (англ.) — шок от бъдещето. — Б.пр. ↑

[3] От Search for Extra-Terrestrial Intelligence — програма за издирване на извънземен разум. — Б.пр. ↑

[4] Moi (фр.) — аз — Б.пр. ↑

[5] Болестно състояние на постоянна ерекция. — Б.пр. ↑

ВЪЛШЕБНО МИСТИЧНО ПЪТЕШЕСТВИЕ

Повече от година преди това някъде по средата на една операция, която заплашваше да се превърне в тотален провал, Рейчъл бе сключила сделка с дявола. Сделка с нещо, което наистина бе в състояние да унищожава светове. А най-лошото беше, че по-късно установи, че не съжالياва за стореното.

В зората на Сингуларността Есхатонът, изглежда, бе напуснал пределите на Земята, за да остави след себе си разрушена компютърна мрежа, обезлюдени градове, последствия от бедствие с размерите на цяла една планета — и три заповеди, изписани върху куб от чист диамант със страни по десет метра:

1. Аз съм Есхатон. Аз не съм ваш бог.
2. Аз съм ваш потомък и съществувам във вашето бъдеще.
3. Не трябва да нарушавате причинността в пределите на моя исторически светлинен конус. Иначе...

Някои твърдяха, че разбирали какво означава това, други пък — че първите били шарлатани или умопобъркани. Първата Реформирана църква на Типлър, известен астрофизик, защитаваше вярата си на улицата в ръкопашни схватки с други течения, между които Реформираните модерни светци. Ислямът претърпя сериозни промени, след които постепенно изчезна, имаше и други религиозни течения, които спуснаха кепенците. Компютърните специалисти — малцината, които бяха останали (по някаква неизвестна причина Есхатонът, изглежда, ги бе подбирал специално) — излязоха с налудничава хипотеза. Есхатонът бил късче софтуер, който вследствие на никому неизвестен алгоритъм постигнал компютърен разум. Разпространил се бързо навсякъде в интернет и осъществил за минути и часове това, което би отнело на човека милион години. След това трансцендентирал

и постигнал ниво на интелект, което дори не подлежало на обсъждане и можело да се сравни с човешкия ум, доколкото последният може да се сравнява с жабешкия. Следващите му постъпки се основавали на мотиви, които не били по силите и разбиранията на хората. Как бе успял да отвори тунелите в пространство-времето — нещо, което човешките учени все още не можеха — си оставаше пълна загадка.

Трябваше да изминат стотина години, преди човечеството да построи първите свръхсветлинни звездолети. Едва след това то започна да схваща цялостната картина. Вселената беше заселена с човешки светове, „буница“, на които Есхатонът бе изсипал девет милиарда души, отвлечени от Земята за един-единствен ден. Тунелите покриваха необятни разстояния, както в пространството, така и във времето и връщаха времеизмерването с една година назад за всяка пропътувала светлинна година. Астрофизиците спореха с пяна на уста за невъобразимите усложнения, свързани с нарушаването на причинно-следствената връзка, но бяха принудени да млъкнат от причудливия „джихад“ на една постхристиянска секта от Северна Африка.

Не се виждаше крайт и на последствията от Сингуларността по отношение на хората. Изгнаниците не само бяха разхвърляни из различни светове, те бяха „засадени“ на терен, който не беше прекалено враждебен и дори показваше белези от начално тераформиране. Освен това Есхатонът им бе оставил подаръци: Рогове на изобилието, тоест всепроизвеждащи машини, роботизирани фабрики, способни да изработят всякакви заложен в програмите им продукти, стига да разполагат с достатъчно време, енергия и суровини. Запасени с библиотеки от конструктивни схеми, всепроизвеждащите машини се оказаха двигателен механизъм в създаването на новите цивилизации. Прилагани мъдро, те позволиха на много от разпилените светове да постигнат в рамките на няколко години високотехнологична икономика. Използвани неблагоприятно, предизвикваха унищожение на някои от световите. Цивилизация, която караше своите всепроизвеждащи машини да изработват ядрени ракети вместо атомни реактори — и още всепроизвеждащи машини, — обикновено не успяваше да се справи с гладуването и последващия срив, когато една иди друга управляваща фракция виждаше в същите тези машини само средство за постигане на неограничена власт. В края на краищата

около двеста години след катастрофалното събитие повечето от заселените светове бяха успели да излязат от варварския период и да възстановят способността си да летят в космоса.

Много военни стратегии се изкушаваха от невероятната възможност да изненадат напълно противника, докато някой не им напомни за Третата заповед. Някой от тях, оказа се, вече бяха опитали да го направят — и типично следствие беше необясним инцидент стоварващ се върху главата на онзи, който планира подобна атака. Още по-интересно, дори атаките с използване на придвижване във времето, подготвяни в условия на абсолютна секретност, в края на краищата бяха смазвани малко преди да започнат.

Рейчъл го бе изпитала на гърба си. Есхатонът продължаваше да играе важна роля в човешката еволюция — макар да оставаше скрит и невидим, той бе винаги нащрек за неприятни усложнения. И от време на време се намесваше, движен от свои подбуди. Оставено без надзор, нарушаването на причинно-следствената връзка — пътуването във времето, — изглежда, представляваше пряка заплаха за неговото съществуване: рано или късно някой би се опитал да го изтрие от миналото на човешката история. Съществуваха и други технологични възможности, представляващи заплаха за Есхатона. Изследванията в областта на изкуствения интелект биха могли да доведат до появата на негов съперник за информационните ресурси, развитието на нанотехнологията можеше да постигне подобни резултати по алтернативни пътища. Оттук произтичаше и Третата заповед — и съществуването на армия от секретни помощници, саботьори и тайни агенти, работещи за Есхатона.

Преди две години Рейчъл се бе запознала с един такъв агент. Дори беше станала пряк участник в проведената от него акция, довела до политическото ѝ компрометиране: предизвикана грешка от петнайсет микросекунди в един часовников механизъм бе решила съдбата не само на цяла космическа флотилия, но и на изпратилата я междузвездна империя — тя целеше да си възвърне планета, която въобще не беше губила. Рейчъл бе запазила видяното в тайна, бе приела мълчаливо и покорно тази свръхчовешка намеса в човешките дела. При онзи случай Есхатонът не беше унищожил цивилизацията, а само бе попречил на междузвездния ѝ флот да пристигне на мястото на сражението по-рано от предвиденото с цел да промени хода на

историята — и с това бе предизвикал срива на един агресивен милитаристичен режим. Всъщност бе свършил с други средства онова, за което я бяха пратили началниците ѝ от Черната кантора.

В края на краищата Рейчъл смяташе, че е извадила не само поука, но и късмет от цялата тази история, защото освен че се бе запознала с агента на Есхатона, се бе омъжила за него. И понякога, в спокойните дни, когато не се налагаше да влиза в словесен двубой с досадни бюрократи или да взема участие в смъртноопасни инциденти, си мислеше, че единственото, от което се бои, е да не го загуби.

В спокойните дни...

Мързелуваше в леглото от часове, след като бе прекарала почти толкова време в банята и се бе натъпкала с успокоителни, когато Мартин най-сетне се прибра.

— Рейчъл? — чу го да я вика зад завесата от плътна, топла и поглъщаща забрава. Тя се засмя. „Вече мога да се отпусна. Той се прибра“.

— Рейчъл? — Вратата на спалнята се плъзна встрани. — Ей. — Тя извъртя глава към него, усещаше как я изпълва вълна на полусинтетична обич.

— Здравей — промърмори.

— Но какво... — Погледът му попадна на нощното шкафче. — Ох! — Той пусна чантата на пода. — Виждам, че си минала на тежката артилерия. — Седна на леглото и сложи длан на челото ѝ. — Обадиха ми се от полицията. Какво стана?

„Време е да се отпусна...“ — повтори си тя. Все пак намери сили да посочи с пръст една антидотна лепенка на шкафчето. Беше най-трудното, което бе правила в живота си.

— Аха. Ясно. — Мартин отлепи защитния слой на лепенката и я нагласи на шията ѝ. — По дяволите, това нещо, дето си го взела, е доста силно. Толкова ли беше зле?

Сега вече ѝ бе малко по-лесно да говори.

— Изобщо нямаш представа. — Някъде в границите на осезаемия свят се надигаше огромна вълна на отчаяние, заплашваше да я смаже веднага щом синтетичният ендорфин, с който се бе натъпкала, бъде неутрализиран. Да се надрусва до забрава ѝ се

струваше най-добрата възможност, когато бе сама, а той все още някъде в полет, но сега, когато излизаше от това състояние, се чудеше как е могла да постъпи толкова глупаво. Вдигна ръка и го улови за китката.

— Иди... донеси вино. После ще ти кажа.

Нямаше го доста дълго — вероятно само минути, но ѝ се сториха почти като часове — а когато се върна, се беше преоблякъл и носеше бутилка и две чаши. Лицето му беше бледо и разтревожено.

— Рейчъл, да изсъхнат топките на Шива, как успя да се забъркаш в подобно нещо? — Изглежда, бе видял репортажа от новините в кухнята. Сложи чашите на шкафчето, седна до нея и ѝ помогна да се изправи. — Дават го по всички канали. Това мръсно животно...

Ръката му обгърна раменете ѝ. Тя се облегна на него.

— Заради онзи глупав отряд — рече. — Влезеш ли в списъците, няма измъкване. Забрави ли, че съм била парламентър? Нямаше никой друг наблизо и... — Тя сви рамене.

— Въобще не е трябвало да те викат. — Ръката му се напрегна.

— Чакай. Чуй ме. — Тя преглътна. — Отвори бутилката.

— Добре. — Усетил, че моментът не е подходящ за разговори и възражения, Мартин млъкна и ѝ наля вино. Беше евтино мерло и не бе имало време да „подиша“, но тя не надигна чашата заради уханието. — Наистина ли нямаше на кой друг да се обадят? Искам да кажа...

— Да. — Тя изгълта виното и му подаде чашата за още. — Всъщност не мисля, че някой друг би могъл да се справи с тази работа. По този... или по друг начин. Не и със средствата, с които разполагахме. Това е мирно градче. Няма антитерористичен отряд на денонощно дежурство, само шепа доброволци. Които всъщност бяха на тренировъчен курс в Бразилия.

— Знаеш ли... — Той преглътна. — Имало е летящи камери навсякъде. Видях репортажа.

— Как беше на Луна? — попита тя, за да смени темата.

— Сива и безцветна, както винаги. — Той сръбна от чашата; избягваше да срещне погледа ѝ. — Аз... Рейчъл, моля те, нека да поговорим за това.

— Не. — Тя го погледна втренчено и той отмести поглед.

— Следващия път поне се опитай да ме предупредиш.

— Мъчих се да се свържа с теб — отвърна раздражено тя. — Божичко, ще се разплача... — Тя стисна устни. — Толкова нетипично за мен.

— Всеки го прави от време на време — рече той. Тя остави чашата и Мартин я погали по ръката.

— Този задник искаше да ме използва за обществена тоалетна — рече тя почти шепнешком. — Някой опира пистолет в главата ти и ти нарежда да се чукаш с него, кажи ми, това не е ли изнасилване? Дори когато оръжието е бомба, а ти използваш ръцете си вместо устата или оная си работа. — Пое си жадно дъх. — Но аз не съм жертва. — Рейчъл вдигна чашата. — Налей ми, ако обичаш. Тази нощ онзи гадник ще спи при органите за донорство, а аз ще се напия. Нещо против? — Почувства първата вълна на успокоение. Всичко щеше да е наред. Мартин беше тук и алкохолът започваше да действа. — Знаеш ли, когато влязох там, имах доста ясна представа какво ме очаква и въпреки това го направих съвсем доброволно. На сутринта, когато изтрезнея, сигурно ще изглеждам ужасно. А той ще е мъртъв. — Тя се изкиска. — Нали се досещаш какво искам сега?

— Кажи ми — подкани я неуверено той.

Тя се надигна.

— Искам да се преместим във ваната. С моята любима играчка — ти. С много пяна, шампоан и прочее. И да пием хубаво вино, не този боклук. Искам да ме разтриеш хубаво, а когато се отпусна, да се чукаме до забрава. До пълно изтощение и за двама ни. — Тя спусна крака и се опита да стане от леглото. — А утре, или когато имам възможност, ще ида да се изпикая на гроба на оня шибаняк. Идваш ли?

Мартин кимна, все така смутен.

— Ще ми обещаеш ли да махнеш името си от онзи списък?

— Ще се опитам. — Тя потрепери. — Но дали ще успея е друг въпрос. Това е мръсна работа, но все *някой* трябва да я върши. А повечето хора са прекалено умни, за да си предложат услугите доброволно.

Съзнанието ѝ се връщаше бавно и първото, което усети, бе пулсиращата болка в главата и гаденето в стомаха, заедно със

схванатите мускули на краката и разхвърляните завивки. Но това, което я накара да се събуди напълно, бе мисълта къде е Мартин.

— Ох — изстена тя и отвори очи. Той седеше в другия край на леглото и я гледаше със странно изражение. Изглеждаше, сякаш се вслушва в някакъв глас.

— Обажда се Джордж Чо — каза озадачено. — Не си ли си блокирала телефона?

— Джордж? — Тя се помъчи да се изправи. — Колко е часът? — Една икона светна във въздуха, бе увиснала точно пред гардероба. — Ох, по дяволите! — „Три през нощта. Какво иска Джордж по това време? Едва ли нещо добро...“ — Ще ми прехвърлиш ли разговора?

— Рейчъл? Няма ли образ? — чу се глас.

— Ние сме в леглото, Джордж — отвърна тя. — Тук е посред нощ. Какво искаш, по дяволите?

— О, съжалявам. — Върху плоската повърхност на гардероба изникна трепкащо изображение. Джордж бе един от малцината дипломати, които имаха ясна представа в какво се състои работата ѝ. Обикновено уравновесен, поддържащ причудливия облик на застаряващ улегнал мъж, винаги любезен — някои дори биха го определили като „достолепен“, — сега Джордж изглеждаше разтревожен. — Бойна тревога — добави той, сякаш се извиняваше.

Рейчъл се изправи мигновено.

— Почакай малко — рече тя. — Мартин, къде е сиропът против махмурлук.

— Банята, вторият шкаф, горният рафт — отвърна той.

— Дай ми минутка — каза тя на Джордж. — Може ли?

— Ами... да, разбира се. — Той кимна, но като че ли стана още по-разтревожен.

Отне ѝ точно минута да облече халата, да изтича до банята и да изгълта чаша сироп.

— Дано да е нещо наистина сериозно — предупреди, когато се върна. — За какво е тази суматоха?

— Ще бъдеш ли готова за тръгване след половин час? — попита Чо вместо отговор. — Искам те в пълно снаряжение. От часове се опитвам да се свържа с теб. Днес следобед не си била в службата — какво е станало?

Рейчъл погледна към камерата.

— Толкова ли си бил зает, че не знаеш за онзи хахо, дето възнамеряваше да вдигне във въздуха половин Женева?

— Ти ли участваше в това? — попита Джордж изумено. — Уверявам те, не знаех. Но това, за което те търся, е много по-важно.

— Карай накратко — прекъсна го, тя.

— По време на полета ще проведе обстоен инструктаж на всички...

— На всички?! Колко души смяташ да вземеш? И какво значи „по време на полета“ — колко време мислиш, че ще ни отнеме?

Джордж повдигна смутено рамене.

— Не мога да ти кажа сега. Но си прави планове поне за месец.

— За Месец!? Ужас! — Тя се намръщи, забелязала учудването на Мартин. — Нещо извън Слънчевата система ли е?

— Ммм... не мога нито да потвърдя, нито да отрека, но предположението ти е доста точно.

— Проблемът е свързан с дипломация, нали?

— Аха.

— Така и предполагам. Инак нямаше да ти трябва.

— Както казах, не мога нито да го потвърдя, нито да го отрека. В този момент. Очевидно.

— Ах, това копеле! — изпусна си нервите тя. — Не, не говоря за теб, Джордж. — Тя поклати глава. — Даваш ли си сметка, че не съм ползвала отпуск почти шест години? Имаш ли също така представа, че се омъжих само преди няколко месеца и двамата с мъжа ми възнамерявахме да поработим върху увеличаването на нашето семейство? Какво ще прави сега партньорът ми?

Джордж въздъхна нещастно.

— Добре, какво искаш?

— Искам...

Рейчъл внезапно млъкна. „Бойна тревога — помисли си и по гърба ѝ пробягаха тръпки. — Трябва да е нещо наистина сериозно“. — Бойна тревога се обявяваше само по време на война — не беше необходимо да е някоя от онези, които събират на спешни заседания Съвета за сигурност. Но никой не я обявяваше, ако нямаше реална заплаха да прогърмят оръжия. Кое то означаваше...

— Искам двойна каюта — каза тя. — Наскоро се върнах от цяла година напрегнато надлъгване с Новата република, вчера ме въртя на

бавен огън някаква общественичка, твърдо решена да подложи на разследване операцията, в която съм участвала, трябваше да се справя с един умопобъркан, обладан от твърдата решимост да изравни Женева със земята само за да задоволи артистичната си наслада или може би защото не знае как да си направи чекия, а сега ти искаш да ме изкараш от къщи и да ме пратиш някъде на майната си. Така че двойната каюта е най-малкото, което би могъл да направиш за мен.

— Ох. — Джордж вдигна дясната си ръка. — Извини ме, само за момент. — В очите му за миг блеснаха неестествени светлинни, спешно съобщение, проектирано право върху ретината му. — Не си регистрирала промяна на семейното си положение. Не знаех, че...

— Бас държа, че не си знаел. Край на соловите мисии, Джордж, Поне в обозримото бъдеще. Или ако ги има, да са след дълготрайно планиране.

— Така значи. — Той задъвка замислено устни. — Въпросът е, че се нуждаем от теб незабавно. Но... — Почеса се по брадичката. — Виж, ще се опитам да издействам на твоя съпруг дипломатически паспорти билет до... тъъ, посолството на онова място, където трябва да идеш, но със следващия полет. Въпросът е, че трябва да тръгнеш веднага.

Рейчъл поклати глава.

— Не става. Или с Мартин, или без мен.

Мартин я гледаше, скръстил ръце.

— Щом това е последната ти дума — бавно отвърна Джордж и отново задъвка устна. — Мисля, че мога да го уредя, но само ако мъжът ти се съгласи да подпише договор за стажант при нас. Има един бърз куриерски кораб, който чака на орбита — това не е екскурзионна разходка. Съгласна ли си така?

— Ти? — Рейчъл погледна Мартин.

Той повдигна вежди, помисли за момент, после кимна.

— Става. Нямам нищо, поне за следващите няколко месеца. Ако мислиш, че...

— Мисля. — Тя му се усмихна пресилено, после отново извърна глава към Джордж. — Уговорих го.

— Хубаво — отвърна Джордж малко припряно. — Надявам се, че ще можете да се пригответе до един час. Не е необходимо да вземате дрехи или припаси, по пътя ще се погрижа за това. Вземете

себе си и нищо повече. И още... това дете... нали още не е заченато? Нито ти, нито съпругът ти не сте бременни, надявам се?

— Не. — Рейчъл поклати глава. — След час значи? И не можеш дори да намекнеш за какво става въпрос?

За миг лицето на Джордж се изопна.

— Не, докато не потеглим. Случаят е от изключителна секретност. Но... за днес. Колко души успя да спасиш?

— Аз ли? Триста килотона, което означава... почти цяла Женева. Около половин милион нещастници. Половината от тях мъртви, останалите без дом, ако онзи налудничав тип бе успял. Защо питаш?

— Защото, ако не се справим този път, ще загинат хиляда пъти повече нещастници — отвърна Джордж и в гласа му се долови стаена заплаха. — И то само като начало...

НОВ ДЕН, НОВА РЕДАКЦИОННА

Лондонският „Таймс“ — вестносец на новините от 1785! Сега доставен до вас благодарение усилията на Франк Носа, спонсориран от „Консолидейтид Валти Интерстелар“, „Марипоза Интерстракчърс“, „Банка Муамалат ал-Файлака“, „Сайбърмауз“ и Първата универсална църква на Кермит.

УВОДНА СТАТИЯ

Искам да ви разкажа за бедствието в Нова Москва. Дори изразено с морално банкрутиралия език на така наречената обективна журналистика, това е ужасяващ инцидент, от онзи колосален порядък, заради който навярно съществуват ангели, дяволи и всякаква друга форма на небесни изчадия. Подобно на повечето обитатели на нашия светлинен конус, вие вероятно си мислите, че проблемът с Нова Москва трябва да остане нечие друго главоболие, някакъв си затънтен „максвят“, заселен от необразовани овчари, които се опитали да си пъхат носовете в божиите дела и получили плесница от Есхатона. Мъничко гама-лъчение, една хубава ярка свръхнова и след няколко години всичко ще бъде забравено. Една наскоро проведена анкета сред земното население показва, че 68 процента от вас никога не са чували за Нова Москва, а от тези, които знаят за нея, 87 процента са твърдо уверени, че този въпрос няма нищо общо със земната политика, също както смятат, че свирката не е пълен заместител на чукането, че онзи стар перверзник Дядо Коледа продължава да се пъха в комините всеки 25 декември и че Земята е плоска.

И тъй, време е да смъкнем обелката от тези погрешни разбирания и да прокараме телената четка на просвещението върху клеясалата маса от полуистини и лъжи. Истината боли, но не толкова, колкото последствията от упоритото невежество.

Посетих Нова Москва преди девет години, по време на едно пътуване, което включваше също така системата на Септагона и разни други екзотични местенца, известни с имена като Ал-Ассад, Бруней или Бетовен. За трети път ще ви кажа, че Нова Москва съвсем не беше някакъв изостанал пасторален земеделски свят. Трудно можеш да определиш с подобни думи една планета, на която има шест континентални правителства, участващи в общопланетна федерация, градове с размерите на Мемфис, Абуджа или Токио и орбитална инфраструктура, способна да конструира междупланетни кораби с атомни двигатели.

Много по-точен израз ще е „изолиран свят“. Колко космополитен можеш да бъдеш, когато имаш само два милиона души население и нито една корабостроителница, която да е в състояние да изработва двигателни ядра за свръхсветлинни кораби? Но въпреки това в технологично отношение те бяха по-развити от много други разселнически колонии и живееха достатъчно добре. Само защото предшествениците ти не идват от Айова и Канзас и ти говориш тъй, сякаш през цялото време се прозяваш, не следва, че си глупав, примитивен, лишен от потекло или пък че си обезумял империалист, твърдо решен да завладее галактиката. Всъщност открих, че хората от Нова Москва са толерантни, дружелюбни, открити, способни да приемат новото, енергични, забавни и много човечни, с други думи, същите, каквито са хората навсякъде другаде. Ако търсите типичен максвят, то Москва е такъв: основан от запратени там въпреки волята им заселници, типични евроамериканци от дваисет и първи век, хора, които приемат напълно сериозно ценности от типа на просвещението, представителната демокрация, взаимната

толерантност, религиозната свобода, смятат ги за непоклатими аксиоми и са готови да построят върху тези основи своята цивилизация. Наричаме ги максвят, но те са си такива: любезни, приятни, толерантни, наследници на Западната историческа традиция. И още едно описание, което напълно им пасва: скучни.

А след това някой решава да ги убие.

„Редакционен робот: седма камера да ме покаже в профил. Струва ми се, че тук иде най-важната част“.

Шокирани сте от грубия ми език? Хубаво, защото исках да ви привлека вниманието. Случилото се в Нова Москва е шокиращо, защото може да стане навсякъде. Би могло да се случи и тук, на Земята — където вероятно сте в момента, или на Маридов свят. Би могло да сполети дори омразните империалистически шибаняци от Орионов закон или смълчаните просветени технократи-мюсюлмани от Бохрай. Всички ние сме уязвими, защото този, който изпепели Нова Москва, се измъкна безнаказано от това чудовищно престъпление и докато не бъде проведено официално разследване, ще живее с мисълта, че може да повтори *„подвига“* си отново. Казвам ви, които и да са те, едно е сигурно — не са били московците.

„Таймс“ успя да се добере до строго секретните архиви на шестчленната федерация на планетата — те включват и бюджетните разноски за период от две години преди Инцидента. Ние смятаме, че информацията, която се съдържа там, е достоверна, и мога да ви уверя, че няма и следа от военни разходи, които биха могли да провокират намесата на Есхатона; Детайлното разследване (*„Редакционен робот, хиперлинк към спомагателния материал“*) сочи, че официалните военни разходи включват 270 милиона на година за поддръжка на субсветлинния „възпиращ“ флот и още 600 милиона за гражданската отбрана, в повечето случаи срещу природни бедствия. Пак ще ви припомня, че корабостроителниците

на Нова Москва нямат капацитет да строят или поддържат свръхсветлинни кораби. Не може да става и въпрос за военни действия с нарушаване на причинно-следствената връзка, няма нищо, което би привлякло вниманието на Големия Е, никакви инфраструктури за монтаж на забранени оръжия или за престъпване на Третия закон. Да се обвиняват тези нещастници, че тайно са строили нарушаващи причинността оръжия, е празна работа. От друга страна, те тъкмо бяха подписали договор за мир и сътрудничество с най-злобните си съседи от Нюпийс, което подсказва някои неприятни последствия, но нищо достатъчно сигурно, за да издържи в съда. Поне засега.

Изводът от казаното е, че е виновен някой друг. Вероятно някоя гадна потайна човешка фракция, въоръжена с оръжия за масово унищожение и измъчвана от завист, която е принудила тези типове да изтребят милиони невинни души само за да отмъстят за някакво въображаемо оскърбление, без дори да осъзнават колко маловажно е то. Някои биха нарекли подобна постъпка геноцид.

И в заключение: онзи необразован боклук, който си е позволил да напише във форума, че унищожаването на Нова Москва е Акт на Богоподобно Същество, би трябвало да се осъзнае и вместо да харчи парите на данъкоплатците за глупости, да се включи във фонда за финансово подпомагане на бежанците, или ако не иска, просто да се гръмне и да отърве този свят от съществуването си. Подобни хора ме изпълват със съжаление. Толкова съм разгневен, че в действителност не би трябвало да публикувам тази статия. Възмутен съм, наистина ужасно възмутен. Вие не заслужавате да четете „Таймс“ и незабавно прекратявам абонамента ви. Вие сте позор за човешката раса — бъдете така добри да издъхнете.

Край

(Уводна статия на „Таймс“)

Франк загаси ядно пурата си и смачка останките ѝ с палец в пепелника.

— Майната им — избоботи — Майната им. — Едва сега си пое дъх и вдиша синкавата супа, която минаваше за въздух в тясната му каюта. Рано или късно щеше да се наложи да включи вентилацията и да смъкне найлоновата торба, с която бе увил детектора за дим — в противен случай в каютата можеха да нахлуят стюардите и да му изнесат някоя досадна лекция относно значението на животоподдържащата система на кораба. Но поне засега, изглежда, го бяха оставили да се наслаждава на тежкия, пропит с миризма на тютюн въздух. И без това се чувстваше ужасно неудобно на този кораб, където всичко му бе чуждо и непонятно, като хлапе, което някой е завел в развлекателен парк за възрастни.

Беше вбесен. Беше толкова ядосан, че едва се сдържа да не скочи и да не закрочи из каютата — спря го само реалната опасност да започне да си удря главата в стената. Това беше един от най-сериозните му проблеми, длъжен бе да признае: беше надарен с отвратителната способност да чувства болката на другите. Би дал мило и драго да можеше да го отърват от тази способност — може би тогава щеше да направи кариера в политиката. Но поне засега не му оставаше нищо друго, освен да се примирява с реалността и да преглъща болезнените удари на съвестта си. Особено по време на този полет, когато се налагаше да се бори срещу някои от собствените си бесове. Той се надигна внимателно, вдиша за последен път гъстата токсична смес и отвори вратата — за първи път от двайсет и четири часа.

Някъде в екипажния отсек на „Романов“ вероятно вече звучеше тревожен сигнал: „Опасност! Тролът от Б312 излезе! Подгответе се за обеззаразяване! Опасност! Опасност! Бойна химична тревога!“. Той подуши с трепкащи ноздри неестествено чистия въздух. Беше едър мъж с тежко чело — една негова бивша любовница веднъж го бе оприличила на среброгърба горила, сходство, което още повече се подсилваше от късо подстриганата му четинеста коса. Но по онова време кожата му все още лъщеше от младежка енергия и цялото му тяло пулсираше — тъкмо му бяха направили теломерна^[1] пренастройка и забавяне на състаряването и той бе изпълнен с неспокоен тийнейджърски възторг. И всичко това се усещаше в

творчеството му, в заядливите му статии и безкомпромисните му дописки, а самият творчески процес наподобяваше по-скоро борба.

Коридорът бе с мека бежова настилка, изтъркани цокли и обезопасителни мрежи, готови да запречат пространството при първия сигнал за странично ускорение или изчезване на изкуствената гравитация. На равни разстояния бяха монтирани фалшиви прозорци, които показваха сцени на пасторална хармония, пустинни залези и пясъчни брегове, обрасли с тропически гори, или безкрайни звездни небосводи. В разсеяното изкуствено осветление приличаше на лишена от сенки тръба, безинтересна и скучна като бизнес хотел. А и тази синтетична миризма на борова гора...

Франк изсумтя и тръгна по коридора. Мразеше и презираше тази част от междузвездните пътувания. Какъв смисъл да се отправяш към далечни и непознати, а вероятно и опасни светове, само за да прекараш по-голямата част от времето между безвкусно украсени стени, проектирани да шашардисат някой предприемач с мозък на пиле? Хотел с преднамерено лишени от артистизъм картини, шкафове, в които любимото ти ядене те очаква пакетирано и жадуващо да бъде изядено, и оборудван с екран таван над леглото в спалнята, на който можеш да се любиш на стотици хиляди филмови бози или да играеш милион тъпашки имерсиви^[2].

Майната им на всички! На самодоволните задници с тяхната несекваща жажда да прехвърлят стоки от една звезда на друга само за да си натъпчат джобовете по-бързо. Обсебени от самите себе си, разглезени донемайкъде, ненаситни и нежелаети да надзърнат подалеч от собствените си носове, на които все още никой не се е сетил да забодне табелка с цената. С несъкрусимата им увереност, че знаят точно какво иска купувачът и винаги са готови да му го доставят, с непробиваемата си убеденост, че където и да идат, пак ще са в своя любим Канзас или Тото, та дори да се намират върху някоя опакована с целофан квантова черна дупка, която се търкаля бавно върху хоризонта на събитията на обозримата вселена върху вълна от прегънато пространство-време. Божичко, да можеха само да разберат какво става, навярно щяха да бъдат *разтревожени, изплашени* дори! И тогава следващия път едва ли щяха да си купуват с такова безгрижие билет за „Уайтстар“...

Франк бе пътувал с волска каруца. Бе летял с архаични търговски кораби, които трябваше да се въртят около оста си, за да осигуряват на екипажа полуподобие на гравитация. Беше прекарал една незабравима нощ сгушен в компанията на други оцелели в задния край на бронетранспортър, който подскачаше из пустинята, с постоянното усещане, че е под нечий прицел, беше издържал цяла седмица свит на дъното на моторизирано водно такси в делтата на блатиста река близо до град Мемфис, на Октавио. Сравнено с всяко от тези преживявания, това тук бе истински лукс. Беше също така лишено от съдържание, скучно и най-вече — безлично.

Франк стигна края на плавно извиващия коридор и дръпна хлабавите завеси, които закриваха достъпа до една площадка, извита около спираловидно стълбище с ярки стени, в типичния стил на звездните лайнери. Самата стълба беше органична и представляваше култивирано махагоново дърво, усукано на спирала в ограничителния цилиндър, а след това брутално убито и частично разсечено от бригада опитни дърводелци. Стълбата водеше нагоре през всичките единадесет палуби, чак до стелариума с неговия прозрачен купол от свръхтвърд диамант — в момента покрит, тъй като аберациите от звездна светлина от пилотната вълна на кораба замъгляваха всичко освен изблиците на гама-лъчи. Той се огледа, изненадан от липсата на пасажери или облечени в бели костюми стюарди, после си погледна часовника.

— Четири сутринта? — изръмжа, без да се обръща към някого. — Хъм. — Не че този час означаваше нещо за него, но повечето хора живееха според корабните часовници и се опитваха да се придържат към стандартното имперско време, което важеше на всички междузвездни полети, а това означаваше, че точно сега спят дълбоко, а обществените зони са затворени за поддръжка.

Нощният бар на палуба „Е“ все още работеше и Франк стигна там задъхан от изкачените етажи по стълбището с наклон петнайсет градуса. Побутна обкованите в злато и кристал врати, влезе и се огледа.

Дори в този късен час в бара се навъртаха няколко нощни птици — двама самотни пияници, които мрачно гледаха чашите си, и малка шумна компания на една маса в ъгъла. Често беше трудно да се определи възрастта на хората, но тези специално изглеждаха млади. Може би бяха студенти на Голяма обиколка или работници, станали

жертва на внезапна и неочаквана промяна на пазара на труда, която правеше по-евтино придвижването на наемниците към тяхната нова месторабота, отколкото обратното. Самият Франк някога също бе обитавал долните слоеве на обществото, в онези далечни времена, когато беше млад и глупав. Изсумтя недоволно и се намести на едно от столчетата пред бара.

— „Рейн енд Нефю“ с много лед, ако обичате — изръмжа на барманката, която кимна мълчаливо, веднага усетила, че Франк не е дошъл за празни приказки.

— Приятно пътуване, нали? — изчурулика някой до лявото му рамо.

Франк се обърна.

— Приятно, за някои — отвърна, след като преглътна първата и доста по-хаплива забележка. Човек никога не знае на кого може да се натъкне в бара в четири сутринта, както бе открил един старши правителствен чиновник, след като бе осмян на челната страница на „Таймс“ и оставен да гние в колонката с обяви „търся си работа“. Франк нямаше никакво намерение да издава каквато и да било информация за себе си, още повече на този нахален чешит. За каквото веднага го взе, след като го огледа — от върховете на високите му до глезените обувки, едната от които бе червена, а другата оранжева, до върха на плюшената му шапчица (електриковосиня и осеяна с безвкусни холографски звезди). Със сантиментално дълбоките си кафяви очи и виненочервени мустаци изглеждаше като беглец от превъзпитателен лагер за осъдени фризьори. — Простете ми, ако ви обидя — продължи със същия нисък глас Франк, — но не съм дошъл тук за сеанс по психотерапия. — Барманката ознаменува завършека на изречението му с тропване на чашата върху плота и Франк я взе и подуши безцветната течност.

— Няма нищо, аз също не съм тук само за да се посмея — отвърна с пресилен ентузиазъм шареното парвеню и щракна с пръсти на барманката. — Същото като неговото.

Франк преглътна една въздишка и отново погледна към младежката компания. Имаха потискащо къси прически и малко застрашителен изглед — никакви обици, хроматофори^[3], плитки, нито

модни дрешки. Всичко това му напомняше нещо, което бе виждал и друг път и което бе оставило неясен, но обезпокоителен отпечатък в душата му, но не беше никак лесно да го изрови сред спомените от близо трийсет години скитосвания между звездите.

Освен това изглеждаха подозрително здрави, по онзи червенобузест начин, типичен за хора, които прекарват времето си сред природата. Вероятно студенти от Дрезден, деца на наследствени бюрократи, на някоя финансирана от правителството *wanderjahre* между последния срок в гимназията и постъпването им на отдавна пазени топли местенца. Всички носеха широки панталони и сиви пуловери, ушити по един модел, сякаш бяха някаква униформа, а може би идваха от някой свят, където модните дизайнери ги прокуждаха надалеч или ги осъждаха на смърт. Все пак в дрехите им имаше известни различия, колкото да покажат, че всеки от тях е търсел удобството, а не ги е получил раздадени по списък. Франк погледна през рамо към пъстрата риза на навлека и го предупреди:

— Доста е силничко. — Подвоуми се дали трябваше да го прави.

— Няма нищо. — Парвенюто подуши чашата, след това гаврътна наведнъж половината от съдържанието ѝ. — Аууу! Ей, я ми сипи още едно от същото. Как каза, че се казва?

— „Рейн енд Нефю“ — отвърна уморено Франк. — Стар ѝ ужасно скъп ром, произвежда се единствено на Земята и сигурно като се събудиш, ще съжالياваш, че си го опитал. Или преди да си легнеш — когато дойде време да плащаш сметката.

— Е, и? — Изтърсакът от някоя фабрика за бои вдигна отново чашата, завъртя я между пръстите си и ливна съдържанието ѝ в гърлото си. — Олеле. Имах нужда от нещо подобно. Благодаря ти, че ме насочи. Знаеш ли, имам предчувствието, че ние двамата ще се радваме на дълго и плодотворно сътрудничество. Говоря за мен и бутилката, разбира се.

— Стига да не ме обвиняваш за махмурлука. — Франк отпи и огледа бара, но с изключение на малобройната немска диаспора не виждаше никаква друга възможност за измъкване.

— Та накъде си тръгнал, приказливко? — попита парвенюто, след като барманката постави пред него втора чаша.

— За Септагон, което е следващата спирка. — Франк се предаде пред неизбежното. — След това вероятно към Нови Дрезден, после за

Виена — чух, че там приемали бежанци от Нова Москва. Да знаеш нещо за това? Ще пропусна Нюпийс. — Той потрепери едва забележимо. — После, когато корабът затвори кръга при Нови Дрезден, ще поема обратно за Септагон и Земята, или където ме откара.

— Аа. Хъм. — Замислен израз в очите на ниския. — Журналист си значи?

— Нещо такова. Кореспондент. А теб какво те води насам?

— Аз съм клоун и артистичното ми име е Свенгали. Сега обаче не съм на работа и ако поискаш да ти изпълня някой фокус, първо ще трябва да разбере дали там, откъдето идваш, дуелите са на мода.

— Тъй Ли? — Франк втренчи объркан поглед в лицето на непознатия и изведнъж някакъв невидим механизъм в главата му прещрака и премина на друга скорост. Той надигна чашата, сръбна от рома, задържа го на небцето си и го глътна. — Така. Кой си ти всъщност? Успокой се — не записвам разговора.

— Човек по мой вкус — ухили се мрачно Свенгали. — Няма нищо странно в това да си клоун, не и след първите шест хиляди репетиции. Вече дори не си спомням истинското си име. Опитвам се да разчупя представите на тъпаците от развлекателната индустрия, които са се заврели в дупките си на различни светове и настръхват веднага щом се появи нещо неочаквано, като мен. Но знаеш ли, с времето взех да си мисля, че току-виж някой ден, като се пенсионирам, и аз ще се завра в някоя дупка и ще заживея като тях.

— Аха. А сега работиш за „Уайтстар“?

— Да, на договор. Не съм някакъв си крепостен.

— Брей. Че търсят ли се клоуни на лайнерите?

Свенгали отпи още една глътка от рома, преди да отговори с глас, в който се долавяше досада.

— Лайнерът на „Уайтстар“ „Романов“ побира 2318 пътници, 642 души екипаж и 76 техници и инженери от поддръжката. Докато стигнем до следващия пристан, тази бройка ще се увеличи с още един човек — очакваме две раждания на борда и според статистическата таблица за смъртността един мъртвец. Повечето от тези хора са в зряла възраст, но от общия брой 118 пътници са препубертални отвратчета, страдащи от прекалена проява на внимание от страна на възрастните — повечето от тях деца без братчета и сестричета, или ако имат

такива, те са поне с двайсет години по-възрастни, което не се брой. Някой трябва да се грижи за забавлението на тези маймунки, а те са много по-взискателни от големите — евтините пасивни и интерактивни просто не вършат работа. Дори ще прибавя — Свенгали вдигна чашата и му намигна, — че са ужасно скучни.

— Ами ревюто? — сети се Франк и постави чашата на плота. — Проклетото кабаретно ревю, за което непрестанно ме засипват с покани. То има ли нещо общо с теб?

Свенгали го погледна смутено.

— Вината не е моя. Такава е официалната политика на компанията: да се дере дори от пазара на скуката и носталгията. Представи си — ти си пътуващ търговец, който би могъл да използва времето на полета ползотворно — не говоря за теб самия, ти си изключение от общото правило, според което по-голямата част от пътниците са отегчени до затъпяване. Хората пътуват, за да пристигнат някъде. Защо им е да го правят в съзнание, да преживяват всеки скучен момент, тоест, когато биха могли да се пухнат в някоя витрификационна капсула в товарния отсек? Криоглавите не консумират кислород, не скучаят, не купуват скъпи ястия и забавления по време на полета. Ето защо компанията е принудена да разчита на всякакви подобни средства, за да измъкне някой и друг грош от джобовете на пасажерите. Даваш ли си сметка, че мениджърът по развлеченията на този кораб е по-старши от главния инженер? Или че всеки един от работещите в този бар получава надбавка от петдесет процента за буден посетител? — Той кимна към чашата на Франк, която барманката току-що бе допълнила. — Откъде например знаеш, че не съм чиновник от отдела за приходи и в чашата ми няма вода? И че не кисна тук, в този бар, за да те накарам да се наливаш, докато не рухнеш под масата, само за да напълниш гушките на притежателите на „Уайтстар“.

— Не би го направил — отвърна Франк. В гласа му трепереше увереност, подсилена от изпития ром и наточената от дълги години опит интуиция, която му подсказвате, че е прав в преценката си. — Ти си шибан анархист и следващото пиене е от мен, ясно?

— Хъм. — Свенгали въздъхна. — Правиш предположения относно моята честност, а се познаваме едва от пет минути, но все пак

ти благодаря от дъното на опорочената си душа. Що за кореспондент си всъщност, след като се наливаш така славно с алкохол?

— Такъв, който обича да се натряска като мотика, но в компания. В момента пиша уводната статия, но материалът нещо ми се опъва, а нямам подръка някой политик, на когото да си го изкарам, докато не стигнем там, закъдето сме поели. Майка ми казваше, че да пиеш сам е неприлично, затова гледам да се придържам към съветите ѝ. Истината е, че едва ли ще ме харесаш повече, когато ме опознаеш по-добре — трезвен съм адски безсърдечно копеле.

— Хъм, може би бих могъл да ти помогна. Имам сърце на осемгодишно хлапе, държа го в буркан с формалдехид в багажа си. Прощавай, но ако това те разсмее, ще трябва да ти поискам такса.

— Не се безпокой, тази шега вече я знам.

— Тогава всичко е наред.

— Сипи ми сега „Талискер“ — обърна се Франк към барманката. — Какви пури имаш?

— Пури ли каза? — намеси се Свенгали.

— Да, пури. — В ъгъла младежката група подхвана някаква ритмична излетна песен на диалект, който Франк набързо определи като германски. Последва ритмично тропане на чаши по масата. Свенгали потрепери, извади две дебели хавански пури от кутията и поднесе едната на Франк. — Имаш ли запалка? — Франк сви рамене. Свенгали щракна с пръсти и между тях се появи пламъче.

— Благодаря. — Франк дръпна пробно, потръпна и всмукна отново. — Така е по-добре. Уиски и пури. Какво друго ти трябва от живота?

— Добър секс, пари и смърт на всички врагове — отвърна Свенгали. — Не точно сега, бързам да добавя: опитът и честността ме подтикват да призная, че да смесваш корабния живот със секс, пари и убийства е доста лоша идея. Но стигнем ли Нови Дрезден — край на тази въртележка, поне за мен. Признавам, че ще се отдам ако не на едното, то на другото.

— Не става дума за убийства, надявам се.

Свенгали се ухили сухо.

— За какво му е пък това на един най-обикновен клоун? Ако има нещо, което бих убил с чисто сърце, това са стереотипите.

— Радвам се да го чуя. — Франк захвапа пурата и пусна тънка струйка синкав дим. Престори се, че не забелязва как барманката си запушва ноздрите с тапи. — Някога срещал ли си бежанци от Нова Москва?

— Това не беше ли преди четири години?

— Нещо такова. — Франк кимна. — По-точно преди четири години и девет месеца, средно имперско време.

— Не споря. Имаше няколко външни станции, от които ги евакуираха, нали? — Той остави за миг пурата. — Трябва да ти призная, че това страшно обърка разписанието на полетите. Повечето кораби бяха мобилизирани за евакуация. По онова време работех на Моргейн за едно ужасно злобно импресарио — Елинор Ринглинг се казваше. Та тя значи имаше странната фиксидея, че клоуните са нискоспециализирани работници, и ни използваше като впрегатен добитък. В края на краищата се наложи да избягам от нея, с фалшиви документи и джобна пара, защото се опитваше да ме обвърже със съдебни решения за неизплатени наеми и прочее. — Той изсумтя. — Как мислиш, дали да продължа на ром?

— Ти си решаваш. — Франк изпуфка облак дим от пурата: тя изобщо не можеше да се сравнява с тези, които носеше в багажа си. — Хъм. Ринглинг. Това име ми е странно познато. Не я ли откриха преди няколко години мъртва при неизяснени обстоятелства? Май това предизвика някакъв скандал.

— Не мога да коментирам. Но не би ме изненадало, ако върху нея е седнал слон — тази жена имаше талант да си създава врагове. Ако някога се озова на същата планета, на всяка цена ще намина да ѝ зърна гроба. Само за да съм сигурен, че е мъртва.

— Добре сте си пасвали двамцата.

— О, и още как! — Свенгали закима енергично. — Тя осигуряваше горивото, а аз — огъня. Хвалеше се, че само видът на човек с гумен нос е достатъчен, за да я разпали. Ние... — Спря и втренчи поглед над рамото на Франк.

— Какво има? — Франк се обърна. Зад него бе застанал един от младежите от шумната компания и го гледаше неодобрително. Беше рус, с квадратна брадичка и телосложение на противоатомно убежище. И беше толкова висок, че разглеждаше Франк отгоре.

— Замърсявате въздуха — каза любезно младежът. — Моля престанете да го правите. Незабавно.

— Наистина? — Франк превключи на една от нахалните си усмивки „Чакай неприятности“. — Странно, не бях забелязал. Това е обществен бар, ако не греша?

— Да. Но проблемът остава. Нямам намерение да вдишвам зловонията и токсините ви. — Ноздрите на младежа трепнаха.

Франк напълни устата си с дим и го изпусна бавно през носа.

— Госпожице. Ще бъдете ли така добра да обясните на този жизнерадостен момък какви са правилата за развлечение на кораба?

— Разбира се. — Франк чу за пръв път гласа на барманката, откакто бе влязъл. Беше стройна жена, с мускулесто тяло и обръсната до половината глава; изглеждаше от онзи тип млади хора, които работеха по космическите кораби по-скоро за да попълват из големия свят и да си разширят хоризонта. — Господине, това е бар за обща интоксикация. За онези пътници, които искат да пушат, да пият и да се боцкат. Всъщност едно от малкото места на кораба, на които са позволени подобни неща.

— И така... — Франк се изкашля. — Коя част от казаното не ти е ясна? Това е бар за пушачи и ако димът те дразни, ще те посъветвам да си намериш бар, в който не се пуши. Или се оплачи на капитана.

— Изобщо не мисля да го правя. — За миг на лицето на младежа се изписа раздражение, сякаш в ухото му по погрешка бе влетял комар, той протегна неочаквано ръка и сграбчи Франк за гърлото; все едното стиснаха механични клещи на робот.

— Ханс! Не! — Една от жените на масата скочи. — Забранявам ти! — Гласът ѝ звънтеше от самоувереност и заповеднически нотки.

Ханс незабавно пусна Франк, без да сваля поглед от него. Франк се закашля задавено и му се облеци, но не смееше да вдигне ръка.

— Ей, задник! Търсиш си...

Някой сложи ръка на рамото му.

— Недей — прошепна Свенгали.

— Ханс! Извини се на човека! — нареди русокосата. — Незабавно!

Ханс замръзна.

— Съжалявам — каза намусено. — Нямах никакво намерение да ви посягам. Готов съм да се помирим. Матилде?

— Тръгвай си... прибери се в каютата — нареди жената вече спокойно. Ханс се завъртя на токове и напусна помещението с маршова стъпка. Франк го изпроводи с гневен поглед, но когато отново извърна глава към масата с веселите младежи, те вече старателно не поглеждаха към него.

— Този тип... — почна той.

— Мога да се обадя в канцеларията на домакина, ако искате да ви придружат до каютата — каза барманката и най-сетне извади ръцете си изпод тезгяха. — Ама този тип е наистина бърз!

— Бърз ли? — Франк се ококори. — Да, може да се каже. Като някакъв спец по бойни изкуства... — Млъкна, разтърка шията си и погледна пепелника. По-голямата част от скъпата пура се бе превърнала в пепел. Мамка му! Виж, това вече е бързина.

— Бърз е естествено — обади се Свенгали. — Сигурно има бойни имплантанти. Май ще е добре да ти уредим придружител. Никога не обръщай гръб на този тип — добави доверително, сякаш му даваше откровен приятелски съвет.

— Не те разбирам.

— Следващото питие е от мен. Сипи си и ти. — Свенгали намигна на барманката.

— Благодаря. — Тя наля на двамата ром, след това извади бутилка с някакво шарено питие. — Свен, очите ли ме лъжат, или държиш някаква машинка?

— Това не е за коментари, Елова. — Клоунът сви рамене и надигна чашата си. — Хъм, Дали не обърнах петата си чашка за вечерта? Май ще трябва да се замисля за нов черен дроб.

— За какво беше това...

— Тук има всякакви типове — прекъсна го Блоиз и се наведе над плота. — Мой съвет — не се забърквай с тези.

— Нещо специално? — попита Свенгали.

— Просто предчувствие. — Тя остави бутилката. — Те са перковци.

— Перковци? Аз съм перко! — Свенгали чак подскочи. — Имаме си също така Питърпанове и Лолити в списъка. Перковците не пощуряват заради една запалена пура.

— Тези не са нормални перковци — упорстваше тя.

— Мисля, че щеше да ме убие, ако мацката не го беше спряла. — Франк замислено поклати глава. Едва сега забеляза, че ръцете му треперят.

— Най-вероятно нямаше. — Свенгали довърши питието си. — По-скоро щеше да те халоса така, че да изгубиш съзнание — Повдигна вежди към Елоиз. — Паникбутон ли е монтиран отдолу, или просто си мастурбираше?

— Паникбутон, глупако — тросна се тя. — Ей, знаете ли, тези не изглеждат на нормална възраст. Някой да се сеца откъде може да са се взели?

— Иди ги питай защо не носят табелки с годините си. Всъщност и аз си помислих, че не са на толкова, на колкото приличат. А ти откъде си? — попита Свенгали. — Отнякъде, където не гледат с добро око на процедурите за удължаване на живота? — Той поклати глава. — Питаш ли ме какво ми е на мен? Понякога не знам с кого си имам работа. Случвало се е да се опитам да разсмея някое на вид десетинагодишно хлапе с разноцветни парцалчета, а то се окаже конструктор на текстилни машини. Но наистина, кои са тези хора?

— Минутка само. — Елоиз се обърна и се наведе над компютъра. — Странно. Идват от някакво място на име Тонто. На път за Нюпийс. На някой от двамата ви да му говори нещо?

Чу се трясък — Франк бе изпуснал чашата си на пода.

— Майчице! — възкликна той. Свенгали го стрелна с очи.

— Ей, изпусна си питието. Странно, а те имах за човек, който носи на алкохол. Ще ми кажеш ли какво те измъчва, приятел?

— Срещал съм хора оттам. — Той погледна към огледалото зад бара, където се виждаха отраженията на петимата около масата в дъното. — Като тях. Олеле! А си мислех, че „Романов“ ще спира на Тонто само за презареждане. Значи е нещо сериозно.

Свенгали не издържа и го сръга с лакът.

— Ела в моята каюта. Имам едно шишенце — ще си пийнем и ще ми разкажеш, Елоиз, ще наминеш ли при нас, като ти свърши смяната?

— Свършвам след десет минутки, стига Лусид да дойде да ме смени — отвърна тя и го погледна заинтригувано. — Разказът бива ли си го?

— Разказът? — повтори Франк. — Може да се каже. — Лицето му се изопна, сякаш бе зърнал кошмарно видение. — Най-добре да си тръгваме тихомълком. — Жената, Матилде, го наблюдаваше в едно от огледалата на стената. Изражението ѝ не бе толкова неприязнено, колкото безучастно, като на човек, който се чуди дали да не размаже досадно насекомо. — Преди наистина да са ни забелязали.

— Сега ли? — Свенгали скочи от столчето и улови Франк за ръката. Изглеждаше почти трезвен. Франк, от своя страна, също бе изтрезнял и уплашен. Остави се на Свенгали да го води по коридора. Стигнаха една тясна служебна каюта. — Влизай! — покани го Свенгали — Нали ще пиеш?

— Ами... — Франк потрепери. — Да. По-добре тук, отколкото в моята стая.

— Тук значи. — Свенгали му кимна да се настанява на една от койките и извади от куфара си метална манерка и две сгъваеми чашки. — Та как се запозна с тези типове?

— Не съм съвсем сигурен. — Франк направи кисела физиономия. — Но те са от Тонто и отиват на Нюпийс. Ходил съм само веднъж на Нюпийс и прекарах отвратително...

---

[1] Теломери — при хромозомите, крайните участъци на рамената на хроматидите. — Б.пр. ↑

[2] От англ. immerion — потапяне, поглъщане. — Б.пр. ↑

[3] Пигментни клетки при рибите и земноводните. — Б.пр. ↑

СЕЗОНЪТ НА КУРШУМИТЕ

Нюийс, 18 години по-рано

Франк и Алис наблюдаваха началото на демонстрацията от покрива на хотел „Демостен“ в центъра на Самара. Покривът беше покрит със затревен синтобетон, тревата бе започнала да придобива кафеникав оттенък. Басейнът и барът в центъра на поляната през хотела бяха пусли, водата отдавна бе източена за спешни нужди. Всъщност повечето от персонала на хотела бяха напуснали — някои бяха мобилизирани от Организацията за въдворяване на мира, останалите бяха избягали в хълмовете, където се разпореждаха бунтовниците.

За Франк това не беше първото кореспондентско назначение, но бе едно от ранните, след като Алис, мургавата русокоса ветеранка от многобройни военни кампании, го бе взела под крилото си и му бе дала ясни и точни инструкции относно това какво трябва и какво не трябва да прави. А после беше потънала право в сърцето на мрака в търсене на истинската история и бе оставила Франк да клати крака от покрива на хотела. Беше се върнала от предишната експедиция преди три дена, в реквизиран военен камион и натоварена с багаж, състоящ се от сандък с камери-насекоми и вълшебна кутия, която поемаше от едната страна вода, а от другата изпускаше нещо, наподобяващо на вкус евтина бира. Франк бе посрещнал завръщането ѝ със смесени чувства. От една страна, се дразнеше от навика ѝ да го използва като прислужник, а от друга, беше започнал да пощурява от скука и параноя и непрестанно се молеше да не се случи нещо ужасно, докато шефката отсъства.

За да се покатерят на покрива (хотелът се намираше в единия край на Градския площад и беше опразнен, след като чуждоземните търговци и политиците от съседните градове си бяха тръгнали), се наложи да бутнат рушвет на управителя, смугъл тип с дръпнати очи, предприемач от никому неизвестна планета, казваше се Вадим

Трофенко. Единственото заплащане, което прие този негодник, бяха тежки слитъци злато с доказана висока степен на чистота. Да се намери подобна стока бе неимоверно трудна задача, заради която Алис изгуби близо седмица на орбита — остави Франк да се бори с усамотението и скуката в хотела. Но ако не друго, поне агенцията им плащаше за апартамента, колкото и да беше занемарен. Повечето останали журналисти, спуснали се като мухи над града, с надеждата да наблюдават как едно доскоро сравнително цивилизовано общество се готви да потъне в хаоса на гражданската война, не можеха да разчитат на подобни удобства.

Докато шефката я нямаше, Франк излезе на няколко пъти от хотела — събираше улична информация и чисто човешки истории. Излизаше предимно нощем, като някакъв кръволок-вампир, който се скита по улиците или дебне подходящи физиономии в баровете, кафетата или по ъглите, като същевременно попива местния колорит. Най-често се отбиваше до един от краищата на големия площад, където се събираха студентски демонстрации, за да засипват с лозунги полицейските кордони. Обикновено оставаше навън цяла нощ прибираше се чак призори и се просваше грохнал от умора в леглото. Но не и тази сутрин.

— Имам лошо предчувствие, младеж — каза му Алис, оглеждаше площада с присвити очи. — *Наистина* лошо предчувствие. Провери задната врата: не ми се ще да се окажем затворени, когато работата се сговни. На някой в най-скоро време няма да му издържат нервите и тогава... — Тя кимна към огромните плакати, закриващи отсрещната сграда. — Усещаш ли напрежението? Защото взе да отслабва, а това обикновено е лош признак.

От плакатите ги гледаше добродушното бащинско лице на Големия Бил: целостта им се охраняваше от полицията денем и нощем. Въпреки постовете някой бе успял да насочи една летяща камера право в дясното око на мъртвия политик и бе пръснал червена боя върху ириса му — в зловещ намек за онова, което се бе случило с последния законно избран президент.

— Изобщо не си мисля, че нещата могат да се оправят — отвърна Франк. — Но това не са ли само политически ходове? Игра на нерви. Скоро ще видим познатия стар сценарий — ще направят девалвация на долара, ще прокламират обществена програма за

стабилизация, някой ще иде в хълмовете и ще се договори с команданте Алфа и животът ще се върне в обичайното си русло. Нали така?

Алис изпъшка.

— Ще ти се. Но ако просветлява, то е защото тези негодници се готвят за нещо сериозно.

— И аз мисля, че намирисва на пожар — кимна Телма, нисичката мургава репортерка на някаква никому неизвестна агенция на Турку, която бе успяла да спечели доверието на Алис, след като раздели с нея запасите си от енергоклетки. Беше се навела над един от триножниците за изстрелване на камери-насекоми. Тук горе все още бе хладно, но лишеният от облаци небосвод обещаваще още един ден във фурната. — Чухте ли за вчерашния инцидент на булевард „Кардинал“?

— Не. Какво е станало? — попита Франк и отпи глътка от блудкавото гадно кафе. Организацията за въдворяване на мира бе спряла водоподаването в целия район още преди няколко дни, с официалната версия водата да не бъде използвана за нуждите на „деструктивни“ елементи. На практика обаче това означаваше „майната ви, имаме по-важна работа“.

— Това е зад центъра за помощ на бездомните на Четвърто западно околоръстно. Кола, натъпкана с взрив. Както и да е, полицията оградила мястото с кордон и арестувала всички. Въпросът е, че избухналата кола била една от тайните полицейски коли — от онези, които използват, за да отвличат нежелани елементи, докато не била разкрита преди седмица от една камера. Единствените пострадали от взрива били нещастниците на опашката пред центъра. Тъкмо бях тръгнала за среща с Иш — това е моят информатор, — когато чух новината, че две ченгета паркирали колата и бързо се отдалечили.

— Брей — въздъхна Франк и отново надигна чашата. — Днес успя ли да пратиш извънпланетно съобщение?

— Странно, че питаш точно това — рече Алис. — Защото някой прекарва всички изображения, който пращам от пощата, през филтрираща програма и цензурира изобличителните изображения. — Погледна строго Франк. — Откъде ти хрумна да се интересуваш?

— Ами просто напоследък не получавам почти никаква поща... — смотолеви той. — Сигурна ли си, че ни цензурират?

— Въобще не се съмнявам. Добре че с Ерик сме уговорили резервен код. Инак едва ли щях да получавам отговори на запитванията си.

Ерик беше главният им редактор.

— Добре де, той какво казва?

— Че е време да си поръчаме билети за връщане — отвърна Алис с напрегната усмивка.

— Ще престанете ли да разговаряте с недомлъвки? По-добре ми кажете какво става! — ядоса се Телма.

— Ченгетата се готвят да трошат глави, но на едро — отвърна Алис и посочи далечния край на площада. — От седмици тенденциозно подхранват напрежението. А сега се изтеглят и позволяват на демонстрантите да се поразвихрят. Ще ги оставят да направят поразии и после ще се нахвърлят върху тях. Или нещо подобно.

Обстановката на Нюпийс — или по-точно в провинциалните столици Редстоун, Самара и Олд Винис Бийч — се влошаваше от около три години, веднага след приключването на последните избори. Нюпийс беше основан (или по-точно заселен принудително от Есхатона) от четири различни групи, разположени в отдалечени райони — объркани бразилски граждани от Рио, безжалостни необразовани диваци от планинските райони на Борнео, още пошашардисани хамбургски домашари и цялото население на едно заспало крайбрежно калифорнийско градче. Всяка колония бе плъосната в различни краища на главния континент на планетата — източен и сравнително тесен къс земя, който напомняше по форма на Куба, но с дължина близо шест хиляди километра — оборудван със самовъзпроизвеждащи се роботизирани фабрики, наръчници и библиотеки с чертежи, достатъчни, за да се изгради и поддържа технологично ниво, отговарящо на развитието на Земята от края на двайсети век, и с десетметрова диамантена колона с изписани върху нея с яркочервен цвят и сияещи при изгрев-слънце... Трите заповеди на Есхатона.

Остави една такава планета да съзрее и ферментира за период от три столетия: резултатът е федерална система на управление с шест големи провинции, три езика, многолюдна католическа общност и сравнително голяма по размери религиозна група от Последователи на

Есхатоновия култ, които влагат свободното си време и натрупания излишък в изграждането на диамантени монолити. Обстановката не беше напълно спокойна, но поне през последните две столетия не бяха избухвали войни.

— Но нали съпротивата е съсредоточена предимно в планините? — попита Франк. — Искам да кажа, те не смятат да нападнат градовете?

— Трябва да го направят, рано или късно — отвърна раздражено Алис. — Да се търчи из планините не е лесна работа. В града поне лесно можеш да събереш демонстранти. Видя ли възванието за обща стачка?

— Обявиха ли я вече? — Франк повдигна вежди.

Телма изпръхтя презрително:

— Не и ако негодниците от Организацията за въдворяване на мира не постигнат своето.

— Грешите — намеси се намръщената Алис. — Последния път, когато разговарях с Транспортния комитет, Емилио беше абсолютно сигурен, че въпросът ще се реши чрез преговори. Дори не очаквах да се стига до обща стачка — за тях тя е по-голямо зло, отколкото за правителството. Но федералните могат да заявят, че стачката е заплаха за цялостния мир. И тогава нещата лесно ще излязат от контрол. Помнете ми думите — някой със сигурност ще пострада. Още откакто купи изборите, Фридрих Гота, този мръсник, търси някакъв повод да нападне бунтовниците. Чухте ли, че *команданте* Алфа бил пристигнал в района? Това е лош знак, ако питате за мнението ми. Опитах се да уговоря с него интервю, но...

— *Команданте* Алфа не съществува — заяви един женски глас откъм стълбището. Франк се обърна и примижа срещу изгряващото слънце. Непознатата се бе качила по сервизните стълби. Въпреки че слънцето светеше право в очите му, той успя да я огледа: леко пухкава блондинка, облечена предизвикателно, както го правеха жените-кореспонденти по време на акция или проститутките вечер в града. Дрехите ѝ изглеждаха така, сякаш са били изпрани и изгладени само преди минути: буквално сияеха от свежест, опрятни като парадното облекло на образцов войник. — Алфа е измислица, дело на психотропната война. Ще видите, че няма такъв човек. Той е само тотем, създаден да вдъхновява народа за съпротива.

— Има ли значение? — попита Алис. Тъкмо разпечатваше поредната летяща камера. — Нали знаете как е с масовите движения — наберат ли скорост, няма спиране. Дори да премахнеш любимия вожд, на негово място ще бъде издигнат друг — стига да са в сила причините за всеобщото недоволство. Времето създава водачите. Започне ли кръговратът от убийства и отмъщения...

— Точно така — кимна одобрително новопристигналата. — И тъкмо това прави играта интересна. *Команданте* Алфа е само идея. За да се отърват от него, ОВМ ще трябва да направят нещо повече, отколкото да докажат, че не съществува.

— Моля? — Франк се беше заслушал в някакъв далечен шум. Наподобяваше приближаваща се приливна вълна, което беше изключено, тъй като се намираха на стотици километри от океана, а и освен това Нюпийс не разполагаше с луни, които да предизвикват приливи. Той направи няколко гласови записки в електронния бележник. — Коя казахте, че сте вие?

— Не съм казвала. — Жената го гледаше. Изражението ѝ не беше дружелюбно. — Ти си Франк Джонсън, по прякор Носа, ако не греша?

Нещо в поведението ѝ го накара да се напрегне.

— А вие сте?

Тя пренебрегна въпроса.

— А *ти* си Алис Спенсър, значи *ти* трябва да си Телма Купър. Трите прасенца, съюзът на военните кореспонденти. Имате късмет, че сте много мързеливи прасенца и сте тук, на покрива, в този исторически момент, когато на улиците бушува неподозиращата тълпа. Ако сте *умни* прасенца, ще останете тук и няма да се опитвате да напуснете сградата. Успокойте се, наслаждавайте се на фойерверките, пийте си бирата и не правете опити да прекрачите очертаната линия. Ще намина да ви видя по-късно.

Алис стисна Франк за ръката и той едва не извика от болка. Не беше усетил кога е пристъпил към непознатата.

— Коя си ти, ма? — попита ядосано.

Жената пак пренебрегна въпроса и тръгна към стълбището.

— Пак ще се видим — подметна подигравателно през рамо.

Алис най-сетне му пусна ръката, изтича до стълбището и замръзна. После бавно вдигна ръце, разпери пръсти и отстъпи заднешком.

— Какво...

— Недей — прошепна Алис. — Не прави нищо. Току-що ни поставиха под домашен арест.

Франк тръгна към отворената врата на сервизното стълбище.

— Ей, нещастник! Назад! Не чу ли какво нареди шефката?

— По дяволите! — Франк взе да схваща положението.

— Взе ми думите от устата — каза Алис. — Знаеш ли какво? Имам чувството, че те *искат* да има свидетели.

Франк трепереше.

— Там има ченге...

— Умник си ми ти — прекъсна го Телма засмяно, но и на нейното лице се четеше тревога. — Как е въоръжен?

— По-странното е, че носи синя униформа — обади се Алис. — И автомат. Синьо, по дяволите! — Тя се плесна по челото. — Видя ли, Франк?

— И какво? — попита Франк.

— Тукашните ченгета са облечени в черни дрехи. Сини са униформите на армията.

— Олеле!

Шумотевецата долу нарастваше.

— Това прилича ли ви на демонстрация? — попита Телма.

— Да, и то от големите. — Алис заговори бързо в диктофона си. Правеше го от три седмици: част от подготовката за големия репортаж. — Телефонът ми непрестанно показва съобщението „мрежата е пренатоварена“. Вашите как са?

— Няма смисъл да правим опити да се свържем. — Телма поклати глава. — Това сто на сто е част от плана. Моля се само да оцелеем, за да можем да свършим онова, за което са ни пратили.

Франк извади своя телефон — дисплеят премигваше безпомощно. Зад него се чу тропот и той се обърна и видя, че някой се е изкатерил по стълбите и е паднал на земята. По бетона потече кръв. Беше Фибул, дребосъкът от Сиам, настанен един етаж по-долу. Франк коленичи до него.

— Ей, ти! — Франк вдигна глава, озова се срещу дулото на автомат и замръзна. — Разкарай този чувал с лайна оттук. Покажеш ли си главата на стълбището, ще я пръсна като тиква.

Франк облиза устни, бяха изсъхнали като пергамент. Часовоят отстъпи назад и сервоусилвателите на коленете и лактите му едва доловимо избръмчаха. Дулото на автомата бе изцапано с кръв.

— Нищо не се случило — каза войникът прегракнало. — Ясно?

— Ъъъ... ясно. — Франк премигна, унижен и ядосан, но още повече уплашен. Часовоят заслиза заднешком по стълбите. Франк не помръдна, докато не се скри. Фибул изстена и той клекна и извади пакета за първа помощ.

Към шума от „вълните“ се прибави, далечен равномерен ропот — наподобяваше ритмични удари на барабани и тръби, на маршируващи хора.

— Чакай, ще му помогна! — Телма коленичи до Франк. — Леле, как са го подредили! — Повдигна внимателно единия клепач на Фибул, после и другия. — Зеничният рефлекс е налице, но със сигурност има мозъчно сътресение.

— Оня мръсник го е халосал по главата с дулото на автомата.

— Можеше да е й по-лошо — изсумтя тя. — Помогни ми да го издърпаме на слънце.

От другия край се чу пукот и бръмчене — Алис изстрелваше летящите камери в орбита над площада, настроени така, че да предават панорамна гледка на събитията. Франк си пое дъх с пълни гърди и долови миризмата на кръв, потта от тялото на Телма — изненадващо остра — и мириса на собствения си страх. От площада се вдигаха прашни облаци.

— Успях да намеря един канал — извика Алис през рамо. — Някой от местните предава официално съобщение. Франк, направи ми услуга и го поemi — искам да запишеш всичко и да го резюмираш.

— Разбрано. — Франк поe виртуалната антена и прехвърли сигнала в горния ъгъл на лявото си око, докато наблюдаваше как Телма с опитни движения превързва раната на Фибул. Въпреки уплахата си беше щастлив, че е с тях двете — по-добре, отколкото да е сам на покрива, в стаята или затворен в някоя полицейска кола. Далечният прибой се беше превърнал в приближаващ се рев на човешки гласове. Алис му прехвърли две от изображенията, предавани от нейните „птички“, и той прехвана картината на покрива, проснатия ранен репортер и те тримата край него.

Пренасочи картината от официалния канал към един от ретранслаторите на Алис. Чуваше се фонова военна музика (която по тези места звучеше като класически „хевиметъл“), на екрана се виждаше някакъв надут военен в синя униформа, с гърди, обсипани с ордени и медали, настанен зад бюро. „Във връзка с обявеното извънредно положение Миротворческият комитет уведомява всички законопослушни граждани да си останат по домовете или там, където се намират в момента. В засегнатите от размириците градове — Самара и Редстоун — се въвежда полицейски час, считано от 26:00 часа днес. Всеки, който се намира в района на Голяма Самара и Редстоун Метрополитен, незабавно да се прибере. Забранява се събирането на хора на групи, надвишаващи четирима: при подобни случаи, съгласно Закона за борба с терористичните прояви, миротворческите сили ще прилагат оръжие и ще смятат, че се намират под директна заплаха...“

Телма се надигна.

— Разполагам с извънпланетен канал — каза изплашено. — Готови ли сте да ми помогнете?

— И какво предлагаш да направим? — попита Алис, като извърна очи към нея. Носеше ретранслиращи очила, вместо да използва оптични имплантанти — глупава ретромания според на Франк, — и те хвърляха налудничави разноцветни сенки върху лицето ѝ. — Не чу ли? Наредиха ни да останем тук. Ако се опитаме да предприемем нещо, току-виж ни видели сметката...

— Имам релативистичен канал в багажа — призна Телма; изглеждаше все по-объркана. — В стаята на втория етаж. Да можехме само да заобиколим онзи тип с автомата...

— Имаш собствен релативистичен канал? — попита Франк. В ума му надеждата се бореше с недоверието.

— Да, свързан направо с Турку чрез еднопосочен предавател на Септагон. Не ме питай повече, за да не се налага да те мамя. Проблемът е, че не може да заработи, докато не вляза в пряк контакт с него.

— Какво ти е нужно? — попита Алис, внезапно заинтригувана.

— Просто това нещо да е тук, за да мога да се „здрависам“ с него. Не знаех, че ще ни изолират на покрива, иначе... — Тя кимна едва забележимо към стълбището.

— Колко е голямо? — продължи да я разпитва Алис.

— Мъничко е... на мястото на втората запамятаваща карта в камерата ми. — Събра показалец и палец. — Прилича на най-обикновена приставка с черна опаковка.

— Камерата ти не може ли да предава в реално време? — попита Франк.

— Може, виждала съм я — отвърна вместо Телма Алис. — Чакай да помисля. Имаш релативистичен канал в камерата, за да можеш да избягваш местната цензура, да заснемаш в реално време и да записваш материала право на бюрото на твоя редактор. Това трябва да струва цяло състояние. Добре де, къде точно е тази камера?

— Втори етаж, стая сто и седем. Ъглов прозорец с балкон.

— Хъм. Остави ли отворена балконската врата?

— Мисля, че да... защо?

Алис погледна високия метър парапет на покрива.

— Не смятам да се спускам дотам. Но мога да използвам една от „птичките“. Мисля, че ми остана една с манипулаторна ръка. Стига да успея да извадя картата... Искаш ли да опитам? Готова ли си да ми отпуснеш половината от наличния инфоресурс, ако ти я доставя тук?

— Защо не? Там трябва да са останали към шест терабита. Ще делим поравно.

— Шест терабита... — Франк поклати невярващо глава. Не искаше и да мисли колко е струвало да изтеглиш тези милиграми обвързани квантови точки през безкрайните светлинни години между това място и Турку със субсветлинно звездно платно. Щом се използваха, те губеха стойността си — в процеса на мигновено предаване на информация между пунктове от директно свързано пространство-време връзката помежду им се разрушаваше. Субсветлинните товарни цени стартираха от милион долара на килограм-парсек, бяха безмерно по-скъпи от свръхсветлинните и отнемаха от десетилетия до векове щателно предварително планиране и разполагане на определени места в пространството. Но ако можеха наистина да разчитат на сигурна мигновена връзка чрез междузвездната информационна мрежа...

— Добре, да опитаме — заяви Алис и заровичка в торбата си с фокуси. Извади прозрачен диск, голям колкото дланта ѝ, от който се

показваха провиснали повлекла: придаваха му вид на медуза. — Мисля, че това ще ни свърши работа.

— Достатъчно ли е силно? — попита Телма напрегнато. — Защото изпуснем ли я, никога.

— Ще стане — увери я Алис, обърна машинката и я скачи с миниатюрен пропанов резервоар. — Само да го изстрелям и се връщам.

— Аз... — Фибул успя да повдигне ръка. Франк я улови, разкъсан между състраданието и нарастващото желание да се приближи до парапета и да погледне към площада. Шумът на тълпата беше невъобразим. Алис бе престанала да следи своите „птички“ и те се бяха разлетели в различни посоки — Франк получаваше главозамайващ, наклонен на една страна образ от някаква странична уличка, по която море от глави пълзеше бавно към Булеварда на Съединението, и друга, от някакъв съседен покрив, под който по улицата преминаваше колона сивкави бронирани машини...

— Алис! — викна той и се надигна. — Не го изстрелвай!

Алис го погледна разсеяно, изтегли пусковото устройство на триножника и запокити въртящия се диск отвъд парапета.

— Какво? — извика и за един кратък миг Франк все още се надяваше, че всичко ще е наред и че сивите бронирани машини в ъгъла на окото му не означават нищо. Но нещо блесна там и в същия миг картината изчезна. Лазерният лъч, който прескачаше между противоракетната батарея и бойното огледало над сградата на банката, бе невидим с просто око, а бойното огледало със сигурност не можеше да се трогне от репортерски акредитиви или от цената на щъкащите над площада летящи камери. Всичко, на което бе научено, се свеждаше до три понятия — „приятел“, „враг“ и „огън“.

— Залегни! — изкрещя Франк и в същия миг главата на Алис изчезна във фонтан от червена мъгла, придружена от ужасяващ съскащ звук, като гръмнало в микровълнова печка яйце.

Франк сякаш ослепя. В ушите му кънтеше рев — той се огледа и видя, че целият е в кръв — ръцете, коленете, истински океан в сравнение със засъхващата локвичка до Фибул. Гадеше му се и му беше студено; ръката, която го стискаше за китката, не оказваше кой знае каква помощ. Алис в бара на първия етаж. Алис му обяснява фактите от живота, след като е подкупила един правителствен

чиновник, и се шегува с апартамента за младоженци, в който са ги настанили. Алис изстрелва летящи камери над града, следи уличното движение, открива горещите точки със съсредоточено изражение...

Отдолу се чуваха викове, писъци и стържене на метал върху бетон. Осъзна, че ги чува от доста време. Алис беше мъртва и той бе останал сам — с някаква непозната репортерка от Турку, изсъхналия басейн и липсата на каквато и да било възможност да си го върне на тия негодници. И без реалновременна връзка.

— Нищо не можеш да направиш — уверяваше го Телма; ръката ѝ бе малка и твърда. Той се отърси от нея и се надигна.

— Зная. — Някой друг го каза с неговия глас. — Искрах само... — Гласът му беше пресипнал. Не знаеше какво може да иска този човек, който говореше с неговия глас, пък и имаше ли това някакво значение? Не беше влюбен в Алис, но ѝ вярваше безрезервно, тя беше мозъкът на тази операция, мъдрата глава, която винаги знаеше какво да направи. Това не трябваше да се случва. Главата на мисията не биваше да умира на бойното поле с пръснат по покрива мозък...

— Сниши се — прошепна Телма. — Мисля, че ще започнат всеки момент.

— Какво да започнат? — попита той глупаво.

Над площада се беше възцарила тишина, След това се чу тропотът на отстъпващата тълпа. Имаше и друг звук — барабанене, като от сипещ се проливен дъжд върху бетона, направо от ясното синьо небе, придружен от пресипнал рев. И след това писъци.

— Алис беше права — каза Телма; беше приклепнала до парапета. Лицето ѝ бе плувнало в пот. — Това е сезонът на куршумите.

Под тях, на прашния площад пред правителствените сгради, уличните канали започваха да се пълнят с кръв.

Докато Франк стигна до момента с клането, Свенгали бе изпил половин бутилка малцово уиски.

— Чудя се как черният ти дроб се справя с това — изсумтя журналистът.

— Той има черва на плъх — обади се завалено Елоиз. — И големи резерви от чернодробна алкохолдехидрогеназа. — Изправи се и се олюля. — Прощавайте, момчета, но нещо не съм в настроение за

забавления. Много мило все пак, че ме поканихте, и дано се получи някой друг път, но се опасявам, че тази вечер ще имам кошмари. — Натисна копчето на вратата и потъна в сумрака на сервизния коридор.

Свенгали затвори вратата и поклати глава.

— А аз пък се надявах, че ще си направим тройка. — Наля чашата на Франк, после хвърли бутилката на пода. — И така, войниците избиха демонстрантите. Но какво общо има това с онези типове в бара?

— Има... — Франк преглътна горчива слюнка. — Помниш ли русокосата от покрива? Тя се върна след клането, с войници. И с камерата на Телма. Нареди на Телма да заснеме сцената на площада, след това войниците я повалиха, опряха автомат в главата ѝ и русокосата ми издиктува репортажа. Накара ме да го подпиша с моето име.

— И ти? — Свенгали присви очи. — Това не е ли неетично?

— Също както и да заплашваш заложници с екзекуция. Ти какво щеше да направиш на мое място?

— Хъм. — Клоунът вдигна чашата си и отпи. — И ти изпрати материала...

— Пратих го, да. Но това не ме спаси. — Той млъкна. Нищо на света не можеше да го накара да разкаже какво последва — как го оковаха с белезници; забиха в тялото му игли и вкараха вътре интерфейсни разрушители, за да повредят всичките му имплантанти, после го обърнаха по корем, за да си повръща на воля, простреляха Фибул в слабините и го оставиха да умре от загуба на кръв, а двама войници изнасиха Телма и накрая ѝ отрязаха гърдите с щиковете си, с което писъците ѝ най-сетне секнаха. От тримата на покрива само агенцията на Франк му бе платила пълна военновременна осигурителна полица.

Но това бе само началото на неописуемия кошмар — пътешествие из наподобяващите клоаки концентрационни лагери на Новата колония, което приключи цели девет месеца по-късно, когато мръсниците сметнаха, че е безпредметно да се плашат от онова, което знае, и че ще спечелят повече, ако вземат откуп за него, отколкото да го оставят да пукне от изтощителна работа.

— Те сигурно си мислеха, че спя с нея — промърмори той замаяно.

— Значи се измъкна? Те ли те пуснаха?

— Не. Пратиха ме в един лагер. В началото дори онези граждани на Нюпийс, които подкрепяха Организацията за въдворяване на мир, не знаеха, че лагерите са предназначени за всички, а не само за войнстващи безработни и политагитатори за правото на земя за всеки. Но рано или късно всеки се озоваваше там — всеки с изключение на войниците и чуждопланетните наемници, които бе наело временното правителство. Те се отличаваха с високотехнологичната си екипировка и ефикасните, бързи действия, като на оня тип в бара. *Досуц* като него. А освен това... огърлиците.

— Огърлици? — попита Свенгали. — Ти подиграваш ли ми се?

— Не. — Франк потръпна и отпи. — Опиташ ли се да я свалиш, опиташ ли да отидеш някъде, където ти е забранено, дори само да погледнеш тъмничарите накриво... и огърлицата ти отнася главата. — Той неволно си разтърка шията. *Никога не би могъл да забрави Преработвателния лагер на администратор Вос, но не можеше да говори за него!* — Убиха три хиляди души на онзи площад, представяш ли си? А през следващите три години изстребиха още два милиона в лагерите. И в края на краищата се измъкнаха безпрепятствено. Защото всеки, който знаеше какво са направили, беше изплашен до смърт. А и всичко това се случи много отдавна и много далече. Първото, което направиха, бе да прекъснат релативистичните канали, да поставят под контрол пристигащите свръхсветлинни кораби и да подложат на цензура всички реалновременно входящи и изходящи комуникации от системата. Можеш да емигрираш — те нямат нищо против, — но само със субсветлинни кораби. Емигрантите говорят, но повечето хора не обръщат внимание на събития отпреди десетилетия. Стари новини, като стари вестници — добави той с огорчение. — Когато най-сетне решиха да осребрят застрахователната ми полица, ме депортираха със субсветлинен кораб. Прекарах двайсет години в криогенен сън и когато пристигнах, вече никой не искаше да чуе какво съм преживял.

Трябваше да мине много време, преди да намери сили отново да започне работа в медиите: наложи се да прекара шест месеца в болница, където между другото се научи, че ако вратата е отворена, това означава, че може спокойно да излезе през нея, вместо да чака да дойде тъмничарят и да я заключи. Шест мъчителни месеца, през които се учеше да взема самостоятелни решения. Шест месеца, през които си

припомняше какво е да си самостоятелно човешко същество, а не робот от плът и кръв, затворен в приучената към подчинение машина на собственото си тяло.

— Добре де... значи те какво правят? Пътуват насам-натам и завладяват светове? Това е налудничаво. Извини ме, ако те обиждам, но е абсолютно безсмислено някой да се занимава с подобни неща. Да разрушиш свят, това да, но да го завладееш?

— Не е това. — Франк въздъхна. — Всъщност истината е, че не съм сигурен с какво точно се занимават. В лагерите се носеше слухът, че се наричали Усъвършенстваните. Но какво точно значи това... Дявол го взел, там разправяха още какви ли не работи — за промити мозъци и генетично проектирана управляваща раса. Но първото правило на журналистиката е, че не бива да се доверяваш на непроверени източници. Това, което зная със сигурност, е, че този кораб отива на Нюпийс, света, превърнат от тези типове в пъкъл. И че идват от едно място, на име Тонто. Какво ли може да става, за Бога?

— Ти си репортерът тук. — Свенгали го погледна свъсено. — Не смяташ ли, че трябва да разбереш? От това може да излезе хубава история...

ИНТЕРЛЮДИЯ: 1

Във внушителна къща на брега на пресъхнала река, на един свят с две малки луни, жена с морскозелени очи и късо подстригана коса седеше зад бюро и четеше доклади. Къщата бе огромна и древна, каменни стени, тавани от стари като света дъбови греди и широко разтворени френски прозорци, през които откъм терасата нахлуваше свеж вятър. Погълната от четенето, жената не забелязваше нито вятъра, нито уханието на разцъфналите рози, което той носеше. Беше прекалено заета да подписва присъди и да променя живота на други хора.

Вратата се покашля многозначително.

— Госпожо, имате посетител.

— Кой е, Франк? — Тя неохотно вдигна глава.

— S. Фрейзър Байрот. Каза, че идвал за личен доклад.

— Личен значи — промърмори тя. — Добре. Да влезе. — Побутна креслото назад, изступа една невидима пращинка от дрехата си и превключи екрана на бележника на охранителен скрийнсейвър.

Вратата изщрака и тя се изправи, за да посрещне новодошлия. Протегна му ръка.

— Здравей, Фрейзър.

— Госпожо. — Той не тракна с токове — защото нямаше, — но кимна отсечено и почтително.

— Сядай, сядай. Прекарваш твърде много време в Новата република.

S. Фрейзър Байрот се отпусна в посоченото му кресло срещу бюрото ѝ и кимна уморено.

— Сигурно започва да си личи.

— Тъй-тъй. — Прозвуча като сподавена кашлица. — Как върви в наше време сравнителната метрика?

— По-добре, отколкото преди година, и много по-добре, отколкото бих могъл да се надявам тогава, но ще мине още дълго време, преди да получим първите резултати. Тези типове са ужасно

консервативни. Но не затова съм тук. Хъм. Мога ли да се поинтересувам дали сте много заета?

Жената го погледна с нескрита подозрителност.

— Бих могла да ти отделя половин час — каза бавно — Ако е наистина спешно.

Бузата на Байрот трепна. Беше жилав мъж с кестеняви коси и изглеждаше, сякаш е направен от изсушена кожа. Носеше сиво-син камуфлажен комбинезон — бойно облекло в неутрален режим, с изключени хроматофори и противодетониращи сензори, сякаш бе пристигнал направо от някоя полицейска акция и само се бе отбил да си свали бронята и снаряжението.

— Спешно е, да. — Погледна към отворения прозорец. — Тук сигурно ли е да говорим?

Тя кимна.

— Никой не може да ни чуе, нито да разбере какво си казваме — отвърна, без да се усмихва, и той неволно потрепери. В едно общество, където се наблюдаваше всичко и всеки, подобно открито уверение за право на личен живот можеше да доведе до неприятни последствия.

— Добре тогава. Става въпрос за доклада за почистването на Москва, на Службата за околната среда.

— За почистването — повтори тя и стисна зъби. — Какво има този път?

— Arbeiter^[1] Нойрат помоли да се докладва, че е установила сериозни отклонения в имиграционното проследяване, по вина на аварийната група, в процеса на почистването и напускането на обекта. При поне три случая през последните три години, предхождащи Инцидента, и през петте години след него, персоналът, работещ в групата по аварийно почистване под ръководството на У. Ваневар Скот, не е спазил необходимите изисквания и практически разпоредби за оттегляне от чужда територия. Ако беше само това, госпожо, нямаше да си позволя да ви безпокоя. Виновниците за този пропуск вече са преминали преработка, а грешките им са добавени в документацията pour encourager les autres^[2]. — Той се покашля. — Но...

Тя не сваляше от него втренчения си поглед. Лицето ѝ обаче бе съвсем спокойно, дори отпуснато и Байрот се напрегна. У. Порция Хьост бе най-опасна, когато изглеждаше разсеяна и отпусната — ако

не за него, то за всеки друг, бил той известен противник на мисията или случайна жертва по пътя към нейното осъществяване. Тя можеше да е на трийсет или на деветдесет — трудно беше да определи с точност, когато ставаше дума за Усъвършенстван, но ако трябваше да заложи на някоя от двете възможности, Байрот щеше да избере втората. Спокойни очи — очи, виждали твърде много ужаси, за да се напрягат или дори да трепнат, когато произнасят смъртна присъда.

— Продължавай — подкани го тя съвсем спокойно.

— Нойрат си е позволила да изследва откритията, направени от групата на У. Скот. Натъкнала се е на още аномалии; и беше така любезна да ги сведе до мое знание. Потвърдих наблюденията ѝ и стигнах до извода, че проблемът би могъл да ескалира. В добавка към грубото нарушаване на оперативната дисциплина на Московската група има доказателства, че Скот е премествал скелети от семейния гардероб в тайната тъмница, ако мога така да се изразя.

— И сигурно имаш доказателства.

— Естествено. — Байрот потисна желанието си да се размърда. Хъост му действаше на нервите, макар да не беше най-страшната господарка, на която бе служил — напротив... но пък никога не я бе виждал да се усмихва. Имаше ужасното предчувствие, че всеки момент това може да стане и че последствията ще са... хъм. Скот не се нуждаеше от обяснение за нейната неприязън към У. Ваневар — те бяха с различен произход и между тях нямаше нищо общо освен верността към каузата. Можеше само да се надява, че това, което предстоеше да се случи, няма да го засегне по никакъв начин. Войните на началството бяха опасни и бе най-добре да се избягват, ако искаш да си запазиш главата на раменете и да доживееш деня, когато и ти ще се изкатериш горе.

— Слушам те.

Байрот си пое дъх. „Връщане няма“.

— Разкрит бе изключително сериозен пропуск. Оказа се, че групата на Скот е установила своеобразен *modus operandi*^[3], при който целият трафик от и за Москва е преминавал през един-единствен контролен пункт. На теория, в случай на изтичане на информация, ще се налага почистването само на един обект. Дори да оставим настрана въпроса за резервен маршрут или необходимостта от допълнително подсигуряване, това би означавало, че имиграционната служба на

споменатия обект ще разполага с пълни сведения за движението на нашата агентура към и от системата.

У. Порция Хъост се намръщи едва забележимо.

— Не мога да разбера накъде клониш. Нали обектът е бил разрушен при Инцидента?

Байрот поклати глава и забеляза, че очите ѝ се разширяват.

— Пунктът, който са избрали, бил изолирана станция за презареждане и имиграционна служба, разположена на един парсек от Москва. Тя била евакуирана малко преди пристигането на ударната вълна. У. Скот изпратил отряд да извърши „почистването“ и да премахне всички следи на станцията, като имиграционни архиви, а също да ликвидира наличните свидетели, такива неща. Без съмнение операцията е щяла да бъде елегантна и навременна, ако всичко е минало както трябва, но изглежда, в хода на евакуацията са се случили някои необясними инциденти. Като например *изчезването* на писмените инструкции до местния агент, провален опит да бъдат изтеглени и пренесени всички копия от имиграционния архив, които били оставени в сейф, и вероятно още. Остава открит и въпросът за засекретения дневник от протоколите на експеримента, който, изглежда, също се е озовал не там, където трябва, в процеса на евакуацията. Агентът е пратил *кучета*, госпожо. Кучета на Държавна сигурност, заети от Дрезденското външно министерство. Изглежда, дори не е сметнал за необходимо да поиска намесата на специалния почистващ екип. А после всичко е било потулено, доказателствата за провала — кодирани. Затова е минало толкова време, преди нещата да излязат на бял свят.

— О, Божичко! — Хъост му се ухили. — Това ли е всичко? — попита с необичайно топъл глас и Байрот се разтрепери. Леденостудената Хъост внезапно бе започнала да се държи топло с него. — И е пропуснал да докладва за случая?

Байрот кимна. Не смееше да отвори уста.

— И твоят източник в управлението на Скот... — Тя повдигна вежди.

— Каналът за информация е много близък с Ото Нойрат — подчерта той. — Но ако решите да действате въз основа на получените сведения, ще ви помоля да сте снизходителна. Според мен Ото има потенциал за разузнавателни операции в поддръжка целите на

неговото началство и може да бъде използван и за в бъдеще, стига да не бъде компрометиран за връзката си. Казвам го само като препоръка, разбира се.

— О, Джордж. Нима ме смяташ за такова чудовище? — Ужасната усмивка изчезна. — Аз не съм глупачка и ти го знаеш. Нито съм кръвожадна. Във всеки случай не и когато не се налага. — Тя изсумтя. — Ото може да си задържи играчката, след като подсигурирм преминаването ѝ на наша страна. Няма да му я счупя. — Байрот кимна облекчено. Ото бе само поредното стъпало от начертания от него път нагоре. — Що се отнася до теб — страховитата усмивка се върна, — какво ще кажеш, ако подхванеш преговори със службата на Скот относно предстоящото сливане?

— Аз ли? — Той се ококори изумено.

— Да, ти. — Тя кимна. — Джордж, от известно време смятам, че е редно да получиш повече власт, заедно с която естествено идват и повече отговорности. Как го каза одева? Потенциал за разузнавателни операции в поддръжка целите на неговото началство.

— О, аз съм искрено благодарен...

— Недей. Още е рано. — Тя махна към прозореца, към терасата с рози и градината зад оградата, дърветата и хълмовете зад тях. — Ако това, което ми казваш, е вярно, сме се натъкнали на много сериозен пропуск, който трябва да бъде поправен. При това на място. Знаеш ли, Джордж, твърде дълго решавах съдбините на хората иззад това бюро. Грешката на Скот е показателна за това какво може да ти се случи, когато изгубиш връзка с реалността.

— Лично ли ще действате? А какво ще стане с комитетите и вашите имоти...

— Те могат и сами да се грижат за себе си. Не се съмнявам, че ще го направят — нали знаят, че ще се върна. — Още една усмивка, този път почти свенлива: ако не я познаваше достатъчно добре, би могъл да си помисли, че тя *флиртува* с него. — Но на въпроса. Бих могла да съчетая пътуването си с посещение на новите кандидати, да затвърдя контрола си върху марионетките на Скот и да разбера каква е била крайната цел на всичко това. Очакват ни големи промени, Джордж! Свиквай с това. — Тя чукна с пръст върху екрана на бележника си. — Прати ми пълен доклад. След това ще уредя среща със старши министерския секретар Блумлайн и ще изискам

разрешение, преди да предявя официално обвинение чрез Следствената служба, След което ще обмислим как да движиш нещата през времето на моето отсъствие.

— Аз ли? — Той я погледна изплашено. — Всичко това?

Тя дори не мигна.

— Имаш ли някакви планове за тази вечер? Не? Добре, в такъв случай смятай се за поканен на вечеря при мен. Имаме да обсъждаме много неща, Джордж. Включително и това как да избегнем риска да ме разочароваш така, както го направи У. Скот...

Акцията бе проведена бързо и безкомпромисно веднага след като Хъост представи необходимите доказателства пред старши министерския секретар Блумлайн. Той втренчи в нея студените си сини очи и каза само две думи: „Направи го“. Оставяше ѝ достатъчно дълго въже, за да се обеси на него, ако се окаже, че тя греши и Службата за почистване на У. Ваневар Скот е всъщност „чиста“.

Хъост прекрачи разбитите стъкла на входа на служебната сграда в Самара и кимна усмихнато на войниците, застанали на пост в приемната. „Развей знамето“ — както я бе учил някога нейният настойник Фергус. Двама от тях бяха ранени, но чакаха стоически, без да им личи, че страдат, да дойде линейката. В дъното на фойето върху лъскавия гранитен под бяха струпани окървавени тела. От ушите и очите им още се стичаха съсирващи се струйки кръв, но мозъците им вече бяха взети от Пропагаторите. Хъост не им обърна внимание и почна да се здрависва и да поздравява подчинените си. „Първо най-важното“. Кръв по подметките. Когато му дойдеше времето, щеше да се заеме и със Скот. „Проклет да е, че ме накара да направя това“.

Разбира се, щабът на Скот не беше единствената цел на акцията. Бяха разпратени ударни групи до всички браншове, след като преди това прекъснаха комуникациите между тях и ги изолираха. Отрядите на миротворците нахлуха в харема му, твърдо решени да изкоренят рода му до девето коляно — наследниците му вече бяха откарани за преработка, или поне тези, за които си заслужаваше усилието и ресурсите. Все неприятни страни от отвратителния процес по свалянето от власт и положение на един изтъкнат übermensch^[4], обвинен в злоупотреба със служебното положение, и Хъост го

ненавиждаше за това, мразеше го, задето я бе накарал да изобличи пред обществото един Усъвършенстван, оказал се недостоеен за отредената му роля. Но нямаше алтернатива. Въздържането от действие в такъв момент можеше само да го окуражи, дори по-лошо, да изложи собствените ѝ хора на обвинения в некомпетентност и в далечна перспектива това би могло да повлияе на съдбините на целия народ.

Войници в камуфлажни униформи в кремаво-бежовите тонове на служебните помещения потушаваха огъня на съпротивата и взривяваха заключени врати, докато тя крачеше през административния сектор право към сърцевината на изпълнителната служба. Телохранителите ѝ не изоставаха и на крачка от нея, анонимни зад маските си. Отзад вървяха офицери от щаба, изплашени и нетърпеливи да ѝ се подмажат. Тук нямаше почти никакви следи от насилие, тъй като Крепостта на У. Скот бе взета тихомълком, с изненада. Планираното подменяне на частите за вътрешна охрана този път бе извършено от ударни групи на Хъост, посрещнати с разтворени обятия от лентяйстващите часовои, които така ѝ не разбраха, че смъртните им присъди вече са подписани и че съдбата им е решена с две къси думи от старши министерския секретар на планетата.

В сърцето на сградата се помещаваше строго охраняваната зона, но и тук вратите вече бяха отворени — с помощта на хитрост и измама. Хъост се качи по стълбището, завладяна от мрачно настроение. На върха бе разположен контролният център на Скот. Стените бяха остъклени — Скот бе от онези началници, които предпочитаха да държат подчинените си под пряк визуален контрол, сякаш се опасяваха, че ще започнат да ги мамят веднага щом ги изпуснат от поглед. Вратата към контролната зала бе оцапана с кръв — тъмнокафява под мигащите светлини от тавана. Във всеки ъгъл бе застанал на пост по един войник от нейния отряд. А в средата на залата я очакваше странен триумвират. Самият У. Ваневар Скот, усмирен и окован с белезници, с парализирани крайници и лице, застинало в маска на отвращение, сложен в кресло. От едната му страна и малко зад него стоеше С. Фрейзър Байрот, а от другата — някаква жена с туника и воал на Пропагаторския орден.

— Ваневар, скъпи. Жалко, че трябва да се срещнем при подобни обстоятелства. — Хъост му се усмихна. Очите му, трудноподвижни, я

проследиха бавно. — И с теб също, Байрот. Но с кого имам честта да се запозная?

Непознатата жена сведе глава.

— У. Дорана Менгеле, ваше превъзходителство. По Заповед на старши министерския секретар, за да присъствам на операцията и да се уверя, че всичко ще бъде направено според изискванията и обичаите на просвещението.

Тялото в креслото се размърда възбудено. Хъост се наведе към него.

— Отпусни се, Ван. Безполезно е да се съпротивляваш. Тези нерви няма да израстат отново, знаеш го не по-зле от мен. — Всичко това бе необходимо заради нейния имидж, ала един глас вътре в нея крещеше неудържимо: „Ах, ти, недалновиден глупако! Какво си направил?“ — Получихме заповед и я изпълнихме. — Погледна Байрот. — Имаш ли активиращ код?

Той се обърна и кимна на един от часовете.

— Превключи го на автономен режим за времето на разпита. — Пропагаторът само извъртя леко глава, за да не изпуска нищо от погледа си. Хъост се стараеше да не й обръща внимание. Нямаше никакъв начин да я избегнат. Пък и в момент като този всяка, дори най-малката грешка, дори минимално отклонение от правилника, можеше да й струва скъпо.

Часовият опря една къса пръчица до врата на У. Скот и на лицето на обречения се появи някакво подобие на изражение. Един от пръстите му трепна. Той изломоти нещо и се опита да се надигне.

— Порция! Как можа?!

— На вниманието ми бяха предоставени известни факти — рече тя сухо; забеляза, че стоящият зад креслото Байрот е пребледнял. „Факти, които не можех да игнорирам, след като ги имаше в архивите“ — добави мислено. — Небрежно проведени операции. Неспазване на установени правила и разпоредби. Съмнение за измяна.

Той затвори очи.

— Никога не бих извършил предателство.

— Не и по нечия заповед — отвърна тя и съжали, че разкрива някои слабости пред неумолимата камера на Пропагатора. — Въпреки това. Налице е риск от разобличаване. И което е по-важно — всичко това е било прикрито. — Тя се наведе към него и сложи ръка върху

парализираното му рамо. — Не можеше да го оставим без последствия.

— Но аз бях в процес на почистване. — Говореше така, сякаш не можеше да надвие умората си, и нищо чудно, след като нанороботите навярно вече бяха погълнали малкия му мозък и се бяха захванали с таламуса, за, да го съхранят за потомството и величието на неродения бог.

Без активатора той скоро щеше да е мъртъв, а не само обездвижен. Смъртта му щеше да е неизбежна веднага щом Пропагаторът му вземеше мозъка.

— Не знаеше ли, Порция? Мислех си, че ти... ти...

— Негодник! — Тя щракна с пръсти, внезапно кипнала от гняв. „Само не се опитвай да събуждаш миналото“. Усещаше рамото му като негъвкав бут, твърдо и неподвижно. Във въздуха се разнесе отвратително зловоние — ако вече не можеше да контролира червата си, значи бе вече далече по пътя, по който го беше изпратила. — Свидетелю на пропагацията, моля за пълен достъп до наследството на този субект. Въпреки че настоящият му носител се прояви като неблагоприятен, съм склонна да вярвам, че при подходящи условия фенотипът може да се окаже стабилен и перспективен.

Байрот се облещи. Пропагаторът кимна и каза хладно:

— Молбата ви ще бъде обсъдена. Ще получите отговор за възпроизвеждащ лиценз. Или може би имате предвид клонинг?

— Не, само рекомбинация. — Хъост се наведе към У. Ваневар Скот и се взря в очите му, припомняше си отдавна забравени дни, когато, много по-невинни, двамата все още бяха стажанти на служба при един übermensch — откраднати ноци, безсънни дни, лишени от скрупули удоволствия, преди отговорността да се превърне в проклетие. Политика. „Колко години изминаха — трийсет? Трийсет и седем?“ Почти не помнеше тялото му — някои любовници бяха такива. Какво пък, други ги помниш за цял живот. Скот... той вече беше минало, във всички аспекти. — Тъкмо ще има нещо, с което да си го спомням.

— Молбата ви ще бъде представена на Комитета за подобряване на расовия геном — каза Пропагаторът. — Нещо друго?

— Да присъствам на терминацията. — Задържа ръката си на рамото му, докато терминаторният сигнал не превърна съзнанието му в

разбъркана карта от сигнали. Невиждащите му очи се склопиха и от отвора в горната част на тила му започна да изтича безцветна течност. Докосването до мъртва плът — някога го ненавиждаше... но сега ѝ се струваше нещо съвсем нормално. Тя приглади косата му, изправи се и улови погледа на Джордж Байрот. — Нека го отнесат за преработка. — Пропагаторът вече беше подхванала напевната молитва за възкачване: поверяваше текущия носител на дълбоко съхраняване до появата на неродения бог. — Що се отнася до останалите, можете да преработите и тях — нека нероденият бог разпознае своите. — Тя въздъхна. — Добре, да почваме работа. Открихте ли къде господарят е държал списъка на марионетките си?

— И тъй, Порция. Ето, че стигаме до следващия въпрос. Как върви твоят проект?

Хъост се отпусна на мекия плюшен диван и вдигна поглед към златолистата гравировка на стената. Не бързаше да отговаря, въпросът не беше от лесните. Да си признае честно, не беше свикнала да води поверителни разговори с членове на Надзорния секретариат и привидно доброжелателният тон на У. Блумлайн я караше да е нащрек. Напомняше ѝ за един от нейните учители, от потъналите в мъглата на спомените години в яслите, странен тип, чийто темперамент се движеше между обезоръжаваща топлота и шумна раздражителност — всичко това престорено, както научи по-късно, докато се запознаваше с указанията за наставническа дейност в яслите, с цел да бъдат научени подрастващите на ползата от благоразумното мълчание. Тя се оказа добра ученичка, може би прекалено добра, и скоро откри, че това и някои други достойнства могат да ѝ разкрият най-кратките пътища към висшите слоеве на нейния клад^[5]. Още един пример, потвърждаващ популярната максима, че това, което не ни убива, ни прави по-силни.

— Зададох ти въпрос — припомни ѝ началникът ѝ.

— Сигурна съм, че определящите фактори са под наш контрол — отвърна тя тихо, вдигна чашата и отпи от бадемовия ликьор, за да прикрие мига на колебание.

— Определящите фактори — Повтори Блумлайн, засмя се и също вдигна чашата си. Щом я изпи, един от прислужниците побърза

да я напълни. Хъост се понамести на дивана, прокара пръст по роклята си и се усмихна, макар изобщо да не се чувстваше успокоена.

Покана за посещение в дома на вишестоящия началник по принцип означаваше обществено признание, знак за благоразположение в рамките на клада. Но *лична покана*, вечеря на четири очи, това вече беше нещо съвсем различно. Единствените хора, които я бяха видели да идва, бяха неговите телохранители, личните му секретари и прислугата, а всички те — с изключение на секретарите — можеха да бъдат премахнати и заменени, тъй като животът им не значеше нищо за Усъвършенстваните. Какво ли бе наумил шефът? Специални заповеди? Със сигурност не беше опит за съблазняване — вкусовете му, както бе добре известно, бяха в съвсем друга посока — а тя не виждаше, поне засега, никакви причини, които да я правят толкова важна. Едно от качествата, с които всеки Усъвършенстван се сдобиваше съвсем рано, бе нюх за кастовото положение, а подобна дискретна среща просто не подлежеше на обяснения от какъвто и да било ъгъл. Освен ако по никакви необясними причини не бе решил да я направи своя равностойна партньорка — изключителна, макар и много опасна чест.

— Бих искал да ми сумираш тези определящи фактори, Порция. Със свои думи и без да бързаш, ако обичаш.

— Разбира се. — Порция едва не въздъхна. Каква глупачка беше! За какво друго можеше да става дума? — Скот имаше сериозен провал в Москва. Или, по-точно, успя, но не по начина, по който трябваше. С други думи, резултатът не беше такъв, какъвто трябваше да е. Шестнайсет мъртви *übermenschen*, да не говорим за загубата на цял един клиентски свят, който беше на по-малко от година и половина от започването на втория етап на рестабилзацията — това бе най-сериозният пропуск в плановете му. И най-лошото от всичко, оръжейният тест — изпитанията на причинно-нарушаващите устройства, извършвани от неговите подопечни. Това вероятно е привлякло вниманието на Врага. Между нас казано, той се провали на две нива — провалът с оръжейния тест, довел до загубата на системата, и скритото му намерение да извърши предателство спрямо сънародниците си.

Истинска катастрофа, която Скот съзнателно се е опитал да потули, понеже е разбирал, че последствията за него ще са крайно

неблагоприятни.

— Хъм — изръмжа Блумлайн и в очите му се появи нещо, което наподобяваше забавление. На сцената зад нея три от четирите марионетки изпълняваха някакъв еротичен танц и Порция се завъртя на диванчето така, че да може да ги следи с периферното си зрение, без да сваля поглед от планетния старши служебен секретар.

— Да се жонглира върху опънато над пропастта въже несъмнено е стара и почетна традиция. — Той се усмихна. — Какви дълговременни планове е възнамерявал да преследва У. Скот?

— Мисля, че е смятал да превземе Нови Дрезден, макар че липсват каквито и да било записки, потвърждаващи подобно становище — отвърна Порция. — Кое не е изненадващо. — Отношението му я окуражи да му отвърна със същата дружелюбна усмивка. Усещаше, че подхваща игра, от която може да спечели много.

— Не се и съмнявам. — Внезапно изражението на Блумлайн охладня. — Но как е възможно да е постъпил толкова глупаво?

Тя сви рамене.

— На Скот никога не са му липсвали самоувереност и амбициозност. — За миг в съзнанието ѝ се мярна отдавна забравен спомен: двамата лежат един до друг и тя го слуша, докато той споделя с нея плановите си — да създаде свой собствен клад, да открадне цял един свят за него, да се изправи пред неродения бог. — Работихме заедно няколко години. Той не беше човек, който обръща внимание на детайлите, и ако беше довел изпълнението на плана до втори етап, последствията можеха да са дори по-лоши от тези, на които сме свидетели сега.

Блумлайн остави чашата си и се наведе към нея. Зениците му леко се разшириха.

— Над какво е работил Скот в този сектор? — попита тихо. — И какво би могла да направиш ти оттук нататък?

— Аз... — Очите ѝ се преместиха към дансинга. Старши служебният секретар улови погледа ѝ, кимна и я увери:

— Те няма да си спомнят нищо утре.

— Чудесно. Не ми се ще да се чувствам отговорна за смъртта на толкова добре подготвени танцьори.

— Благодаря за проявената загриженост към моите подчинени, но ще бъдеш ли така добра да се върнеш на темата? Не разполагаме с

цялата вечер. — В гласа му се долавяше нетърпение и Порция се прокле мислено.

— Разбира се. Официалната задача на Скот бе да превземе Москва и да я подчини на управлението на Директората по отбраната, като се заеме с разработването на средства за разрушение от типа, който ни е забранен от Врага. След това трябваше да подготви Москва за асимилация. Агентите му успяха да се внедрят доста ефикасно в московското правителство — използваша подкупи и рутинната марионетна система. Но в добавка към официалния план той е обърнал по-особено внимание на Министерството на отбраната. Благодарение на усилията си в тази насока е успял да се добере до строго засекретения план за действие на „възпиращия“ флот и тогава вече е започнал да храни определени амбиции. Разполагал е с всичко — кодове за начало на операцията, кодове за прекратяването ѝ, междинни пунктове, вектори за атака на всяка възможна цел — и по времето на Инцидента цялата тази информация вече е била прехвърлена на безопасно място в неговата служба.

— Ясно. — Блумлайн се усмихна и лицето му омекна. — И сега?

— Сега ли? — Тя обмисляше внимателно следващите си думи. — Според мен копията на споменатите кодове бяха прехвърлени на бюровете ви тази сутрин. С Москва всичко е приключено окончателно. Остава нерешен само проблемът с некачественото почистване, извършено от групата на Скот.

Блумлайн кимна.

— По твоя преценка добър ли е бил планът на Скот?

— В чисто теоретичен аспект — не бива да забравяме, че никога досега не е правил нещо подобно — перспективите са примамливи. Допуснал е грешки в Москва, но по-лошото е, че е оставил недовършени задачи. Свидетели на изтеглянето, от които може да се стигне далеч, ако някой реши да провежда разследване и се интересува що за хора са пътували в едната или другата посока. — Тя си пое дъх. — И макар основната схема да е интригуваща, тази от втория етап на плана се основава прекалено много на синхронизацията и води до огромни рискове. По-лошото за нас е, че той на практика е започнал нейното осъществяване. Действията срещу московския дипломатически корпус например — те са в ход, макар и незавършени. Не можем да сме сигурни, докато не пристигнат телеграмите, но

според мен успехът им е осигурен и това със сигурност ще накара всяка канцелария в обсег от сто светлинни години да се насере от страх. Да не говорим какво ще стане, когато за това узнае Върховният директорат. Да си присвоиш цяла една планета, след това да използваш оръжията ѝ за масово поразяване, за да си осигуриш поста на междупланетен император — ако питате мен, това е наистина налудничав план. Но в него има рационално зърно, дотолкова, доколкото се основава на предположението, че тази жалка шайка демократи ще е готова да направи всичко, което той поиска от нея.

— Което ни довежда до следващия въпрос. — Блумлайн спря за миг, щракна с пръсти и един от прислужниците дотича, коленичи и му поднесе сребърна кутийка върху плюшена възглавничка.

— Доза?

— Не, благодаря.

Той кимна и се наведе напред за няколко секунди.

— Ах, така е по-добре. — Зениците на хладносините му очи бяха като главички на топлийки. — Същината на нещата. Ако предположим, съвсем хипотетично, разбира се, че те натоваря с изпълнението на плана на У. Скот до неговия успешен завършек, за величието и процъфтяването на нашия клад — той погледна крадешком към сцената и в този момент Хъост осъзна, че въпреки всички опити да запази разговора строго поверителен, секретарят смята, че Пропагаторите на Ръката може да ги следят и дори да са вербували собствените му марионетки, — как би постъпила?

Ох. Ох. Порция потрепери, стресната от разкриващите се пред нея перспективи. Това би било равносилно на изкачване до нивото на самия Блумлайн, до висоти, от които се управляваше цялата планета — стига, разбира се, да изиграеше този коз както трябва. Обзе я почти сексуална възбуда. „И тогава никой няма да може да ме докосне!“ Цената обаче щеше да е висока, особено това, че Блумлайн можеше да реши да я екзекутира преди да се е превърнала в заплаха за него...

Тя се съвзе, кимна леко и вдигна чашата.

— Първо на първо, ще си осигуря одобрението на Директората — почна, без да поглежда към сцената. — След като го направя, ще продължа изпълнението на основния план на У. Скот, но ще направлявам събитията на място и лично, вместо да разчитам на няколко нива подчинени. Не смятам, че човек може да държи под

контрол една толкова сложна операция, ако я ръководи от разстояние — всяко звено под командващия означава загуба на време при предаването на заповедите, което повишава риска от провал, а в плана са заложени прекалено много случайности, за да зависи от някой неопитен младок, който не познава цялостната картина. Освен това ще сменя крайната цел с такава, която да е по-приемлива...

---

[1] Работник (нем.) — Б.пр. ↑

[2] За окуражаване на останалите (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Начин на действие (лат.) — Б.пр. ↑

[4] Сврѣхчовек (нем.) — Б.пр. ↑

[5] В биологията — група организми с общ предшественик, която включва всички негови наследници — Б.пр. ↑

МОМИЧЕ ОТ КУПОНА

Центрис Магна беше отегчително еднообразна астероидна колония с класическа конструкция, която не разчита на гравитационни генератори — диамантена, тръба с дължина петдесет километра по главната ос и диаметър осем километра, въртяща се в издълбана черупка от въглероден хондрит^[1] някъде в четвъртия вътрешен пояс на Септагоновата система. Вътрешното ядро се състоеше от сервизни помещения, докато външните силногравитационни нива бяха предназначена предимно за паркове и отдых — обитателите живееха в многоетажни жилища в средногравитационните цилиндри. С други думи, модел, който се повтаряше до безкрайност в Септагона сред стотиците изкуствени светове, от които се състоеше системата, приела по-голямата част от бежанците от Москва. Три години след пристигането си Сряда вече я ненавиждаше, а угнетяващата бедност, в която бе принудена да живее, я потискаше всяка минута от всеки ден.

— Сряда? — Гласът на баща ѝ бе леко приглушен заради едва открянатата врата на спалнята ѝ. Ако я затвореше, щеше да се отърве напълно от него. Но ако я затвореше...

— Сряда? Къде си?

Прехапала устни в мълчаливо съсредоточаване, тя довърши завързването на връзките на ботушите си. *Готово*. Изправи се. Ботуши, съвсем нови, високи почти до коленете; лъщяха като черни огледала под плътно прилепналите ѝ панталони от кожа на клонирана пантера.

— Тук съм, татко. — Нека сам я намери. Последен поглед към прозореца, настроен на огледален режим, колкото да се увери, че хроматофорите са тонирани според желанията ѝ: кървавочервени устни, мъртвешки бяла кожа, катраненочерна коса. Взе си якето и го пробуди с едно докосване, след това протегна ръце, за да си пропълзи на мястото и да я пристегне здраво на раменете и лактите. „Почти съм готова...“

— Сряда! Ела тук!

Тя въздъхна.

— Идвам. — И добави тихо: — Чао, стая.

— Довиждане — отвърна стаята и заглуши светлините, когато тя отвори вратата; чувстваше се прекалено висока и малко несигурна с новите ботуши. Тръгна към всекидневната, където я очакваше баща ѝ.

Всекидневната бе широка, свързана от едната страна със столовата, а от другата с кабинета на Морис: оттам той можеше да гледа разхвърляните скамейки и мултиформи на обществената зона. Джереми отново се готвеше да нанесе удар върху усилията на бавачката да поддържа някакъв ред: строеше сложен капан за прах от ярко оцветени фототропични снежинки в средата на старата маса за ядене, около която баща ѝ настояваше да се събират от време на време на семейни вечери. Примката за прах се извъртя към нея веднага щом тя отвори вратата. Баща ѝ гледеше някаква пасивна на стената — изображението замръзна, щом извърна глава към нея: антични аватари, които изглеждаха невъзможно плоски и блестящи в изкривената от перспективата дълбочина.

— Какво си облякла? — попита той уморено.

— Има купон у Сами — отвърна тя нацупено. (Почти беше готова да добави: „Как може никога да не излизаш?“, но се отказа в последната секунда.) Което всъщност беше опашата лъжа — тя не говореше с Мира, а Алис не говореше с нея — но и двете щяха да са там, пък и какво значение имаше, след като щеше да остане само десетина минути, преди да се измъкне за цялата нощ? — Ще си разходя новите ботуши!

Баща ѝ въздъхна. Не изглеждаше добре, кожата му беше пепелява, а под очите му имаше торбички. Твърде много време отделяше за обучението си. Учеше, учеше и учеше — не правеше нищо друго, а лекарствата не оказваха нужния ефект: сигурно беше невъзможно при такива големи натоварвания.

— Надявах се да ни остане време да си поговорим — продължи той със същия уморен глас. — До късно ли ще стоиш?

— Цяла нощ — рече тя. От нетърпение размърда пръстите на краката си и тропна лекичко с подметките — бяха чудесни нови ботуши, лъскави, черни, високи, с много дълги връзки и сребърна линия. Беше намерила модела им в някакъв исторически архив за облекло и бе прекарала почти цял ден да ги вкара в програматора на

кухненския фабрикатор. По-добре да не му казва колко е скъп материалът за тях: истинска, отгледана в лабораторни условия кожа, невероятно копие на телешка, което кара някои хора да хлъцнат от почуда, когато им кажеш какво носиш. — Нали знаеш, че обичам да танцувам — добави тя, което бе още една лъжа, но баща ѝ изглежда, все още хранеше някакви илюзии, че я държи под контрол, и тя не искаше да му дава никакви поводи да мисли другояче, поради което от време на време се преструваше на най-обикновено момиче.

— Хъм. — Морис отмести поглед, сви обезпокоено устни, после се изправи. — Това не е за отлагане. А утре двамата с майка ти няма да ни има през целия ден. Ще седнеш ли?

— Ами добре. — Тя дръпна един фотьойл и се плъосна върху него. — Какво има?

— Ние... с майка ти... — Той спря объркано. — Ами... обезпокоени сме за теб.

— О, това ли било? — Срядта го погледна засмяно. — Мога да се грижа за себе си.

— Не зная... — Той очевидно се бореше с някаква вътрешна мисъл. — Получихме училищния доклад — призна накрая.

— Е, и? — Лицето ѝ застина.

— Изглежда, не се справяш така добре, както другите ученици, според наставник Талейран. Освен това училищният борд е разтревожен от поведението ти. Наричат го... невъзможност за адаптация.

— Брей, така ли му викат? — Тя се надигна. — Ами хубаво. Тогава ще вървя. — И тръгна към вратата.

— Трябва да обсъдим този проблем — извика той след нея. — Не можеш вечно да бягаш от него!

„Мога — само гледай!“ С три крачки тя стигна вратата на кухнята, още един подскок — с риск да си навехне глезена — и се озова при херметизиращата външна врата. С разтуптяно сърце натисна едно от копчетата на командното табло и дръпна вратата. Миг след това вече бе в коридора, с неговия избеляло зелен килим и тюркоазни стени. В коридора цареше сумрак, главното осветление бе намаляло, пресъздавайки здрач, и ако се изключеха няколко малки сервизни робота, бе съвсем сама. Тръгна по коридора, все още обгърната в черната пелена на отчаянието и гнева, сякаш ги носеше като

прилепчиво наметало. Повечето от входните врати от двете страни на коридора бяха запечатани, апартаментите зад тях — празни, някои дори разхерметизирани. Това бе един от долните етажи, евтин за живеене, обитаван само от бедни бежанци. Задънена улица, като нейните перспективи. Перспективи какви перспективи? От уютната ниша на средната класа семейството ѝ бе изпаднало до положението на презрени бедни имигранти, лишени от възможности, гледани отвисоко заради всичко — от провинциалния си произход до неща като имплантантите на Сряда и Джерм — които на Стария Нюфи бяха стрували половината от годишния доход на Морис и Индика само за да се окажат безполезни вехтории, след като пристигнаха тук.

— Шибаният им училищен борд — промърмори тя. — И шибаната полиция на мисълта.

Центрис Магна имаше и някои преимущества — тук разполагаха с много по-обширен апартамент, отколкото у дома, и се случваха много и различни неща. Освен това имаше доста младежи на нейната възраст. Но с хубавото вървеше и лошото и ако питаха, Сряда, тя щеше да каже, че лошото надделява многократно над хубавото. Не че някой би я попитал подобно нещо, като например дали би искала да има нещо общо с този необясним и странен културен ритуал, наречен „училище“, който се състоеше в това да си затворен през половината от дневния период в едно учреждение, натъпкано с имбецили, садистични социопати, побойници и вресливи маниаци за още три години, преди властите да те освободят от това задължение. Още повече след като на петнадесет в Московската система от зрелостта я деляха само две години — но на Септагон не можеше дори да постъпиш в колеж, преди да си навършил двадесет и две.

Центрис Магна бе част от Септагоновата система, миниатюрен куп от няколко кафяви джуджета и неподходящи за обитаване планети, заселен преди столетия. Той вероятно бе Есхатоновата представа за шегата — група, наречена общество на космическите заселници, се бе оказала самотен притежател на замръзнал грубо тераформиран астероид с кислороден запас за една година и богат набор от тежки строителни машини. След стотина години кръвопролития борби, завършили с изтребването и на последните фанатизирани защитници на доктрината за свободната воля, Септагоновите орбитални станции бяха започнали да клонят към сравнително най-свободната форма на

цивилизация, възможна в подобна враждебна среда, което означаваше интензивно и продължително обучение, военно-повинна служба за екипажите, отговарящи за поддръжката на средата, и нулева толерантност към всеки, който си мисли, че да вършиш нещо сам е по-добре, отколкото да го правиш с други. Сряда, която бе едно от малкото деца, израсли на периферна станция, издържана от планета със стабилна биосфера, не беше свикнала да ходи на училище, нито да общува и да се развива в група. От своя страна, специалистите още в началото я бяха преценили, съвсем повърхностно, като типично дете на бежанци от един чужд и сравнително изостанал свят и я бяха настанили в, изправително училище.

През цялата първа година никой нито веднъж не я попита дали е щастлива. Щастлива, след като повечето хора, които познаваше, се намираха на светлинни минути от нея, разпръснати из цяла слънчева система? Щастлива, след като Кокалестите сестри бяха готови да използват всяка възможност, за да я спукат от бой? Щастлива, след като първият човек, пред когото бе разкрила душата си, бе разкрил личния ѝ живот пред останалите, сякаш е скъсан чувал за пране? Щастлива, след като диалектът ѝ бе постоянен извор за подигравки, а изгубеният ѝ дом — обект на присмех? Щастлива да прекарва часове на потискаща неподвижност, заслушана в безкрайни уроци на теми, които бяха престанали да я интересуват преди много години, и още по-скучни лекции по въпроси, по които вероятно знаеше повече от учителите. *Щастлива?*

Беше щастлива, когато откри, че училищната система за наблюдение е програмирана да игнорира хората, носещи специфичен оттенък на успокояващо зелено, и да проследява онези, които са облечени в черно. Щастлива да открие, че може да разчита на Елис за шепа контрабандни „ощастливяващи“ хапчета и че тя дори е склонна да ѝ ги размени срещу домашното по биохимия — по която на деветнадесет все още беше далеч назад от материала, който Сряда бе изучавала на петнадесет. Щастлива да открие няколко сродни души, които нямаха лош дъх, нито таяха към нея гнусни намерения. Щастлива да се научи да не яде бой в слепите зони на наблюдателните камери от невидими нападатели и да бъде обвинявана в склонност към интимничене с непознати и самоизтезаване, когато повика помощ.

Не смееше и да си помисли за онзи вид „щастие“, който щеше да получи от мама и татко, когато най-сетне завършеха подготовката си и си намереха някаква платена работа, благодарение на която щяха да могат да напуснат лайнната дупка, която обитаваха, и дори да емигрират до някоя по-богата и по-голяма станция. Не ѝ се мислеше и за перспективата да бъде третирана като малолетна още дълги години, докато навърши трийсет — възрастта на пълнолетие в Септагоновата система. Нито за...

„Ехей — рече си и се озърна. — Нещо се увлече, а това е опасно“.

Самовгълбяването ѝ бе отвлякло вниманието още откакто бе напуснала апартамента. Кое не беше чак толкова страшно — дори коридорите на слабо заселените райони бяха оборудвани с наблюдателни камери и разполагаха с охрана. Но тя бе изминала две пресечки и бе прекосила на пряко през един изоставен корпоративен развъдник, чиито бронирани врати зееха широко отворени, и сега се насочваше към страничен ръкав, където щеше да е купонът. Сами и нейната банда (те не бяха училищните побойници, а защитниците на справедливостта и модата и нямаше да пропуснат да натякнат на Сряда какъв късмет е имала, че е била поканена) го бяха правили и преди — избираха някой изоставен апартамент или офис зона, или дори занемарена фабрика, изкормваха я, снабдяваха я с временна инфраструктура и контрабанден алкохол и надуваха музиката. Но да се навърташ из периферните райони криеше рискове — помещенията тук бяха едни от най-старите в колонията, отдавна изоставени и предназначени за преустройство и развитие по някое време през следващите десет години.

Сряда бе следвала донякъде слепешката инерционната маршрутна карта, която Джони де Уит неохотно ѝ бе изпратил предния ден — мигащ пръстен на десния ѝ показалец сочеше пътя, но погълната от нерадостните, си мисли, бе пропуснала да забележи, че сенките са се сгъстили, а минувачите се срещат все по-рядко и че светещите коридорни ленти са отдавна разбити. Сега беше съвсем сама, наоколо не се виждаше никой. Под краката ѝ хрущеше детрит, имаше натрошени осветителни панели, в единия край се виждаше купчина прашни изоставени тръби, а изтръгнатите врати на помещенията превръщаха входовете в зейнали беззъби усти — целият

този сектор изглеждаше несигурен, опасен. Всичко това изведнъж я накара да се замисли за някои неща. „Защо, Джони? — запита се тя. — Джони?“ Нисичък, пъпчив, лишен от какъвто и да било усет към модата и облеклото, ако беше малко по-умен, щеше да е дръвникът на класа, а сега бе просто жертва. Със сигурност не ѝ бе пратил този маршрут с някаква задна мисъл, нито пък тя можеше да го разтълкува като заекващ опит да я причака някъде насаме — беше твърде страхлив и неуверен, за да го направи. „Бих могла да му се обадя и да го попитам, но тогава ще заприличам на глупачка. На слабачка. От друга страна... ако не му се обадя, може наистина да съм глупачка“.

— Набери Смардливия Джони — прошепна почти безгласно. „Свързвам... няма сигнал“. Тя се ококори от учудване. Изключено бе тук долу да няма връзка. Та тя бе по-необходима дори от кислорода. Чрез инфомрежата можеш да повикаш помощ, да поискаш да ти пуснат кислород, да се измъкнеш от всякакви неприятности. Без нея може да ти се случи *всичко*.

Носеха се какви ли не слухове за тези изоставени сектори. Разчленени тела, заровени в кабелните шахти, наблюдателни камери, които ще *погледнат настрани*, ако знаеш тайния жест, за да им объркаш програмата, примамващи изоставени къщи, в които някоя от стаите е отворена към космическия вакуум. Но никога не бе чувала слухове за цели сектори, лишени от инфомрежа, от които да не можеш да се свържеш с никого и където се страхуват да идват дори сервизните роботи. Това вече не беше пропуск, беше нещо изключително опасно.

Влезе в просторна зала с нисък таван. По перилата от едната страна и липсата на украса заключи, че е била някакво обслужващо помещение — по времето, когато тук все още е имало обитатели. От двете страни зееха входове с разбити врати, някои запречени от купчини боклуци — натрошен аерогел и реголитови тухли, смачкана арматура. Повечето светлини не работеха, с изключение на един лентовиден панел в средата на тавана, който от време на време премигваше. Въздухът бе застоял, миришеше на мухъл, сякаш нямаше нищо, което да го раздвижва. За първи път Сряда се зарадва на аварийния си сензор, който щеше да нададе пронизителен звук, в случай че попаднеш в някоя безкислородна газова яма.

— Тук нещо не е наред — промърмори тя. С едно леко завъртане на пръстените извика пред себе си пълна карта на района и я увеличи,

за да разгледа подробно точно този участък. (Пръстените бяха още една причина за подигравки; в Московската система те бяха обемист и непривлекателен личен дигитален помощник, далечен отглас от вградените в ръката ѝ камъни, свързани чрез имплантанти с нервната ѝ система.) Целият сектор беше тъмен, обречен, изхвърлен. Някъде по пътя насам бе прекрачила врата, отбелязана на картата като непроходима стена. Купонът — тя насложи върху картата маршрута, пратени от Джони — трябваше да е на стотина метра извън защитната стена на херметизиращия цилиндър. „Мамка му“ — изруга. Някой беше праметнал Джони, за да ѝ подаде невярна информация, или по-скоро бяха хакнали неговия пръстен. Дори вече си представяше сцената — гнусни интригантчета, които се кискат и се ръгат с лакти, докато се уговарят как ще пратят малката чужда кучка на разходка из изоставените подземия на този свят. Нещо задраци по пода в тъмното зад нея — плъхове или...

Тя се огледа изплашено. Не се виждаха никакви камери, само зеещи в стените ниши. Точно пред нея една мъртва зона всмукваше светлината — зала, чийто таван бе толкова висок, че не се виждаше, се раздуваше като подземна галерия в дъното на сервизния тунел. И тя отново чу *този* звук. Ясно различимото хрущене на обувки върху бетон.

„Какво да правя?...“ Старите рефлексии умират трудно — на Сряда ѝ бяха необходими само секунди, за да осъзнае, че няма никакъв смисъл да пита Херман за съвет. Огледа се за място, където да се скрие. Ако зад нея се промъкваше някой — маниак или може би двойка Кокалести сестри, готови да я накажат за наглостта ѝ — задето я има или е облечена така, или тези знаци — по-добре да се спотаи някъде, преди да са я забелязали. Тъмната зала отпред изглеждаше подходящо място, в мрака нямаше да е толкова уязвима, но ако беше задънена, щеше сама да се напъха в клопката. Но вратите отляво изглеждаха обещаващи — с плетеницата от домакински модули и изтръгнати въздушни шлюзове, зейнали като очни кухни.

Метна се встрани, като се стараеше да не вдига шум. Най-близката врата зееше, от пода — като черва на изкормен труп — стърчаха жици и тръби. Тя ги прекрачи внимателно, спря, подпря се на стената и си наложи да затвори очи за десет секунди. Когато отново ги отвори, можеше да вижда по-добре в сумрака. След няколко метра

подовото покритие се възстановяваше и коридорът се разделяше в две посоки. Тя избра левия ръкав, пристъпваше на пръсти и дишаше едва-едва, ослушваше се за шум от преследване. Когато мракът стана непрогледен, завъртя ориентирация пръстен и прошепна: „Трябва ми светлина“. Слабото синкаво сияние на диода не беше кой знае какво, но бе достатъчно, за да озари стаята пред нея — голямо помещение, като дневната в техния апартамент, обрано и изоставено.

В единия ъгъл се виждаше строшен фабрикатор, до него — отворена шахта. Изтърбушен диван с влажна износена тапицерия заемаше цялата отсрещна стена. Тя задържа дъх. Отвън долетя нечий глас:

— Мамка му, къде изчезна тая кучка?

— В някоя от тези врати. Ти тръгни отдясно, аз — отляво.

Мъжки гласове, с много странен акцент, сурови, решителни. Сряда неволно потрепери. „Не са Сестрите!“ Кокалестите сестри бяха лоши — попаднеш ли им в лапите, ще ти трябва лекарска помощ, но женското общество не се връзваше с...

Хрущене. Ругатни. Нечий крак бе пропаднал в канала. Паникьосана, Сряда изтича до шахтата и се навря в нея. Шахтата извиваше рязко нагоре и в нея се поклащаха множество кабели и тръби. Тя се опита да се успокои и запълзя напред. „Дали ще мога?“ Избута се с колене, запъна се с пръсти в стената, тласна...

Задъхана от усилие, успя да се напъха достатъчно навътре, за да не се вижда от стаята. „Само да не използват инфрачервени следотърсачи или кучета“. Споменът за кучетата все още я караше да се буди посред нощ, обляна в хладна лепкава пот. „Дано да са крадци“, Но като си знаеше късмета, нищо чудно да бяха серийни изнасилвачи, садистични насилници, гонещи поредната си жертва. А тя дори нямаше резервно копие — подобно нещо струваше ужасно много пари, с каквито родителите ѝ не разполагаха. Потрепери, запъна лакти в стените и с едно движение изключи пръстените. Изключи и имплантантите — резервния мозък, ретиновите проектори, всичко. Пълно прекъсване. Би могла да умре тук и никой нямаше да я намери, докато не разглобят стените. Можеше да е в газова яма и никога нямаше да го узнае. Но от друга страна, преследвачите ѝ можеха да я открият, като засекат емисиите ѝ.

— Тук ли влезе? Май не. — Шумолене, гласове и — най-страшното — бледа светлина откъм отвора. Втори глас изръмжа:

— Претърси пода бе! Нали досега ловеше инфото!

— Ловях. Но следотърсачът... казва, че е изчезнала. Изгуби я. А сигналът беше силен през целия път от тях. Сигурно се е изключила.

Не бяха тийнейджърска банда — бяха я преследвали още от дома й. Значи не бяха убийци, нито обикновени психопати. Гърлото й се сви от ужас.

— Ще проверя по-нататък. А ти се заври от тая страна, ако се е скрила някъде отдолу. Кат' не ни чуе, може и да излезе.

— Що не пуснем азот? Веднага ще изскочи.

— Щото тогава няма да намерим и парченце от нея — отвърна презрително другият. — А поръчителите искат доказателство. — Стъпките му отеконаха върху метална решетка и спряха.

„Ще ме дебнат в коридора отвън — помисли си тя. Поне не възнамеряваха да запълнят целия сектор с азот, но дори само като ги чу да говорят за това, отново я изпълни непреодолим страх. — Някой иска да се увери, че съм мъртва! — Още една мисъл, която накара стомаха й да се свие болезнено. — Как да се измъкна?“

Почувства се малко по-добре още щом си зададе въпроса. Отнякъде се пробуди споменът за невидимия приятел и как й изнасяше лекция как да сърфира върху асансьорна кабина — в онези далечни щастливи дни на родната станция. „Първото правило, когато искаш да се отървеш от преследвачи, е да ги идентифицираш и локализираш. След това се опитай да разбереш каква карта използват и най-вече да откриеш слепите места в нея“. Не биваше да използва стълбища или асансьори, вместо тях трябваше да се измъкне през сервизната шахта, да стъпи на покрива на някоя минаваща кола и да отпраши с нея към по-безопасни места. Или пък — още едно учебно занятие — да се спусне надолу чак до Управлението на доковете и да се качи обратно, без да се покаже където и да било на картата на охранителната служба. Беше се научила да минава през стени, да изчезва от проследяващата мрежа, да се разтваря в тълпата. Спомни си с тъга първия урок на Херман: „Когато си в опасност, не се поддавай на паниката. Паниката е най-страшното оръжие“. По онова време всичко това й се струваше игра.

„И все още е игра — осъзна тя. — Игра за тях. Които и да са. Но не е необходимо да играя по техните правила. — С тази мисъл се върна и самоувереността ѝ. — Сега накъде?“

В шахтата цареше непрогледен мрак, но тя смътно си спомняше, че води нагоре, както бе видяла миг преди да изключи светлината. Изглежда, това беше бивше жилище — мизерен коптор за евтина работна ръка, толкова жалък, че дори нямаше отделно помещение за баня и автоматични бавачки, които да почистват. Апартаментите в този сектор бяха от сглобяемия тип — херметизирани модули, свързани с уплътнени врати, заварени един за друг в огромното кухо пространство и скачени към главните артерии на станцията с помощта на сервизни тунели. Шахтата, в която се бе напъхала, вероятно бе свързана с друго херметизирано помещение. Единственият въпрос бе дали ще е достатъчно широка, за да стигне до него.

Опря гръб в стената и се закатери нагоре. Тръбите и кабелите, с техните пристягащи скоби и поддържаща арматура, малко наподобяваха стълба, а изолацията бе достатъчно мека и податлива, за да оформя нещо като дръжки за тършуващите ѝ пръсти. На всеки половин метър тя спираше и опипваше над главата си — и се мъчеше да не мисли за дрехите си — ботушите бяха ужасно неудобни за катерене, но не можеше да ги свали, а като знаеше какви може да са последиците за якето...

Ръката ѝ напипа празно пространство. Тя се пресегна още нагоре и установи, че кабелите извиват към горната страна на външната газоизолираща мембрана на помещението. Едно последно решително движение я изкара отгоре и тя се просна запъхтяна на подпората за кабелите: краката ѝ продължаваха да висят във въздуха. Едва сега рискува да включи светлината на пръстена за миг, само колкото да се ориентира. Ала и краткият оглед бе достатъчен, за да предизвика в душата ѝ лек пристъп на клаустрофобия. Шахтата се разширяваше в помещение с дължина около метър, но все още бе висока само половин метър. По-нататък се виждаше само мрак, който можеше да е поредното разклонение към входната врата — ако имаше късмет, разбира се. Срядата си пое дъх и запълзя нататък.

Наистина стигна разклонение. След него шахтата бе достатъчно широка и висока да се промъкне възрастен човек. Таванът се издигна до височина метър и още едно бързо проблясване с пръстена разкри

осветителни панели (угаснали и прашни) и равен под. Тя се приведе и продължи да пълзи напред на колена и лакти, колкото се може по-бързо. След пет-шест метра стигна голям вентилационен отвор и спря. „Дали съм над коридора?“ Опря ухо на мрежата и се заслуша, опитваше се да не обръща внимание на бумтежа на собствения си пулс.

— ... няма да вижда нищо. — Гласът бе слаб и далечен, но ясно различим.

— Ама тя не е тук бе! — Възражение, приглушено от метала. — Къде ще я търсим сега? Казвам ти, няма я тука.

— Кажи го на оня тип, не на мене.

Срядта запълзя пак. Дишаше на пресекулки и се стараеше да не се придвижва прекалено бързо. От другата страна на коридора имаше още един модулен апартамент и може би някакъв обслужващ център, или тунел нагоре към следващото ниво, където би могла да се отърве от тези мании, които и да бяха. Все още ѝ приляваше от страх, но заедно с това сега в нея тлееше въгленът на гнева. „За кои се мислят тези?“ Да я преследват като кучета из изоставените подземия на цилиндричния град — годините отлетяха в миг и в нея отново се пробуди забравеното чувство на страх и възмущение.

Още едно разклонение, още едно рисковано припалване на светлината, разкриващо поредния тунел. След десетина метра отново светна с пръстена и видя назъбен отвор малко напред, прах и отломки на пода и парчета от взривена стенна изолация. Някъде в мрака по-нататък се чуваше капене.

„По дяволите“. Под и зад нея двамата непознати дебнеха за мрежовата ѝ сянка. Изглежда, отново се беше озовала в капан. Дали беше така обаче? Тя пропълзя около метър напред и надникна през отвора: Тук можеше да се натъкне на какво ли не — газова яма, пълна с въглероден двуокис, криогенна утечка, разкъсана изолация и стени, толкова студени, че да се вкочаниш дори само като ги докоснеш. Подуши въздуха. Усещаше как дълбоко в нея паниката отново надига глава. „Херман щеше да знае...“ Но Херман го нямаше. Херман не беше дошъл след нея от Стария Нюфи. Беше я предупредил тогава — релативистичните канали се нарушавали, когато се опитваш да преместиш единия от краищата им със скорост, по-голяма от тази на светлината, и сега нейният приемник, поставени още когато бе на

дванайсет от един стажуващ на тяхната станция педиатър, агент на Херман, — беше развален. Трябваше да се измъкне сама от тази каша, ако все още искаше да отиде на купона на Сами. Или някъде другаде. Дори у дома.

— Направо гоним призраци. — Гласът бе приглушен, далечен, отекуваше в коридора под нея. — Ако е тук, що не я намираме? Това е индустриална зона, приятел. Индустриална зона. Призраци, казвам ти. — В мрака под нея затрептя светлина. Срядата затаи дъх.

— Тераскан...

— Не показва нищо. Стените са от титанова сплав, не виждаш ли? Казвам ти, тук е пълно с призраци.

— Юрг хич няма да е доволен.

„Титаниеви стени?“ Тя погледна надолу. Шахтата беше метална. Ако разполагаха с терахерцов скенер, щяха да я открият за секунди — само дето тези стари метални шахти, изработени от металните отпадъци, останали при издълбаването на астероида, бяха чудесна Фарадеева клетка. *Никакъв сигнал!*

— А бе, я най-добре да са върнем там, дето я изгубихме. Там ще я чакаме.

Стъпки. Тежки стъпки, които се отдалечават по коридора. Срядата си пое дъх с пълни гърди. Включи пръстените за десетина секунди и почака, после ги изключи. Крачките не се върнаха, нито гневните гласове, но тя изчака още няколко минути, преди да ги включи отново, и този път ги остави да сияят на пръстите ѝ.

Изверги — промърмори. Не че Центрис Магна гъмжеше от секс манияци, но ѝ беше по-лесно да повярва в това, отколкото...

Телефонът ѝ изписука тихо.

— Да? — попита тя.

— Срядата. Аз съм Херман. Чува ли ме?

— Какво... — Изведнъж ѝ се зави свят. — Много време мина!

— *Да. Моля те, сега внимавай. Животът ти е в опасност. В момента прехвърлям средства на твоята сметка, ще ги изтеглиш по-късно. Дръж имплантантите си изключени; ако го направиш, ще мога да затрудня максимално преследвачите ти. Има стълба вдясно от настоящото ти местонахождение, изкачи се един етаж, намери втория изход отляво, после първия отдясно и продължавай напред. Ще стигнеш гъсто заселен район. Смеси се с тълпата, стига да има*

такава. Не се прибирай вкъщи, защото ще изложиш на опасност семейството си. Ще се свържа с теб скоро и ще ти дам нови инструкции. Разбра ли ме?

— Да, но... — Тя осъзна, че отново разговаря само със себе си.

— Изнасилвачи — повтори. Опитваше се да го повярва. „Херман?“ След три години мълчание мисълта за него караше коленете ѝ да треперят, „Или си въобразявам?“ Усили светлината на пръстена и видя, че скъпоценните ѝ ботуши са издраскани и изцапани с прах. „О, не!“ А после видя стълбата — беше вдясно от нея и се изкачваше към горния етаж. „Да!“

---

[1] Тип скален метеорит. — Б.пр. ↑

ПРОКЪЛНАТИТЕ НЕ УМИРАТ

За този купон Сам беше приватизирала един изоставен индустриален модул в периферията на рециклирана зона. Сряда не тръгна веднага натам: първо изкачи няколко нива до един скучен буржоазен квартал, намери обществена тоалетна и се почисти. Наложиха се да смъкне два пръста мръсотия от ботушите и панталоните си и да каже на якето да се почисти над тоалетната чиния; косата ѝ беше разчорлена, а настроението ѝ — отвратително. „Как смеят да ме следят?“ Настрои устните си в синьо, а кожата около очите — в гневно черно, опита се да въведе малко ред в прическата си, после спря.

— Ядосана съм! Много ядосана!

Поклати глава. Лицето в огледалото направи същото, после ѝ намигна.

— Мога ли да ви помогна с нещо, скъпа? — попита огледалото.

В края на краищата Сряда позволи да бъде убедена да си поръча тънък пъстроцветен саронг, прозрачно парче коприна в цветовете на дъгата, което уви около кръста си. Никак не беше в синхрон с чувствата ѝ, но бе склонна да признае, че идеята е добра — якето ѝ, уловило настроението, беше настръхнало на шипове върху раменете ѝ и сега тя приличаше на ядосано диво прасе — без успокояващия ефект на саронга щеше да кара хората да я заобикалят от километри. След това помоли огледалото да се свърже със Сам и като преглътна наранената си гордост, попита за напътствия. Купонът беше импровизиран и полуспонтанен — мястото, където се провеждаше, бе съвсем подходящо, стига, разбира се, някой да не я проследеше дотам. Във всеки случай тя нямаше никакво намерение да бъде преследвана и притискана до стената два пъти в една и съща вечер.

Купонът беше в един опразнен индустриален модул няколко нива под бедняшките квартали. Бяха го боядисали със спрей в черно и го бяха натъпкали с крадени домакински уреди. Светещи тръби, нагорещени до пукаща зелена пяна, блещукаха във всеки ъгъл. Седалките бяха от кости, отмъкнати от някой биокорален резервоар,

предимно ребра и челюсти. Оглушителната музика от надутите до дупка уредби атакува болезнено тъпанчетата ѝ. Барът бе зареден със „затъпители и упоители“, роботизираният келнер повръщаше алкохолни питиета и раздаваше цигари и генератори на розов шум. Самина умееше да организира купони, помисли си завистливо Сряда. Множеството се веселеше чудесно, младежи и девойки с уредено бъдеще, експериментиращи с малко риск, точно колкото им позволяваше незабележимо управляваното им общество. Една котка се бе изтегнала върху празен резервоар за разтворители и оглеждаше всеки, който влиза. Сряда ѝ се усмихна. Котката размаха ядосано опашка и погледна настрани.

— Сряда! — Викаше я закръглено момче с огледални контактни лещи, червени светлини се отразяваха върху лъсналото му от пот чело: Прасчо. Стискаше полупразна чаша от нещо, което можеше да е и бира.

— Прасчо! — Тя се огледа. Прасчо изглеждаше напрегнат. Винаги изглеждаше напрегнат, отегчително фанатизиран на тема собствения си хетероцикличен метаболизъм — биоекспериментиращ шимби. Десет килограма кафяви мастни клетки, натъпкани с най-шантавите органични химикали, които можеше да си представи човек, се тресяха под кожата му. Прасчо упорстваше в опитите си да отгледа по-добри липозоми за по-нататъшните си проучвания. Освен това се хвалеше, че така му било топло — кога ли някой щеше да му подпали фитила и да го остави да се пръсне като онези самоубийствени атентатори с бомби от миналото? — Да си виждал Фи?

— Фи? Не я ща тая. Скучна е.

Сряда втренчи поглед в него. Зениците му бяха като топлийки, дишаше тежко.

— На какво си?

— На „упоител“. Натъкнах се на един страхотен олекотен хидроксилиран терпентин, който блокира етанолдехидрогеназата. Карам подготовка по бирен махмурлук. Ти какво донесе? — Той посегна, сякаш се готвеше да я улови за ръкава. Тя отстъпи грациозно назад.

— Себе си — отвърна, докато се оглеждаше. Трезвен, Прасчо можеше да ѝ свърши работа за всичко, от което имаше нужда сега. Но

пиян дори не беше в колодата. — Само себе си и нищо друго, дебеланко. Къде е Фи?

Прасчо изгрухтя и направи халтав жест с чашата си. Част от течността се изля по брадичката му.

— В следващото сепаре. Грух. От заранта си знаех, че денят ще е отвратителен. Дали не съм се натряскал до затъпяване?

Тя го огледа.

— Колко е корен квадратен от 2362?

— Мммм... четирийсет и осем и шест... и... значи... две нули и четиристотин и...

Тя го остави да си смята и потъна в мрака: бледокож призрак в дрипи. А наоколо модни дрешки, позабравени младежки култове към смъртта. Срещата с Прасчо я поободри — двамата имаха някои общи черти. В известна степен неговата неумолима склонност към самоунижение бе дори по-лоша от нейната неспособност да се сближава с другите. Светът бе пълен с чудаци и самотници. Имаше ги дори в уютния парник на Септагоновата система и въпреки че никой от тях не би си позволил да проявява отявлен индивидуализъм, взети заедно, те представляваха интересна и пъстра мозайка.

На откритата площ между сепаретата имаше танцуващи, мяркаха се форсирани гайди, пищялки със звукоадаптори, дори някакъв тип, който бе изпаднал в тимпаничен транс и блъскаше с ръце върху оголена сензорна мрежа, за да поддържа ритъма. Причудлива смесица от тийнейджъри и над двайсетгодишни — от края на гимназиалния период. Тук имаше много по-малко жертви на модата, отколкото по училищните дискотеки, но крайностите бяха по-изявени: повечето присъстващи бяха облечени така, сякаш бяха нахлузили първата им попаднала дреха след ставане от леглото, плюс някой и друг щрих, подчертаващ прераздутото им его. Едно голо, съвсем обезкосмено момче с потракващи хромирани вериги в слабините танцуваше лице в лице с друго, дългокосо, облечено в дълга червена нощница, достатъчно прозрачна, за да се виждат набъбналите му зърна. Зад тях се поклащаше момиче с невероятно фетишизиран тоалет: стегнат корсет, плетени гривни на ръцете и краката и влачеща се по земята рокля. Срядя по принцип не обръщаше внимание на екхибиционистите — това бяха хора по природа скучни, жадуващи за

вниманието на другите, хора, които имаха нужда да имат нужда от тях, прекалено взискателни, за да са добри партньори в секса.

Насочи се към дъното на помещението да си потърси истинска компания. Фиона седеше върху една издъхнала възпроизвеждаща машина — бе с тесни черни панталони и фланелка с ентропийно-синхронизирана разцветка. Разговаряше с някакво момче с херметизиращ костюм, артистично разкъсан на коленете, което стискаше пулверизатор и жестикулираше замечтано. Фи вдигна глава и се провикна:

— Срядя!

— Здравсти, Фи! — Срядя се наведе и я прегърна. От устата на Фиона излизаше пара. — Какво е това, дето го гълташ?

Фи повдигна рамене.

— Сами ми го забърка, някакъв „затъпител“. Но май другите не го харесват. (На дансинга госпожица Бална рокля срещаше затруднения в общуването с момче с прилепнал черен гумен костюм, което, изглежда, се опитваше да я покани на танц. Телесният им език обаче беше несъвместим.) Фи се захили.

— Вини, запознай се със Срядя. Искаш ли нещо за пиене, Срядя?

— Да. Каквото и да е.

Фи щракна с пръсти и Вини премигна бавно, след това тръгна към бара.

— Приятен младеж, струва ми се, под слоя тъпота. Не знам. Не ми се ще да се надрънкам преди останалите, нали ме разбираш?

Срядя си повдигна саронга и се покатери на капака до Фи.

— Чат съм. Никакви стимулатори? Никакви агонисти^[1]?

Фиона поклати глава.

— Местни правила. Който иска да влезе, първо си проверява коефициента на интелигентност на входа. Чу ли заглушителите?

— Не. — Едва сега Срядя осъзна, че ги долавя — полето от розов шум наподобяваше равномерно бучене в ушите ѝ, дращеше някъде в периферията на имплантираните ѝ сетива. „Дали Херман говори със Сам?“ — зачуди се тя. — Това значи е ударило Прасчо.

— Аха. Готин е, като се натряска, нали? — Фи се изкиска и Срядя неволно се засмя — гробовно, надяваше се, защото не знаеше каква реакция очаква от нея Фиона. — Какво по-хубаво извинение. Затъпей, упой се, спри да мислиш, отпусни се.

— Ти вече мина ли ги тези фази? — попита тихо Сряда.

— Да. Почти.

— Жалко. Исках да поговорим с теб за нещо...

— Шшшт. — Фи се облегна на нея. — Тази вечер смятам да се напъхам в гащите на Вини, заплъй ме, ако не го направя! — Тя посочи младежа, който се връщаше с полюшваща се стъпка. — Задникът му е толкова стегнат, че ако го пуснеш на него, ще отскочи.

Музиката правеше разни неща с него и с Фи и това пробуждаше вълни на завист и желание у Сряда. Тя приглади саронга с ръка.

— И какво очакваш да намериш в гащите му? Умряла змиорка?

Фи пак се изкиска.

— Поне веднъж ме послушай! Отпусни се! Стига си се стягала, глупачке! Спри да мислиш, чукай се като зайче, научи се да се наслаждаваш на живота. Не можеш ли да се изключваш?

Сряда въздъхна.

— Ще се опитам.

Вини ѝ подаде мълчешком чаша със зеленикава смърт за нервните окончания. Тя я взе, вдигна я високо, в тържествен знак, че се готви да си направи мозъчна ампутация, отпи — и се закашля мъчително. Нощта едва започваше, въздухът беше изпълнен със заглушаващи звуци, невролептици и алкохол и купонът тъкмо бе на път да премине към онази фаза на упоителен транс, от която имаха нужда всички присъстващи почитатели на синтетичните удоволствия, за да изключат и да се кефят.

За нея обаче пътят към тези необозрими дълбини все още беше доста дълъг. Чудеше се само дали някъде там няма да срещне Прасчо.

В края на краищата не беше Прасчо, а едно друго момче, Блоу, със зеленикава кожа и ципи между пръстите на ръцете и краката — но за щастие не по оная работа и тестисите — тя се озова в прегръдките му след няколко палави реплики. Беше ѝ пуснал ръка, но възпитано спря и остави на нея да реши дали да му позволи продължението, което тя направи по някаква причина, която така и не можа да си спомни на сутринта — може би защото беше чист и с приятни маниери, никой от обичайните ѝ партньори за секс не се навърташе наоколо, а тя беше толкова *напрегната*...

... нещастният момък прекара с нея почти половината нощ, само за да я почеше там, където я сърбеше, след като тя спря да вика и да го стиска за задника в една от закритите със звукоизолиращи завеси ниши около дансинга.

— Беше ужасно напрегната — отбеляза той учудено и потърка нос в рамото ѝ.

— Знам. — Якето ѝ бе изпъзляло в един ъгъл и се бе свило в защитно кълбо около останалите ѝ дрехи. Тя лежеше по очи на пода, мокра и задъхана след оргазма и леко опиянена, опитваше се да се отпусне, а той ѝ масажираше гърба. — Ааах.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита той.

— Не съм сигурна.

След малко той се зае отново да изследва синината под лявата ѝ плешка.

— Трябва да се отпуснеш. Това е купон. Заради някой друг ли е? Или нещо друго?

— Нали ти казах, че не искам да говорим за това — тросна се тя и той спря да я масажира.

— Щом не искаш да говорим, какво искаш тогава? — попита малко обидено. — Мога да се махна. — Не изглеждаше, че го иска.

— Ами махай се тогава. — Тя се пресегна слепешката назад и го стисна отново за дупето, в противоречие на думите си. — Остани. Защо искаш да си говорим?

— Защото си интересна. — Гласът му беше сериозен, което беше лош признак. — Не те бях срещал досега. Харесваш ми.

— Ох. — Тя погледна към дансинга: ритмичните проблясъци осветяваха мърдащи крака само на метър от потното им гнезденце. Обърна се по гръб, подпря се на стената и го загледа. — Какво си намислил?

Той я погледна сънено.

— Ами например... да се срещнем и друг път. Ако си дадеш номера.

„Той ме кани на среща! — осъзна учудено тя. — Не само заради секса“.

— Може би някой друг път. — Тя втренчи поглед в него, питаше се как ли ще изглежда една подобна връзка. Да си има приятел? Напрежението отново се върна, като силен сърбеж някъде, където не

можеше да се почеше. Тя погледна ръката си. — Телефонът ми е изключен и засега не мога да го включа.

— Това заради...

— Не! — Тя го стисна за китката. — Знаеш ли, не съм готова да... — Дръпна го към себе си. — Ох. — Какво да му каже? Усещаше голото му тяло върху своето. Бяха се натъпкали с какви ли не неща. Усети го, че отново се възбужда, и също се възбуди. — Няма да ти дам телефона. Нека е само тази вечер. Все едно че е единствената в живота ни. Постарай се. — Пръстите му напипаха зърната ѝ. — О, така е прекалено лесно. — И отново се гмурна в необозримите дълбини с водолаза Блоу за лоцман и нарастващо напрежение в тила: единственото успешно лечение срещу него беше страстта.

Събуди се изведнъж, гола, лепкава и самотна върху пенопластовия под. Все още миришеше на Блоу. Танците на дансинга продължаваха, но бяха по-бавни, с приближаването на фалшивата зора музиката утихваше. За миг се почувства самотна, после ѝ стана студено. „По дяволите — помисли си замаяно. — Този го биваше. Трябваше да си разменим...“

На пода до нея беше оставен комплект пръстени. До тях — кутия със самозатоплящо се кафе.

— Това пък какво е? — Тя разтърси глава, за да прогони сънливостта. — Какъв човек! — За миг ѝ домъчня за него — младеж, който нямаше нищо против да зареже купона, за да я масажира и да я успокои, след като ѝ бе доставил удоволствие, и който искаше да си говорят... заслужаваше си да го опознаеш. Дори бе оставил пръстени. Тя ги взе и ги разгледа; учудено. Изглеждаха съвсем нормални. Свали своите и ги смени с тези, после ги включи. Вместо очакваната мъчителна съпротива дочу съвсем слаб мелодичен звън и долови мирис на разцъфнали рози, което означаваше, че пръстените са се свързали с имплантантите ѝ и са я признали за своя законна притежателна. С пълноправен достъп до обществената мрежа.

— Брей! Има и гласова поща. Някакви вести от Херман?

— *Проверявам. Имате едно неинтерактивно съобщение: Здравей, Сряда. Говори Херман. Инструкциите ти са както следва. Не се прибирай у дома. Иди в Транзитен терминал Б. Там те чака билет,*

записан на името на преподавателя по гимнастика Дейвид Ларсен, във връзка с участието ти в един студентски работен проект. Вземи билета и незабавно напусни станцията. Използвай тези пръстени, те са свързани с новата ти идентичност и са настроени да ти подават пакети от информация през анонимен източник. Никои не може да те засече чрез тях. Ще се свържа с теб, когато му дойде времето. Пак ще повторя за финал — при никакви обстоятелства не се прибирай у дома. Щрак.

Тя зараглежда учудено пръстените.

— Херман? — попита и прехапа устни. — Херман? — „Не си отивай“. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. „О, мамка му!“ Започна да си събира дрехите. — Херман...

Невидимите ѝ агенти, софтуерните призраци, скрити в контролните пръстени и имплантантите — целият комплекс на механизирано съзнание, което олицетворяваше личността на Сряда в Септагоновата мрежа, — не отговаряха. Тя си нахлузи панталоните и ботушите, пхна се в копринената камизола и взе якето. Натъпка саронга в един временен джоб. Разтреперана и уплашена, с лепкавия вкус на някакъв коктейл на име „Синя планина“ в устата, изхвърча от нишата и заобиколи дансинга. Мис Бална рокля вече не се държеше на положение, а бе разтворила вратите на крепостта пред мистър Латекс и му се отдаваше с всички сили, като не пропускаше да извести с пълни гърди аудиторията за удоволствието, което изпитва. *Есхибиционисти*. Сряда ѝ метна един завистлив поглед, докато минаваше покрай бара, после сви по коридора и спря пред асансьора. Имаше лошо предчувствие и безпокойството ѝ растеше. Чувстваше се мръсна и изморена, глождеше я неясното усещане за вина. Не трябваше ли да се обади вкъщи, да ги предупреди? Кого? Мама и тате? Дали нямаше да си помислят, че е...

— По дяволите!

Коридорът, който можеше да я отведе към дома, беше блокиран, запрещен от злоещо сияеща в синьо полицейска мембрана. Ченгета в херметично изолирани костюми стояха до транспортна платформа с предупредително проблясващи лампи, други тикаха към преградата подвижен въздушен шлюз.

— Ох, мамка му, мамка му, мамка му... — Секундите се нижеха между пръстите ѝ като масло. Тя се скри зад най-близкия ъгъл, пое си

дъх и се огледа за някоя сляпа зона. „Проклетите Костеливи сестри...“ Всъщност това едва ли беше тяхна работа, нали? По-скоро на онзи неизвестен тип Юрг, който нямало да е доволен, и на непознатите с хрущящи по пода зад гърба ѝ ботуши. И сигурно имаше връзка с Херман — иначе защо щеше да се обажда по телефона след толкова години? Тя се спотаи зад ъгъла и започна да притиска равномерно определени точки върху якето, над чието изработване бе прекарала толкова много време. Дрехата се стегна около гърдите ѝ като корсет, тя изви ръка и нахлузи качулката на главата си. Панталонът бе част от екипировката, Сряда се наведе, разтегна крачолите, изопна почти втечнената им подплата върху горната част на ботушите и прилепи краищата с ръка. „Херметизация — прошепна след секунда. — Мимикрия“. — Якето я разтърка между плешките, колкото да потвърди, че изпълнява, и пред лицето ѝ качулката стана прозрачна. Свистенето на въздуха, който излизаше от устата ѝ, бе единственият признак, че облеклото ѝ е напълно непроницаемо, херметически затворено и невидимо, стига, разбира се, да се придържаше към слепите зони на коридорите.

Имаше сервизен проход едно ниво по-горе и две встрани и тя се запрокравда покрай автоматизираните колички за доставка: стараяше се да не вдига никакъв шум, докато приближаваше вратата, водеща към...

— Проклятие! — Бравата на вратата бе запечатана с предупредителни полицейски надписи. Под нея блещукаше малък червен индикатор — предупреждение за газова яма. Обзе я клаустрофобична паника. — Къде, по дяволите, ми е семейството? — Включи пръстените и извика домашната мрежа. — Татко? Мамо? Вкъщи ли сте?

— Кой пита? — отвърна непознат глас.

Тя незабавно прекрати връзката и се облегна на стената.

— По дяволите! — Едва се сдържаше да не заплаче. „Къде сте?“ Страхуваше се от истината. Пръстени, водещите новини!

„Безкислородна яма погубва неколцина в жилищен сектор, ниво 1.24, шестима загинали, осем ранени“.

— Не! — Стените пред очите ѝ се замъглиха, тя изхлипа, разтърка очи през податливата тъкан на качулката.

Вратата беше запечатана, но долният панел се издуваше с десетина сантиметра — сгъваем аварийен шлюз. Тя коленичи и изтегли червената дръжка, после се отдръпна, докато устройството се раздуваше назад от вратата и накрая изпълни половината коридор. Тя дръпна ципа наполовина и се гъхна вътре. Беше изпаднала в паника, един-единствен писклив глас повтаряше в главата ѝ: „Не-не-не-не-не“. Претърколи се по гръб, закопча ципа, пропълзя до вратата и натисна копчето на пулта. „Това е невъзможно“ — произнесе нечий глас. Налягането от другата страна беше петдесет милибара — не чист вакуум, но почти, във всеки случай толкова, че едва ли имаше някакво значение. Дори чист кислород нямаше да помогне в подобни условия. „Ако са в къщата и дишат от запасите, ще са в безопасност, докато полицията се добере до тях — опита се да я успокои същият глас. — Но ако лошите чичковци са източили резервите от въздух и после постепенно са намалявали подаването, тогава са мъртви. И в двата случая не можеш да им помогнеш. А лошите чичковци сигурно ще те чакат там“.

Пръстите ѝ завибрираха, пръстените издадоха мелодичен звън. Тя ги приближи до главата си.

— *Нали ти казах да не се връщаш у дома.* — Беше, Херман. — *Полицията е забелязала, че някой се опитва да отвори този шлюз. Имаш най-много три минути да се разкараш от района. Иначе ще те спипат на място.* Щрак. Тишина.

Срядта чуваше съвсем ясно бумтенето на кръвта в слепоочията си. Изпълваше я непреодолимо усещане на загуба, заливаше я като излязла от коритото си река.

— Но татко...

След минута стоеше в коридора до бавно спускащия се аварийен шлюз. Обърна му гръб и тръгна към заселените сектори и далече от мигащите полицейски светлини.

— Яке, нормален режим. — Качулката се отпусна и тя я смъкна назад; панталоните можеха да почакаат. Докато си сваляше ръкавиците и ги напъхваше в джобовете си, едва не се удари в един парапет. „Мамка му, мамка му, мамка му“. Опита се да си придаде безгрижния

вид на тийнейджърка, излязла да се помотае. Разкопча ципа на якето и то лекичко се разду и прие формата на блуза.

Изпълнена от ужасното усещане за загуба, Сряда се отправи към Транзитен терминал Б.

Центрис Магна беше малка станция и космопортът ѝ не бе конструиран да приема големи транспортни кораби, а само пътнически совалки. Транспортните кораби използваша друг тип двигатели, способни да развиват огромни скорости, за да пренасят товари на гигантски разстояния, ала бяха лишени от възможността за бързо ускоряване и забавяне. За разлика от тях, совалките бяха пъргави и маневрени, лесни за приемане на док. По тази причина терминалът на Центрис Магна не бе по-голям от този на Нюфи — бе оборудван и обзаведен по модата отпреди десетина години, когато го бяха построили. Сряда влезе в обширната чакалня.

Отиде до най-близката билетна конзола и каза:

— Вики Строугър. Би трябвало да ме има в списъка с предварително заявени билети. На името на Дейвид Ларсен.

Конзолата премигна с получовешките си очи.

— Преподавателят Дейвид Ларсен или Дейвид Ларсен, производител на ръчноизработени неорганични играчки и гастроинтестинални рециклиращи червеи, експорт за Манихейските привърженици на естествения отбор?

— Първият. — Сряда се огледа нервно, сякаш очакваше иззад някой ъгъл да се изскочат изнасилвачите и да се нахвърлят върху нея с огромни ножове. Но просторната зала беше почти пуста — трева, изкуствени дръвчета, леко нагънат под (намираха се близо до осовата шапка и извивката тук бе забележима, а гравитацията — с четвърт под нормалната) — беше прекалено открито, та никой да рискува да я заплашва.

— Проверявам. Да, има заявка за билет на това име. Финансирането ще бъде извършено от експедиционни проекти...

„Сега или никога“.

— Бих искала малка промяна, ако обичате.

— Да, кажете?

— Луксозна класа или най-близкото, което можете да ми уредите. — Беше проверила кредитния си баланс и нямаше никакво намерение да се свива в някое тясно кресло в пътническата класа.

— Прието — обяви терминалът. — Винаги готови да изпълняваме желанията на клиентите. Отлитане от Шестнайсети док след два часа и четири минути, вътрешен полет за станция Центрис Ноктис с последващ трансфер на луксозния лайнер „Романов“ за полет до Минима Четири. Връзката ви е след двацет и четири часа. Как ще платите?

— Няма значение.

Терминалът се покашля смутено.

— Извинете, не ви разбрах. Каква икономическа система на заплащане избирате? Приемаме пари, одобрен модален бартер, точково финансиране, темпорално бъдеще...

— Проверете в картата ми, за Бога!

Терминалът внезапно затвори очи и отвори уста. Отвътре се показва миниатюрна шестокрака синя мишка.

— Здравейте! — изписука тя. — Аз съм вашият пътнически ваучер. Моля, позволете ми да ви приветствам с добре дошла в ТрансВиртуалТравъл от името на всички наши програми и симбионти! Надяваме се пътешествието ви с нас да е приятно, а бизнесът ви — плодотворен. Моля, дръжте винаги при себе си ваучера и...

Сряда я хвана в шепа и я скастри:

— Я млъквай! Не съм в настроение за глупости. Покажи ми къде е каютата и умирай.

— Моля, имайте предвид, че съществува предпазен депозит при увреждане собствеността на ТрансВиртуалТравъл, който включва глоба, принудително обездвижване и емоционален контрол на настроението на пътника! Надяваме се да пътувате приятно и ви пожелаваме успехи в по-нататъшните ви начинания! Постарайте се багажът да остане при вас през цялото време. А сега можете да продължите по зеления пасаж непосредствено до черешовото дърво за транзитно пътуване до Шестнайсети док, където VIP салонът очаква одобрението на ваше превъзходителство.

Мишката-билет млъкна веднага щом Сряда я пхна в един от джобовете, който не беше свързан с енергийната инсталация на дрехите ѝ. Пасажът, който ѝ бе посочила, премигваше в примамлива

зелена светлина, която ставаше червена зад нея, докато следваше предвидливо засадените на равни разстояния червени дръвчета към един спартански на вид метален тунел, който извиваше плавно нагоре към залата за заминаващи с нейните жълтеникави павета в стил социалистически реализъм.

„Два часа до отпътуване. Какво да правя? Да чакам Херман да се обади по телефона? — По някаква причина той отново бе прекъснал връзката с нея. Пак я налегна самота. — В какво се забърках? — Изведнъж чувството за вина се пробуди, толкова силно, че й призля. — Мамо, тате, къде сте?“

VIP салонът беше изолиран от останалата част на залата: огромна повърхност от черна синтетична кожа и блестящи статуи от слонова кост, заградена с шумоизолираща подвижна стена, която се местеше с шеметна скорост веднага щом към нея се приближаваше VIP пасажер, и се връщаше на мястото си, преди обикновените пътници да забележат какво има отатък. Един досаден келнер се залепи за нея — лъщяща купчина от месинг и спирали, готова да изпълни всяко нейно желание.

— Кога се качваме на борда? — попита тя.

— Хъм. Ако госпожицата бъде така добра да ме последва, ще я отведе в личната ѝ капсула за претоварване, която се подготвя в момента. В случай, че имате някакви специфични диетични или религиозни изисквания...

— Всичко е наред — машинално го прекъсна Сряда. — Намерете ми диван, повече не ми трябва. Никой да не ме безпокои.

— Госпожицата ще открие диван зад себе си. — Сряда се обърна и седна. Стените се приближиха около нея. На няколко метра по-нататък подът също се раздвижи. Всичко това се случваше твърде плавно, за да бъде забелязано при случаен поглед. Мишката в джоба ѝ подскочи и започна да рецитира ентузиазирано: „Ние осигуряваме широк диапазон от бизнес услуги, включително метамагични^[2] консултации, системи за анализ на стоковата борса и пълна гама от средства за комуникация и дезинформация за изтъкнатите корпоративни космически войни. Ако пък искате да се възползвате от нашата хоризонтално почистваща...“

Сряда бръкна в джоба, измъкна пътническия си ваучер за козинката на миниатюрното му вратле и процеди през зъби:

— Млъкни! — Ваучерът сви изплашено опашка и запогръдва нервно шестте си лапички. — И да ме събудиш половин час преди отлитане. Дотогава не желая да бъда обезпокоявана — пък дори ако взема да пукна на място. Никакви уши, никакви очи, никакви анализи на газовата смес, никакви досадници. Ясно ли е?

Ваучерът премигна с ококорените си умни очички.

— Ясно.

Тя го пушна в джоба и се изтегна на мекия диван. В първия миг се зачуди дали да не поиска от мишката да й поръча бутилка вода или нещо освежаващо, после се отказа. Искаше да обмисли положението. Ако си поръчаше алкохол, току-виж се напила до забрава и дори — с този късмет напоследък — можеше да се задави при повръщане. Вдигна ръка към лицето си.

— Свържи ме с Херман.

— Тук съм. — Гласът бе любезен, анонимен.

— Ах, ти, мръсничко!

— Мога да ти кажа какво става — рече той.

Тя мълчеше.

— На Олд Нюфаундленд, преди евакуацията, допуснах грешка.

— Без майтап?

— Като грешката, която направи ти. По външната страна на якето ти има частици от кожата ти. Не само твои, но и на твоя приятел. На полицията ще й трябват поне три-четири часа, за да идентифицират генома ти, но дори тогава в най-лошия случай могат да те обвинят в опит за проникване с взлом в чужда къща. Приятелят ти ще се отърве лесно, но за теб връщането у дома ще е рисковано. Поне докато положението не се изясни. Това ли искаш да ти се случи?

Не знаеше какво да отговори. Пръстените й — стягаха я болезнено — бяха единствената й връзка с реалността.

— Какво каза?

— Казах... — Тя си пое дъх и се опита да си спомни. — Смятах да кажа. Защо мислиш, че това е мой дом?

— Защото тук живееш.

— Не е достатъчно. — Тя замълча. Херман също, за няколко секунди.

— Щях да защитя семейството ти, ако можех.

— Какво искаш да кажеш с това „ако можех“?

— Мислех, че преследвачите са двама или трима. Но грешах. Порано прецених други събития като маловажни, а те бяха от особена важност. Не трябваше да те оставям сама тук. Не биваше да позволявам на семейството ти да се настанява тук. Въобще не биваше да допускам да се местите в Септагон.

— И какво искаш сега?

— Да ми помагаш отново. — Пауза. — Двамата с теб ще попътешестваме. Ще бъдеш осигурена финансово. Има една задача. Свършиш ли я, ще си свободна. Ще ти отнеме около двеста дни, не повече.

— Искам си семейството. Искам... — Тя не можа да продължи.

— Не мога да ти върна родителите. — Гласът на Херман беше безкрайно далечен, плосък, нечовешки. — Но ако работиш за мен, онези, които ги убиха, ще си платят. И никога вече няма да те безпокоят.

---

[1] Вещества, които се свързват с рецепторите на клетката, но за разлика от антагонистите, предизвикват реакция. — Б.пр. ↑

[2] Метамагия: сбор от понятия, включващ философия, творчество и изкуствен интелект. — Б.пр. ↑

УБИЙСТВО ПО НОТИ

На четирийсет светлинни години от Земята яхтата „Глориана“ се материализира в студената пустош между звездите, изпускайки електриковосин пламък от Черенкова радиация^[1]. Ако беше продължила да се носи по инерция, разчитайки на остатъчната скорост, довела я дотук след последната промяна на реферативната рамка, щяха да са ѝ нужни двеста години, за да преодолее разстоянието, дялящо я от звездната система, към която се бе насочила, но тия неща не ставаха с инерция. Само след няколко минути инерциално-трансферната инсталация на яхтата се пробуди и лидерът сондира космоса за препятствия, докато „Глориана“ преминаваше в режим на ускорение.

„Глориана“ бе започнала живота си като любима играчка на един милиардер, но по-късно почти половината от предназначенията за пътници пространство бе преоборудвано в помещения за дипломатическа работа на новото мобилно посолство. Корабът — и неговите три братчета — съществуваше само защото за ООН бе по-евтино да се справя с допълнителната издръжка на няколко звездолета, отколкото да поддържа консулства на няколкостотин планети, посещавани от земни жители повече от веднъж на десетилетие, но по-малко от хиляда пъти годишно. Сега, докато се носеше с максимална скорост между две скокови зони, „Глориана“ летеше вече близо седмица, време, през което Рейчъл Мансур трябваше да се справя с нарастващото си безпокойство и раздразнение, заради отказа на Джордж Чо да разкрие крайната цел на мисията.

Най-сетне обаче, изглежда, бе настъпил моментът да получи отговори.

Заседателната зала беше облицована с имитация на фурнир, която не успяваше да прикрие умното вътрешно покритие на кораба. Направена да изглежда като естествено изделие, облицовката всъщност бе фалшива като усмивка на киборг. Може би голямата заседателна маса (резбована и покрита със сложни фигури, каквато

вероятно е била модата преди стотина години) наистина бе изработена от дърво, но Рейчъл не беше готова да заложи на това. Докато се настаняваше, хвърли поглед към останалите присъстващи: Приткин, Джейн Хил, Чи Тран и Гейл Джордан. „Малката частна армия на Джордж“ — помисли си иронично. Беше работила в миналото за повечето от тях; липсата на нови лица бе достатъчно показателна.

— Доколкото разбирам, нищо не върви по план?

— Напротив, всичко върви според най-добрия план, който бихме могли да измислим — отвърна Джордж, но изглеждаше, сякаш се извинява. — Можеш да затвориш вратата — каза на Приткин. — Имам някои документи за вас, само неинтелигентни хартиени копия, и те не бива да напускат тази стая. — Той бръкна под масата и извади шест дебели папки — кориците им бяха украсени с червени и жълти линии — след това натисна един виртуален бутон в бележника си. Откъм климатика се чу тихо свистене. — Вече сме напълно изолирани. Без инфополе, със собствено подаване на въздух, а и самият кораб се намира достатъчно далеч от вражеските уши... но въпреки това предпазните мерки си заслужават, когато става дума за нещо подобно.

Рейчъл настръхна. Последния път, когато бе чула Джордж да пее тази песен, стана бъркотията с Рошардов свят. Уж ужасно секретна операция, която за малко да завърши с мащабна междузвездна война.

— И как се сравнява този случай с предишната мисия? — попита тя.

— Онова направо бе детска игра. Всички да отворят на страница 114. — Чу се шумолене на хартия. Някой подсвирна едва чуто и Рейчъл вдигна глава. Беше Гейл, втренчила учуден поглед в папката. Рейчъл започна да чете в мига, когато Джордж премина към подробностите.

— Москва. Наречена на името на имперската столица на Айдахо, а не на европейския град, само дето Айдахо не е имал имперска столица по времето, когато Есхатонът сграбчил милион объркани обитатели на Средния запад от Първата република, за да ги натика в пространствен тунел, който излиза на планетната повърхност.

Думите от страницата се люшнаха пред очите на Рейчъл: „Възбуждане на съдебно преследване: долуподписалите Женевската конвенция за Нарушаване на причинността срещу неизвестния извършител, отговорен за убийството на...“

— Накратко казано, Москва е бил един скучен максвят. Доста изостанал, дори по тези стандарти. Но с обединено управление — федерално правителство, общ език, никакви прояви на геноцид, термоядрена война, канибализъм, робство или други изстъпления, за които да говорим. Не е бил утопия, нито пък ад. Дори бих казал, че московците са били доста приятни хора. Безгрижни, дружелюбни, весели, малко заспали. Не като онези, които ги изстребиха.

Рейчъл се облегна назад и загледа Джордж. Чо беше истински дипломат от кариерата, фин и изтънчен, опитен играч, който обичаше залозите и умееше да печели — и тя бе изненадана да го види ядосан и потиснат от нещо, което едва ли бе толкова важно. Стената зад него показваше картини в подкрепа на думите му. Житни поля, добре уредени градове, макар и със сгради, които рядко надвишаваха три етажа, синеещи планини, боядисани в бяло къщурки, огромни автоматизирани производствени комплекси, широки празни пътища, които се протягаха към хоризонта под лазурното небе.

— Не всички в Москва обаче са били безгрижни — продължи Джордж, след като отпи от чашата вода пред себе си. — Разполагали са с малка армия, оборудвана най-вече за борба с природните бедствия. И с възпиращ флот. Рам-бомбардировачи с двигатели на антимаатерия, навъртащи се из Оортовия облак^[2] на около дванайсет светлинни часа от планетата.

Стената се разтвори във вледеняващ междузвезден мрак и наскреда екрана изплува космически кораб — не беше елегантен свръхсветлинен съд като яхтата, със сферичната издупчена на двигателното ядро, поместена между кулата за управление и товарния хангар, а грозен и страховит планетоубиец. Повечето субсветлинни бомбардировачи се състояха от резервоари за гориво и огромната обърната чаша на генератора на рам-полето. Като събираха междузвездния водород за реактивна маса и използваха антимаатерията, за да го активизират, бомбардировачите можеха да ускорят до 80 процента от скоростта на светлината в рамките на няколко седмици. Насочваха се към целта и преминаваха в дрейф, докато не настъпи моментът за окончателно сближаване. Тогава пътищата на екипажа и бомбардировача се разделяха, като корабът продължаваше да се носи към избраната планета.

— Това е реконструкция на субсветлинен московски бомбардировач за ответен удар от клас „Отмъстител“. Нашите анализатори му дават тау-фактор 0,2 и суха остатъчна маса три килотона — изключително високи характеристики за продукт на един толкова изостанал свят, със съвкупна кинетична мощ от над 120 милиона мегатона. Вероятно е конструиран да се разпадне преди сблъсъка и при скорост 80 процента от тази на светлината, огромната си проникваща способност и топлоизалиращите щитове е в състояние да надхвърли възможностите за защита на всяка сравнително добре устроена планетна балистична отбранителна система. Притежава енергиен товар, надхвърлящ с 20 процента този на Чиксулубския метеорит, ударил Земята преди 65 милиона години — достатъчен, за да разруши цял континент и да предизвика динозавърска зима. С други думи, типично субсветлинно съдържащо оръжие за всяка планета, която няма открити врагове, нито е въввлечена в конфликти със своите съседи, обикновена застраховка срещу нашественици. Москва е притежавала четири подобни чудовища и знаем със сигурност, че системата за ранно предупреждаване е сигнализирала три от тях, преди звездната ударна вълна да достигне базата им. Във всеки случай има данни за три бомбардировача, които са успели да достигнат нужното ускорение. До този момент все още не е ясно какво е станало с четвъртия кораб. Вероятно е пострадал сериозно от избухването на свръхновата. Важното е, че сега тези кораби са поели на ударна мисия.

Джордж остави чашата. Рейчъл потрепери. „Поели са? Накъде?“

— Чували ли сте някой досега да изстрелва възпиращ субсветлинен флот? Защото аз не...

— Ще позволите ли? — обади се Чи Тран, стройният мълчалив експерт по оръжейни системи за масово поразяване, навремето неин пряк началник. Не беше от оперативните агенти, но Джордж, изглежда, бе решил, че този път си заслужава да го включи в групата. — Отговорът е не — продължи Тран. — Никога досега тези оръжия не са били използвани за разплата. Никой не може да започне война, прибегвайки до субсветлинни кораби — ще изминат години, преди да бъде нанесен изпреварващият удар. Ето защо ги наричат „възпиращи“ — скрита в ръкава бухалка, която прави цената за завладяването на твоя свят твърде солена. Това е първият и, надявам се, последен такъв случай в нашия светлинен конус. — Той кимна на Джордж.

— Към кого са се насочили? — попита напрегнато Гейл. — Искам да кажа, кой би извършил подобно нещо? Как ги контролират? Били ли са... — Беше смутена и обърквана и Рейчъл изпита леко задоволство — с подобно поведение Гейл едва ли скоро щеше да бъде приета във вътрешния кръг. „Какво ли мисли Джордж?“

— Спокойно. — Джордж вдигна ръка. — В момента на инцидента Москва е била въввлечена в разгорещен търговски спор с Нови Дрезден. Между другото, има го в документацията. По-ранна търговска спогодба между Москва и Балерийската федерация е била преустановена, когато балерийците били принудени да подпишат мирен договор с преходното правителство на Нова Сребреница. Преди мирния договор от 62-ра балерийците контролирали последната оцеляла кула за цепелини, която им осигурявала монопол върху преноса на стоки от повърхността към орбита. Но след 62-ра на сцената излиза Патриотичният народен фронт. Те решават да предоговорят някои от двустранните търговски спогодби — в своя полза, разбира се — за да подпомогнат процеса на възстановяване. Положението се напича особено след като задържат един московски космически кораб и конфискуват целия му товар — различните нива на инженерна поддръжка на орбиталните инсталации в двете системи означават, че въпреки че Нови Дрезден все още трябва да се възстановява от безредици и война, тежкотоварният транспорт е много по-скъп на Москва, която не разполага с необходимата база за конструиране на двигателни ядра. Московското консулство не е разполагало с пълномощия да води преговори, в резултат от което по-голямата част от дрезденското посолство е била прогонена само няколко седмици преди злощастния инцидент.

— Значи бомбардировачите са изстреляни срещу Нови Дрезден — заключи Рейчъл.

— Така смятаме — отвърна Джордж. — Но не сме сигурни. Тран?

— Не можем да проследяваме рам-бомбардировачи, след като преминат в балистичен полет — заговори Тран. — Според стандартната процедура те се изстрелват в случайно избрана посока при висока делта- v ^[3], ускоряват до скорост, близка до тази на светлината, след това изключват двигателите и продължават да летят по инерция, докато не се приближат до набеелязаната цел, когато

отново стартират двигателите. Пламъкът на двигателите е строго насочен, никой не може да го забележи, ако не се намира на една линия с корабите, за да засече гама-лъчението. Сиреч, лесно могат да бъдат пропуснати. Особено когато бомбардировачите стартират от Оортовия облак и във фазата на първоначално ускорение заобикалят планетата отдалече. Излязат ли на предварително уточнения курс, екипажът, обикновено четирима души, максимум до шест, преминава в хибернация за около месец, след което капитанът се събужда и използва релативистичния канал на кораба, за да се свърже с някое от консулствата или посолствата, и отваря запечатаните заповеди. В настоящия случай, както бяхме информирани от поверителни източници, или по-точно от наши хора в московското посолство на Земята, през седмицата, преди да бъде ударена Москва, канцеларията на генерал-губернатора е предала нови планове за ответен удар, в които като крайна цел е определен Нови Дрезден. Не знаем защо, дали заради онзи търговски спор, или... — Тран млъкна.

— Такова е положението. — Джордж поклати глава. — Без никакво съмнение московското правителство не е очаквало нападение от страна на Нови Дрезден — но като предпазна мярка е избрало Нови Дрезден за цел по подразбиране, оставяйки последствията на дипломатите. Нови Дрезден е разположен на трийсет и шест светлинни години от Москва, така че при максимално ускорение бомбардировачите ще бъдат там след четиридесет години. Вече остават трийсет и пет. Населението на Нови Дрезден надхвърля осемстотин милиона. Няма никакъв начин, дори ако монтираме допълнителни елеваторни съоръжения и си осигурим пълна подкрепа на правителството и съседите, да евакуираме почти един милиард души — ще ни е необходима обща кубатура от трийсет милиона места на година, надхвърляща целия капацитет на регистрирания земен флот. Да не говорим за бежанския проблем — кой ще ги вземе?

— Не мога да повярвам, че са били толкова глупави! — извика злобно Гейл и Рейчъл я изгледа неодобрително. Гейл беше добра в организирането на дипломатически вечеринки, но в почти всичко останало проявяваше необясним наивитет. — Как са могли да го направят? Има ли сигнал за прекратяване на операцията?

— Да, има анулиращ код — призна Джордж. — Проблемът е, че трябва да намерим някой от оцелелите московски дипломати, за да го

изпрати.

Рейчъл прелисти няколко страници и забодя пръст в една. Тук имаше още подробности: бомбардировачите комуникираха с посолствата чрез релативистичен канал. При липсата на анулиращ код продължаваха полета към набеязаната цел, като екипажите им прекарваха времето в криогенни капсули. След началото на атаката екипажът — прехвърлен на по-малки кораби или спасителни сонди — можеше да продължи към друга система при скорост, близка до тази на светлината. Ако обаче преди това се получи анулиращ код, според стандартната процедура екипажът трябваше да изгори останалото гориво, да преустанови полета в открит космос и да остане там, докато посолството не прати спасителен кораб, който да прибере хората. Бомбардировачът пък се минираше и по-късно се взривяваше.

— Как се праща анулиращият код? — попита Рейчъл.

— Чрез релативистичния канал на някое посолство — отвърна Тран. — Тъй като бомбардировачите са по правило субсветлинни, те поддържат контакт с правителството в изгнание. Посланиците разполагат с верифициращи пароли, за да бъдат разпознати от екипажа. След като се идентифицират, се прибягва до вот-кодова система — ако двама или повече посланици пратят анулиращ код, от екипажа се очаква да прекрати атаката и да прати ориентиращ сигнал, за да бъде качен на борда на спасителен кораб. Но — има едно голямо но — съществува и отменящ код. Той е известен само на посланиците, както анулиращият код, и ако трима или повече от тях подадат отменящ код, екипажът трябва да повреди релативистичния канал и да продължи към целта. Отменящият код отхвърля анулиращия и на теория би трябвало да се използва, ако по някакъв начин агресорът е пленил посланика и го принуждава да действа с опрян в челото пистолет, така да се каже. Посланикът може да издаде на лошите погрешния код и дори трима и повече от посланиците да са в плен, мисията пак ще бъде доведена до край.

— Олеле! — Гейл завъртя глава. — Нещастници! С колко посланици ще трябва да работим?

— Има го в досието. — Джордж почука с пръст върху екрана си. — В момента на катастрофата Москва е разполагала с дванайсет официални посолства. За съжаление двама посланици са били призовани за консултации непосредствено преди взрива, което

означава, че са мъртви. От останалите десет един се е самоубил непосредствено след катастрофата, един е загинал при пътно произшествие шест месеца по-късно — определят го като инцидент, но странното е, че е паднал на линията пред влак — сега идват снимките. Надявам се, че имате здрави стомаси...

След срещата Рейчъл намери Мартин: киснеше на палубата за разходка и се забавляваше с един от проекторите на главния панорамен прозорец.

— Как мина? — попита той, щом я видя. Отнасяше се към пътуването като към принудителна ваканция — обличаше се небрежно, мотаеше се, прекарваше времето си в четене, а излишната енергия пилееше в салона. Но сега изглеждаше разтревожен, сякаш тя бе довела буреносен облак.

— Кофти. Отмести се. — Той ѝ направи място и тя седна до него. — Искам нещо за пиене.

— Ще ида да ти взема. Какво искаш?

— Не, почакай. Не е толкова спешно. — Тя потъна в мрачно мълчание, загледана към панорамния прозорец. Нещо овално и тъмно, по-черно дори от междузвездния мрак, описа дъга върху немигащите звезди. — Какво е това?

— Кафяво джудже. Некаталогизирано, на половин светлинна година отук. Опитах се да настроя прозореца за по-добра видимост.

— Уф, добре. — Рейчъл се облегна на стената. Дизайнерите бяха придали на площадката за разходки пародийния изглед на палуба на кораб от епохата на парните машини. От лъснатите до блясък дъбови дъски на пода до ретро викторианските мебели тя представляваше истинска възстановка на атомен лайнер от далечното минало на Земята, може би дори точна реконструкция на „Титаник“ от онези времена, когато жените са носели бонета и издути рокли, мъжете — бейзболни шапки и голфове, а над главите им са хвърчали цепелини и реактивни пътнически самолети. Ала ѝ липсваше простор, за да изглежда убедителна, и вместо картината на ширнал се океан се виждаше само този екран на стената. Мартин беше облякъл шотландска поличка с многобройни джобове, натъпкани с всякакви инструменти — той никога не се разделяше с тях.

— Кофти значи? — попита той тихо.

— Ха! — Тя сви рамене. — Ако по десетобалната система Новата република се оценява на осем, този случай ще получи единайсет. Нивото на секретност е „умри, преди да прочетеш“, но аз лично смятам, че няма да се случи нищо чак толкова страшно, ако те въведа в курса на нещата. — Тя поклати глава. — Всъщност колко е часът?

— Петнайсет нула-нула корабно време. Имаше някакво съобщение тази нощ да преместим часовниците напред.

— Добре де... — Тя махна небрежно с ръка. — Знаеш ли, май е време наистина да пийна нещо. Нервите ми са опънати докрай.

Мартин размърда пръстените и поръча:

— Чаша „маргарита“ с лед на палубата за разходки, ако обичате. — Погледна я внимателно. — Моят работодател замесен ли е в тази история?

— Не мисля. — Рейчъл опря глава на рамото му. — Нищо не си чул, нали?

— Нали съм на почивка? И между две поръчения, така че няма конфликт на интереси.

— Чудесно. — Той едва сега забеляза, че ръцете ѝ леко треперят.

— Май ваканцията не ти понася.

— Това е защото... — Тя отново поклати глава. — Защо хората са толкова глупави?

— Глупави? Какво искаш да кажеш?

— Като онзи задник в Женева. А се оказа, че... — Тя преглътна. — Сетих се и за онази кучка от комисията. Между другото, поръчах да издирят някои сведения за нея. Наложих се да използвам част от връзките си. Когато се върна, имам с какво да я ударя така, че да ме запомни. — Наведе се към роботизирания келнер, който бе спрял пред нея, и протегна ръка към подноса. — Брей, че е бързо обслужването тук! — Имаше две чаши и тя подаде едната на Мартин. — Та докъде бях стигнала? А да: глупави безотговорни задници. Преди пет години, онази свръхнова близо до Септагоновите звезди, в системата Москва. Оказва се, че събитието не е от естествен характер. Някой е бомбардирал желязното ядро на звездата. Използвал е причинно-нарушаващо оръжие, незаконно, колкото можеш да си представиш — освен това нестабилно и ужасно опасно. Ще ми се да зная защо не е

привлякъл вниманието на местното божество? Както и да е, Московската република е разполагала със скромнен по численост възпиращ флот в Оортовия облак, достатъчно далече, за да оцелее при взрива, на всичко отгоре била заплетена в някакви търговски спорове. Флотът реагирал незабавно и сега се опитваме да убедим техните дипломати да отменят атаката срещу, една планета с близо милиард население, която най-вероятно няма никакво отношение към това ужасно престъпление.

— Звучи страшничко. — Лицето му остана безизразно.

— Целта им е Нови Дрезден — свят, доскоро раздиран от кървави граждански войни, и макар сега положението да е стабилизирано, все още не може да се говори за всеобщо щастие. Докато от своя страна Москва... по дяволите! Светове с обединено правителство не са нито миролюбиви, нито прочути със зачитането на гражданските права. Видя ли планета с едно правителство, започвам да се озъртам за масови гробове. Това е нещо като закон на природата — световните правителства разцъфват от дулата на оръдията.

— Хъм. Искаш да кажеш, че добрите са се ядосали и са решили да извършат геноцид? А лошите ви молят да ги разубедите? Това ли е картинката?

— Не. — Тя сръбна от леденостудената „маргарита“. — Ако беше само това, мисля, че щях да се справя. Тук става нещо много лошо. Направо воняща лайняна бъркотия. Но Джордж държи поне засега да не повдигаме капака от гърнето, тъй че не очаквай да изплача всичко на рамото ти.

— Тъй значи. — Едно от чудесните качества на Мартин бе, че знаеше кога не бива да я притиска. Моментът беше точно такъв и той я прегърна нежно. Тя се облегна на рамото му.

— Благодаря ти.

— Няма нищо. — Той я изчака да се нагласи удобно. — Какво ще правим сега? Когато пристигнем? Дрезден, така ли?

— Ами... — Тя помисли за миг. — Официалната ми длъжност е културен аташе. Значи ще се занимавам с неща, с които се занимават аташетата. Ще има мемориална церемония, срещи, вероятно дипломатически коктейли, които да организирам. За щастие Дрезден е сравнително развита държава, социално и индустриално, Не като Нова Прага. — Тя направи кисела гримаса. — А ти ще получиш уникалната,

даваща се само веднъж в живота възможност да бъдеш моята дипломатическа половинка за няколко седмици. Преди да изгубиш търпение и да побегнеш назад към корабостроителницата си.

— Залагам десет екюта, че няма да познаеш.

— Петдесет срещу твоите десет. Глупчо. — Тя го целуна, после го погледна усмихнато. Ала усмивката бързо изчезна от устните ѝ. — Чакай ме и други задачи. И вероятно още едно малко пътуване. Но не мога да говоря за него.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога. — Тя допи питието и остави чашата. — Става въпрос за онази, другата история. Съжалявам.

— Не те притискам — отвърна той. — Просто искам да имам някаква представа с какво ще се занимаваш, когато няма да съм с теб. Обещай ми, ако настъпи някаква неприятна промяна, да ме информираш предварително.

— Ами... ще се опитам. Не е изключено да стане нещо подобно. — Кое то си беше самата истина, но тя се мразеше, че не може да му разкрие цялата истина. В края на краищата той ѝ мислеше доброто, но имаше неща, за които тя все още нямаше право да говори. Сериозни, плашещи неща. И ако не спазваше плана на Чо, можеше да застраши живота на други хора. А не виждаше друга възможност освен тази, която предлагаше Джордж.

Ретроспективен кадър, един час по-рано

— Представям ви многоуважаемия Морис Пендълтън, посланик на Република Москва при двора на Айше Баяр, императрица на ал-Турку.

Джордж Чо се надигна и размърда пръстени. Стената зад него се превърна в картина на някакъв кабинет — с дървена ламперия, газови лампи, покрит с килими, и в средата огромно бюро, на което бе монтирана архаична работна станция. Имаше още нещо върху бюрото и в първия миг Рейчъл не можа да осъзнае какво, след това си даде сметка, че е човешко тяло, проснато по очи. В долния ляв ъгъл на дисплея отброяваше секундите светещ циферблат. А от гърба на непознатия...

— Убийство? — Джейн се надигна стреснато. Рейчъл неволно се зачуди как ще се справя с ежедневната работа, щом не може да се сдържа пред лицето на такива наистина стряскащи, но не чак толкова редки факти.

— Според доклада ръцете на жертвата не са достатъчно дълги, за да може сама да се промуши в гърба — във всеки случай не и със сабя — обади се суховато Тран. — А дори и да намери някакъв начин, едва ли ще се получи със сила, достатъчна да бъде пронизан гръдният кош. Окончателната причина за смъртта е прерязана дорсална аорта и разкъсване на перикарда — изгубил е достатъчно кръв, за да издъхне за няколко секунди, но по-голямата част от кървавото петно е зад бюрото.

Джордж размърда леко, пръстените и гледната точка се завъртя из стаята. Сцената зад бюрото на посланика наистина караше човек да настръхне. Кръвта, шурнала от раната на гърба, бе изцапала креслото и се бе стекла на огромни локви на пода. Върху паркета се виждаха кървави следи, зловеща диря, водеща към вратата.

— Предполагам, че това е важно за нашата мисия — подметна Рейчъл. — Разполагаме ли с доклада от местопрестъплението? Разкрит ли е убиецът?

— Не и не — отвърна Чо с мрачно задоволство. — Канцеларията на Сияйния везир е поела контрола върху разследването и въпреки че са любезни и услужливи, властите на Турку отказват категорично да ни предоставят каквито и да било подробности относно убийството освен тази диорамна снимка. Надявам се не сте пропуснали да забележите палячовския червен нос и рунтавите мустаци, поставени на жертвата от неизвестния извършител — след като е умрял, според канцеларията на везира. Ах, в случай, че все още не сте наясно, убиецът не е разкрит. За да запазят накърненото си достойнство, хората на везира са прибрали няколко дребни мошеници и са ги принудили да признаят участието си в убийството, но според наши поверителни източници истинското разследване все още продължава. Което ни отвежда при инцидент номер две.

Още едно изображение на хаос, с размери на стена. Този път се виждаше пътно произшествие — останките на голямо превозно средство, вероятно някаква луксозна кола, бяха разхвърляни върху пътно платно, а наоколо се бяха струпали спасителни екипи и машини.

Сини чаршафи покриваха жертвите на инцидента. Повечето от останките бяха обгорени, някои още димяха.

— Това, което виждате, са останките от лимузина на посолство, в която се е возела нейно превъзходителство Симонет Блек. Катастрофата е станала на път за конференция, посветена на заселническата политика спрямо жителите на околностите на Бон, столицата на Фризианската фондация, конфедерация от независими държави на Ейгеров свят. Който, за разлика от ал-Турку, е немски максвят без предхождаща история на политическо насилие, ако се изключат няколко дребни войни за нефтени находища и държавни права преди близо две столетия.

Джордж посочи хрусталаците от едната страна на шосето и екранът послушно премина в увеличение. Там нещо лъщеше.

— Виждате отразител за инфрачервени лъчи. Ако се вгледаме внимателно в отразителя — картината се издигна в небето и се върна завъртяна на 180 градуса, — ще открием *това*. — Зелена кутия с кръгъл отвор отпред и сложен оптически прицел отгоре, положена върху гумена подложка. Кутията също изглеждаше обгорена. — Осведомиха ме, че това е ракетно пусково съоръжение за еднократна употреба, високоскоростно, с двустепенно бронебойно действие, достатъчно мощно, за да преминава през керамична броня или огнеупорно Тесла-поле. Нещастните хорица в лимузината не са имали никакви шансове. Оръжието е откраднато от армейски складове само седмица преди инцидента. Било е оборудвано с дистанционно управление и програмирано да се задейства при прекъсване на насочващия лъч. Съобщиха ми също така, че гуменият предмет под ракетомета е пърдяща възглавничка. От онези, които издават странен звук, когато седнеш върху тях.

— Веднъж е случайност, два пъти съвпадение — подметна Рейчъл. — Има ли още?

Джордж въздъхна тъжно. За миг изглеждаше ужасно стар, макар Рейчъл да знаеше, че е със седем години по-млад от нея.

— Да. — Нова диорама изпълни стената. — Пазех ей това за края. Виждате почитаемата Морийн Дейвис, посланик на Москва в ООН на Земята. — Гейл отново подскочи напрегнато и Рейчъл се зачуди дали няма да се разплаче. Насилствената смърт не само лишаваше жертвите от тяхното достойнство, тя бе унижение за

оцелелите. А тази тук бе лична обида за Рейчъл. „Та нали трябваше да я пазим!“ Нападение срещу дипломат можеше да се отрази върху честта на цяла една нация или коалиция, отговорна за неговия живот.

— Когато се е случило, били ли сме вече в течение? — попита тя гневно. — Известно ли ни е било за другите двама убити посланици? — Затвори папката и я натисна. Кокалчетата ѝ побеляха.

— Не. — Джордж пак въздъхна. — Морийн е първата жертва. Но и последната, за която бяхме известени. В началото са преценили случая като обикновено убийство — ужасно, но не и целенасочено. За разлика от другите два инцидента, тук разполагаме с пълен доклад от местопрестъплението и издирваме убиецата с всички средства, с които разполагаме. Ние, разбира се, сме ужасно ядосани от това, което се е случило. Боим се обаче, че е възможно да се случи отново. Тран, можеш ли да обясниш?

Тран се изправи и заговори толкова монотонно, че личеше, че също се опитва да овладее чувствата си:

— Посланик Дейвис е открита в състоянието, в което я виждате, от техник за поддръжка на домашната апаратура, повикан да ремонтира почистващия робот. Изглежда, при работа е било повредено опознавателното устройство за различаване на човешки същества от боклук. Това не се случва често в наши дни, но посланик Дейвис е притежавала антика, все още програмирана на евристичен принцип. Охраната на посолството допуснала техника и той открил трупа на посланика. За разлика от събитията на Турку, тук имахме възможност ние да водим разследването. — Гласът му потрепери от гняв. — Убиецът е използвал за гарота ластик за бънджи.

Престъпление на сексуална основа? Рейчъл втренчи поглед в диорамата. Посланиците обикновено не се обесваха на стълбищата на официалните си резиденции с еластично въже. Още по-малко вероятно беше да го направят със завързани на гърба ръце, да не говорим за необяснимите фрактури по тила — от липсващи тъпи предмети.

— Ах, да, освен това се е застреляла три пъти в главата и е скочила от шестия етаж, само за да ни изложи още повече пред обществеността — измърмори тя, с което си спечели свъсен поглед от Гейл. — Кога се е случило, по отношение на останалите? В имперско време, дефинирано от московския релативистичен канал — ако разполагате с данните. Може да се окажат полезни.

— Редът е... — Джордж прелисти една папка — следният. Посланик Дейвис в Т нула, Симонет Блек в Т + четиринадесет дни и накрая посланик Пендълтън — трийсет и четири дни, деветнадесет часа и петдесет и две минути по-късно. — Погледна уморено Рейчъл. — Други въпроси?

— Да. Турку и, хъм, Фризианската федерация координират ли разследванията си? Въобще известни ли са за останалите убийства?

— Не и на първото, и на второто. — Джордж поклати глава. — Ако имате още въпроси, казвайте и после да чуем какво смятате.

— Стига да преглътнеш това, което ще кажа — подхвърли Рейчъл на Гейл. — Защото може да не ти е приятно.

— Ще се справя — отвърна Гейл малко ядосано. — Дори да не ми хареса.

— Хубаво. — Рейчъл посочи папката пред себе си. — Както вече казах, веднъж може да е случайност, два пъти — съвпадение, но три пъти е вражеско действие. Налице е крайно неприятна ситуация с намаляващ брой посланици, при което, ако цифрата падне под трима, ще умрат 800 милиона души. От първоначалните деветима оцелели за последните три месеца са загинали трима. Предполагам, че останалите се охраняват строго...

— Навсякъде, където е възможно — обади се Джордж.

— ... което не означава, че кризата е преодоляна. Някой е открил начин да изстреби осемстотин милиона зайци с шест камъка. Ако оставим настрана необяснимата склонност на убиеца към зловещи шеги, не знаем абсолютно нищо за това кой или кои са те, нито какви са мотивите им. Всъщност малкото, което ни е известно, може да е преднамерена заблуда. И ние сме единствените, които разглеждат тези убийства като част от обща картина, а не като изолирани инциденти.

— Изказването ти по същина е вярно — съгласи се Тран. — Има и други начини за разследване, към които прибягваме, но... — Той сви рамене. — Те отнемат време.

— В такъв случай... — Рейчъл стисна пресъхналите си устни. — В такъв случай идеалното решение е да убедим посланиците да изпратят анулиращия код до бомбардировачите незабавно, преди още от тях да са умрели. Проблемът обаче е, че подобна припряност от наша страна само ще пробуди подозренията им — убийствата могат да се тълкуват като конспирация с цел да бъдат принудени да издадат

кодовете. Или да им докажем, че Нови Дрезден няма никаква вина за случилото се, като открием кой всъщност го е направил — ако това изобщо е възможно. — Тя кимна, когато Чо поклати глава. — Точно от това се страхувах. Остава още една възможност — да завържем жертвен козел и да чакаме, докато убийците се появят, а после да се опитаме да ги проследим до техните господари. Изглежда, някой много държи московските оръжия да унищожат Нови Дрезден, но въпросът е защо? Кой би могъл да спечели от тази игра на изстребление на една или дори на две планети? — Тя огледа присъстващите.

— Точно натам сме се запътили — отвърна Джордж. — За да проверим на място. Но има и друго...

— Да чуем. — Тя го погледна въпросително.

— Нямаме време да ги проследяваме докрай. Като се има предвид темпото, с което действат, най-вероятно до месец ще изгубим поне още четирима дипломати. Така че да чуем заключенията ти върху наличните факти.

— Освен че сме затънали до гуша в лайна — отвърна примирено Рейчъл. — Добре де, да се опитаме да разгледаме това престъпление в развитие. Кой има мотива да го направи? Кой би спечелил от това Москва да унищожи Дрезден след трийсет и пет години? — Започна да брои на пръсти. — Първо: трета страна, която ненавижда Дрезден. Мисля, че можем да го приемем като *non-sequitur*^[4]: никой не е толкова смахнат, че да иска да унищожи цяла планета. Поне никой, който би могъл да се добере до средството за извършването на подобно деяние. Тя си спомни за Иди. „Той би го направил — помисли си. — Ако имаше възможност. Но няма. Така че...“ — Второ: фракция московски изгнаници, които таят омраза към Дрезден — достатъчна, за да извършат убийства дори на собствените си сънародници, чрез което ще се осъществят пъклените им планове. Трето: някой, който иска да извлече полза от ситуацията. Например шантаж, а съобщението за откуп още не е пристигнало. Четвърто: целта е унищожаването на планетата с последващата ѝ реконструкция за някоя заинтересована страна.

— Твърдиш, че може да е правителство, което да се възползва от ситуацията? — попита слисано Гейл.

— Ами давай си сметка за истинската политика — тросна ѝ се Рейчъл. — Това е една от възможностите. — Тя сви рамене. — Имаме

ли кандидати? — Погледна Тран.

— Вероятно. — Той се намръщи. — Сред съседите... не виждам защо би го направила Новата република.

— Да, те са извън класирането — съгласи се Рейчъл.

— В такъв случай... хъм. Забравяме Турку, изключваме Малакия и Септагон. Нито една от тях няма експанзионистично правителство, с изключение на Септагон, но те не се интересуват от системи със слънца, чиято маса надхвърля с 1,5 единици тази на Слънцето. Да не забравяме Нюпийс, макар че те все още не са се оправили след гражданската война. Ейгер също не буди подозрения. Тонто — още една от онези полузатворени диктатури. Биха могли да участват. Но пак не знаем причината, нали?

Рейчъл сви устни.

— Добре де, все пак в този сектор има няколко диктатури. Вярно, че не са достатъчно стабилни, за да изкарат...

— Сетих се за една шантава политическа идеология — заговори Джейн. — Наричат се Усъвършенстваните. Появиха се на Тонто преди четирийсет-петдесет години. Не зная много за тях, но не са от най-приятните типове. — Тя потрепери. — Защо спомена за диктатури?

— Ще съм ти много благодарна, ако успееш да изровиш нещо повече за тях — пропусна въпроса й Рейчъл. — Джордж, криеш нещо, нали?

Посланикът я погледна изненадано, после кимна.

— Да, така е. — Огледа присъстващите. — Сигурно се сещате защо ви събрах — защото никой от вас не е обвързан по някакъв начин с Москва или Нови Дрезден. А точно към последното място пътуваме. Оказа се, че посланик Елспет Мороу е в резиденцията в Сараево и Харисън Бакстър, бившият търговски министър на Московското правителство — и най-висшият оцелял чиновник от управлението, който също е посветен в кодовата операция — също се намира там. Изпратен е малко преди инцидента, със задача да разреши един търговски спор. Имам сериозни подозрения, че те ще са следващата мишена, още повече че с един удар ще бъдат улучени два заека. Официалната ни легенда — за всеки извън това помещение — е, че ще обсъждаме с Мороу и Бакстър бомбардировката. Но истинската ни задача е малко по-различна. Тя е да ги опазим живи и ако е възможно, да заловим убийците, като чрез тях проследим пътя до техните

господари. И тук на сцената излиза Рейчъл. Тран, твоята задача е да инструктираш охраната на посолството и тайната полиция на дрезденското министерство на вътрешните работи и да играеш ролята на офицер за свръзка между тези звена. Гейл, двамата с теб ще разговаряме директно с министъра и посланика и ще се опитаме да им внушим колко опасна е ситуацията. Ти ще се заемеш с протокола, аз ще поема дипломатическата част. Приткин, за теб е представителството и комуникациите. Джейн ще координира разузнавателните сведения, които ни пращат от къщи, и информацията на място. Рейчъл, надарена си с проникателен и подозрителен ум. Искам да се опиташ да поставиш клопка на убийците — стига, разбира се, да се покажат. Аз също съм им приготвил една малка изненада.

— Изненада — изимитира го тя. — Ох-ох. Една от онези изненади?

— „От онези“? — не разбра Джейн.

— Явно — кимна с кисела физиономия Рейчъл. — Изплюй камъчето, Джордж.

Чо си пое въздух.

— Специално за теб съм замислил една тайна операция. Имаш същия ръст и фигура като посланик Мороу. Ще попълниш някои празнини.

— А, не. — Рейчъл завъртя глава. — Не можеш да постъпваш така с мен!

— Защо пък не? — засмя се Тран, но изражението му не изглеждаше дружелюбно. — Нали каза, че искаш да спиш виновниците?

— Така е... — Рейчъл се чувстваше като марионетка с прерязани конци. — Ако не грешите и наистина там ще е следващият удар...

— Мисля, че не грешим — каза Джордж. — Защото има още една информация, с която не съм ви запознал.

— Брей, така ли?

— Освен хронологичен анализ на убийствата направихме пространствена карта и изискахме подробни сведения за транспортните кораби. Оказа се, че е имало общо три звездолета, които са спирани на всяко от местата ден или повече преди нападението, а после са отпътували. Вярно, че става въпрос за оживени райони. Както и да е, един от тези кораби е товарен и никой от екипажа не е слизал от

орбита до космопорта по време на пребиваването. Вторият е... е, ако държите да обвините Малакийския флот в опити за разпалване на война чрез избиване на дипломати, насочете вниманието си към подозрителните маневри на един от техните крайцери. Чийто план за обиколка на добра воля приключи около година, преди посланик Блек да пристигне на Ейгер. В противен случай остава само един заподозрян.

— Престани да ни изтезаваш, Джордж. Говори направо.

Джордж я погледна с изражение на накърнено достойнство.

— Колко сме нетърпеливи! Добре де. Това е лайнерът „Романов“ на компанията „Уайтстар“, отпътувал преди една година от Земята на обиколен маршрут. Бил е в орбита около Ейгер по време на убийството на посланик Блек. Бил е в орбита над Турку, когато са убили Пендълтън. И над Килиманджаро при злощастния инцидент с посланик Дейвис. Но проблемът е, че е пристигнал ден след него и е отпътувал малко по-късно. Това е първият случай. По принцип е възможно убиецът да се е качил на „Романов“ — след като е видял сметката на посланик Дейвис — и да е отпътувал за Турку и Ейгер, за да повтори изпълненията.

Рейчъл сплете пръсти.

— И следващата му спирка не е, Нови Дрезден?

— Не е. В момента лети за Септагон Четири — но първият космопорт след това е Нови Дрезден. Ще го изпреварим с няколко седмици. Това е, в общи линии, задачата, заради която ви събрах. Пристигаме като специална дипломатическа група с официална мисия да докажем непричастността на правителството на Нови Дрезден. Ти си член на нашата група — това е официалната ти роля, — но истинската ти задача е да заложиш клопка, в която да се представяш за посланик Мороу. Ще имаш седмица до появата на убиеца. И когато той се опита да те премахне, ще го спипаме. Да се надяваме само — лицето му се изопна, — че ще успеем да стигнем до дъното на тази история, преди убиецът да премахне от лицето на света 800 милиона души.

---

[1] Електромагнитно лъчение при преминаване на заредени частици през изолатор със скорост, по-голяма от тази на светлината. — Б.пр. ↑

[2] На името на холандския астроном Ян Хендрик Оорт (1900–1992). Сферичен облак от комети, разположен във външните покрайнини на звездна система. — Б.пр. ↑

[3] В астродинамиката Δv е скаларна величина за количеството „усилие“, необходимо за осъществяването на орбитална маневра, тоест преминаването от една орбита на друга. — Б.пр. ↑

[4] non-sequitur (лат.) — нелогичен извод. — Б.пр. ↑

ШПИОНИН СРЕЩУ ШПИОНИН

Сряда бе толкова ядосана, че не забеляза кога точно стените около нея омекнаха и я обгърнаха в було от черна пяна, а след това я спуснаха внимателно през пода на терминала в товарната мрежа на вътресистемния транспортер, пътуващ за Центрис Ноктис.

— Глупава безмозъчна неинтелигентна машина... Не — глупава безмозъчна, неспособна да планира... *какво?* — Тя се закашля.

— Моля ви, дръжте се здраво! — чу се механичен глас. — Отпътуване след сто секунди! Отпътуване след...

— Чух те, тъпако. — Дори гневът бе по-добър от зеещата рана в душата ѝ, от абсолютното горчиво отчаяние, което се опитваше да преодолее. Стените, които постепенно приемаха формата на компактна шестоъгълна каюта, не правеха нищо, за да я успокоят. — Колко време ще прекарам в транзитен полет?

— Ой! Да не ме смачкаш! „ТрансВиртуалТравъл“ приветства с добре дошли всички пътници на борда на транзитната совалка „Йеронимус Б.“, напускащи четвърти порт на Центрис Магна за единадесети порт на Центрис Ноктис след четири минути и трийсет секунди. Бъдете така добри да се запознаете с маршрута на пътуването и правилата за безопасност. След няколко секунди безтегловност ще преминем към постоянно ускорение от една десета стандартно g за период от осем часа, после ще намалим до...

Сряда изключи звука и се огледа с помътнял поглед: каютата се оформяше постепенно зад завесата от гневни сълзи. Беше обгърнала коленете си с ръце. „Чудовища — възмущаваше се. — Преследват ме, спряха въздуха в апартамента, мама, тате, Джерм...“ — Отново я завладяха кошмарни видения. Убийци по петите ѝ, Херман, който си признава грешката, невероятни истории. Дори кредитната ѝ сметка, когато я провери. „Трябва да е някаква грешка“ — там имаше достатъчно пари, за да си купи къща, солиден куб в луксозната зона, да не говорим за билет към всяко известно място във Вселената. „Ще ти дам една задача. Да бе, ама каква полза от това?“ Готова бе да се

раздели с всички пари на света, само и само да се върне вкъщи и всичко да си е както беше. Само да може да си говори с татко.

— Още колко? — попита тя, бореше се с отчаянието.

— Общото транзитно време до Центрис Ноктис, в момента на разстояние шест цяло и един милиона километра, е шестнайсет часа и четиридесет и една минути. Надяваме се полетът да ви хареса и отново да изберете „ТрансВиртуалТравъл“!

Пътеводителят млъкна. Срядя въздъхна.

— Шестнайсет часа! — „Трябваше да потърся някой делта-V полет“. — Ядоса се. Не че мразеше полетите, но този щеше да ѝ отнеме почти цял ден. — Какви корабни развлечения се предлагат? Или ще кисна затворена тук през целия полет?

— Пасажерите се приканват да останат по местата си по време на маневрирането и набирането на начално ускорение. Ой! Моля, не повреждайте предмети, принадлежащи на компанията, в противен случай сметката за тях ще ви бъде удържана в края на полета. Веднага щом индикаторът „тяга“ изгасне, можете да разкопчаете колана и да се разходите из кораба. В момента сте на палуба „А“. „Б“, „В“ и „Г“ са другите пътнически палуби. „Д“ предлага аркадни развлечения и ресторант...

— Млъкни. — Срядя извъртя очи към светещия индикатор на тавана. Креслото ѝ бе оплетено със защитна мрежа, която я пазеше от евентуални злополуки, докато се намираха в безтегловност. — По дяволите. Всъщност колко души има на борда?

— Четирийсет и шест пасажери според митническите декларации. Вие сте една от петимата късметлии, пътуващи в луксозна класа! Под вас, по отношение на комфорт, пространство и изолираност, са нашите почетни шестима пътници в бизнес класа! Останалите са предпочели да се възползват от условията на пътническа класа...

— Млъквай. — Срядя уморено затвори очи. — Опитвам се да мисля. — Заляха я спомени за първите уроци, които ѝ бе преподавал Херман и които тогава ѝ се струваха като приключенски игри. „Какво ще кажеш да си играем на шпионин срещу шпионин?“ Отдавна знаеше, че това не са случайни упражнения. Херман не беше просто измислено другарче от детството и очевидно разбираше от най-различни неща. Всички тези уроци за това как да се прикриеш или измъкнеш, как да откриеш системите за наблюдение и да определиш

слепите им зони, как да повредиш някоя от камерите, така че мрежата да си помисли, че всичко е наред... „Носи черната шапка. Преследвай себе си, Сряда. Кой, как, къде, какво?“ — Билет, не можеш ли да спреш да чуваш, докато не те повикам отново?

— Вече сте в пълно уединение. Всички гласови команди ще бъдат игнорирани, докато не отключите вратата на каютата. Когато искате да излезете от усамотение, кажете: „Уендиго^[1]“.

— Хъм. — Тя погледна пътеводителя и той се сви на кравай в края на креслото и се престори, че спи. — Хъм-хъм. Лошите са поне двама. Ако имам късмет, са сметнали, че съм била в апартамента, когато те... те... — „Не мисли за това“. — Ако не, какво ще направят? В най-лошия случай са наблюдавали транзитните полети и сега имат човек на борда. Или имат приятели, които ме чакат в другия край. Това не може да се избегне. Но ако ме преследват, тогава.

Въздъхна. Перспективата да прекара шестнайсет часа в креслото бе непоносима. Чу се мелодичен звън и индикаторът за тяга угасна.

— Може да не са наблюдавали космопорта. Напълно е възможно. — Погледна угасналия индикатор, разкопча предпазния колан, взе мишката и я пусна в джоба на якето си. — Уендиго. Отвори вратата. Има ли ръчно отваряне отвън? Добре, затвори я и премини към режим на пълно уединение веднага щом изляза.

Излезе в тесен извит коридор с разположени на равни разстояния врати към други каюти и спираловидна стълба, отвеждаща към останалите нива. Корабът боботеше едва доловимо. Сряда заслиза по стълбата; чувстваше се ефирна и лека. Двете долни палуби бяха с редици седалки. Повечето места бяха празни. „Бизнесът явно не е в подем“ — отбеляза тя.

Ресторантът бе овален, с маси в средата и шубери, програмирани за различни ястия, над които стояха в очакване механични ръце. Сряда избра една малка маса и извика менюто. Тъкмо го разглеждаше, когато усети, че някой застава срещу нея.

— Здравсти — каза този някой и тя вдигна уплашено глава.

Усмивката му беше срамежлива. Брей! Висок почти два метра, сини очи, руса коса, май напълно естествена, като фамилна ценност, вързана на опашка, диамантени обеци, без много мускули и грим, кожа като...

— Щом те видях, направо ми секна дъхът. Сама ли пътуваш?

— Може би не. — Тя откри, че му се усмихва в отговор. — Аз съм Сряда.

— Лео. Може ли?...

— Разбира се. — Тя го наблюдаваше, докато той се настаняваше изискано и почти грациозно. — Смятах да обядвам. Гладен ли си?

— Май че съм. — Той я дари с блестяща усмивка. — И не само за храна.

„Майчице!“ Докато го разглеждаше, взе да забравя за глада си. Беше красив и я гледеше втренчено. „Къде беше на купона при Сами?“

— Закъде пътуваш? — попита го.

— О, аз съм във ваканция. Отивам при чичо ми. — Той сви рамене. — Ще приемеш ли нещо за пиене?

— Какво, решил си да ме напиеш и да ме замъкнеш в каютата си? — Тя чукна върху менюто и си поръча супа мису^[2] и рулца. — Хъм. Какво питие имаш предвид?

— Нещо изискано и бълбукащо. За да подхожда на разговора. — Той се наведе напред, достатъчно, за да улови мириса на тялото му. — Ако желаеш, разбира се.

— Мисля, че да. — Тя се облегна бавно назад и забеляза, че я разглежда с присвити очи. — Ти ще поръчваш ли нещо?

— Ммм-хъм. — Той прелисти менюто, стигна до аламинутите и се спря на пикантна юфка („Координиран и уверен“ — помисли тя) и бутилка: нещо, което не беше изискано и бълбукащо, но бе също така скъпо.

— Често ли ходиш при чичо си? — попита тя, макар да се чувстваше глупаво, че подхваща този разговор. — Извинявай, ако съм прекалено любопитна.

— Няма нищо. — Робокелнерът цъфна до масата с бутилка с истинска коркова тапа и две изящни чаши. Непознатият пое чашите и повдигна вежди към нея. — Между Магна и Ноктис има не повече от два полета дневно, ако не се лъжа. — Наля внимателно и ѝ подаде почти пълната чаша. — За твоя чудесен... вкус?

Сряда сръбна от искрящото вино, за да скрие смущението си. Всичко около този Лео изглеждаше чудесно и той бе идеалната кандидатура за едно леко и страстно приключение по време на път — само дето беше прекалено чудесно. Твърде изискан, духовит, умел. Защо бе избрал тъкмо нея? Тя се огледа. Имаше няколко групички,

двойки и самотни пътници. Може би пък беше прав и тя наистина бе единственият интересен обект.

— За моя късмет... че те срещнах — каза и чашите им се чукнаха със звън. — А се боях, че днешният ден ще е загубено време.

Дойде и храната и Сряда се зае със супата, без да сваля очи от него. Възбудата я объркваше. „Какво толкова има в него?“

— В коя класа пътуваш?

— В кучешката. — Той се намръщи за миг. — Получих само седалка, завеса и досаден масаж на врата. Защо?

— О, нищо — отвърна тя невинно. „При мен или при теб?“ — вече отпаднаше като възможност. Всъщност...

Ухото ѝ започна да вибрира.

— Извини ме за миг. — Тя програмира масата за уединение и светът около нея се скри зад непроницаема мъгла, все едно че се намираше в плюшена черна дупка. — Ало?

— *Сряда?* — Гласът отсреща беше колеблив.

— Кой... чакай малко. Телефонът ми беше изключен!

— *Нали каза, че ако намеренията ми са сериозни, трябва да намеря начин да те открия.*

„Е, не беше точно така, но...“ — Тя кръстоса неспокойно крака.

— Добре де, откри ме, нали? Виж, ще отсъствам известно време. Имаш късмет, че разговаряме без двайсетсекундно забавяне. Няма да се върна поне няколко месеца. Има ли нещо, което трябва да си кажем?

— *Ами... Мисля, че да.* — Гласът на Блоу бе все така неуверен. — *Аз, хъм, исках да ти се извиня, че бях толкова бърбурив снощи. Ако не искаш да се видим пак...*

— Нищо подобно. — Сряда се намръщи за миг. През изолиращата завеса виждаше Лео: наблюдаваше я напрегнато и тя инстинктивно вдигна ръка да закрие устата си. — Но сега наистина пътувам надалече. Зная, че снощи се държах малко дръпнато, но за това си имаше някои причини. Ако искаш да се видим, когато се върна, ще бъде чудесно. В момента обаче не съм на станцията и няма никакъв шанс за скорошна среща.

— *Проблеми ли имаш?* — попита той.

— Не. Всъщност — да! Имам. — Тя отново улови погледа на Лео и завъртя очи, за да му покаже, че разговорът ѝ е досаден. Той ѝ намигна и тя се засмя пресилено. Топлината в стомаха ѝ се превърна в

бучка лед. „Пръстените. Всъщност — пръстените на Херман. Никой не може да ги проследи“. — Кой ти каза?

— *Ами, един тип, за когото работя. Току-що ме потърси и ми събщи, че си загазила здравата и ти трябва приятел. Мога ли наистина да ти помогна с нещо?*

Лео ѝ правеше гримаси: в отговор тя му намигна.

— Мисля, че го направи, като ми се обади. Слушай, да не би и ти да си загазил? Идвал ли е някой при теб? Ченгета?

— *Да. — Гласът му беше напрегнат. — Казаха, че трябвало да изяснят нещо. Попитаха ме дали съм те виждал. Отвърнах им, че не съм.*

Тя се поуспокои.

— Този твой невидим приятел... Херман ли се казва?

Отново мълчание. После:

— *Познаваш ли Херман?*

— Слушай го — отвърна тя, докато продължаваше играта на мимики с Лео. — Защото става нещо много лошо. Преследват ме. Стой настрани от това — ясно?

— *Ясно — отвърна той. — Но искам да ти задам някои въпроси. Ще се върнеш ли?*

— Надявам се. — На лицето на Лео вече се четеше досада. — Виж, трябва да затварям. Трудности с връзката. Благодаря ти, че се обади — сега ти имам номера. Чао.

— *Ами... чао.*

Тя изключи завесата и се усмихна на Лео.

— Кой беше? — попита той любопитно.

— Един приятел — отвърна тя безгрижно. — Не знаеше, че заминавам.

— Жалко. — Той посочи чинията ѝ. — Супата ти изстина.

— Нищо. — Тя сви рамене и усети, че пулсът ѝ отново се ускорява. Но този път не беше от възбуда. Във всеки случай не и сексуална. Дланите ѝ бяха студени, а стомахът — свит на топка. — Къде ще отседнеш в Ноктис? Може да намина да те видя.

— О, не зная. Чичо ми е пълен с чудати идеи. Какво ще кажеш да се прехвърлим в твоята каюта? Винаги съм искал да видя как живее другата половина.

„По дяволите!“ Той знаеше в коя класа е. „Май допусна грешка“. Прекалена самоувереност.

— Ами добре — отвърна тя с привидна безгрижност и му се усмихна, докато я улавяше за ръката. Отново долови миризмата му и изведнъж ѝ се дощя да пъхне ръка под ризата му. „Удря те направо в хипоталамуса и после между краката“ — помисли си. Сетивата ѝ сякаш се бяха изострили, докато се навеждаше към него. — Хайде — подкани го тя, като същевременно се питаше как по дяволите ще се измъкне от тази каша. Сърцето ѝ пърхаше, но не можеше да определи дали е от възбуда, или от страх. А може би и от двете. Облегна се на него и усети, че коленете ѝ омекват. Какво беше това — *невротоксин*? Едва ли щеше да ѝ го пробута пред толкова много хора, ако беше този, за когото го мислеше. По-скоро блокатори на феромоналните рецептори. — Побързай.

Когато стигнаха стълбището, той спря за миг и я придърпа към себе си.

— Искаш ли да те нося? — прошепна в ухото ѝ. Тя кимна, замаяна от напрежение, и той я взе на ръце. Главата ѝ увисна на рамото му. Той закатери по две стъпала наведнъж. Излязоха на палубата на луксозна класа.

— Къде е...

— Чакай, пусни ме да отворя. — Тя му се усмихна и се притисна към него. Светлината в коридора беше приглушена, повечето пътници дремеха по време на полета. Тялото му ухаеше на свежа пот и на нещо примамливо и упойващо. Херман го беше нарекъл „Клопката на Венера“. Тя го сграбчи и впи устните си в неговите, а той отвърна със същата страстна целувка. Слабините им се притиснаха. — По дяволите, не тук! — Тя го задърпа по коридора, тялото ѝ пламтеше. — Тук. Трябва да отскоча до тоалетната. Ти ме чакай вътре, настанявай се като у дома си. Няма да се бавя.

— Наистина? — Попита той, докато влизаше в каютата.

— Разбира се. — Тя потърка буза в неговата. — Идвам след минутка. — С разтуптяно сърце отстъпи назад и натисна копчето за затваряне. След това чукна върху съседния клавиш, с програмата за уединение. Имаше чувството, че сърцето ѝ се опитва да изскочи през стиснатите ѝ зъби. — „Наистина ли го направих?“ — попита се учудено. — Уендиго. Каюта, чуваш ли ме?

— Приветствам ви, пътник Строугър! Чувам ви. — Гласът бе тъничък, идваше от външния команден пулт.

— Заклучи каютата. Няма да отключваш, докато не измине един час от пристигането ни. Искам да поспя. Отклонявай всички повиквания, прекъсни връзката с външния свят. Максимално шумоизолиране. Върни се към режим на пълно уединение и добави към ключовата дума разпознаване на гласа.

Опростената програма на каютата преглътна всичко това, но все пак каза:

— Предупреждение! Режимът на уединение може да бъде преустановен от член на екипажа в случай на инцидент или спешност...

— Колко души екипаж има на борда? — попита тя и в стомаха ѝ отново се върна мъчителното усещане за напрежение.

— Полетът е автоматизиран.

— Чудесно. А сега млъквай и не искам да разговаряш с никого.

От вътрешната страна на вратата се чу неуверено почукване, почти недоловимо през пенопластовата изолация. После приглушен удар, сякаш нещо тежко се бе ударило във вратата. Срядта се намуси, после се обърна и тръгна към стълбището... макар че все още трябваше да се бори с напълно обяснимото желание да изтича обратно, да отключи и да му се извини. Двукрака секс машина, специална доставка за нея? „Къде беше на купона на Сами?“ — прошепна тя. „Разхерметизирах апартамента на майка ти и баща ти“ — отговори си сама, заслепена от гняв и мъка, докато слизаше към палуба „В“, за да се тръшне на някоя седалка. „Май по погрешка съм се разминала с най-страхотното чукане на света...“ Продължи да спори със себе си още известно време, но постепенно се унесе и когато се събуди, корабът вече се готвеше за скачване.

— Добре, пристигнах. Сега какво да правя?

Залата за пристигащи и отпътуващи на Ноктис не беше построена с оглед на неприятни инциденти. Беше продукт на темпераментната септагонова икономика, толкова оптимистична, сякаш никога нищо не може да се обърка. Гравитацията бе варираща, ориентирана в посоките, в които бяха смятали за необходимо

архитектите. По стените имаше джунгли, на тавана — пясъчни дюни, спираловидни висящи пътеки си проправяха път между дърветата за постигане на максимално визуално въздействие.

Сряда забърза по една лента, поддържаща постоянно притегляне от половин *g*, след някаква мъждукаща светулка. От време на време се разминаваше с групички пътешественици на дълги разстояния — емигранти от различни националности, търговци, директори своя *кервансарай*, *wanderjahre*-младежи на Голямата екскурзия. Пеперуди с размери на чинии се носеха над главите на хората, по крилата им трептяха исторически докудрами. Малък тороиден дъждовен облак се въртеше лениво над мангрова горичка с алени листа и от време на време я посипваше с ослепителни светкавици. Сряда мина през един тунел от листа и изведнъж всичко рязко се промени — видя блещукащи звезди зад диамантени прозорци, които бяха поне на километър над нея. Всичко това бе съвсем типично за Септагон — живот, въставащ срещу вакуума — и за миг отново я обзе болезнената носталгия и дълбоката, отчайваща депресия, дремеща под повърхността на тъничкия лед на самоконтрола. „Ако не бяхме дошли тук, мама и тате щяха да са живи“. Ако. Ако.

„Следвай светулката до връзката ти с лайнера «Романов». Трябва да се качиш на борда и да останеш в каютата до заминаването. Кое то е след шест часа. Мога да те прикривам известно време, но ако се разхождаш из терминала, някой полицейски агент може да те забележи и да те задържи. Сигурен съм, че не могат да предявят срещу теб сериозни обвинения, но ще пропуснеш заминаването и тогава субектът, който те преследва, ще те открие и ще повтори опита си за покушение. В най-добрия случай могат да те пленят. Между другото, това с каютата беше добро хрумване“.

„Но какво да правя?“ — попита тя изплашено, докато прескачаше няколко крякащи птици, решили да мътят по средата на пътеката.

„Щом се качиш на лайнера и той потегли, няма да могат да те държат под наблюдение. Предполагам, че и сега действат на границата на възможностите си, които едва покриват станциите около Центрис Делта. Възможно е да има един или повече от тях на борда на «Романов», но няма да ти е трудно да ги избягваш. Използвай парите, които ти преведох на сметката, за да си купиш

всичко необходимо на кораба. И бъди нащрек. Следващата спирка е Нови Дрезден. Докато стигнеш там, вече ще съм идентифицирал преследвачите ти“.

„Чакай, искаш да кажеш, че не знаеш кои са? Какво означава това?“

„Предполагам, че става въпрос за фракция или групи, която се нарича *Усъвършенстваните*. Дали са официални представители, или отцепници, все още не е известно. *Усъвършенстваните* може и да са само прикритие. Ако продължаваш да следваш напътствията ми обаче, ще ги принудиш да се разкрият. Разбираш ли ме? В Нови Дрезден ще ти осигуря помощ“.

— Значи този кораб отива в Нови Дрезден? Но аз... — Тя изведнъж осъзна, че си говори сама. — По дяволите. *Усъвършенстваните*. — Които и да бяха, поне вече имаха име. Знаеше кого да мрази.

Пътят пред нея се разклони и светулката се понесе на едната страна. Срядя я следваше уморено. Според биологичния ѝ часовник приближаваше полунощ и тя ужасно се нуждаеше от нещо, което да я подкрепи и ободри; Залата в тази част изглеждаше малко по-скромна. Растителността се разреждаше, от пода и стените се подаваха масивни съоръжения — товарни лифтове за багажа, стълбища, водещи надолу към пристанищните докове и корабните терминали. Някои кораби поддържаха собствена гравитация. Не знаеше какво да очаква от своя — изглежда, идваше от Старата Земя. Смътно си спомняше уроците за това място, докутуровете и екодрамите. По онова време всичко научено и видяно ѝ се струваше безкрайно усложнено и изостанало, пък и трябваше да внимава, за да не позволи на Приз Секирата да ѝ повреди компютъра, та почти не бе слушала какво им говори учителката. Всъщност дали Земята бе високоразвита цивилизация, или някой изостанал свят?

Светулката за миг увисна пред нея, после угасна.

— Добре дошли на терминал номер четири — обади се с тъничкия си глас пътеводителят от джоба на якето ѝ. — Моля, пригответе се за проверка: билет, идентификация и кожна проба! — Светулката блесна отново и започна да се мята напред-назад между Срядя и осветения тунел, водещ към долния етаж.

— Добре. — Сряда дръпна ципа на джоба. — Хъм, идентификация. — Размърда пръстените. — Херман — прошепна. — Тези пръстени ще ме идентифицират ли?

Щрак.

— Установена самоличност — Виктория Строугър. Съобщение от собственика: Не забравяйте да проверите файловете, които съм прехвърлил в пръстените под вашия псевдоним. *Щрак.*

Тя замига объркано.

— Ами добре...

На долния етаж на просторната зала се озова в хладно добре осветено помещение, от което започваше терминалът. До входа стоеше червенокоса жена в златистосиня униформа.

— Как се казвате?

— Виктория Строугър.

Жената надзърна в някакъв списък.

— Да, очаквахме ви. — Усмихна се с професионална непринуденост. — Виждам, че си имате компаниотроничен гид. Искате ли да го препрограмирам за употреба на борда?

— Ще съм ви много благодарна. — Сряда ѝ подаде пухкавата синя мишка. — И сега какво?

— Сега... — Жената кимна разсеяно, докато галеше долепената до една розетка в стената мишка по вратлето. — Значи аз съм Елена и съм на твое разположение по всякакви въпроси. Отлитаме след пет часа и половина, но повечето пасажери вече са на борда, поради което... момент. Здравейте, господин Хобсън! Както винаги подранихте. Ще бъдете ли така добър да изчакате само минутка — заповядай, Виктория. Сега се качи на асансьора и той ще те откара право в жилищния отсек. Имаш ли багаж? — Тя повдигна въпросително вежди, когато Сряда поклати глава. — Чудесно. Настанена си в луксозна класа, коридор „В“, четвърта каюта. В каютата има фабрикатор, можеш да го използваш за всичко, което ти е необходимо, два етажа по-надолу са магазините. Каквото и да ти потрябва, само попитай за мен. До скоро! — Тя вече се обръщаше, за да се заеме с подранилия господин Хобсън и Сряда умърлушено прибра мишката в джоба си и тръгна. Поклати глава. Твърде много събития за твърде кратко време. Значи на Земята имаха фабрикатори? Следователно не бяха толкова изостанали, като Нови Дрезден — или

родния ѝ свят — и едва ли я очакваше седмица в каюта, наподобяваща клетка за бежанци. Може пък пътуването да се окажеше приятно, особено ако Херман отделеше малко време да я разходи из кораба...

---

[1] Дух в американската митология. — Б.пр. ↑

[2] Традиционна японска супа от водорасли и гъби. — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ: 2

Затъмненият склад, разположен непосредствено под климатичната инсталация на пръстен „К“, обикновено миришеше на пакетираща пяна и влага. Сега обаче вонеше на силиконова смазка и страх.

Един тих глас изброяваше списъка с грехове:

— Да направим рекапитулация. Наел си обикновени главорези, които са проследили момичето до мъртвата зона, но са го изгубили в изоставен жилищен модул. Отивала на някакъв шибан купон, но никой не си е направил труда да проследи приятелите ѝ, да намери мястото и да я причака там. Междувременно твоите хора ликвидират семейството ѝ, като по този начин прекъсват единствената възможност да се доберат до основната цел и същевременно я предупреждават, че животът ѝ е в опасност. Кажете ми, Франц, как е успяла една деветнайсетгодишна хлапачка да надхитри двама имащи се за професионални гангстери? И как така има нейни кожни образци по *вътрешната* повърхност на аварийния шлюз, водещ към разгерметизирания апартамент?

Пауза.

— Уф, ще ми повярвате ли, ако отговоря, че всичко е някаква шибана случайност? — По-дълга пауза. — Онези тъпаци са я следили чрез интерфейсите пръстени. Моя грешка е, че не предвидих, че е преминала обучение по измъкване — предположих, че ще е най-обикновено проследяване и залавяне. Когато тя избяга...

У. Порция Хъост въздъхна.

— Джамил, пусни светлина.

Вътрешността на склада се озари от ярка светлина.

— Ще ме убие ли? — попита Франц. Не изглеждаше кой знае колко разтревожен — приличаше на човек, който се подготвя за неприятна процедура при зъболекар. Маркс, телохранителят на Порция, го беше вързал за напречните подпори.

— Зависи — отвърна тя; почукваше предните си зъби със стилото си и го разглеждаше с присвити очи. — В тази организация винаги е имало нетърпимост към нехайството.

Франц отвори уста, сякаш се готвеше да каже нещо, после я затвори. Капка пот се стече по челото му, точно под перчема.

— Какво направи след това? — попита тя почти любезно.

— Ами... предположих, че е избягала. Или при властите за защита, или някъде извън станцията. Ето защо пратих Бър, Самоу и Кергелен да се качат на совалките за съседните станции със заповеди да ѝ видят сметката веднага щом се появи, а ние с Ерика отскочихме до полицейския участък, в случай че е била задържана. Тъй като разполагаме само с един марионетен комплект... — Той преглътна и млъкна.

— И това ли са ти всичките възможности? Трима души на совалките? Не е ли малко рехаво?

— Това е всичко, с което разполагам. Имам само шестима резиденти, включително и аз самият! Крайно недостатъчно, за да се поддържа постоянно наблюдение и проследяване на един-единствен човек, да не говорим за почистваща операция. Защо според вас се наложи да прибягвам до услугите на наемна ръка от програмирани марионетки? От месеци пращам молби за попълнения, но получавам само препоръки да се опитам да използвам по-добре наличните сили, придружени с десетпроцентно съкращение на бюджета. А после дойде вашата група... — Той млъкна.

— Някой в края на краищата откликна ли на молбите ти?

— Да. — Той я наблюдаваше обезпокоено, все още несигурен накъде може да води този разпит. Тя също се опитваше да го прецени. Франц беше главният им резидент на Центрис, шеф на тукашното разузнаване, назначен от У. Ваневар Скот и следователно обект на подозрение. Но той също така бе единственият им главен резидент в цялата система, комплекс от орбитални станции, обикалящи в широк пояс около кафявото джудже в сърцето на Септагон Б. Истински късмет, че бе успял да разположи групата си на най-подходящата станция. Ако казваше истината и го бяха оставили тук да вегетира само с шестима помощници, при положение че населението на станциите надхвърляше триста милиона души, разхвърляни из пет орбитални комплекса и безброй по-малки постове и кораби, той

действително бе зарязан на произвола на съдбата. А през това време У. Скот бе наливал средства в централните охранителни групи и бе шпионирал съперниците си в Директората.

— Смятам да разследвам този случай — заяви тя спокойно.

Франц се взираше в нея с немигащ поглед, без да смее да погледне към Маркс. Маркс щеше да е човекът, който да го ликвидира, ако се стигнеше дотам, или да изтрие спомените му и да го остави да бъде погълнат от небитието.

— Хората ти докладваха ли, че са изпуснали жертвата?

Изведнъж на лицето му се изписа раздразнение.

— Ще отговоря, но само ако наредите да ме развържат и ми дадете възможност да се свържа с тях. Или да попитам Ерика. Стига, разбира се, да не сте решили вече да се разправите с нея.

Порция взе решение. Последствията от него можеше да са рисковани, но такъв е животът.

— Пусни го — нареди тя на Джамил.

— Не е ли опасно? — попита Маркс, без да сваля втренчен поглед от лицето на Франц. — Можем да го препрограмираме...

— Предпочитам подчинените ми да действат по собствена воля.

— Усмивката ѝ изчезна внезапно. — Защо, някакъв проблем ли има?

— Просто се грижа за безопасността ви.

— Убедена съм, че У. Франц Бергман ще си спомни на кого трябва да служи, след като Четвърта външна контролна група беше погълната от Шеста.

Джамил извади нож и започна да реже въжетата, с които бе завързан пленникът. Франц я гледаше ококорено.

— Погълната ли казахте? Какво е станало с Четвърта група?

— У. Ваневар Скот се оказа много лошо момче — отвърна Порция. — Толкова лошо, че старши служебният секретар Блумлайн беше принуден да му отнеме всички играчки. — Леко акцентирание върху „всички“. — Ти си в сивия списък. — Сиво, като противовес на черното, чийто статус е „унищожил и регенерирай из основи“. — Не е много голям, но си вътре. Кой знае? Ако работиш добре, може да те оставя при мен.

Франц си пое дъх.

— Какво искате от мен? Никой не ни е казал за... — Той преглътна.

— Зная. — Порция кимва на Джамил. — От днес продължавате двамата с Джамил. Предаваш командването на мен, а Джамил ще ти диша във врата, за да се убеди, че следваш указанията. Мисли за това като за последен изпит... — И за теб, и за хората ти.

— Аз... много съм ви благодарен...

— Недей. — Отново сияйната усмивка. — Искам да знам за всичко, което става по широкия свят. Разполагаш с две килосекунди, за да събереш интересуващите ме сведения. И повярвай ми, ако някъде сбъркаш, смъртта ще ти се стори лесен изход.

Чак след като излезе от склада, Франц осъзна колко много е бил уплашен. Сякаш кашата, в която се бе оплел през последните девет месеца, не беше достатъчна, ами и трябваше на врата му да увисне цял заместник-секретар, екипиран с телохранители и оперативна група. За щастие си имаше Ерика и успокояващото ѝ въздействие. Но новините...

Той я погледна през рамо. Тя му отвърна с привидно безразличен поглед. Заместник-главен резидент на станцията, който следва своя началник. Най-отзад вървеше Джамил, невъзмутим, заплашителен.

— Аз ще се оправя с това — увери я той.

— Разбирам. — Искаше му се да протегне ръка и да я пипне, но не смееше. Не и пред Джамил. И без това изглеждаше объркана. Може би се досещаше за някои неща.

Заместник-секретарят го дебнеше като паяк в центъра на мрежата си — черна, блестяща и хищна дори когато му се усмихваше със смущаващо червените си устни над два реда перфектни зъби.

— Виждам, че се връщаш петдесет секунди по-рано! — Погледна Ерика. — Вие значи сте У. Ерика Блофелд?

Ерика кимна. Франц долавяше миризмата на заместник-секретаря, топлото, объркващо ума ухание на семейство, заливаше го на вълни.

— Да... — отвърна вместо Ерика.

— Остави я тя да говори — скастри го мило Хъост. — Можеш да говориш, нали?

— Да. — Ерика се покашля. — Никой не ни каза нищо.

— Джамил. У. Франц Бергман съобщавал ли е на У. Ерика Блофелд някакви сведения относно промяната в командната структура?

— Не, шефе.

— Добре. — Хъост втренчи поглед в жената. — Какво е положението, Ерика? Да те чуя.

— Ами аз... — Тя сви смутено рамене. — Бъри Самоу не извадиха късмет. Но Кергелен прати съобщение, че е открил жертвата, в първа класа на транзитния полет за Ноктис. Последно известие; че се готви да я отведе в нейната каюта, където да приключи със задачата. От тогава ни вест, ни кост. Последното обаждане беше преди единайсет часа, съвсем скоро ще пристигнат в Ноктис, но той вече пропусна три контролни пункта и макар че мога да се сетя за поне няколко причини за това, нито една от тях няма да ви се понрави. — Наблюдаваше Хъост внимателно, местеше поглед от очите към ръцете ѝ и обратно.

— Е, това все пак е нещо — рече Хъост невъзмутимо. — Да е хрумвало на някой от вас, че така наречената „жертва“ може да е обучавана да се измъква от преследвачи?

— Ние не знаехме... — почна Франц.

— Млъквай! Въпросът беше риторичен. — Хъост погледна към вратата. — Благодаря — каза ми това, което исках да знам — каза на Ерика. — Джамил, вече можеш да поднесеш кафето на У. Ерика Блофелд.

Франц отскочи от пода, блъсна с крака тавана и се преобърна във въздуха, с намерението да изрита Джамил в слабините. Отчаянието придаваше на рефлексите му допълнителна бързина, светът пред очите му се бе стеснил до тъмен тунел. Но Джамил вече бе извадил отнякъде нещо, което приличаше на миниатюрно сребристо коледно дръвче, и го заби в тила на Ерика. Тя изцъкли очи, по тялото ѝ премина гърч и от раната рукна кръв...

Някой удари Франц силно в гърба...

— Чуваш ли ме?

— Мисля, че се преструва.

„Не съвсем“. Усещаше разкъсваща болка в гърба, главата му бе като сборно място за всички махмурлук на света. Отдавна не се бе чувствал толкова зле. Но не това бе най-лошото, а че отново е в съзнание, което означаваше, че е жив, което пък означаваше...

— Чуй ме, Франц. Твоята заместничка беше в черния списък. Докладвала е право в Отдела за контраразузнаване на У. Скот. Ще се погрижа преработеният ѝ носител да бъде пратен на Пропагаторите с цялото необходимо уважение и ще оставя на неродения бог да съди душата ѝ. Но ти ще отвориш очи до трийсет секунди, или ще те пратим да ѝ правиш компания. Разбра ли ме?

Той отвори очи. Сумракът се оказа болезнено ярък. Тресяща се черна топка несъсирена кръв прелетя над него на път към вентилационния отвор. Отчаянието го халоса като кадифена бухалка.

— Ние бяхме... — Той спря, търсеше най-подходящата дума. Все още не разбираше дали това е толкова важно в този момент. Гърлото му беше пресъхнало. — Близки. — Да, „близки“, това беше най-подходящата дума. Сякаш с нея всичко си застана на мястото, без да се налага да разкрива подробности.

— Ако цениш толкова високо интимния си живот, няма да те спирам да се присъединиш към нея — подхвърли насмешливо пратеничката на ада. Той се опита да фокусира поглед. — Расата на Усъвършенстваните не се нуждае от душевни слабаци. Или си толкова наивен да повярваш, че си бил влюбен?

— Аз съм... — „Вбесен“, осъзна той — болен. Зле ми е. Нямам сили. — Никога не бе изпитвал подобен гняв — и безпомощност. Нито дори предния път, когато се бе свестил, завързан за напречните греди от нейния телохранител и уплашен до побъркване. Но сега, когато имаше известна надежда да го оставят жив, се върна и гневът. Ерика бе мъртва. Това не би трябвало да означава много за него, но пък бяха живели толкова дълго далече от Директората. Бяха престанали да се пазят, подлъгани от поведението на чужденците, от наивната им примитивна сантименталност. А сега — наивна примитивна болка и загуба.

— Виждам, че си вбесен — подхвърли успокояващо Хъост. — Напълно обяснима човешка реакция. Отнето ти е нещо, което си смятал за своя собственост. Не те виня за това и не бих имала нищо против, ако искаш да ми разкажеш по-късно всичко. Но точно сега

имаме важна задача, възложена ни от самия Блумлайн, и ако ми се изпречиш на пътя, ще те смачкам. Нищо лично. И в случай, че не ме разбра преди малко, когато ти го казах, пак ще повторя — твоята приятелка е била агент на контраразузнаването. Докладвала е директно във Вътрешния отдел на У. Скот. Програмирана да те ексекутира при първата проява на нелоялност към Скот. — Франц забеляза, че несъзнателно кима при всяка нейна дума, но въпреки това го изпълваха спомени за уханието на Ерика, за смеха ѝ, за споделените помежду им тайни, тук, толкова далече от Директората, където любовта не беше оръжие във войната, а омразата нямаше нищо общо с политиката.

„Тя никога не би ме издала — помисли си. — При никакви обстоятелства“. Беше му разкрила второто си назначение само ден след първата им любовна среща, сгушени в хотелската стая, гладни до изнемога за интимност. Това беше тяхната мръсна малка тайна, споделена мечта за това как двамата ще избягат, ще изменят на родината и ще се скрият някъде отвъд хоризонта на събитията. Или Хъост — в ролята си на ангел на смъртта — знаеше по-малко, отколкото си мислеше, че знае за групата, която възнамеряваше да приобщи, или Директоратът бе прогнил до основи, а нероденият бог бе налудничаво фиксиран.

Не можеше обаче да си позволи да се отдава на подобни мисли пред Усъвършенстван, не и ако искаше да остане жив. Ето защо Франц преглътна напирания в гърлото му болезнен вик и се опита да прикрие болката някъде дълбоко вътре: щеше да я потърси по-късно, за да се сгуши около нея и да я ближе като гнояща рана — и си наложи, с усилие на волята, да кимне.

— Ще се оправя — каза смирено. — Сигурно е от шока. — Не биваше да ѝ позволява да разбере колко дълбоко е потресен от загубата на Ерика...

— Радвам се да го чуя. — Хъост кимна. Маркс се поклащаше зад нея, смъртоносна сянка, стиснала небрежно в едната си ръка гръбначната пиявица.

— Какво искате от мен? — попита Франц прегракнало.

— Да си починеш и да се възстановиш. Отиваме на пътешествие — веднага щом съберем и останалите членове на групата ти.

— На пътешествие?

— За Нови Дрезден, с яхта. — Тя направи кисела гримаса. — То пък една яхта — стара фрегата от клас „Хайдегер“. Оръжейните й системи са демонтирани и заменени с хангари и каюти. Имаме осем дни, за да стигнем там преди вашата бегълка, която пътува в луксозна класа на лайнер. Щом стигнем, ще оправим положението и ще приключим недовършената работа, което означава и да спрем лавината, предизвикана от У. Ваневар Скот. Ясно ли е?

— Аз... — Той стисна лявата си ръка и почувства пронизваща болка. — Мисля, че имам нещо счупено.

— Нищо ти няма. — Тя му се ухили окуражаващо, сякаш бяха стари бойни другари. — Не си играчка да се счупиш.

Само след седмица Порция го облада почти насила. За Франц тази седмица премина като насън — беше твърде зает да събира разпръснатите агенти, за да обърне внимание на хладните преценяващи погледи, които му хвърляше.

Случи се, след като Хъост се разправи с Кергелен. Сигурно можеше да му се размине, задето беше изпуснал жертвата, ако вече не го бяха включили в сивия списък, ала по-лошото бе, че с неумелите си действия беше предупредил Сряда за дебнещата я опасност. Тя го беше заключила в каютата си, в луксозния отсек на кораба. Хъост бе завладяна от неописуем гняв и дори Франк, въпреки замаяното си състояние, изпитваше известно негодувание.

Порция отиде лично да прибере Кергелен от Ноктис: нареди да се организира специална операция, която струваше на ДД-517 почти цял един ден преднина, докато яхтата се шляеше из пространството, създавайки впечатление за луксозен съд на разходка. Когато отидоха в полицейския участък, където бяха задържали нещастния Кергелен, Хъост бе с полупрозрачна синьо-виолетова рокля, беше си сложила руса перука и си бе окачила огърлица, струваща колкото наследството на малко княжество, а маниерите й и безгрижният й кикот само допълваха до съвършенство ролята й на втора съпруга на корабостроителен магнат от Турку. Франц, Маркс и Самоу маршируваха вдървено зад нея, издокарани в старомодни униформи и с надутия вид на нейни слуги и пазачи. Представлението приключи пет милисекунди след като измъкнаха благодарния и изплашен Кер навън

и го завлякоха право на борда на товарната капсула. Там тя веднага се вкопчи във врата му.

— Копеле! — изсъска, напрегнала мускули, за да го удуши. Смъртоносна обида сред Усъвършенстваните, но никой не се интересуваше от отговора на Кер. Маркс и Спароу го държаха за ръцете, докато той се гърчеше и извиваше, а тя му трошеше ларинкса. Когато спря да се съпротивлява, Хъост ги огледа един по един: метна на Франц такъв злобен поглед, че той потрепери, усетил, че се е разминал на косъм от подобно упражнение. Тя бавно кимна и каза хладно:

— Той ме изложи. И което е по-страшно, постави в глупаво положение Директората. Ти също.

— Разбирам — отвърна той вдървено и това, изглежда, ѝ беше достатъчно.

— Самоу, погрижи се за преработването на невронната му карта, после се освободи от останките. Маркс, предай поздравите ми на pilota и ѝ кажи, че е дошло време да преминем към план „Койот“. У. Бергман, ела с мен. — Тя се обърна и тръгна към асансьора, водещ към жилищния отсек. Франц покорно тръгна след нея. Кергелен беше работил за него три години — щастлив и безгрижен младеж на своето първо официално назначение извън системата. Макар да обичаше живота, не беше небрежен и, изглежда, действията му бяха подплатени от сериозни идеологически убеждения. Очевидната му вяра в каузата, на която служеха, в неродения бог и бъдещето на Усъвършенстваните караше понякога Франц да се чувства като дребен мошеник.

Кергелен бе живял така, сякаш го бяха пратили в ранните дни на една по-добра вселена. Да го види със строшен врат, готов за преработка и изпращане у дома за Франц бе въпиеща несправедливост. Но не посмя да каже нито думичка, докато следваше Хъост, с нейната прозрачна рокля и ухание на омайни парфюми и помади — старомодни миризми, които дразнеха ноздрите му.

Каютата на заместник-секретаря беше по-просторна от дупката, в която се помещаваше Франц. Имаше два стола, сгъваемо бюро и легло. Може би бе служила като отделение на *фригатенфюрер* — във времената, когато яхтата се бе подвизавала като боен кораб. Хъост затвори вратата и му махна да седне, но остана права, наведена над бюрото, сякаш търсеше нещо на него. Той не можеше да откъсне очи

от нея. Беше красива по някакъв неуловим, див начин, но също така и плашеца. От нея се излъчваше стаена сила. Приличаше на хищник, великолепен и смъртоносен, неспособен да се държи по друг начин. Смъкна си перуката и я остави на бюрото, след това прокара пръсти през разчорлената си коса.

— Като те гледам, май имаш нужда от едно питие.

Подаде му чаша и той я взе, все така замаян, но изведнъж инстинктът му за самосъхранение се пробуди.

— Благодаря. — Тя си наля от същото, някакъв алкохол с цвят на кехлибар. — Това вносно уиски ли е?

Тя изви устни в замислена усмивка и прибра шишето в шкафа.

— Да. — Приглади роклята си с ръка и за миг изглеждаше объркана, сякаш не знаеше какво прави тук, нито коя е — принцеса от приказка на борда на военен кораб на расата на Усъвършенстваните. — Опитай го.

Той вдигна чашата, но спря, помъчи се да си припомни точните думи на наздравицата.

— За вашето добро здраве — каза накрая тоста, който смяташе за най-подходящ.

— И за твоето. — Тя също вдигна чаша. Бузите ѝ бяха зачервени. — Ако това е представата ти за тост, не искам да си мисля каква ще е за моята мъчителна смърт.

— Не, аз... — Той не можа да продължи.

— Млъкни. — Разглеждаше го над ръба на чашата, присвила зелените си очи. Мокра от пот черна коса, високи скули, пълни сочни червени устни, тесен кръст — тяло на войник, прибрано в калъф от коприна, вероятно шит от придворните ѝ цял месец. — Доведох те тук, за да поправа лошото начало, с което почнахме с теб.

Франц замръзна, стиснал чашата уиски — цяло състояние, като се имаше предвид, че бе докарано от поне двеста светлинни години разстояние.

— Не... не ви разбирам.

— Мисля, че ме разбираш. — Хъост го гледаше немигащо, ако се изключеха защитните ѝ щипи. — Запознах се с психопортрета на жертвата. Ще останеш изненадан колко обемиста информация може да се извлече от системите на Септагона. Струва ми се, че знам как да я спипаме — допуснала е грешката да разговаря с един от своите

приятели малко след запознанството си с онзи фукльо и мисля, че се досещам накъде се е отправила. Но не е само тя.

„Започва се — осъзна той и мускулите на врата му неволно се напрегнаха. — Сега какво ще направи?“ Ако искаше да го убие, щеше да го екзекутира като Кер.

Тя не сваляше внимателния си поглед от него.

— Бил си *влюбен* в У. Ерика Блофелд, нали?

Изблик на безпричинен гняв го накара да отвърне откровено:

— Бих предпочел да не говорим за това. Получихте Каквото искахте, нали? Моето пълно внимание и ликвидирането на елитен контраразузнавач от личните кадри на Скот. Това не е ли достатъчно?

— Може и да не е. Франц, прекарал си твърде дълго време в Септагоновия космос. В известен смисъл вината за това не е само твоя. Би могло да се случи на всеки, ако не е бил подлаган на редовен инструктаж и индоктриниране: да създаде своя собствена ограничена реалност и дори да започне да изпитва съмнения относно правотата на действията на Директората, да бъде изкушен от желанието да го напусне. Не е ли така? Не е необходимо да го признаваш, защото това не е официален разпит. Не смятам да те предавам на Пропагаторите. Но пред мен можеш да говориш съвсем честно. Нямам нищо против. Дори имаш разрешението ми да ми крещиш. Спомняш ли си какво ти казах по-рано?

— Вие... — Пръстите му стиснаха чашата. За един изпълнен с отчаяние миг му се искаше да я строши и да я забодее в шията ѝ. — Всъщност какво значение имат думите ми? Няма да повярвате, дори да отричам.

— Чудесно! — Тя се засмя и поведението ѝ отново го ядоса, защото беше наистина искрено и неподправено — тя изглеждаше щастлива като дете, а мъката в душата му нашепваше, че никой не бива да се държи по този начин сега, когато Ерика е мъртва. — Защото аз имам проблем — продължи тя, сякаш нищо не се бе случило. Наведе се и се почеса по коляното през тънката рокля. — Предстои ни да приключим тази операция. Ако успеем, чакат ни нови хоризонти. Не обещавам реабилитация на всички участници, но аз ще получа повишение. — Наведе се към него и добави доверително: — По високите етажи на властта, Франц, нещата стоят различно. Непростими дисциплинарни грешки се превръщат в разбираеми

човешки пропуски. Пропагаторите стават инструменти за уреждане на проблемите — слуги, а не господари. Възможно е дори да бъдат оттеглени заповеди за окончателна ликвидация.

— Оттеглени? — Той облиза устни.

— Все още не съм изпратила на Пропагаторите статичния носител на У. Блофелд — прошепна тя, сякаш беше изплашена от тази мисъл. — Не водим с нас Пропагатори и аз съм тази, която носи отговорност за жизнените записи и диамантената памет, които трябва да им бъдат предадени веднага след края на тази мисия. Освен това задържах и тъканните образци. — Поклати замислено глава. — Пълното копие на мозъчната й карта в момента се съхранява на този кораб. Не е задължително да бъде предадено на Пропагаторите, особено ако настъпи промяна в плановете. Какво ще правя с тях е все още мое решение. Истината е, че персоналът тук е ограничен, ти беше прав, че към мисията ви не са били полагани грижи. У. Скот систематично е орязвал необходимите средства и е заделял хора за други операции, като същевременно е водил две счетоводни книги. При мен положението обаче е сходно и също изпитвам недостиг от кадри, особено от подготвени за действия на чужди светове. Трябват ми хора, които да са моя дясна ръка тук, докато Байрот се оправя у дома.

Отново се наведе към него и го хвана за лявата ръка.

— Франц, ако успеем, мога да ти я върна. На борда на СГ-226 има биосинтезатор. Това е моят снабдителен кораб. Процесът е скъп и в разрез с обичайната процедура, но биха могли да й клонират ново тяло и да прехвърлят съзнанието й в него. Ще си я получиш, Франц, ако наистина го искаш. Стига да си готов да направиш някои неща за мен.

— Някои неща? — Франц неволно пристъпи към нея, сякаш привлечен от ужасната сила на волята й и нечовешката надежда, която размахваше пред него. „Да си върна Ерика? В замяна на... какво?“ Стомахът му се сви от радост и страх.

— Какви неща?

Тя сложи ръката му на бедрото си.

— Ти си се влюбил, нали? Казват, че още е възможно да ни се случва, но не бях чувала двама Усъвършенствани да го правят един с друг. Това означава, че имаш по-добра от всички нас представа как

феромоните да се използват за манипулация. — Ухаеше на цветя и на още нещо, аромат на власт — мастните ѝ жлези отделяха феромони, каквито се активираха само при алфа-Усъвършенствани.

Беше едновременно възбуждащо и страшно — и отново пробуди гнева му. Той остави чашата и се отдръпна.

— Не искам да...

Тя се изправи и пристъпи към него.

— Не ме интересува какво искаш — каза студено. — Освен ако не е У. Ерика. Защото тогава през следващите три месеца ще правиш каквото ти наредя и ще ми се усмихваш доволно, разбра ли ме?

Той погледна гърдите ѝ. Виждаше зърната под тънкия копринен плат — бяха набъбнали и зачервени. Омайната миризма вече му въздействаше. Собствената му предателска надежда му пречеше да се възпротиви.

— Франц, любовта е силно подценявано оръжие в Директората. Искам да ме научиш да я използвам.

— Но как...

— Тихо. — Тя си вдигна роклята, усуква я около кръста си и седна в скута му. Той не можеше да се измъкне, не можеше да се съпротивлява на властта на феромоните ѝ. Усети, че получава ерекция, и се изчерви. Тя разкопча ризата му и погали гърдите му. — Искам да ме научиш на всичко за любовта. Ще са ни нужни доста уроци, но няма нищо лошо — можем да започнем още сега. Как го правеше с нея? Тя ли започваше, или ти, или беше нещо друго? — Почна да разкопчава копчетата на панталона му. — Ако искаш да я видиш отново, ще трябва да ми покажеш какво си правил с нея...

ЗАДРЪЖ ПЪРВА СТРАНИЦА

Лондонският „Таймс“ — вестносец на новините от 1785! Сега доставен до вас благодарение усилията на Франк Носа, спонсориран от „Търн енд Таксис Арбайтгемайншафт“, „Компания за междузвездни пътувания «Мелтинг Клок»“, „Банка Муамалат ал Файлака“, „Чапек Роботика Универсум“ и Първа универсална църква на Кермит.

УВОДНА СТАТИЯ

Да поговорим сега за Московското бедствие и неизбежните последици от него — този път от гледна точка на хората на повърхността, втренчили погледи право срещу траекторията на приближаващите се към тях куршуми. Тези хора са изнервени и нещастни и това е напълно обяснимо — защото с какъвто аршин мериш, с такъв ще те мерят и ако ние позволим на тази варварщина да се превърне в прецедент, е възможно да сме следващите жертви.

Нови Дрезден не е максвят — той е вмирисана клоака, заселена от патологично подозрителни сърби, самомнителни превзети саксонци, три различни народности бежанци от Балканите и сбирщина от психопатични безделници-националисти. На тази планета злобата е нещо като национален спорт и по тази дисциплина те всички са ненадминати майстори. Нови Дрезден е постигнал обединение преди деветдесет години, след като оцелелите от войните престанали да се млатят жизнерадостно, основали федерация, преживели една малка термоядрена война, основали втора федерация и заровили секирата на войната (в двора на омразния съсед).

Близо четирийсет години Нови Дрезден е бил под диктата на един зъл фанатик, генерал-полковник Палацки, президент на ПОРС, Планетната организация на революционните съвети. Политическите решения на Палацки се влияели предимно от предсказанията на астролози, включително неговото прочуто премахване на общоприетите парични знаци и заменянето им с такива, които са кратни на числото „9“ — неговото щастливо число. Палацки бил неудържим егоманиак: преименувал на себе си месец януари и променил названията на всички останали месеци от календара с изключение на ноември и декември (по някаква неизвестна причина дал август на тъща си). Но към края на своето управление се затворил в черупката си и рядко излизал пред железните врати на двореца си. Там се вихрели безкрайни празненства, разнообразявани от изпълненията на огнегълтачи, борци, танцьори и танцьорки, царици на красотата и жрици на любовта, които развличали гостите. Джуджета с огромни подноси с кокаин на главите обикаляли из коридорите и осигурявали приятно прекарване на всички. Излишно е да казваме, че вратите на двореца били украсени с главите на неговите политически противници от армията и ПОРС — противници по отношение възгледите на генерала за това как най-добре да нахрани собствения си народ.

Неизбежната революция — която избухнала след четири години, в навечерието на Московския скандал — довела до изхвърлянето на Палацки от собствения му орнитоптер и завземането на властта от много прагматичната хунта, съставена от *апаратчици* от ПОРС.

Както и да е, това са черните краски на картината. Ако погледнем от светлата страна, новодрезденци не са така безкомпромисно реакционни като Гуранга, нито толкова тоталитарно-деспотични като Нюпийс, не приличат на скучните до изнемога московчани и нямат нищо общо с нетолерантните ислямисти от Ал-Уахаб... всъщност мисля, че схванахте картинката. Планетата е голям свят и дори явление като ПОРС хунтата не е в

състояние да съсипе за броени дни икономиката ѝ. Дайте им няколко десетки години цивилизация и съдебен процес за военнопръстълниците и Нови Дрезден ще е стълпил здраво на пътя към онези богоизбрани местенца, които туристите нямат нищо против да посещават.

Нещо повече, ако не поставяте под съмнение политическата мъдрост на система с шестнайсет тайни полицейски организации, трийсет и седем министерства със свои собствени военни формирования, четири представителни асамблеи (три от които се управляват от една партия и всичките имат право на вето една над друга) и внимавайте да не говорите за гражданската война, Нови Дрезден може да ви се стори приятно местенце. Стига, разбира се, целта на посещението ви да е закупуването на недодялани местни сувенири и старомодни квантови нанокомпютри, охкане и ахкане пред красотите на реконструираното старинно поселище в провинция Чтобор и наливане с великолепа местна бира в алпийските хижи.

Животът не е толкова лош за обикновените хора, поне доколкото имах възможността да преценя. За повече вероятно щеше да се наложи да прекарам някоя и друга година на планетата като дълбоко законспирирана „къртица“. Никак не преувеличавам, когато говоря за подозрителността на местните спрямо чужденците. Това е тукашна характерна черта, на която, поне по тяхно мнение, те дължат оцеляването си. Но като цяло стандартът на живот се покачва и изглежда достатъчно добър, сравнен с този на нещастниците От Новата република.

Те дори разполагат с автомобили — истински електрозадвижвани возила за транспорт на хора, а не пуфтящи парни машини или двутактови бръмчила. Разполагат с компютърна мрежа за обмяна на музика, козметична хирургия, пакетни туристически услуги и поне няколко различни вида модни кулинарни течения. Богатите не пилеят време и енергия, за да се стрелят помежду си — най-много, което правят, е да изразят открито, но достатъчно възпитано презрението си към някого.

Населението е почти 800 милиона души, което означава, че са натрупали достатъчен потенциал, за да прекъснат омагьосания кръг на насилие от последните два века и половина.

И наистина има признаци да му се види края. От известно време тайните полиции не се шпионират усилено една друга. Не закачат цивилните и пият в едни и същи барове в края на седмицата. Дори вече имат собствена независима журналистика. Кой знае? Току-виж в скоро време и те се цивилизоват...

... ако не бяха онези трима безлични бюрократи, готови да убият всекиго.

Говоря, разбира се, за онези сред оцелелите московски дипломати, които са готови да поставят пръстите; си върху спусъка и да го натиснат едновременно. В противовес на други от тях, които биха могли, ако са достатъчно храбри, да си признаят грешката и да отменят смъртната присъда на тази многообещаваща планета от близо един милиард души, които всъщност — ако се вгледаме внимателно — по нищо не се отличават от бившите граждани на Москва.

Говорим значи за силата на духа и нейната липса. Ако сте намислили да се самоназначите за върховен съдник и да издадете смъртна присъда, бъдете сигурни, че ще можете да живеете с последствията. Защото аз лично не вярвам, че тези негодници осъзнават какво правят.

Кое е и основната причина да се отправя към Нови Дрезден. Смятам да притисна посланик Елспет Мороу и търговския министър Харисън Бакстър и да им задам само един въпрос — по каква причина възнамеряват да екзекутират 800 милиона души, след като липсват каквито и да било доказателства, че точно те са виновни за извършеното престъпление?

Следете тази страница.

Край

(„Таймс“, уводна статия)

Франк протегна ръце към тавана на закусвалнята и се прозя. Беше се успал и го мъчеше махмурлук. Но това бе по-добре, отколкото да го измъчват спомени заради неприятния инцидент в бара.

Закусвалнята беше като останалите зали за хранене — само че по-малка, с постоянен бюфет с топла храна и бар на отсрещната стена. В късната утрин беше почти празна. Франк си взе препечен хляб и пържени яйца и седна на една маса. Единственият дежурен стюард не си направи труда да му предложи кафе, така че той си наля сам и докато ровеше с вилицата яйцата, се опита да състави план за деня.

„Първа задача: трансферният пункт със Септагон Центрис Ноктис. Пасажери, които слизат и се качват. Хъм. Заслужава ли си да сляза, за да прегледам новините? Втора задача: да проверя има ли съобщения за мен. Ще трябва да се прочете всичко, което е пристигнало. Но първо... да се нахраня“. Сложи си юнашка доза сметана в кафето и го разбърка. „Интересно, случило ли се е нещо след последния скок?“

Това беше постоянната дилема на междузвездния специален кореспондент — ако остане на едно място, ще пропусне личните впечатления от много и различни събития, но ще разполага с достъп до релативистичните канали, които разпространяват новини в имперско време. Ако пътува, връзката му със света ще бъде прекъсната от момента на първия скок на кораба до появата му в светлинния конус на местоназначението. Но лично за Франк нищо не можеше да замени личния досег с различни светове и култури. Ето защо всеки нов порт бе свързан с търчене и събиране на информация, която да бъде смляна, анализирана и пресъздадена в статиите, есетата и личните становища, написани при следващия скок, за да бъдат изпратени веднага щом връзката с останалата вселена бъде възстановена.

Франк пак се прозя и си наля още кафе. Почти не беше спал тази нощ, освен това бе попрекалил с рома и уискито, а го чакаше ден, изпълнен с подготовка за пристигането на Нови Дрезден. Не бе имало никакъв смисъл да слиза на Септагон, свят с отлични връзки, за който се знаеше предостатъчно — всъщност сам по себе си той бе голям износител на информация. Но Нови Дрезден беше встрани от отъпканите пътища и изложен на пряка заплаха в резултат на пружината от събития, започнала да се развива след бедствието в Московската система. Когато най-сетне стигна там, последваха четири

дни на невероятна лудница: започнаха със спускането с първата свободна персонална капсула и завършиха със спринт в последната минута към свързващия ръкав, а в междинния, период Франц трябваше да изпрати написаните по време на полета статии, да събере материал за нови работи и да свърши още цял куп неотложни неща. Беше прегледал внимателно разписанието само за да стигне до извода, че би могъл да се справи, но ще разполага само с два и половина часа в резерв. Оставаха му цели три дни, които щеше да прекара сред изключително плодотворното поле на огромен по размери дипломатически гаф — добре поне, че на Нови Дрезден достъпът до повечето лекарства не бе ограничен: в противен случай, когато най-сетне се прибереше в каютата си, Франк щеше да е толкова изтощен, че сигурно щеше да се нагълта с цяла шепа метамфетамини. Това е съвсем естествено, когато се опиташ да пропътуваш четири континента, да посетиш осем града, да присъстваш на три дипломатически приема и да направиш шест интервюта в рамките само на три дни — *c'est la vie*.

Франк допи кафето, отместа стола назад, надигна се и попита:

— Кога отлитаме?

— Заминаване след по-малко от две хиляди секунди — отвърна тихо корабът, излъчваше думите право в ушите му. — Преходът към бордовия пространствено-времеви генератор ще бъде синхронизиран със станцията и няма да има периоди на безтегловност. Ускорението до скоковата зона ще отнеме приблизително 192 000 секунди и през този период все още ще разполагаме с постоянна инфовръзка със Септагон. Други въпроси?

— Не, благодаря — отвърна Франк, малко стреснат от изчерпателния отговор на кораба, който беше предвидил цялата поредица от въпроси. „Проклетото нещо сигурна е включено директно в Есхатона“ — помисли си нервно. Имаше ограничения по отношение експериментите с усъвършенстване на изкуствения интелект — чисто етическият проблем, че достатъчно развит ИИ би могъл да постави въпроса за свободата на собствената си личност, бе постоянно действаща спирачка пред най-упоритите изследователи, — въпреки че съществуването на Есхатона само по себе си представляваше опрян в челото им метафоричен пистолет — но от време на време Франк се изненадваше от необичайните прояви на разум в следващите строги

правила системи, като например корабния помощник на пасажерите. Кой знае защо, му се струваше малко смуцаващо една машина да усеща душевното му състояние.

Заразхожда се безцелно по площадката на палуба „В“, унесен в мислите си. Денем палуба „В“ бе коренно различна от пустите тъмни нощни коридори. Зад елегантните витрини от двете страни се виждаха скъпи магазини, фризьорски салони и фитнес зали. На равни интервали в коридора бяха посадени цели дървета, с хитро изпънати в тръби корени и разклонени под тавана клони. Из клоните щъкаха миниатюрни работи и подрязваха листата, преди да паднат на пътеката.

Коридорът не беше празен, но и нямаше много хора — повечето още се качваха по свързващия ръкав от орбиталната станция на Ноктис, където компанията „Уайтстар“ разполагаше със собствен порт. Една млада двойка се държеше за ръце — вероятно бяха богаташи от Ейгер на сватбено пътешествие. Следваше ги възрастен човек с дълга брада, по която все още бяха полепнали остатъците от закуската му. Някакъв сгърбен човек хлътна в един магазин, сякаш за да избегне сблъсъка с един вървящ насреща му стюард. Корабът бе и голям търговски център, създаден да дои богатите скучаещи пътници. Франк, който нито скучаеше, нито бе толкова богат, че да разполага с излишни пари, продължи напред.

Площадката за разходка бе дълга двеста метра окръжност около централното преддверие на пасажерските палуби, един водопад и широко стълбище от матово стъкло. Някъде по средата на площадката Франк стигна до празно място между витрините и страничен тунел, водещ към овален салон, застлан с червен килим и украсен с невероятно красиви плочи от резбована слонова кост, с фонтан в средата. Тук също беше почти пусто, ако се изключеха неколцина ранобудни пътници, които пиеха кафе, втренчили погледи в предаваното от визьорите им. Франк си избра едно диванче, богато гарнирано с пухкави възглавници и облечено в клонирана човешка кожа, достатъчно меко, за да го погълне, и луксозно като докосване на нежна любовница. Отпусна се върху него, извади джобния си компютър, разгъна го до пълни размери и си сложи очилата.

— И така... задачите — промърмори; опитваше се да прогони неприятните спомени от снощи, пробудени от допира до кожата. — На

кого първо да пиша — на посолството или на консулството на ООН?

И тъкмо се бе задълбочил в сутрешната си кореспонденция, когато някой го докосна по лявото рамо.

Той подскочи стреснато.

— Ти ли си Франк Носа? — попита женски глас.

Франк се обърна.

Зад него стоеше млада жена, всъщност още момиче, бе я видял в коридора. Беше сладка, макар и с болнав вид. Кожата ѝ беше бледа и контрастираше с черните дрехи, които носеше. „Прилича на елф“ — помисли си той.

— Извинявай, че те обезпокоих, но ми казаха, че си военен кореспондент.

Франк разтри слепоочията си.

— Кой? — попита той накрая, малко изненадан от мекушавото си поведение. Втренчи поглед в нея. *Щрак*. Млада — физически млада, без белези за подмладяващи процедури. *Щрак*. Сама. *Щрак*. Пита за Франк Носа. *Щрак*. Дали в нея има материал? *Щрак*. Ако има...

— Един приятел. Каза ми да се свържа с теб — продължи момичето. — Не си ли журналистът, който се интересува от... края на Москва?

— И ако съм? — попита Франк. Тя изглеждаше напрегната и обезпокоена от нещо. Но какво?

— Ами... аз съм родена там — каза тя — На Стария Нюфи, това е портална станция единадесет. Успяха да ни евакуират навреме...

— Седни. — Франк махна към другия край на дивана, мъчеше се да си придаде невъзмутим вид. Тя се настани върху възглавниците. „Какво ли търси тук?“ — спомена за някакъв приятел. Как се казваш?

— Можеш да ме наричаш Сряда — отвърна тя малко притеснено. — Едни хора... — Тя се огледа, сякаш очакваше от стените да скочат убийци. — Не, не! Не трябва да започвам с това. Защо не мога да се справя?! — Последните думи бяха произнесени с искрено отчаяние, сякаш всеки момент щеше да почне да си скубе косите.

Франк се облегна назад, за да я изчака да се овладее. Явно беше уморена и изнервена. Имаше нещо неуловимо в нея, неувереността на изгнаника. Беше го виждал и преди. „Тя е от Москва!“ Това можеше да се окаже находка. Ако бе вярно, щеше да му осигури местен колорит за

статията — лична гледна точка, жена в изгнание, поглед през очите на жертвата. Изведнъж го прониза подозрение. „Какво прави тук — и защо ме търси? Да не е загазила?“

— Защо искаш да говориш с мен? И какво правиш тук?

Тя отново се огледа.

— П-по дяволите! Трябваше само да ти предам едно съобщение.

— Съобщение? — Засърбяха го ръцете — буквално. Материал за уводна статия, който сам скача в ръцете му. Това бе толкова рядко на фона на огромния брой досадници и шегаджии, но когато се случеше... „Да не избързваме“ — каза си. Гледаше я право в очите. — Започни от самото начало — подкани я. — Съобщение от кого? И за кого?

Тя се сгуши в ъгъла на дивана, сякаш там беше единственото сигурно място в цялата вселена.

— Сигурно ще ти прозвучи налудничаво. Но истината е, че не трябваше да съм тук. На този кораб; искам да кажа. Всъщност трябваше да съм тук, защото ако бях останала там, нямаше да съм в безопасност. Но не трябваше да съм тук, ако разбираш какво ти казвам.

— Не е трябвало... Имаш ли билет? — Той сбърчи вежди.

— Да. — Тя се усмихна уморено. — Благодарение на Херман.

— Хъм. — „Да не е луда? Не е изключено...“ — Опита се да прогони тази мисъл.

— Тази... Информацията, която имам за теб, е, че ако отидеш на Нюфи — извинявай, на портална станция единадесет, слезеш в четвърти цилиндър, километрична палуба, зелен отсек и влезеш в тоалетната на етажа, ще откриеш труп с натикана в клозетната чиния глава. А зад бюрото, в полицейския участък на шести цилиндър, оранжев отсек, има черно кожено куфарче с написани на ръка заповеди, истинско мастило върху хартия, и в тях се казва, че този, за когото са предназначени, трябва да изтрие всички митнически записи, да повреди системата за проследяване и контрол, но да вземе едно копие — и да убие всеки, който забележи какво става. Нищожен шанс, след като митничарите и полицаите са били евакуирани още преди половин година, с изключение на мъртвеца в тоалетната, който е в униформа... — Тя преглътна мъчително.

Франк едва сега осъзна, че е впил пръсти в дивана, толкова силно, че меката кожа заплашваше да се скъса.

— Митнически записи? — попита той шепнешком. — Кой ти каза да ми кажеш това? Твоят приятел?

— Да. Херман. Моят приказен закрилник. Добре де, нека бъде богатият ми чичо.

— Хъм. — Той я изгледа преценяващо. Дали не беше побъркана? — Това съобщение...

— О, майната му! — Тя махна с ръка. — Не ме бива да лъжа. Виж, истината е, че трябва да ми помогнеш. Херман каза, че знаеш какво трябва да се направи. Те... той каза, че това са същите хора, които са убили полицаия — водят го като безследно изчезнал по време на евакуацията, никой не е искал да се върне за него — издирват всички свидетели. Опитват се... — Тя си пое дъх. — Не, опитаха се да ме нападнат преди няколко дни. Но аз им избягах. Търсят ме, защото охраната на станцията се върна и ме откри, и изглежда, аз съм единственият жив свидетел, а сега са се изплашили и се мъчат да заличат следите... — Млъкна сконфузено.

— Аха. — „Много добре, Франк — помисли си. — Винаги знаеш какво да кажеш“. — Поклати глава. — Да си изясним нещата. Ти не си сама. Натъкнала си се на *нещо* на вашата станция *преди* евакуацията, *непосредствено* преди нея. Нещо, което смяташ за важно. И сега някой се опитва да те убие, така поне смяташ, и за да избягаш, си се качила на този кораб. Дотук всичко ли е вярно?

Тя кимна енергично.

„Хубаво. Ези, че е шантава ексцентричка, тура, че се е натъкнала на нещо, което наистина мирише. Какво да направя?“ Всъщност беше повече от очевидно. Да направи проверка и да се опита да разбере дали го мами, преди да приеме чутото за достоверно. Но не му приличаше на побъркана. По-скоро бе най-обикновено уморено и уплашено момиче.

— Имаш ли представа кои може да са убийците?

— Откъде да знам? Корабът, който ни качи, беше от Дрезден. А куфарчето със заповедите беше в капитанската каюта.

— Тъй значи. — Той втренчи поглед в нея. — Как тогава успя да го намериш?

— Може да се каже, че влязох с взлом. — Тя изкриви лице в нещо, което наподобяваше засрамена усмивка.

— Значи ти... Я по-добре ми разкажи всичко. Но не тук, защото има опасност да ни подслушват. Имаш ли каюта?

— Мисля, че да. — Тя продължаваше да го гледа объркано. — Така поне пише в билета ми, но не съм си я избирала. Пък и току-що се качих на борда. — Погледна към изхода. — Нямам багаж. Още нищо не съм си купила. Ужасно бързах...

— Добре, ще идем там, където ни каже билетът ти. Ако нямаш нищо против, бих искал да запиша разговора ни и да проверя някои факти. А после... — Изведнъж му хрумна друга мисъл. — А пари имаш ли?

— Не зная. — Изглеждаше още по-объркана. — Моят приятел ми преведе известна сума. Макар че...

— Макар че?

— Има твърде много нули. — Тя го гледаше с разширени очи.

— Хъм. Виж, ако това е проблемът, мисля, че зная как да го уредиш. „Уайтстар“ обича да източва излишните средства на клиентите си, но поне на борда на този кораб няма да си лишена от луксозни кърпи от египетски памук и несесери с позлатени инструменти за педикюр. Закъде ти е купил билет твоят приятел?

— За Нюпийс. Не знам къде е и какво е.

„По дяволите!“ По гърба на Франк пробягаха ледени тръпки.

— Мисля, че няма да е зле, ако го продължим още малко. Като например до Земята. Или някъде другаде.

— Защо?

— Нюпийс е място, където не бих пратил и най-злия си враг. Управлят го едни негодници, които се наричат Усъвършенстваните.

— О, не!

Тя изведнъж скочи, пребледняла от уплаха.

— Какво има? — попита той.

— Херман каза, че най-вероятно тъкмо Усъвършенстваните са убили... — Тя изхлипа и раменете ѝ се разтресоха.

— Ела в моята каюта — предложи Франк. Кръвта бучеше в ушите му. — Ела да поговорим.

ЛУКСОЗНА КЛАСА

Беше се спотаила в сутрешния салон на палуба „А“, в една ниша между посадена в саксия кокосова палма и роял в цвят сребърен металик. Очите ѝ се стрелкаха насам-натам, инстинктът ѝ за самосъхранение бе включен на максимална мощност. Този кораб нямаше нищо общо с товарния шлеп, на които бе пътувала преди години. Тук всичко крещеше с пълно гърло: „люкс!“. Едно знаеше със сигурност — и то бе, че мястото ѝ не е тук.

— Ох, Херман, в какво ме забърка сега? — промърмори ядосано. С едно леко завъртане на пръстена извика копията, които бе оставил за нея. Материалът се оказа обемист, но поне имаше уводна част.

„Веднага щом се качиш на борда, ще потърсиш Франк Носа и ще му разкажеш за нещата, които остави на Нюфи. Направи го още преди отлитане. Това ще му осигури време да напише статията и да я изпрати, след което преследвачите ти няма да могат да прикрият съществуването на онези неща, като те премахнат. Запомни: докато не бъде публикувана новината за съществуването на тайните заповеди, животът ти е в опасност. След това обаче те няма да спечелят нищо от убийството ти, дори напротив, само ще придадат допълнителна достоверност на твоята история. И още нещо. Не си мисли, че всички Усъвършенствани са членове на групата, която те преследва. Те са разделени на фракции и тези, които те гонят, може да използват други за прикритие. Не *допускай* нищо. След публикацията остани на лайнера. Наслаждавай се на удобствата. Ще пътуваш в луксозна класа и ще разполагаш с почти неограничени възможности. Смятай го като част от възнаграждението за свършената досега работа. Ако ти доскучае от обикновените развлечения — магазини, барове, ресторанти, танци — можеш да прибегнеш и до всички останали услуги, които се предлагат. Ако някой те попита, легендата ти е, че си богата скучаеща и търсеща забавления наследница. Парите са от някакъв московски тръст и родителите ти са те пратили да видиш свят.

Не се старай да прикриваш досадата си, тя е типична за разглезените богаташи. И да знаеш, това също е урок. По-късно ще има изпит.

Следващата спирка по пътя е Нови Дрезден, където има престой от четири дни и половина. Обвиняват предишното новодрезденско правителство, че носи отговорност за разрушаването на родния ти свят. Както вероятно се досещаш, това не е истина. Престоят ви там ще съвпадне с годишната възпоменателна церемония в Московското посолство в столицата Сараево. Ще съм особено благодарен, ако успееш да присъстваш на церемонията. Сигурно ще се наложи преди това да си купиш някакви официални дрехи.

Ще ти пратя нови инструкции веднага след като влезете в орбита около Нови Дрезден. В резюме: открий Франк Носа и му разкажи за приключенията си на Нюфи. Успееш ли, ще си осигуриш пътуване без премеждия. Постарай се да се запознаеш с кораба. Веднага след като пристигнете си осигури достъп до възпоменателната церемония. *Bon voyage!*“

Макар че малко се ядоса, тя направи, както ѝ бе наредил. Корабът още не беше отпътувал и докато крачеше по коридорите, Сряда не спираше да се озърта изплашено. „Ами ако Лео, или както се казва там, е на борда?“ Но щом зърна приведения над компютъра си журналист, опасенията я напуснаха. Имаше физика на човек, който може да премине през стени, но се държеше внимателно и се стараше да не я притеснява с нищо.

Асансьорът беше тесен и излъскан до блясък, с полирани метални панели и вертикално табло за управление.

— Това си е направо такси — обясни ѝ той. — Свен ми показва как да го използвам. Те не вървят само нагоре и надолу, а могат и... аха, ето! — Кабината поехоризонтално, после започна да се изкачва, сви, следвайки зададения маршрут, и накрая спря. Вратата се отвори към мъждиво осветен коридор, който напомни на Сряда за един хотел, където бе отседнала с родителите си и Джерм преди няколко години. — Стигнахме.

Каютата на Франк приличаше на хотелска стая. Разхвърляно легло, малък мръсен умивалник, от който се носеше непоносима смрад, сякаш нещо бе умряло в него. Тя сбърчи нос, а той измъкна под леглото записващо устройство и го сложи на масата.

— Седни — покани я. — Чувствай се като у дома си. Това тук ще те записва. — Усмихна се. — Щом приключим, ще пратя запис на Джо — тя е моя секретарка и помощничка и ще го редактира и ще го оформи във вид, подходящ за издаване. Колкото по-рано излезе, толкова по-добре. Удобно ли ти е? Чудесно. Да започваме тогава. Ще бъдеш ли така добра да ми кажеш името си? Освен това ще те помоля да гледаш право в камерата...

След половин час Сряда усети, че пресипва. Освен това беше уморена до смърт и потисната от това, че беше започнала да се повтаря. Въпреки че Франк беше изключително внимателен и проявяваше разбиране, връщането ѝ към ужасните мигове в коридора пред нейния апартамент я накара да се разплаче. Беше успяла да дремне няколко часа на борда на совалката, но очевидно това не бе достатъчно за разклатените ѝ нерви.

— Трябва да пийна нещо — каза тя. — И...

— Какво ще кажеш да поръчам закуска? Извинявай — малко се поувлякох. — Гледаше я виновно, но в погледа му имаше и нещо друго. Извади електронен бележник и ѝ го подаде. — Избери каквото искаш. Интервюто беше страхотно, сериозно. Тези типове са истински негодници. — Погледът му се отмести към стената, сякаш там имаше черна дупка. — Ще зашифровам интервюто и ще го пратя като най-обикновено съобщение. Сигурно разбираш, че не бива да оставиш нещата така. Колкото по-бързо получиш подкрепа, толкова по-добре, макар че навярно ще отнеме известно време. Но щом статията излезе, мръсниците, които са убили семейството ти, ще разберат, че е било грешка да се опитват да те накарат да замълчиш. — Лицето му светна.

— Ти каза, че знаеш нещо за тези... Усъвършенствани?

— Ами... — Той стисна устни и разтърси ядно глава, като погната от стършели мечка. След това въздъхна. — Да, зная. Много повече, отколкото бих искал. Изненадан съм, че душат около Септагон. — Замисли се. — Но проверката на твоята история за станцията ще струва доста. Ще трябва да наема кораб, ако искам да посетя една „гореща“ станция зад ударната вълна на свръхнова. Останалото е лесно. Какво ще кажеш да ти поръчам нещо за ядене и да си отдъхнеш тук?

— Ммм. — Тя плъзна пръст по менюто и се спря на рулца с риба тон, агедаши тофу, юфка синг чоу и някакво изумруденозелено питие,

което обещавахе да прогони умората ѝ. — Храна. Точно това ми трябва.

— Избирай. — Франк разгъна разнебитена клавиатура със старовремски дизайн и започна да трака по нея като картечница. — Когато си готова, само ми дай знак и ще поръчам.

— Как мислиш, дали съм в опасност? — попита тя.

Той се извърна към нея и тя чак сега забеляза, че изглежда изплашен. Страхът не вървеше на това лице, увенчаващо тяло на горила. Нещо не беше наред.

— Знаеш ли, колкото по-бързо излезе в мрежата, толкова по-добре за нас двамата — рече той. — Така че, ако не възразяваш... — Пръстите му отново затракаха по клавиатурата.

— Разбира се, че не възразявам. — Срядя въздъхна. И хвърли менюто на масата. — Журналисти! Пфу! — Разпери пръсти, наслаждаваше се на украшенията си. Интелигентни пръстени, фалшиви и непроследими; пръстени, които потвърждаваха, че е богата кучка, и вървяха с тайни заповеди. „Какво ли е да си богат?“ — запита се.

Лондонският „Таймс“ — вестносец на новините от 1785! Сега доставен до вас благодарение усилията на Франк Носа, спонсориран от „Търн енд Таксис Арбайтгемайншафт“, „Развлекателна компания Дисниленд“, корабостроителници „Микоян-Гуревич“, „Банка Моторола ал-Файлака“, „Гласолайла Транслатроникс“ и Първа универсална църква на Кермит.

ИЗВЪНРЕДНО ИЗДАНИЕ: „ИЗМАМА В СЕПТАГОН, УБИЙСТВА В МОСКВА“

„Таймс“ се сдоби със сензационно интервю с млада жена, бежанка от унищожената Московска система, която смята, че агенти на външни сили се опитват да скрият нещо — след холокоста.

Срядя Шедоумист (това не е истинското ѝ име), деветнадесетгодишна, е гражданка на бившата планетна република Москва. Тя и семейството ѝ са оцелели след избухването на свръхновата, която унищожил родния им

свят, благодарение на това, че са живеели на Портална станция единадесет, Стария Нюфи, междинен пункт за трансфер и зареждане на около една светлинна година от звездата. Били евакуирани на борда на космически кораб, принадлежащ на дрезденска търговска агенция, и заселени на една от орбиталните станции на Септагон. От съображения за сигурност „Таймс“ няма да разкрие коя точно.

Непосредствено преди евакуацията Сряда се върнала на станцията по свои причини. Докато била там, се натъкнала на труп, вероятно принадлежащ на митнически офицер Гарет Смайли, който след евакуацията се водел като „безследно изчезнал“. Потвърдено бе, че офицер Смайли е един от служителите, отговарящи за регистрацията на хората, пристигащи или напускащи Московската система през споменатата станция преди холоката. По данни на Сряда Шедоумист той е бил, убит — уникално събитие за една малка колония, на която престъпността е нещо почти непознато.

До тялото били захвърлени инструкции, предназначени за непознато лице, в които се казвало, че всички митнически записи, свързани с движението на хора през станцията, трябва да бъдат унищожени преди евакуацията, с изключение на едно копие, което да бъде предадено на автора на инструкциите.

Ако приемем казаното дотук за чиста монета, следва, че някой се опитва да прикрие пристигането или заминаването от Станция единадесет на определено лице, или лица, в периода преди катастрофата. Които и да са те, разполагали са с агент на борда на дрезденския кораб „Дългият поход“ при пристигането му на Стария Нюфи за евакуиране на оцелелите — агент, пратен да извърши убийство.

Ако това е шега, е много лоша. Двама наемни убийци са били пратени по дирите на нашия източник, тя успяла да им избяга, за разлика от членовете на нейното семейство, които два дни по-късно се задушили в апартамента си.

Някой умишлено прекратил достъпа на въздух до жилището им и изключил алармите. Полицейски инспектор Робин Гуг, отговарящ за разследването на това убийство, го характеризира като „изключително професионално“ и съобщи, че издирва двама заподозрени. А ето и още нещо — септагоновата полиция е много добре подготвена, фактът, че досега не са открили нищо, показва, че най-вероятно усилията им няма да се увенчаят с успех.

В редакцията на „Таймс“ все още се питаме какво може да означава всичко това, но изглежда, е някаква гадна шпионска игра. Изводите от изложеното — че и в момента се правят опити да бъде прикрита истинската причина за унищожаването на Москва — са достатъчно любопитни, за да продължим нашето разследване. А междувременно публикуваме този суров необработен материал, за да обезсмыслим по-нататъшните опити извършеното злодеяние да бъде прикрито чрез изстребване на свидетели.

Които и да са виновниците, „Таймс“ им заявява: „Истината излезе наяве!“

Край

(„Таймс“, уводна статия)

Чу се мелодичен звън и по пода премина едва доловимо сътресение: все пак бе достатъчно силно, та порцелановите съдини в шкафа на столовата да задрънчат. Исполинският лайнер преминаваше на собствена гравитация.

Младши лейтенант Шефи Грейс поклати глава.

— Не е добре.

— Но е в границите на допустимото, макар и близо до предела — съгласи се шефът ѝ, капитан първи ранг Макс Фром, и посочи голямото осведомително табло пред нея. — Искаш ли да ми кажеш защо?

— Хъм. Двигателното ядро е в равновесие. Имаме стабилен режим и равномерно разпределение на масата — значи там няма проблеми. Така. Не виждам никакви причини на борда. Но станцията... — Тя млъкна и извика на екрана карта на заобикалящото

ги поле на гравитационна поляризация. — Ето. При откачането сме получили допълнителен тласък от станционните генератори, който леко ни е завъртял. За това ли питахте?

— Не, но ще свърши работа. — Фром кимна. — Запомни: тези големи нови платформи, дето ги строят септагонците, ритат лошо. — Върна на екрана първоначалната карта на системата. — Хайде да видим как ще се справиш с първата фаза на отпътуването.

Щефи кимна и започна да изброява стъпка по стъпка действията на екипажа и капитана по време на маневрирането на тежкия лайнер през разклонените ръкави на станция Ноктис. Тук долу, в учебно-тренировъчната зала, обстановката не беше толкова напрегната — поредният сеанс на симулатора, синхронизиран с действията на мостика. Тренировъчната зала беше тясна, натъпкана с имитатори на контролни табла, и вътре едва се побираха няколко души. При критични обстоятелства залата можеше да дублира мостика — но трябваше да са наистина критични, за да доведат до разрушаването на контролния център, който бе разположен дълбоко във вътрешността на кораба.

— Добре, сега изпомпват чашковидния пръстен. Това е приблизително колко, пет гигатесла? Доста повече, отколкото е нужно на кораба, за да поддържа стабилно притегляне от едно g . Движението е право по курса. Липсва термално изместване, което е типично за Септагон Б, така че имаме достатъчен въртящ момент, за да запазим устойчивост, докато се изнасяме на заден ход със скорост пет метра в секунда. Това ще ни отнеме, момент, две минути, преди да се отдалечим достатъчно, за да започнем бавно извъртане към определения коридор за отпътуване. Права ли съм?

— Дотук добре. — Макс се облегна в креслото. — Мразя тези станции. Не заради оживения трафик — разполагаме с близо хиляда секунди, за да се отделим от станцията — но тук е такава навалица, че сякаш се опитвам да прекарам котвена верига през иглени уши.

— Едно погрешно движение...

— Именно. — „Романов“ беше огромно чудовище. Имаше форма на кошер, диаметърът му надхвърляше триста метра, а дължината бе над петстотин. Неописуемо масивната сингуларност в недрата на двигателното му ядро осигуряваше енергия и му позволяваше да изкривява пространство-времето във възли, но той беше абсолютно

непригоден за маневри на къси разстояния, а горещите дюзи, които можеше да използва за маневриране, можеха да смъкнат обшивката на станцията дори от няколко километра. Оставаха Само студените дюзи и жиродинамичните стабилизатори — но ползата от тях бе колкото от мравешка колония, опитваща се да претърколи умрял кит. — Една-шест секунди до запалване на двигателя и тогава ще можем да се забързаме до скорост за напускане на системата, сто метра в секунда. После, точно след час и половина, ще увеличим до петдесет километра в секунда при ускорение от половин g . На разстояние двеста километра ще задействаме двигателното ядро. Не съм разглеждал летателния план за този курс, но ако следваме обичайната процедура, веднага щом ядрото се задвижи, капитанът ще зададе ускорение от двайсет g което ще се поддържа дванадесет часа. Така е. — Той се протегна. — Видиш ли едно заминаване, все едно си ги видял всичките. До следващия път.

— Разбрано. — Шефи бутна креслото си назад. — Имаме ли време за кафе преди запалването на двигателя?

— Не виждам защо да нямаме.

Шефи се надигна и се промуши покрай креслото на Макс, като не пропусна пътьом да плъзне ръка по рамото му. Той се престори, че не забелязва, но тя зърна отражението на усмивката му в екрана, докато се обръщаше към вратата. Трите седмици, през които намираха по малко време да са заедно, не бяха достатъчни за сериозна връзка по нейна преценка, но беше по-добре, отколкото да спи сама на своя първи дълъг полет, и Макс се оказа по-мил, отколкото предполагаше. Тя също не му оставаше дължна. Пък и в „Уайтстар“ не наемаха детска работна ръка, тя скоро щеше да навърши трийсет и две, а кариерата ѝ едва започваше — знаеше добре с какво се захваща. Ако някой посмееше да го обвини, че се възползва от нея, тя щеше да е тази, която да го защити. Засега обаче всичко вървеше добре и Шефи нямаше причини да се оплаква.

Близо до сервизните помещения, в дъното на сивия екипажен коридор, имаше кафе машина. Тя натисна копчето за две чаши айскафе, поколеба се да поръча ли бисквити, но се отказа. Екипажът на мостика, дори курсистите, се хранеха на ротационен принцип с пасажерите от луксозна класа и само след няколко часа двамата с Макс щяха да се качат горе за вечеря. Нямаше смисъл да си развалят

апетита. Тъкмо се канеше да се върне в спомагателния център за управление, когато забеляза непознат в коридора — вероятно пътник, ако се съдеше по липсата на идентифицираща табелка.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя и му препречи пътя. Беше висок, рус, мъжествен, поразително красив и с телосложение на модел от армейски рекламно-наборен плакат. „Нищо общо с Макс“ — прошепна критично един слаб гласец дълбоко в съзнанието ѝ.

— Ах, да. Казаха ми, че, хъм, учебният мостик се намира на това ниво. — Говореше със странен акцент, леко насечен. — И че мога да го посетя.

— Да, така е. — Тя кимна. — Но ще трябва да направите предварителна заявка. Учебният център се използва по време на полет и точно сега изпълнява функцията на резервен център за управление — в случай, че възникне проблем на главния мостик. Искате да се запишете за обиколка ли? — Той кимна. — В такъв случай — тя го поведе към най-близката врата, от която се излизаше на пасажерската палуба — обърнете се към вашия офицер за свързка по време на вечеря и той ще ви запознае с подробностите и ще уреди посещение за утре или вдругиден. Ще ви помоля да ме извините, но трябва да се връщам на работа...

Тя внимателно го изтика в пасажерския отсек, изчака да приключи с кимането и затвори вратата. Едва сега си позволи да въздъхне облекчено и тръгна обратно към страната на чудесата. Макс я посрещна с въпросително вдигнати вежди.

— Преминахме на обратна тяга. Защо се забави?

— Някакъв пътник се беше заблудил. — Тя му подаде кафето. — Трябваше да го върна в коридора.

— Случва се непрестанно. Затвори няколко хиляди скучаещи до смърт маймуни в ламаринен хангар и ще получиш същия ефект — поне една-две ще се появят не там, където трябва. Ще им омръзне да си пъхат носовете навсякъде, когато разберат, че всичко, което може да е интересно, е под ключ. Само не забравяй да заключваш вратата на каютата си — независимо дали си вътре, или не.

— Обещавам...

— Ау! — Срядна Ококорено оглеждаше просторното помещение. „По-голяма е от моята стая у дома. По-голяма е дори от целия апартамент.“ Последното обаче отново пробуди болката от загубата. Тя се помъчи да я потисне.

Стоеше насред океан от податлив до глезените килим в тъмнокремаво и се озърташе. Каютата бе толкова висока, че не можеше да достигне тавана дори ако скочи. Покрай едната стена бяха подредени диван и няколко кресла, изглеждаха изолирани и самотни. Отсрещната стена беше гола, приличаше на неизмазан зид и в нея имаше врата — извита отгоре, — която се отваряше към будоар, изваден от някоя средновековна приказка, с паркет и гоблени по стените. Впечатлението се допълваше от огромното легло в центъра на каютата. Следващата врата водеше към баня — ваната бе почти с размерите на леглото.

— Ако ви трябва нещо, моля, позвънете ми — каза стюардът. — Осигуряваме непрекъснато обслужване. Вашият пътеводител ще ви покаже как се борави с всички съоръжения, включително с монтирания в гардероба фабрикатор. — Гардеробът бе скрит зад друга готическа арка и по размери наподобяваше малък завод. — Нужно ли ви е нещо друго?

— Ами... май не. — Тя се озърташе. — Всъщност, да, трябва да си купя някои неща. Но не е толкова спешно.

— С ваше позволение. — Той се обърна и излезе, като на раздяла я дари със странна усмивка. Вратата, която водеше към коридора — не, тук го наричаха палуба за разходки — се затвори.

— Ау! — повтори тя. След това погледна към вратата. — Врата, заключи се. — Откъм касата се чу дискретно *щрак*. — Олеле!

Седна на дивана и се събу.

— Уф. — След повече от цял ден с ботушките имаше чувството, че кожата ѝ се е смъкнала. Размърда боси пръсти върху килима и поседя около минута, затвори очи. — Ама че приятно! — След още една минута в нея се обадиха други желания. — Хъм.

Тръгна към банята, като оставяше след себе си диря от разхвърляни дрехи. Когато влезе, вече беше гола.

— Сега ще вземем душ, ще се изкъпем. — Оказа се, че душът е в отделна кабина от тоалетната. Имаше и... — Брей, обезкосмител за цяло тяло? — Тя се изкикоти. За какво му е на някой да си маха всички

косми? По краката, под мишниците и по слабините ясно — но веждите?

— На палуба „Г“ има маникюрист и педикюрист — обяви механичен глас, достатъчно силно, за да си помисли, че в банята може да се спотайва някой. — От фабриката можете да се сдобие с основно облекло. На палуба „Е“ има дизайнерско студио и бутици. За повече подробности относно предлаганите услуги надникнете в менюто.

Сряда се поколеба, после влезе под душа. Първо да се изкъпе. Всъщност нямаше друга работа. Как го беше казал Херман? „Ти си богата скучаеща кучка. Играй си ролята“.

Стоя под освежаващите струи толкова дълго, че насмалко да си смъкне кожата. Изми си и косата, за да махне натрупаната от последните две седмици мръсотия. Отказа се да, използва епилатора за цяло тяло — кой знае какво бе програмиран да прави, но огледалото на стената разполагаше с програматор за кожа, който можеше да разговаря с хроматофорите ѝ, и тя му отдели половин час, докато си нагласяваше грима — тъмновиолетова линия на очите, сини устни, мъртвешки бледа кожа и лъскава черна коса. „Ако някой се поинтересува, ще кажа, че скърбя“ — помисли си и отново усети агонизиращата болка.

Излюпи се от банята след около час и половина, гола. Каютата изглеждаше все така просторна, пуста и хладна. По-лошо, не можеше и да си помисли да облече старите дрехи. Отиде право при гардероба, отвори вратата и попита:

— Това чудо има ли меню за облекло?

Светещ показалец я отведе при фабриката — голяма квадратна издатина на стената.

— Моля, изберете „опции“. Цената за материали и енергия ще бъде прибавена към крайната ви сметка.

— Ох. — Пет минути ровичкане из програмата бяха достатъчни, за да я убедят в едно — който бе програмирал фабриката, не бе имал предвид Сряда. В края на краищата си избра някакво с нищо неотличаващо се бельо, черни панталони и блуза с дълги ръкави, както и обувки с гумени подметки. Фабриката започна тихо да бръмчи и само след минута изплю поръчаните изделия, топли и свежи, още ухаещи на разтворители. Сряда побърза да ги навлече. „Е, в

магазините сигурно има по-хубави и по-скъпи неща“ — помисли си насмешливо.

След час шляене из магазините на палуба „Е“ се убеди, че е права. Фирмите бяха непознати, но отношението на продавачите и видът на облеклото говореха сами по себе си. Бяха предназначени да задоволяват вкусовете тъкмо на богати кучки, каквато Херман бе поискал да играе, но доколкото Сряда можеше да прецени, поне по време на този полет усилията им бяха напразни — публиката беше предимно застаряваща, макар и добре запазена. Свръхженствените рокли бяха твърде предизвикателни, тоалетите в магазините за хора от различни култури — прекалено ексцентрични, ежедневното облекло — скучно и официално. „За какво ми е такова нещо — да не ходя на бизнес срещи?“ — мислеше си тя. Нямахше нищо, което да ѝ привлече вниманието. Нищо, което да ѝ зарадва окото.

В края на краищата купи бяла дантелена пола-панталон и подходяща за нея блуза и приключи с това. „Имам огромна каюта — и никакви развлечения! А ще трябва да прекарам тук цяла седмица!“ Нямахше с кого да си прави компания по време на пътуването освен с Франк, но не беше сигурна, че ще ѝ отдели внимание. *Изглеждаше* млад, но беше трудно да се определи истинската му възраст. „Освен това има работа“. Скоро потокът от новини щеше да секне — веднага щом корабът подхванеше поредната серия нарушаващи причинността скокове и почнеше да съшива разкъсаната тъкан на пространство-времето с помощта на двигателното си ядро. „Всъщност магазините тук продават само боклуци — въздъхна тя наум. — А останалите пътници в луксозна класа сигурно са скучни сноби, дипломати, богати бизнесмени и жените им“. Очевидно малцина на нейната възраст можеха да си позволят да пътуват по този начин.

„Вече съм отегчена! А до вечеря остават цели три часа!“

— Време е да се храним в зоопарка — заяви навъсено Макс. — Кого ли ще срещнем този път?

— Ужасно тъпа идея — съгласи се Шефи. — Да им правим компания.

— Е, чак пък толкова — успокои я Макс, докато влизаха в салона. — Добър вечер, госпожо Борозовски — обърна се към

възпълна вдовица с бизнес костюм, излязъл от мода поне преди трийсетина години. — Как сте?

— Чудесно, господин Фром! — Тя се поклащаше забележимо, сякаш вече беше обърнала няколко мартинита. — Ах, коя е малката ви приятелка? Поредната фуста?

— Хъм. Позволете да ви представя младши лейтенант Щефани Грейс, най-новия член на офицерския ни състав. И ако ми разрешите да направя една малка забележка, смята се за проява на лош вкус, когато наричат курсантите ни „фусты“. Във всеки случай лейтенант Грейс има научна степен по релативистична динамика и инженерство.

— О, ужасно съжалявам! — За нейна чест вдовицата се изчерви.

— Няма нищо — каза Щефи с пресилена усмивка, но въздъхна облекчено, когато Макс поведе госпожа Борозовски към другия край на масата. „Нямам нищо против да ме покровителстват богати търтеи, госпожо Борозовски. А сега, в коя част на масата трябва да седна?“

От гледна точка на Щефи, това бе напълно фалшив ритуал. Обслужването в луксозната класа бе на високо ниво. Нямаше абсолютно никакъв смисъл да се събират в обща столова, да се сервира по предварително определено меню и да се използват човешки келнери и готвачи, да не говорим за офицерите, които задължително се явяваха тук в парадни униформи и се държаха като домакини. От друга страна, както бе посочил комодор Мартиндейл на последната сбирка в колежа, разликата между пребиваващия в криогенен сън в трета класа пасажер и пътниците от луксозната класа, обитаващи разкошни апартаменти, бе почти две хиляди екю на ден транзитно време — и в преживяванията. Всеки селяк може да си позволи да лети замразен, но в името на счетоводния баланс и за да се осигури солидна печалба, богатите идиоти и младоженци на сватбено пътешествие трябваше да се коткат и тъкмо заради тях всяка пътническа компания бе готова да прибъгва до какви ли не средства. Включително обучение по етикеция на инженерния състав, шити по мярка униформи за сервитьорите и стюардите и всичко останало, което би могло да превърне едно досадно пътуване в уникално и незабравимо преживяване за каймака на обществото. Никакви ограничения в разходите, нескончаеми забавления и банкети.

За щастие поне младоженците предпочитаха да си останат в каютите и да се възползват от рум сървиз и от онова, което можеха да

им предложат фабрикаторите. Което оставяше Щефи в компанията на общо дванайсет от най-рентабилните пасажери — по-добре бе да мисли за тях като за двайсет и четири хиляди екю на ден — да се усмихва, да кима вежливо, да отговаря на тъпите им въпроси и да подава салатите.

Откри мястото си на масата благодарение на дискретния курсор, залепен на ръкава на куртката ѝ. Неколцина пасажери вече бяха пристигнали и за нейна изненада се надигнаха, когато я видяха.

— Моля, седнете — усмихна им се тя и се настани на стола си, който побърза да прибере облегалките, докато се наместваше. Кимна на съседите си и те отвърнаха със същото, а някой дори подхвърли едно „здраси“. Малко я смущаваше мълчаливото момиче с черна дантелена блуза — косата му изглеждаше, сякаш е завирало пръсти в контакта, и трима други — двама мъже ѝ жена, — русокоси, с еднакви зелени униформи и неумело потиснат порив да скочат на крака и да ѝ отдадат чест. Дебелият banker и анорексичната му съпруга просто я игнорираха — вероятно обидени, че не им е оказал чест самият капитан, — а спаруженият секретар от Турку вероятно не я забеляза. „Сенилен кретен“ — помисли си тя злобно и го отписа. Всеки толкова богат, че да може да си позволи теломерно пренареждане и клетъчно прочистване, когато косата му побелее, не заслужаваше и капчица внимание, ако изглеждаше толкова занемарен. Достолепната челюстка на средна възраст от Нипон беше дружелюбна и мила, но малко сконфузена — механичният ѝ преводач не успяваше да следи разговора, а празните места до нея вероятно бяха на младоженците.

— Аз съм младши летателен лейтенант Щефи Грейс и от името на компания „Уайтстар“ ви поздравявам с добре дошли на нашия първи банкет. Ако желаете да се запознаете с менюто, веднага ще ви бъде поднесено. А междувременно бих искала да ви обърна специално внимание върху... — тя погледна към маншета си — венерианското каберне совиньон, което чудесно върви с пушена съомга. — Докарано на баснословна цена от скритите в диамантени куполи лозя на Ицар Планиция, виното естествено целеше най-вече да погали егото на разглезените пътници.

Всичко вървеше съвсем добре, докато поднасяха предястията, но Щефи не пропусна да сдъвче противоалкохолната таблетка с първата глътка вино. Напитката имаше отличен вкус, стига да можеш да

прегълтнеш факта, че е алкохолна и — след като е лишена от омайващите си качества — се превръща в най-банален ферментирал гроздов сок.

— Мога ли да попитам откъде идвате? — обърна се тя към русокосата жена с квадратна брадичка, докато ѝ пълнеше чашата. — Виждали сме се, но мисля, че досега не сме разговаряли.

— Аз съм Матилде, от клад Тод, Шесто подразделение. Това са моите съкладисти Петер и Ханс — отвърна жената и махна с ръка към двамата млади мъже. „Но дали са млади?“ — зачуди се Шефи. Изглеждаха ужасно самоуверени и координирани. Подобна грациозност на движенията бе присъща обикновено на хора над шейсетте и то със солидна подготовка по бойни изкуства. След определена възраст и натрупали достатъчно опит, хората от висшата класа най-често придобиваха икономичност и изящество на движенията, но тук — по мнение на Шефи — причината се криеше по-скоро в упорити тренировки, не без подкрепата на анаболни стероиди. — Пътуваме за Нюпийс, на младежка научнопознавателна обиколка. — Жената я дари с надменна усмивка. — Което означава, че целта ни е да опознаем други светове, за да открием ползата от това да си Усъвършенстван, и да разпространяваме навсякъде хармония.

— Аха. И какво всъщност е да си Усъвършенстван, ако ми позволите да попитам? Това някакъв клуб ли е? — Шефи беше леко подразнена, но в края на краищата тези хора ѝ плащаха заплатата.

— Това е всичко — отвърна Матилде възторжено. — Това е начин на живот. — Изчерви се, като че ли се бе изпуснала за нещо, което не е за пред хора. — Това е пълна реализация. Изпълнение на мечтите.

— Да, разбирам... — Шефи сбърчи вежди в опит да се съсредоточи. „Защо се чувствам, като че ли ме поучават? Няма значение“

— А вие? — обърна се към хлапачката с черна коса. Ако, разбира се, беше хлапачка, защото бе доста височка.

— О, не ми обръщайте внимание. Смятам да си седя кротко в ъгъла и да се наливам, докато не стане време да ми трансплантират нов черен дроб. Сигурна съм, че тръстът на мама и тате ще плати разходите. — Последното изречение се получи някак монотонно и

Щефи забеляза, че хлапачката я поглежда напрегнато. „Тук нещо не е наред“.

— Обикновено преди вечеря избягваме твърдия алкохол — каза тя. — Как се казвате?

— Сряда — отвърна момичето — или младата жена? Дали вече не беше пияна? — Така ми викат. Виктория Строугър, по списъка на пасажерите. И по паспорт.

— Което предпочитате — отвърна помирително Щефи.

Поднесоха ордьоврите: изкусно подредени малки медальони от съомга, полята с бял сос, и Щефи успя да прилъже дебелията Фиона, жената на банкера, в спор за ползата от виртуално-стандартизираната валутна обмяна срещу по-индиректните релативистично-съхраняващи способности за фискално конвертиране между светове, отделени от бездната на светлинни години. Със задоволство установи, че лекцията върху последиците от кредитния контрол на пътешествието във времето е достатъчно интригуваща, за да прикове прехласнатото, макар и малко смутено внимание на тримата млади водачи от клада Тод, каквото и да означаваше това. Междувременно Сряда обръщаше с мрачно задоволство третата си чаша вино и Щефи неволно я оприличи на някои от по-възрастните пасажери, които бе срещала — не истински алкохолици, но хора, обсебени от зъл демон, който ужасно искаше на сутринта да се събудят с тежък махмурлук, демон, жадуващ за екзорсизъм с възможно най-болезнените средства на самоизтезанието. Да се напиеш още в началото на пътуването, много преди да те е натиснала скуката, изобщо не беше добър признак. Дори начинът, по който се беше облякла, сякаш говореше сам по себе си, излъчваше недвусмислено послание: „Никому не съм нужна, поне за през пътуването“.

Обстановката остана сравнително спокойна до поднасянето на десерта. Тогава Щефи допусна тактическата грешка да попита Матилде какво по-точно означава да си Усъвършенстван: „Дали това е религия? Идеология?“ — и Матилде реши да им изнесе лекция.

— Да си Усъвършенстван е свързано с абсолютно нови и различни перспективи в живота — подхвана ентузиазирано тя, като се обръщаше към цялата маса. Петер и Ханс кимаха одобрително. — Това е начин на живот, при който всички наши действия са насочени към великото добро. Но не си мислете, че ние сме роби — няма и следа от

сляпото подчинение на декадентското и дегенерираше Дар ал-Ислям. Ние сме свободни, силни и необвързани, готови с радост да подложим рамене на тежката работа в името на великата кауза, чиято цел е построяването на светло бъдеще, в което всички хора ще имат възможност да развият способностите си, да се отърсят от сянката на човеконенавистния Есхатон, да разкъсат оковите на суеверното ненаучно мислене.

Сряда, която до този момент въртеше замислено между пръстите си празната чаша за вино — Шефи я наблюдаваше дискретно, — я остави на масата, облиза върховете на пръстите си и бавно ги прокара по стъкления ръб.

— Кладовете на Усъвършенстваните са организирани в подразделения и техните членове работят заедно. Ние отглеждаме децата си по най-добрия начин, посвещаваме им се напълно и обръщаме внимание дори на най-дребните подробности, осигуряваме им полезна и ползотворна работа веднага щом навършат възраст, на която да се нуждаят от целенасоченост и посока в живота. Учим ги на морал — не на морала на слабите, а на този на силния, — грижим се за здравето им, най-добрите фенотипи се връщат в генетичния фонд, за да участват във формирането на следващото поколение, не оставяме нищо в ръцете на неопитомената природа. Като интелигентни създания, ние се стараем да стоим над сляпата случайност... — Сряда скърцаше с пръст по чашата. — Ние искаме силни, здрави, интелигентни работници, не второразредни дегенерати и търтеи...

Матилде внезапно млъкна, въпреки че очевидно не бе забелязала изцъклените погледи, с които я гледаха останалите присъстващи, и се обърна към Сряда.

— Престани!

— Кажете ми, какво става с хората, от които *не се нуждаете* — отвърна Сряда със заплашително монотонен глас, — и обещавам да спра.

— Не им правим нищо... — Матилде се сепна, пое си въздух и я изгледа надменно. — Обикновено някое планетно правителство се обръща към нас с молба да бъде признато. Тогава пращаме съветници, които да им окажат помощ в борбата с престъпния свят и декадентските фракции. *Ще престанеш ли с това, дете? Дразниш ме.* Дори бих отишла по-далеч и бих казала, че това е типично поведение

за разглезената младеж, чийто представител се явяваш, ако не смятах, че може да се дължи на по-сериозни причини. — Тя неочаквано се усмихна и се видяха два реда равни бели зъби.

Срядда ѝ отвърна с усмивка и продължи да скърца с чашата. Японската челюстка избра този момент да се присъедини към нея — залотропва ритмично с пръст по своята чаша, като същевременно се усмихваше и кимаше окуражаващо на Срядда. Щефи се извърна към Матилде. Ако погледът ѝ можеше да убива, в главата на Срядда вече щеше да има димяща дупка.

— Щом не завземате светове — подхвана тя леко завалено, — защо хората биха искали да се присъединят към вас? Защото съм чувала да се говори за концентрационни лагери и насилствена трудова повинност и за масови екзекуции на инакомислещи, а това са неща, които биха направили Усъвършенстваните популярни колкото болните от бяс. — Тя се ухили широко, сякаш се забавляваше чудесно, но пръстът ѝ не спираше да търка ръба. Скърцането беше наистина много гадно.

— Няма никакви концентрационни лагери! — заяви с леден тон Матилде. — Това са лъжи, които разпространяват нашите врагове — тя огледа присъстващите, сякаш никой от тях не беше изключен от подозрение — и глупаците, които им вярват! — Погледът ѝ отново се впи в Срядда. — Дори само като повтаряш подобни клевети...

— А какво ще кажете, ако ви срещна с един от вашите бивши... вашите бивши. — Срядда завъртя глава. „Пияна е като талпа — осъзна Щефи и стомахът ѝ се сви от тревога. — По дяволите, кога е успяла да се надрънка така? Все още се държи, но...“ — Последното, което ѝ трябваше сега, бе Матилде да се вкопчи в гърлото на Срядда през подноса със сирена — нали пасажерите от луксозната класа трябваше да са доволни и щастливи. — Сигурно има поне един от тях на борда на този кораб... Що не му кажеш, че лъже, ама право в лицето...

— Струва ми се, че малко попрекалихме. — Щефи се изправи с пресилена усмивка. — Време е да сменим темата, ако не възразявате — добави и метна предупредителен поглед на Срядда. Но хлапачката, изглежда, не схвана намека, макар да ѝ го поднасяха със силата на чук.

— Писна ми вече — продължи тя, втренчила немигащ поглед в Матилде, „Като две настръхнали котки са“ — осъзна Щефи и се зачуди как да избегне назревящия скандал. Защото Матилде беше съвсем

трезвена, докато Сряда бе толкова пияна, че сигурно не осъзнаваше последствията от това, което правеше. Усъвършенстваната имаше телосложение на артилерийски надстройки към флотски разрушител и мускули там, където нормалните хора имаха мнения. — Гади ми се от тия глупости. Седим си тук значи... — тя махна несигурно с ръка към другите около масата, после премигна изненадано, — а долу в трета класа децата на бежанците...

Щефи изхвърча от стола още преди да осъзнае, че е стигнала до някакво решение, и прегърна Сряда през раменете. Гърбът на момичето бе натегнат като стоманена струна.

— Успокой се — прошепна тя. — Ела с мен. Права си, не биваше да си тук. Остави на мен, аз ще оправя нещата. Изправи се сега. — Отначало не беше сигурна, че ще се получи, но секунда по-късно Сряда се изправи и сигурно щеше да залитне, ако Щефи не я бе задържала. — Хайде, ела с мен. Точно така. — Помогна на момичето да заобиколи масата, без да обръща внимание на изгарящия поглед на Усъвършенстваната — нея ли гледаше, или Сряда? — Добре. — После каза на позлатения си маншет: — Шеста маса, ако обичате. Някой да ме замести. Трябва да отведе една изнервена пътничка в каютата ѝ.

Почти бяха стигнали при вратата, когато Сряда понечи да се освободи. Щефи я сграбчи.

— Недей! Опитвам се да... — Отпусна хватката и тласна Сряда към една палма в саксия, защото момичето бе почнало да издава застрашително характерни звуци. Но щом се наведе над саксията, Сряда успя да овладее напъните, излизаци от стомаха ѝ, и задиша бавно и дълбоко.

— Шеста маса. Ей, има ли някой? — продължаваше да мърмори Щефи в маншета. — Имаме проблем. Кой е в резерв?

Миниатюрната слушалка в ухото ѝ избръмча:

— Здравсти, Шеф. Помолих Макс да те замести. Ще се бавиш ли?

Щефи погледна надвесената над саксията млада жена и потрепери.

— Сигурно ще изпусна края на вечерята.

— Добре, прието. Край на връзката с банкетен контрол.

Сряда вече се беше изправила и се подпираше на стената. Беше затворила очи.

— Да вървим — каза Щефи. — Коя е твоята каюта? — Погледна в списъка на пасажерите: бе зареден в маншета. — Да те приберем там.

Сряда тръгна с нея покорно, но неуверено, като марионетка с отпуснати конци.

— Лъжлива кучка — промърмори, когато приближиха асансьора. — Лъжкиня. Безобразна...

— Май не носиш на пиене — каза Щефи; „Утре ще имаш страхотно главоболие“.

— Не... е от алкохола. Не исках да съм там. Ама не можех да остана сама.

„Или е някоя глезла, или наистина е преживяла нещо страшно. Дали иска да поговорим за това?“ Натисна копчето за палуба „А“ и се съсредоточи върху задачата да поддържа Сряда в изправено положение, докато минаваха през флукуиращите приливни зони между вградените в стената електрогравитационни пръстени.

— И защо да не можеш? — подметна с привидно нехайство.

— Заради мама, тате и Джерм — *ах, тази лъжлива кучка!* — Прозвуча почти като ръмжене. „Права бях — помисли си Щефи. — Намесих се тъкмо навреме“. — Не мога да остана сама — тросна се Сряда.

— Какво се е случило?

— Мъртви са, а аз съм жива — това. — Лицето на момичето бе образец на страдание. — Шибана *усъвършенствана* кучка!

— Мъртви ли? Кой — семейството ти?

Сряда издаде звук, едновременно наподобяващ хленч и ръмжене.

— А кой друг според теб?

Кабината спря да се движи. Вратата се дръпна с тиха въздишка. Сряда знаеше накъде да върви. За един кратък миг Щефи се поколеба дали да я остави, после я последва.

— Родителите ти са мъртви? Затова ли не можеш да останеш сама?

Сряда се извърна към нея, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Странно, но гримът ѝ не беше пострадал. „Имплантирани в кожата хроматофори?“

— Вече два дни — каза тя, олюляваше се. — Откак ги убиха.

— Убили са ги?!

— Ами да... тези... същите... — Изведнъж Сряда се преви и се втурна към банята. Щефи остана да я чака отвън. „Убити? Майчице, това е интересно...“

Беше 03:00 часът от дневния цикъл, малко преди корабът да направи своя първи скок от пункт А до пункт А' през няколко парсека плоско пространство-време.

Завивката беше смачкана, смъкната наполовина на пода. Таванът бе програмиран на червени и черни оттенъци, тунели топла сумрачна светлина прорязваха каютата.

Сряда уморено разтърка чело. Обезболяващите и таблетките от плъши черен дроб се бяха погрижили за по-голямата част от симптомите, а двата литра вода, които бе погълнала методично, бяха преборили дехидратацията, но останалото — срамът и притеснението, и гневът — не се поддаваше толкова лесно на лекарствена профилактика.

— Аз съм задник — промърмори тя, докато се надигаше от леглото. — Глупачка. Малка грозна нещастница. — Погледна към вратата на банята. — Дали да не се удавя? Или да си прережа вените? — „И да оставя на негодниците да спечелят?“ Премигна към огледалото. — Как се изложих само. — Момичето отсреща също я гледаше — имаше огромни тъмни сенки под очите и бе разчорлено. Малки добре оформени гърди, тесен ханш, *прекалено* дълги крака. Докато се оглеждаше, си спомни купона отпреди няколко ноци. „Какво ли е намерил Блоу в мен? — зачуди се. — Вече няма начин да разбере. Трябваше да го попитам“. Тук беше съвсем сама, по-изолирана от всякога през целия си живот. — Вакуум под налягане.

Тръгна към банята, но една премигваща светлинка на писалището привлече вниманието ѝ. Поради липса на по-интересно занимание тя се приближи към нея. Все нещо, с което да си занимава мислите.

— Какво има? — попита тя. — Кораб, какво означава този сигнал?

— Имате гласова поща — отвърна корабът. — Гласовите послания се записват по времето, когато пътниците почиват. Желаете ли да прегледате съобщенията?

Сряда кимна, после се сепна, осъзнала глупавата си постъпка.

— Да, желая.

— Съобщението е получено преди трийсет и шест минути.

Подател: Франк Джонсън. „Здравей, Сряда, как си? Сигурно спиш. Трябваше да погледна часовника — все работя до късно. Слушай, получи се страхотен материал. Вече го пратих. Съжалявам, че пропуснах вечерята, но тези социални, упражнения ми действат зле. Обади ми се, ако ти се ходи на бар. Чао“.

— Хъм. Кораб, Франк Джонсън буден ли е?

— Франк Джонсън е буден и приема обаждания — информира я мрежата.

— Аха. Тъй. — Изведнъж това й се стори особено важно. — Гласово повикване за Франк Джонсън.

Чу се сигнал, после:

— Ало? — Гласът звучеше малко изненадано.

— Франк?

— Здравсти, Сряда. Какво става?

— Уф, нищо — отвърна тя уморено. — Не можах да спя. Гадни мисли. Спомена нещо за бар. Не е ли късничко за теб?

— Не, не е късно. Искаш ли да се срещнем още сега?

— Ами да. Ако не възразяваш.

— В такъв случай ще те чакам в...

— Не можеш ли да дойдеш тук? — попита тя импулсивно. — Не искам да излизам сама.

— Хъм. — Изглеждаше озадачен. — Добре, след десет минути съм при теб.

Тя прекъсна връзката. Огледа разхвърляните из стаята дрехи и изведнъж осъзна, че е гола и изглежда ужасно, „По дяволите!“ Нахлузи панталоните. Спря за миг да помисли, усука си саронга около кръста, настрои якето на многопластова дантела, събра останалите дрехи и ги натъпка в гардероба, след това изтича в банята. „Косата ми!“ Беше ужасна. „Какво пък толкова, нали не смятам да го вкарвам в леглото?“ Изплезе се на огледалото и се върна при барчето.

Франк пристигна с чанта в ръка. Остави я на килима наред с каютата и се огледа шашардисан.

— Казваш, че приятелят ти плаща, но това направо не ми го побира умът.

— Нали? — Тя също се огледа със задоволство.

— Щом ти казвам — засмя се той и побутна чантата с крак. — Одеве рече, че не ти се излиза, та донесох някои неща за всеки случай. — Изглеждаше малко сконфузен.

— Това е чудесно. — Тя го хвана за ръката и го дръпна към огромния диван. — Какво си взел?

Той извади една бутилка.

— Самбука. От Боливар. И, чакай да видим, истинско спейсайдско уиски. Това е от Старата Земя, в случай че не знаеш. Има и шоколадов ликьор, но не пише откъде е. Ще дадеш ли чаши?

— Аха. — Тя отвори барчето и извади две чаши и кана плодов сок. Седна с кръстосани крака на дивана и си наля шоколадов ликьор — смеси го с плодов сок, като се престори, че не забелязва потръпването на Франк. — Нямахте те на вечеря.

— Официалните сбирки не ми се отразяват добре — оплака се той. — Пък и те са, за да накарат богатите пътници да повярват, че получават специално обслужване — във всеки случай по-добро от това на замразените пашкули в трета класа. Предполагам, че е добре за онези, които се прехранват с търговия и се нуждаят от контакти, но по правило хората, с които аз обичам да разговарям, не пътуват в първа класа на трансгалактически лайнери. — Той втренчи поглед в нея. — Ти забавлява ли се?

Тя си помисли, че сигурно е подразбрал нещо, но тонът му беше невинен, леко насмешлив.

— Изложих се ужасно и едва не се издрайфах в една палма. — Тя потрепери. — Но тя си го търсеше.

— Кой — палмата? — Франк вдигна чашата. — За твоє здраве.

— До дъно. Онази лъжлива кучка, която се опитваше да ни убеди колко е страхотно да си Усъвършенстван... — Тя млъкна. Франк беше пребледнял. — Нещо лошо ли казах?

— Руса ли беше? С наполовина обръсната глава, за да се вижда татуировката?

Тя го гледаше объркано.

— Да. Защо питаш?

Той бавно остави чашата на масичката.

— Можело е да те убие. — Гласът му трепереше.

— Какво искаш да... — Тя се наведе към него. — Нали каза, че се разпореждали на Нюпийс. Концентрационни лагери, тайна полиция, гадости. Мислиш ли, че могат да са опасни и тук?

— Те са опасни навсякъде! — Франк се облегна назад, взе чашата и я гаврътна на един дъх. — Никога, *никога* не притискай Усъвършенстван до стената! Разбра ли ме? Обещай ми да не го правиш.

— Бях пияна. — Срядта се изчерви. — Ей, не съм побъркана.

— Не била побъркана — повтори той и се засмя. — Затова ли не искаше да излезеш сама?

— Не. Да. — Тя го разглеждаше, чудеше се защо му се доверява. „Сама с горила, след преживяното снощи, и той се чуди не съм ли луда?“ — Не зная. Трябва ли?

— Трябва винаги да знаеш защо правиш едно или друго нещо. — Франк говореше съвсем сериозно. — Като например, да каниш непознати в стаята си. — Вдигна шишето с ликьора. — Искаш ли още? Или да изчезвам, преди и двамата да си осигурим махмурлук за утре?

Тя му подаде чашата.

— Остани. Чувствам се в безопасност, когато си тук. И без това не мога да заспя. — На устните ѝ затрептя усмивка. — Как мислиш, дали съм луда?

Дните се нижеха и скуката постепенно утихваше. Беше останала в каютата си целия следващ ден, увлечена в различни игри, които предлагаше корабната библиотека, но повечето от останалите онлайн-игри бяха възрастни пътници, позабравили стратегията на интерактивните игри. В края на краищата реши да излезе на разходка, първо, за да си потърси нови дрехи, а след това и да отскочи до един от баровете с Франк. Който я научи да цени прясната, отгледана в условия на безтегловност морска храна и малцовото уиски. По-късно прекара известно време с Шефи, която пък я запозна със своя стар приятел клоуна Свен. Впоследствие се оказа, че Свен и Франк се познават, и така тя вече имаше своя малък свят на кораба.

— Какъв е смисълът да си боядисваш лицето? — попита тя Свенгали една вечер.

Клоунът се намръщи замислено.

— Смисълът ли? В карикатурата. В пародията. В акцента върху несловесното общуване. Ако това бе виртуален свят, аз щях да съм аватар с тяло и глава на хомункулус, яркосин нос и кауайски^[1] зъркели. Но не е, нито съм подигравката на пластичната хирургия, така че не ми остава друго, освен да се мацотя по лицето. Изумително е как въздейства това на собствената ти личност — няма да повярваш.

— Сигурно. — Срядя отпи от чашата си — вътре имаше някаква флуоресцираща в зелено течност, която отделяше червеникави мехурчета, с алкохолно съдържание колкото на силна бира — и посочи сакото му. — Но дългите ръкави...

— Е, остави ми поне някой скрит трик — въздъхна Свенгали.

— Прав си — съгласи се Срядя. — Бива те в тези неща. Всъщност хващат ли ти се на номерата?

— Дали ми се хващат... О, стига сме говорили за това. Защо не си побъбрим малко за теб?

— Аа, няма да се откачиш толкова лесно — ухили се Срядя.

— Добре де, по-трудно е, когато публиката е възрастна и може да надзърне отвъд фасадата. — Той зашепна...

— Какво, какво?

Свенгали посегна бързо към главата ѝ и когато отдръпна ръка, държеше пърхаща пеперуда със синьо-бели крилца.

— Сега ме чуваш по-добре, нали? О, горката, да не съм я смачкал? — Той погледна натъжено пеперудата, наведе се, духна върху нея и я превърна в бяло мишле.

— Ау! — възкликна насмешливо Срядя. — Страшно убедително.

— Наистина? Протегни ръка.

Срядя протегна малко неохотно ръка и Свенгали пусна мишлето на дланта ѝ.

— Ей, ама тя е истинска! — Сякаш за да потвърди думите ѝ, мишлето избра точно този момент, за да я напикае. — Ох! Това...

— Именно. — Свенгали улови мишлето за опашката, преди Срядя да го хвърли, и го скри в шепите си. Когато след миг ги разтвори, отвътре излетя пеперуда.

— Ей! — Срядя понечи да я хване, но се сепна. — Ох. Ще ме извиниш ли?

— Разбира се — отвърна величествено Свенгали и се облегна в креслото, докато тя се отдалечаваше към тоалетната. Усмивката му се

разшири. — Край на свободната програма — промърмори той във въздуха. — Прибирай се в базата. — Докато Сряда се върне от тоалетната, роботчето пеперуда/мишка вече беше на сигурно място в една кутийка в джоба му.

— Ще ми кажеш ли как го правиш?

— Не.

— Измамник!

— Не съм. — Свенгали скръсти непреклонно ръце. — А сега *ти* ми кажи как го направи?

— Кое? — От тюркоазно лицето ѝ засия в лазурно.

— Охо, много добре.

— Програмируеми козметични хроматофори. — Лицето ѝ отново си възвърна нормалния цвят, с изключение на рубинените устни и тъмносините черти над очите ѝ. — Имплантираха ми ги, когато се преместихме на Магна.

— Аха. Искаш ли да се поразходим? — попита Свенгали, забелязал, че чашата ѝ е почти празна.

— Ти какво — уплаши се, че ще се напия ли?

— Работата ми е да се грижа за пътниците. После можем да се върнем и да пийнем още по едно.

— Ами добре. — Тя се надигна. — Къде отиваме?

— Знам ли? Просто ще се поразгъпчем. Успя ли да разгледаш кораба?

Усмивката ѝ се разшири.

— Това вече е предложение.

„Бива си я — помисли си той. — Сече ѝ пипето“.

— Освен това ще ми е приятно. Не само заради жалкия хонорар, който ми плащат. Защото в случая удоволствието ще е и за двама ни. Би трябвало да сложат горна граница на клиентелата. Защото всички вие сте едни големи деца. — Вече бяха в коридора и мекият килим приглушаваше напълно стъпките им. — Летим вече девет дни. Представям си колко ти е писнало.

— Не съм дете. Мога да се грижа за себе си. Е, не навсякъде. Но все на нещо са ме научили.

— Да, хайде стига. Ако беше родена в Новата република, вече щеше да си омъжена и с три-четири деца, но това не означава, че щеше да си самостоятелна. Искам да кажа, че не съм ти бавачка и не те

наглеждам, само се опитвам да те развлека от скуката. Като част от обслужването на кораба. Мога ли да попитам какво правиш, когато много ти доскучае?

— Най-различни неща. Но едва ли те интересуват подробностите. Нещо ми подсказва, че не си такъв човек.

— Брей, колко си била проникателна! — Свенгали я преведе през един салон и през отсрещната врата в поредния сумрачен коридор. — Добре, какво правиш у дома, когато ти е скучно?

— Много ме биваше да сърфирам асансьорите. А също и в пълзенето из тунелите. Занимавах се с тай чи, но то заряхах. А, освен това четях шпионски романи. — Тя се огледа. — Май вече не сме в страната на пасажерите, а?

Нямаше меки килими, вратите бяха по-широки, но от небоядисан метал, а таванът бе плосък, със светещи панели.

— Позна. Това е един от сервизните коридори. — Свенгали бе малко изненадан, че го прие толкова спокойно. — Те свързват всички обществени помещения. Този асансьор е за екипажа. Кабината не се задвижва с въжета, а има собствен двигател и може да сменя посоката си по желание на клиента. Само не се опитвай да сърфираш — опасно е. А това — той посочи една ниска врата, около метър, като да беше пригодена за джуджета — е вход за някоя пътническа каюта. Тези врати се заключват автоматично, когато каютите са заети, но обслужващите работи ги използват веднага щом излезеш.

— Роботи? Като андроидите бавачки?

— Кой според теб ти оправя леглото? — Свенгали продължи по коридора. — Човешките помещения и човешката мебелировка са построени за същества с определени размери. Биха могли да поставят опростени модели на фабрикатори във всяка каюта или дори да направят всичко от аморфна материя, но много хора изпитват безпокойство, когато боравят с подобни неща, а и поддръжката на роботите е по-евтина.

— Ясно. С други думи, искаш да кажеш, че до всяко място на този кораб водят коридори, тунели и проходи? — Тя го погледна ококорено и той си помисли, че му се подиграва.

— Ами да. Когато прибегваш до прекомерна употреба на интелигентни материали, все нещо може да се обърка. Това е петнадесетото следствие на Закона на Мърфи, или нещо подобно.

Наличието на човешки екипаж и обслужващ персонал е едно от нещата, заради които богатите са готови да плащат. — Една странична врата се отвори към спираловидна стълба, която се губеше в сумрак в двете посоки. — Нагоре или надолу, мадам?

— Първо нагоре.

— Нали се досещаш, че ни допускат тук само благодарение на моя пропуск — отбеляза Свенгали, докато се изкачваше. Момичето имаше дълги крака и беше в добра форма. Наложих се да се отгласква от перилата, за да върви пред нея.

— Предположих. — Тя издаде някакъв звук, който приличаше на смях. — Колко е студено тук! За какво са тези маркучи?

— Вероятно канализация за отпадъците. Между другото, това стълбище може лесно да се преустрои в тунел, ако възникнат проблеми с гравитацията.

— Има ли такава опасност?

— Предполагам... Не си ли даваш сметка, че се катериш по стълба в нещо, което наподобява небостъргач, но е разположено върху тежача двайсет милиарда тона впримчена черна дупка?

— Е ако нещата се объркат, ще стане прекалено бързо, за да почувствам нещо.

— Това никой не знае. Тъкмо по тази причина на борда има толкова голям инженерен състав. За да могат да импровизират, ако я загазим.

— Виж, сега вече ме успокои.

Отново ирония. Усещаше я като студена вода по гърба си.

— Ето, стигнахме.

— Къде? — Тя надникна над рамото му към вратата, която не се отличаваше с нищо особено.

— Тук. — Той подсмръкна. — Това е задният вход към живия театър на палуба „В“. Искаш ли да гледаш постановката? Или предпочиташ бара на театъра?

— А сега де. — Тя се засмя. — Викайте клоуните!

Свенгали бръкна в джоба си и й подаде един червен нос. После двамата влязоха.

---

[1] Кауай — на японски „готин“, термин, който често се използва за един характерен стил в японската анимация, при който героите се

рисуват с големи очи и малки носове и устни. — Б.пр. [↑](#)

ИГРА НА ПРИЗРАЦИ И КУЧЕТА

Рейчъл Мансур, комисар от Постоянния комитет на ООН за Многостранно междузвездно разоръжаване (Бюро за разследване), се спускаше бавно по широките стъпала пред Министерството на космическата хармония. Масивните мраморни колони зад нея опираха в огледалната полусфера, която се извисяваше над околните сгради като гигантска костенурка-киборг. Море от хора се люшкаше около Площада на обществените дела, служители и бюрократи, сновящи между канцелариите в приземните етажи на министерството и разхвърляните наоколо учреждения и магазини. Вдясно от нея се издигаше Източният дворец, бледорозова каменна постройка, преоборудвана за музей на Хегемонията и Народната революция, която я бе свалила от власт преди повече от столетие, тук, в Сараево, столицата на планетната империя.

Рейчъл беше леко замаяна, най-вече от чистия въздух, но и след клаустрофобичния разговор със заместник-министъра, отговарящ за безопасността на чуждите посолства. След двацет и шест дни на борда на „Глориана“ всичко — от нерециклирания въздух до дневната светлина — ѝ се струваше странно. Сигурно оказваше влияние и гравитацията, както и културният шок.

Слезе по стълбището и тръгна през площада. Тук имаше открит пазар, на който продаваха напитки с какаови коктейли, пържени октоподи и контрабандни записи на стари публични екзекуции. Подмина ги, без да им обръща внимание. „Не го отрече — мислеше си, припомнила си току-що проведения разговор. — Когато му заявих право в лицето, че мерките им за сигурност не са достатъчни“.

— Припомням ви само, че на три пъти вече охраната на дипломатическите представителства се е проваляла, като при два от тези случаи е била предупредена предварително за опасността. Не виждам защо да не проявявам известни опасения.

— Добре тогава — отвърна заместник-министърът. — Задействайте своя план, ако московчаните се съгласят. Ние, разбира се,

ще отричаме да сме били в курса на нещата, ако работата се обърка.

Стъпка напред от това, което щеше да получи преди едно поколение, но Нови Дрезден не беше чак толкова изостанал. Тук се бяха научили да поглеждат отвъд границите на собствените си интереси и дори вече допускаха съществуването на лоялна опозиция. В нови времена дрезденските политици се избираха със свободни избори, макар че точно в този град Партията разполагаше с наследствено право на вето. И все пак Нови Дрезден бе много поцивилизован от доста други места, които бе посещавала. И по-малко от други — но какво от това? „Важното е, че са стъпили на правия път. И вече не се блъскат пипнешком в мрака“. Все пак май щеше да е по-добре да не забърква Мартин в играта. Щеше да му прати съобщение по каналите на посолството. Загърна се зиморничаво в сакото, зачуди се какво може да се крие зад твърдото чиновническо чело и черната униформа. Не биваше да се заблуждава, че заместник-министърът ще пропусне да докладва на началниците си.

Хората невинаги следваха най-добрите си интереси. Човешките същества бяха ужасно непрактични при анализирането на потенциалните рискове, завладени от скрити мотиви и неврози, напълно лишени от способността да разсъждават разумно и логично точно когато от тях се очакваше именно това. Вероятно партийните апаратчици на Нови Дрезден се отнасяха към московските дипломати като към отровна змия — която всеки миг може да ги ухапе. Бяха съгласни да оставят на Джордж Чо да играе своята малка игра с посланик Мороу точно дотогава, докато имаше надежда Мороу да прати анулиращия код — и нито секунда повече.

И понеже ставаше дума за Мороу — лесно разпознаваема покрай двамата си високи телохранители, — тя седеше на една маса в ресторанта край улицата. Рейчъл заобиколи откъм кухнята и се приближи зад единия от телохранителите, който гледаше към улицата, а не към коридора на келнерите, и го потупа по рамото.

— Аз съм Рейчъл Мансур, Искам да разговарям с почитаемата Елспет Мороу.

— Ей! — Той чак подскочи от изненада.

Мороу вдигна глава и я изгледа безизразно.

— Закъсняхте. Джордж Чо каза, че трябва да обсъдим някои неща. Опитайте се да ми внушите, че ни предстои важен разговор. Коя сте

вие?

Рейчъл седна.

— Работя за същите хора, за които и Джордж. Само че в различно учреждение. Официално съм тук с определена мисия. Неофициално, ще отричам всичко. — Усмихна се мило.

— Добре, разбрах. Какво всъщност иска Джордж?

Рейчъл се наведе напред.

— Знаете за, хъм, проблема, който ни тревожи. — Оглеждаше внимателно Мороу. Стройна, четирийсетгодишна, вероятно след подмладяващи процедури, в които на Москва не бяха толкова добри. Кестенява коса, спусната до раменете, зелени очи, обсебени от... нещо. Сигурно имаше стотици милиони призраци, които я преследваха в мислите ѝ, плюс мисълта, че скоро може да се присъедини към тях. „Какво бих могла да направя за нея?“ — зачуди се Рейчъл. — Простете, че ви питам, но случайно да се познавате с Морийн Дейвис, Симонет Блек и Морис Пендълтън?

Мороу кимна.

— Морис е стара приятелка. За Блек само съм чувала. С Морийн... също се знаем. От изброените Морис ми е най-близка. — Тя също се наведе напред. — Какво всъщност ви е известно? Защо ви е повикал Джордж? Занимавате се със секретни операции, нали?

Рейчъл махна на келнера.

— Аз... хъм, съм прикачена към групата на Джордж, но от друга страна... Джордж търси дипломатически решения. А моята работа е...: да попреча на онзи, който би искал да ви убие, и да го спипам, за да разбера защо го прави. И ако е възможно, да разплета цялата престъпна мрежа.

— Значи и вие убивате? — Елспет я гледаше така, сякаш току-що ѝ бе израсла втора глава. — Не знаех, че Земята се занимава с...

— Не! — Рейчъл си позволи да се разсмее. — Напротив. — В този момент дойде келнерът. — Мангови крокети и печена свинска плешка, ако обичате. И билков чай. — Говореше, без да вдига глава, но с периферното си зрение забеляза, че телохранителят е пристъпил заплашително към келнера. Кимна на Мороу. — Както сигурно знаете, ООН се опитва да разреши възникналата ситуация между правителството в изгнание на Москва и Нови Дрезден. Става въпрос, разбира се, за ужасния инцидент, който би могъл да възникне, в случай

че вашият флот осъществи отмъстителната си мисия. Никак не бихме искали да се стига до положение, при което неизвестни лица или организации избият такава бройка от Московските дипломати, че ситуацията да стане необратима. Искаме да разберем кой се опитва да дърпа конците.

— Е, аз също — каза Мороу. — Тъкмо затова държа телохранителите.

— С цялото ми уважение — усмихна се Рейчъл, — смея да заявя, че телохранителите ви са подготвени за доста по-обикновени задачи. Защото и в трите досегашни случая убиецът е успял да преодолее охраняваната зона и след това да се измъкне необезпокояван. Което показва, че си имаме работа не с някой маниак, а с отлично подготвен професионалист, дори с цяла група. Такива с телохранители не можеш да ги спреш. Ако аз например бях убиецът, досега да сте ликвидирана. В куфарчето ми можеше да има бомба, бих могла да застрелям вашия телохранител със собственото му оръжие... разбирате ли?

Елспет кимна неохотно.

— Тук съм, за да ви запазя жива — продължи все така тихо Рейчъл. — Според наши източници ще направят опит за покушение срещу вас след шест до десет дни.

— Ох. — Мороу поклати глава. Колкото и да бе странно, сега изглеждаше по-спокойна. — И какво мислите, че можете да направите?

Келнерът донесе поръчката на Рейчъл.

— О, мога да измисля поне десетина варианта. Но засега бих предпочела да се спра на план А.

— И какъв е той?

— План А е играта „тука има, тука няма“. Да приемем, че нашият неидентифициран, но много компетентен убиец е и добре информиран. Ако е така, вероятно ще узнае, когато му дойде времето, че сте били предупредена за опасността. Ето защо Джордж иска да заложи едно капанче. Първа крачка — ще помолим доктор Бакстър да напусне планетата — ще идете някъде, където сме сигурни, че няма убийци. Ще ви помолим да намалите максимално обществените си прояви и важните срещи по време на рисковия период. По-нататък... аз съм с вашия ръст, а разликата в телосложението можела се навакса с малко подпльнки. Ще срещнем някои затруднения в прическата и

лицето. Крайната цел на занятието е да ви осигурим двойник. Примамка, с други думи. Вие ще се спотайвате на скришно място, в някое атомно убежище със затворен кръг за подаване на въздух и няколко взвода, които да го охраняват отвън, или на борда на дипломатическа яхта на ООН, суверенна територия на Земята, с охрана от крайцери на Нови Дрезден — което предпочетете. Не се безпокойте, Нови Дрезден държи да ви запази жива, поне докато корабите се носят насам. А аз ще си подам опашката — та съответният тип да може да я сграбчи. За да може да го заловим.

Елспет я погледна ужасено, сякаш разговаряше с идиот-самоубиец.

— Колко ще ви платят за тази работа? Чувала съм какви ли не глупости, но това е най-налудничавата... — Тя поклати глава.

— Не го правя за пари — отвърна Рейчъл. „Отговорност. Не се ли справиш, ще загинат милиарди“. Погледна към площада. — За последен път бях тук преди десет години. Намерихте ли време да разгледате музеите?

— О, посетих Имперския музей на мира и Музея на Народния съд — отвърна Елспет. — Всичко заснех. — Тя чукна с пръстена си по масата. — Тези хора имат забележителна история — доста неща са им се струпвали на главата. Известно ли ви е, че тук са избухвали повече войни, отколкото на Старата Земя?

— Имам известна представа — отвърна сухо Рейчъл: бе изчала почти три хиляди страници исторически записки при предишното си идване тук. — Как са музеите?

— Големи. Този месец ще има изложба на местните погребални костюми. Провеждат ги на всеки десет години. — Елспет продължи замислено: — Има отделна галерия, посветена на поредицата завоевания, позволили на Източната империя да разгроми враговете си на юг и да сложи ръка на всички останали независими притежатели на всепроизвеждащи машини. Много интересно.

— Но нито дума за масовите гробища, предполагам — подхвърли Рейчъл.

— Не. — Елспет поклати глава. — Нито за белите петна върху картата на Северна Трансилвания.

— Аа. — Рейчъл кимна. — Значи още избягват да говорят за това.

— Когато удължиш нечий живот, не премахваш амнезията. Нужно ти е повече време да признаеш за извършените злодеяния, когато престъпниците все още играят активна роля в управлението. — Елспет пресуши чашата и отмести поглед. — Вие защо сте идвали тук?

— Бях в комисията по военните престъпления. Но предпочитам да не говорим за това. Време е да се връщам в посолството — чака ме подготовка. — Забеляза изражението на Елспет. — Съжалявам, но има доста работи, които трябва да се задвижат. Така че този път ще пропусна обиколката на музеите.

За един кратък миг се почувства агонизиращо стара: усещаше всяка минута от възрастта си — време, което нито едно човешко същество не би могло да понесе, ако не се научи да го игнорира в мислите си. Беше се научила да си променя живота на всеки трийсет години, да си изгражда нови навици, маниери на поведение, да се обвързва с нови приятелства, но въпреки това вътре в нея оставаше непроменената сърцевина на личността и вечно тлеещият пламък на гнева срещу типа хора, способни да вършат нещата, които се бяха случили в Нова Трансилвания преди столетие. От известно време бе установила, че музеите ѝ действат зле, дори във физически смисъл, с тяхното садистично старание да описват с подробности жестокостите и ужасите на историята — особено когато тя бе връстница на тези ужаси и жестокости. Или по-лошо, хладнокръвната привичка на мнозина да отказват да приемат истината.

— Аз... — Елспет поклати глава. — Много сте затворена.

— О, благодаря за прозрението. — Рейчъл се усмихна криво. — Не Зная дали ви казах, но работата ми е да обезвреждам бомби. В прекия и напоследък — в преносния смисъл. Струва ми се обаче, че тя има и още един аспект — да се унищожава историята.

— Да се унищожава историята? — Елспет се намръщи. — Това ми намирисва на ревизионизъм.

— Говоря за премахване на онези фактори, които биха могли да доведат до появата на места като Имперския музей на мира.

— Амбицията ви заслужава похвала — каза Мороу; гледаше я с присвити очи. — Някой път ще ми разкажете за това по-подробно.

„Но не сега — представи си неизказаното продължение Рейчъл. — Не искам да си изповръщам обяда“.

— Междувременно ще бъдете ли така добра да уговорите с помощника ми Вилем следващата среща във връзка с нашия общ проблем?

— Да, естествено. — Рейчъл кимна. — Всичко хубаво.

— Благодаря. — Мороу стана и протегна ръце назад, за да ѝ облекат палтото. — На вас също — добави импулсивно и се отдалечи забързано, следвана от телохранителите и секретаря. Какво ли щеше да каже Мартин?

— Не говориш сериозно!

Рядко го беше виждала толкова разстроен и никога заради нещо, казано от нея.

— Защо? Какво те кара да смяташ, че се шегувам?

— Аз... — Той крачеше нервно, което беше лош признак. — Не зная. Просто не ми се нрави, заради ужасно многото „може би“ и „вероятно“. — Спря и се обърна към нея — на екрана зад гърба му се виждаше почти плоският хоризонт на планетата под тях и изглеждаше, сякаш крачи върху атмосферата ѝ. — Моля те, Рейчъл, кажи ми, че нещата не са чак толкова зле, колкото изглеждат.

Тя си пое дъх.

— Мартин, ако исках да се самоубия, мислиш ли, че щях да потърся толкова заобиколен начин?

— Не, но като познавам прераздутото ти чувство за отговорност... — Той се сепна, усетил, че навлиза в твърде лична територия. — Признай си, че не обичаш да ти налагат каквито и да било ограничения в работата. По дяволите! Не исках да ти изнасям лекция на тази тема. В края на краищата такава ти е професията. — Тя забеляза искреното безпокойство в погледа му и се размякна. — Все пак сигурна ли си, че е безопасно?

— Само не ми цитирай последните думи на Уилям Палмър^[1] — отвърна му. — Разбира се, че не съм сигурна! — Скръсти ръце на гърдите си. — Безопасно е точно толкова, колкото успея да го направя, и със сигурност повече, отколкото ако позволим на тези манияци да подпишат смъртната присъда на 800 милиона предимно невинни хорица. Няма напълно безопасни неща. А сега, ако си приключил с майчинските си грижи, ще ме изслушаш ли, докато ти описвам основните положения на операцията, за да ми кажеш дали според теб сме пропуснали нещо?

— Основните положения... — Мартин очевидно все още не беше успял да привикне със ставащото. — Рейчъл?

— О, стига де! — кипна тя. В края на краищата беше свикнала да се оправя сама в живота. А той дори все още не бе преживявал смразяващото чувство, което идва със смъртта на първото дете, избрало този изход по религиозни причини или заради непреодолимото отегчение от живота. — Наистина ли мислиш, че ще направя нещо прибързано? — Пристъпи напред, зарови брадичка в рамото му и той машинално я прегърна.

— Не мисля, Рейчъл, зная го. Познавам донкихотовските ти пориви да спасяваш цели планети. Забрави ли?

— Само защото и ти постъпваш по същия начин — прошепна му тя.

— Да, но го правех заради възнаграждението за добре свършената работа. И по други, достатъчно сериозни причини. — Защото най-близкото нещо до божество, което съществуваше в тази побъркана вселена, му бе позвънило един ден по телефона, за да го попита колко ще иска за саботиране на машини на времето, преди безумците, които ги строят, да успеят да ги задействат и да разрушат хронологията на историята, включително веригата събития, довели до възникването на въпросното божество. — Плаши ме малко прекомерният ти ентузиазъм.

— Не е ентузиазъм, а гняв — отвърна тя и го стисна. Той извика. — Не ти ли харесва, когато се ядосвам?

— А, не, нищо ти няма. — Той изпъшка. Тя не можа да се сдържи и се разсмя. Миг по-късно Мартин също се кикотеше.

Но след минута и двамата изтрезняха.

— Мартин, няма да позволя на онези идиоти да ме убият. Просто ще си сложа друго лице и ще стоя в дъното на някоя, стая, заобиколена от няколко тона телохранители. Искам да си *мислят*, че могат да ми видят сметката, не да го направят.

— Чувствам се като резервно колело, а не ми е в природата. Не че тук съм нещо повече.

— Е, какво очакваше, когато вземаш за жена дипломатка? — засмя се тя. — Знаеш ли обаче, можеш да помогнеш за една работа. Питам Джордж и той каза, че няма нищо против. А и не е опасно...

— Не е опасно? — Той я погледна с явна подозрителност. — Макар че едва ли може да се сравнява с твоите гозби...

— Стига де. Виж сега: Джордж смята, че ще е добре, докато аз вегетирам в посолството и чакам зрънцето да узрее, да отскочиш до космoeлeвaтopa и да се запишеш за туристическа обиколка на „Романов“, когато пристигне. Твоят настоящ работодател е строил части от него и мисля, че ще успее да ти уредя среща с капитана. Искам да се поогледаш и да видиш дали няма нещо подозрително. От нас — всякаква подкрепа, каквато пожелаеш.

— Ако не ме лъже паметта, последния път, когато твоите хора поискаха да душа из един кораб, бях отвлечен и замъкнат на шестмесечен тур до зона на военни действия — изсумтя той.

— Този път не това е целта. — Тя се усмихна. Споходиха я най-различни спомени. В началото Мартин изобщо не беше доволен от неочакваното преживяване, тя също, но ако не се беше случило, нямаше да се срещнат, да се оженят и сега да са заедно. Беше й дори приятно, сега, когато случаят бе останал в миналото, да забрави лошото и да се съсредоточи върху приятните последиствия.

— И какво точно очаквате да открия?

— Вероятно нищо, но ако успееш да извърнкаш от капитана подробен списък на пътниците и станциите, на които са слизали и са се качвали, и дали някои от тях са се държали странно, ще е повече от достатъчно. Като например някой пътник от първа класа, който нито веднъж не е слизал на вечеря, защото настойчиви гласове го съветвали да си стои в каютата и да лъска оръжието...

— Момент — спря я той. — Този кораб на „Уайтстар“ ли е?

— Да. Защо? Това хубаво ли е, или лошо?

— Това е търговска компания. Не можете да я стреснете с политически заплахи. Дано има какво да предложите на капитана, иначе изобщо няма да си губи времето с човек като мен.

— *Капитанката*. Капитан Назма Хюсеин. Не се безпокой, няма да се дърпа много. Защо според теб Джордж те включи във ведомостта? Не е необходимо да знае, че те водят стажант, достатъчно е да се видиш с нея и да размахаш под носа й дипломатическия си паспорт. Ако опита да се заяде, кажи го на Джордж. Мисля обаче, че задачата ще ти се види приятна.

— Но ми обещавах да внимавах, нали?

— Обещавам.

— Хубаво. — Той пак я прегърна и я целуна по челото. — Дано се оправите бързо, за да може по-скоро да се приберем у дома.

— О, няма да се бавим, сигурна съм. Обещавам да не поемам никакви рискове, Мартин. Искам да доживея деня, когато на бял свят ще се появи нашето детенце.

Три дни на трескава подготовка се изнизаха като живак във водосточна тръба.

— Преди четири часа? Значи първите пасажери вече са минали през терминала? Благодаря. Ще съм готова. — Рейчъл затвори телефона и се помъчи да успокои лудото блъскане на сърцето си. — Започва се! — извика през отворената врата.

— Ела да те огледам за последно — подвикна Тран.

Рейчъл отиде до отворената врата и попита:

— Така ли се разговаря с посланик? — Стоеше леко разкрячена, както стоеше Елспет, Тран стоеше в другия край на спалнята заедно с Гейл и Джейн. Също като Рейчъл, Гейл бе издокарана в официални дрехи за дипломатически прием, но за разлика от нея, беше със собственото си лице и с черна официална рокля.

— Косата — каза Тран.

— Остави на мен. — Гейл се приближи към Рейчъл с четка в ръка: стискаше я, сякаш е пистолет. — Как си?

Рейчъл се намръщи.

— Като че нося гумена маска. Ти как мислиш?

— Стига да ти е удобна. Нали не се приплъзва?

— Не. Мембранните помпи работят отлично. — Лепкавият вътрешен слой бе наситен с осмотични помпи, способни да изсмукват потта от кожата и да я отделят през реалистично изглеждащите пори.

— Останалото?

— Наред е. — Рейчъл бавно се завъртя. — Малко ми е трудно да се навеждам. Да можеше и бронята да се поти...

— Пистолетът ти се вижда — отбеляза критично Тран. — Когато разтвориш наметалото... Да, така е по-добре. Хъм. Нямам повече забележки. Проба на връзката. — Бяха я оборудвали с миниатюрен предавател, от военните, последна дума на техниката.

— Проба, проба...

Тран вдигна ръка.

— Достатъчно. Наред е. А ти чуваш ли ме? — Тя потръпна и той побърза да намали силата на звука. — Така по-добре ли е?

Рейчъл кимна.

С плътно прилепнала маска, облечена с чужди дрехи върху бронята и въоръжена с пистолет, Рейчъл се чувстваше малко по-уверено. Поне Мартин бе извън опасност за момента — беше на път към геосинхронизирания космoelevator, за да се качи на лайнера.

— Гейл? Припомни ми пак програмата.

— Програмата... ох. Сега е 17:30. Вратите се отварят в 18:00. Очакваме заместник-министъра по културните въпроси Иван Хашек, обичайните десетина културни аташета, заместник-посланици, шестнайсет подбрани бизнесмени, включително шестима местни, които чакат с нетърпение да се реши въпросът с репарациите, трима от Септагон, разтревожени за бъдещото развитие на търговските връзки в случай, че дрезденци прекратят търговския обмен с тях, и шестима агенти на несъществуващи вече московски фирми. Освен това полковник Гоув от Министерството на образованието, професор Франк от Министерството на Вътрешното просвещение, примата Рона Гайс, която вероятно ще ни пее, един милиард журналисти — всъщност четирима — и няколко десетки бежанци, пребиваващи тук или на път за някое друго място. Плюс келнерите и останалата прислуга, квартет музиканти, осем танцьорки, конференсиета — трима на брой, студенти на културна обмяна, операторски екип, който документира какво може да се случи с една нация, след като планетата ѝ загине, и още сума ти народ. Проверих два пъти списъка с Приткин и посланика — нито един от тези хора не те познава от предния път.

— Великолепно — каза Рейчъл. — Значи е време за действие. Да имаш хапчета от плъши черен дроб?

Гейл се засмя и извади малка кутийка.

— Заповядай.

Рейчъл глътна една таблетка, хлъцна и се огледа.

— Къде е тоалетната?

— Вляво, вратата под главната стълба. Във всички прегради има микрофони — за всеки случай.

— Охрана?

— Двама отпред, двама отзад, по двама на етаж. Проведох им инструктаж. Паролата е...

— „Призраци“, зная. „Куче“ за нападателя.

— Точно така. — Тран се надигна. — Доволна ли си?

— Доволна като... — Рейчъл помисли — всеки друг на мое място. Как го понася Елспет?

— Да й звънна, ако искаш?

— Не, няма нужда. — Рейчъл можеше да си представи сцената. Сива незабележима къща в другия край на града, дискретно заобиколена от цивилни полицаи. Посланик Мороу вероятно се опитваше да се отпусне в компанията на Джордж Чо, заместник-министъра от Министерството на външните работи и секретарката си. Съществуваше известно напрежение относно дипломатическите усилия на Земята да оправи тази каша — Земята бе трета страна в конфликта и не беше замесена, ако се изключеше транспортът, избран от убиеца. Единствената причина, поради която дрезденската полиция все още не бе взела операцията под своя закрила, бе вероятната реакция на московските дипломати, ако си изпуснат нервите.

Часовникът тиктакаше и напрежението бавно се покачваше — чакаха да им позвънят от посолството. Тревога: „Ами ако са прави?“ Неувереност: „Ако грешат?“ Параноя: „Ако зад всичко това стоят хората от Земята?“ Всичко това беше достатъчно, за да създаде на Рейчъл проблеми със стомаха още преди да е започнала вечерта.

Тя отдели малко време на автономните си имплантанти. Дрезденските власти имаха сериозни възражения срещу персоналните подобрения и нерегулираното използване на интелигентни материали: способностите на Рейчъл да командва хипоталамуса си, да ускорява рефлексите си и да вижда в тъмното можеха да ѝ донесат сериозни неприятности, ако излезеха на бял свят. Нямахме обаче — освен ако някой не се опита да я убие. Възможност, която щеше да има през следващите четирийсет и осем часа: от пристигането на „Романов“ до разрешението за отлитане от орбиталната станция на космoeлеватора. Естествено, че тя имаше причини да се чувства неспокойна. Някой бе успял да проникне в три дипломатически резиденции, едната с подсилена охрана, да извърши три убийства и да се измъкне чист. Това предполагаше отлично разузнаване, отвън, отвътре или и двете. И ако отвътре знаеха за размяната...

— Време е — каза Тран. — Първите гости вече пристигат.

Някой почука на вратата.

— Аз ще видя кой е — каза Гейл. Рейчъл се отдръпна настрана, докато Гейл отваряше.

— Кристоф е — каза тя й Рейчъл се успокои. Телохраниелят на Мороу беше един от малцината в белия списък — ако той бе убиецът, щяха да изгубят още преди да са започнали.

Кристоф влезе и я огледа.

— Доволен ли си? — попита тя.

— Не — отвърна той. — Има нещо... свръхестествено във вас. Ала не това ме безпокои.

— Така ли? — Тя сви устни. — Е, време е да слеза долу и да посрещна гостите. Наистина не очаквам нашият хипотетичен нападател да рискува да влезе, така че, докато не си подавам главата навън, предполагам, всичко ще е наред. Може да стане забавно само ако купонът се развихри или нашият човек не реши да промени досегашния сценарий. Готови ли сте?

Кристоф само кимна.

— Напред тогава!

---

[1] Уилям Палмър (1824 — 1856), английски лекар, осъден за серия убийства. Когато стъпил на капака на ешафода, попитал палача: „Сигурен ли си, че тази проклетия е безопасна?“. — Б.пр. ↑

ВРЕМЕ Е ЗА ШОУ

След като корабът се скачи със станцията и започна попълването на припасите, Шефи бе затрупана от работа. На всичко отгоре свободното ѝ време бе изцяло погълнато от Сряда — момичето имаше проблеми и се нуждаеше от рамо, на което да поплаче, ала това се оказа неочаквано изтощително. Освен това Шефи трябваше да замества Макс и Еван, да пренася съобщения между мостика и инженерното, да преглъща глупостите на администрацията и да се грижи за всичко останало, когато началниците ѝ се занимаваха с управата на станцията. Ако продължаваше в същия дух, щеше да е истинска късметлийка изобщо да слезе от кораба — а след три седмици постоянна напрегната работа имаше ужасна нужда от почивка. Което бе още една причина да стисне ядно зъби, когато неочаквано ѝ позвъни Елена от приемния отдел.

— Лейтенант? Имаме проблем. Намирам се на изход четири, северната страна. Можете ли да прескочите насам?

Шефи погледна двамата техници, които окачваха външните обслужващи кабели на кораба — допълнително енергийно захранване, за да могат да демонтират втори генератор за текуща поправка.

— Имам пет минути. Само пет. Какъв е проблемът?

— Не мога да ви кажа, докато не дойдете.

— Какво значи „не можете“?

— Случаят е нестандартен. Става въпрос за извънредни пълномощия Б-5.

— За извънред... — Шефи се намръщи. — Добре, идвам веднага. — Завъртя един от пръстените си. — Макс? Шефи съм. Имам проблем. Да знаеш нещо за извънредни пълномощия Б-5?

— Б-5? Отдавна не бях чувал за тях. Провери какво е и ако не можеш да се справиш, прехвърли го нагоре. В момента замествам Чи и съм затънал до гуша в работа.

— Ясно. — Шефи поклати глава. — Чакай, Б-5 не са ли дипломатически акредитиви?

— Дипломатически, митнически, полицейски, нещо от тоя род. Ако са дошли със заповед за задържане на някой пасажер, обърни се към приемния отдел. Ако ли пък не, значи е към корабни операции, което значи, че пак ще ме потърсиш.

— Разбрано. Край на връзката.

Елена и още един служител от приемния отдел я чакаха при бариерата заедно с някакъв пътник — не, грешка, с човек, който стоеше от другата страна на бариерата.

— Здравей, Елена. Господине? — Тя се усмихна професионално. — Какъв е проблемът? — Огледа го — черна коса, безличен, младежко лице, но уверено поведение и маниери, каквито идват с възрастта, със сандали, шотландска поличка с много джобове за инструменти и риза в стил, особено моден тази година на Земята. Държеше някаква книжка. С бяла корица.

— Аз съм Мартин Спрингфийлд — представи се той малко притеснено. — Член съм на специалната дипломатическа мисия на ООН, която в момента е на посещение в Сараево. — Подсмихна се. — Трябва да призная, че Ники не изглеждаше така последния път, когато се качих на борда.

— „Ники“? Не ви разбирам. — Елена се опитваше да ѝ каже нещо с очи, но беше твърде късно.

— Така го наричаме в корабостроителницата. Преди осем, не — девет години. — Спрингфийлд кимна, сякаш в потвърждение на някакъв вътрешен диалог. — Съжалявам, че ви откъсвам от работа, но съм тук, защото посланик Чо се нуждае от отговори на някои нетърпящи отлагане въпроси. Има ли къде да разговаряме без свидетели?

— Без... — Шефи се помъчи да запази спокойствие. „Трябва час по-скоро да се отърва от този досадник и да си довърша работата. Точно на мен ли трябваше да се случи — представител на дипломатическия корпус! Какво да правя?“ — Хъм, всъщност да. — Тя метна ядосан поглед на Елена, която само сви безпомощно рамене. — Ще бъдете ли така добър да минете отсам бариерата? Мога ли да погледна паспорта ви?

— Истински е — увери я Елена. — Вече го проверих. Той е точно този, за когото се представя.

Шефи отново се усмихна насила.

— Сигурна съм, че е така: иначе едва ли щеше да ме потърсиш.
— Погледна Мартин. — Последвайте ме.

И като че ли не ѝ стигаха тези неприятности, но когато се обърна, насреща ѝ вървяха други пътници — двама артисти от групата за развлечения, двама търговци, няколко наскоро „размразени“ пътници от трета класа, които се познаваха по изписаната на лицата им умора — и Сряда. Момичето размаха ръка.

— О, лейтенант Грейс? Заета ли сте? Исках само да ви кажа, че съжалявам за онзи ден...

— Няма нищо — отвърна Щефи. Чудеше се как да се отърве от нея. — Ти как си? Виждам, че си решила да слезеш долу. Имаш ли някакви идеи? Или само ще се поразходиш?

Лицето на Сряда светна.

— Ами да — отивам на разходка. — После неочаквано стана сериозна. — Утре ще има възпоменателна церемония в посолството. Поканени са всички от Москва, които се намират в системата. Тази сутрин получих съобщението. Смятам да отида. Оттогава изминаха пет години, имперско време имам предвид.

— Ами чудесно — побърза да одобри Щефи. — Ако има нещо, което искаш да обсъдиш с мен, когато се върнеш — обади ми се. Точно сега главата ми е пламнала. — За нейно облекчение Сряда кимна и забърза да настигне групичката. „Защо ли съм толкова добра?“ Беше прекарала цяла нощ в компанията на Сряда, която ѝ разказа почти целия си живот. След разказа за убийците ѝ се прииска да удуши някого — като започне с онези, които бяха ликвидирали семейството ѝ, и приключи със самата нея, след като осъзна каква е лепка. Вместо това прати кратко съобщение до стюардите да са внимателни и когато на следващия ден намина да види как е Сряда, тя се чувстваше доста по-добре. Освен това прекарваше доста време с трола от Б312. На тази възраст децата са издръжливи. Щефи беше преживяла нещо подобно, когато родителите ѝ се разделиха, макар че не си спомняше да е увисвала на рамото на някой непознат да му е разказвала всичко за себе си. Нито пък да се е заяждала с непознати пътници по време на вечеря. Сряда явно бе разглезена, като повечето богаташки деца. И сигурно никога в живота си не бе имала грижи.

Стигна асансьора и чак сега се усети, че човекът от посолството я следва. „Този пък какво се е залепил за мен?“

— Ще потърся някой свободен офис — каза тя. — Или, ако нямате нищо против, ще ви оставя да се оправяте сам и ще се върна към задълженията си.

„Махни ми се от главата, моля те!“

— Мога да ви изчакам, докато свършите. Няма да ви преча. — Спрингфийлд се облегна на стената. Изглеждаше изморен, може би разтревожен — а може би и двете. — Боя се, че ще ви създам доста работа. Посланик Чо ме прати да поогледам, защото имам известен опит с корабите. Проблемът, ако мога да се изразя така, е да намериш игла в купа сено. Имаме сериозни съмнения, че някой от пътниците ви с по-дълъг престой на борда използва този кораб като превозно средство, докато извършва серия от незаконни деяния в няколко последователни порта.

— За контрабанда ли става дума? Отвлечане? Шантаж? Защото ако не е това, не виждам какво общо може да има с „Уайтстар“. Пътуването си е съвсем спокойно.

Посрещна ги Юри.

— Приключихме с кабелите, госпожо. Ще проверите ли работата?

Тя кимна. Отне ѝ една минута да се увери, че Юри и Джил са се справили, след което постави печат на приемателния документ, освободи ги и те забързаха към следващата си задача.

— Ще идем в залата за конференции — каза тя на Мартин. — Сигурно искате да прегледате корабния дневник?

— Там едва ли ще открия нещо. Събитията, за които става въпрос, не са се случвали по време на полет. Човекът, или хората, които търсим, са вършили престъпните си деяния на повърхността.

— Престъпни деяния? Какви?

— Не мога да ви кажа. Но са достатъчно сериозни да се намеси дипломатическата служба. Ако ви е нужно потвърждение, свържете се с Виктория Макейн в централния офис на „Уайтстар“ и поискайте инструкции от нея. Трябва да прегледам целия списък с пътници от началото на настоящия полет. Включително служители с временна заетост — всеки, който е прекарал на борда по-малко от шест месеца. Освен това ще ми трябва достъп до каютите. Ако не можете да разрешите претърсване, намерете ми някой, който може. И накрая, ще трябва да направя оглед и на товарното отделение и складовете:

интересуват ме най-вече товари, свързани с определени дестинации — дребни и средни по размер багажи, внесени от пасажери, качили се на Земята, Турку и Ейгер.

— Само това ли? — попита тя и поклати невярващо глава. Току-що ѝ бе създал работа за цяла седмица. Ставаше дума за поне шест-седем хиляди души, качили се или слезли на всеки от упоменатите портове, да не говорим за служителите от различните звена — бяха извозили цял камерен оркестър от Розенкранц до Ейгер'. — Знаете ли, тези въпроси не са от моята компетенция. Ще ви пратя горе при началството. След два часа ми изтича смяната и бих искала да слеза на повърхността.

— Добре, няма да ви задържам. Да започваме веднага — очакват доклада ми до двайсет и четири часа. С *резултати*. А след това вероятно ще поискам от вас съдействие за извършването на арест.

Междувременно Франк вече беше на повърхността, в прегръдките на отчаянието.

— Защо не иска да ме види? Уговорихме срещата преди четиридесет и три дни, получих разрешение чрез консулството в Токио. Проблем ли има?

— Хм, проблем. — Мъжът от малкия екран се покашля. — Може и така да се каже. — Оглеждаше Франк с любопитство. — Боя се, че точно сега сме в разгара на поредния опреснителен курс за служителите и министър Бакстър е зает. Всички срещи в посолството са отменени. Искате ли да си уговорите нова среща, да речем, за средата на идната седмица?

— Корабът ми отпътува вдругиден — отвърна той и се изненада от собственото си спокойствие. — Така че идната седмица отпада. Ще мога ли да интервюирам министър Бакстър по телефона? Ако въпросът е безопасността, не е необходимо да се срещаме на живо.

— Ще трябва да проверя. — Екранът угасна за миг, после светна. — Съжалявам, сър, но министърът няма да се освободи преди следващия четвъртък. Желаете ли да ви уговоря алтернативна среща? Например чрез широкообхватен канал?

— Не и преди да проверя с какви средства разполагам — призна Франк. — Имам ограничение в използването на релативистичния

канал. Ще може ли да обсъдим този въпрос по-късно? Ако министърът е зает, възможно ли е да уредите среща с посланик Мороу?

— Съжалявам, посланик Мороу също е заета. Както ви казах, това е най-лошата възможна седмица за провеждане на интервю. Оставете ми адреса си и ще се свържа с вас веднага щом имам новини. Но не обещавам нищо.

Франк изключи временния телефон и се изправи. В подобни моменти имаше чувството, че върви със завързани очи по коридор, посипан с бананови кори. „Защо сега? Защо, от всички шибани моменти във вселената, трябваше да се случи точно сега?“ Едно изказване на Бакстър или Мороу, в което се признава, че някой преследва и дори избива колегите им — това щеше да е експлозивен материал. Само че те не желяеха да участват в играта. Цялата тази работа миришеше на наложени по съображения за сигурност ограничения — анулирани срещи и интервюта, рестрикция за публични появи, освен в охранявани зони, след стриктна проверка на списъка на гостите, нечие невидимо присъствие, витаещо над всичко това. Също както беше с вечерните партита на майка му, когато полагаше отчаяни усилия да се върне в кръга на богоизбраните след първото ѝ изборно крушение.

В парка, където се намираше, въздухът все още бе хладен и студен, но отопляемите пейки бяха достатъчно сухи. Франк се огледа. Листата на тополите шумяха, раздвижвани от слабия утринен ветреца. Алеята, на която се намираше, се сливаше малко по-нататък с две други, за да излезе право при бронзовия мемориал, един от многото, които се издигаха наоколо. Франк вече се бе запознал с местната история. Преди стотина години точно на това място някакъв вражески батальон бе оказал яростен отпор на силите на завоевателите. Душите им, храбри и непреклонни, вече бяха отлетели към Валхала — победителите бяха издигнали този мемориал не от добри чувства към победените, а за да направят победата си по-величава. „Никой не обича да се хвали, че е изтребил жалка сбирщина от зле въоръжени наборници — помисли Франк. — Лесно е да изглеждаш герой, когато си победил гиганти“. Трябваше да измисли нещо, ако все още държеше да вземе интервю от Елспет Мороу.

„Какво ли е да обречеш на неизбежна смърт 140 милиона деца, 90 милиона старци и 600 милиона най-обикновени хорица, които нито

са виновни за нещо, нито дори те познават?“

Малко по-нататък се размина с един градински робот, който или събираше листа, или почистваше алеята от охлюви. Тук дърветата и пейките се разреждаха. На всяка пейка бе прикачена бронзова табелка. „В памет на обичания редник Иван Винчик, от неговите родители“, или „Ти си отиде завинаги, но не си забравен, сержант от артилерията Джордж Легат“. Паркът се кичеше със собствената си история като с медали и ордени — от мемориалите до костниците, вдигнати от черепите и останките на войните от вражеския батальон, в които сега градинарите държаха косачките.

Дърветата свършиха и алеята започна да се спуска към бетонния подлез, който пресичаше пътя за центъра. Ако въобще можеше да се нарече център. Първо тук бе имало малко затънтено селце. След това идва битката. Ново селце, прераснало в град, преди следващата битка да го изравни със земята. Отново построяват града, той се разраства, понася една тежка бомбардировка и е възстановен. Днес над пейзажа доминираха стръмни пенопластови покриви и небостъргачи, но това не променяше основата — земята отдолу бе неизлечимо заразена с история, военните мемориали бяха предупредителните знаци за бившите радиоактивни зони.

Денят бе тих и спокоен, движението показваше първите признаци на оживление — няколко души, излезли на разходка на приземното ниво, три деца с уолкстъри, възрастна жена с огромна раница, износени обувки и насечено от бръчки лице: гледаше архаична електронна карта. По пътя отгоре мина конвой снабдителни фургони, закачени за мощен влекач. Една чайка се рееше високо в небето — и тя предявяваше териториални претенции.

— Кога е следващият влак до Протобар? — попита той на глас.

— Имате двацет и девет минути. Съвет: направете резервация. Извеждам пред вас маршрута до станцията.

— Маршрут и резервация, ако обичате. — Причудливата геокомпютърна мрежа, с която разполагаха тук, бе нескопосана и примитивна, сравнена с най-разнообразните служби, които се предлагаха на Земята, но вършеше работа, при това без да въвежда анимирани рекламотариали, което беше истинско облекчение. Пред него блесна светеща стрелка — сочеше към един от сводестите входи. Франк я последва по подредения в рисунки паваж покрай

групичка унициклисти и фонтан, наред който стърчеше прекалил с диуретици Ерос.

Гарата беше на шесто ниво, вагоните бяха с плъзгащи се странични врати. Франк откри купето си и се отпусна на меката седалка — и тъкмо разгъваше клавиатурата, вдъхновен от атмосферата на хромирано-бетонната постройка, когато телефонът му изчурулика.

— Да? — попита той, без да превключва на образ.

— Франк? Аз съм. Къде си?

— Кой се... — Той млъкна и натисна копчето за позициониране. — Какво искаш, Сряда?

— Ами току-що слязох от кораба и се питах дали си зает тази вечер? — Всичко това изречено на един дъх. — Виждаш ли, ще има прием, с вино и сирена, и съм поканена, но ми казаха, че мога да си взема някой за компания, не съм правила такива неща досега, а ме посъветваха да ида там *на всяка цена*...

Франк се помъчи да потисне въздишката си.

— Току-що ми се провали едно интервю. Може би ще съм свободен, но се съмнявам. За какъв прием става дума?

— Ами, това е петата годишнина от смъртта на планетата, събират всички московски граждани, които са на Нови Дрезден. В посолството ни, ако го знаеш. Моят, хъм, приятел, каза, че ще се заинтригуваш.

Франк едва не подскочи и пропусна да забележи, че перонът бавно започва да се движи зад прозореца.

— Чакай, ама това е страхотно! — възкликна той. — Щеше ми се да събера малко местен колорит. Интервюта с изтъкнати политици и обикновени хора. Кога каза, че е...

— Довечера. Московското консулство в Сараево.

Франк се облеци. Влакът вече напускаше станцията.

— Ей! Поддържай връзка с мен. Трябва да хвана един влак. Чао засега. — Той изключи телефона и го прибра. — Протобар? — промърмори под носа си. — Какво ще правя там, по дяволите? — Ала влакът вече се издигаше плавно във въздуха и се насочваше към свръхскоростния тунел. — Кога е следващият влак от Протобар за Сараево? — попита той отчаяно.

БОМБАТА Е ЗАРЕДЕНА

Зън.

„Ей, къде се загуби? От часове те чакам! Ще закъснея...“

„Няма да закъснееш, Сряда. След по-малко от половин час ще мине нова капсула. Получи ли съобщението ми за приема?“

„Да. — Сряда въздъхна артистично. — Натам съм тръгнала. Ще ми кажеш ли за какво става въпрос?“

Настъпи мимолетна пауза.

„Когато му дойде времето“.

„С други думи — няма. — Сряда поклати глава и се наведе да си завърже обувките. Вървяха си чудесно с новите бели шалвари, които си бе купила специално за случая. — Защо въобще трябва да се появявам там?“

„Защото очаквам сериозни проблеми. — Гласът на Херман бе далечен и монотонен. — Конспираторите, които напоследък избиват московските дипломати...“

„Какво?!“

„Моля те, не ме прекъсвай. Да не мислиш, че си единствената им мишена?“

„Но аз...“

„Сряда, стотина свята ще бъдат разтърсени из основи, когато се разкрие този заговор. Ако първичният вероятностен вектор се свие до... извинявай. Ако се реализира изходът, който предполагам. Прости ми, но човешкият език е лош посредник при описване на времевите парадокси“.

„Ще трябва да положиш още усилия, ако искаш да ме впечатлиш. Иначе съм винаги готова за купон“.

„Така де. — Пауза. — Внимавай сега. Убити са трима посланици. Смъртта им съвпада с пристигането на този кораб в орбита около планетите, на които са се намирали по това време. Причините, поради които те доведох тук, също са три. Първо, интересува ме кой е убил тези дипломати и защо, тъй като смятам, че това ще отговори на един

много важен въпрос — кой е унищожил Москва. — Последва кратка пауза.

— След ретроспективния анализ на развоя на събитията вероятно съм пратил съобщение на своя по-раншен системен вектор — все пак нали изпълнявам ролята на оракул по задължение и божество в пределите на този светлинен конус, — за да те избира в съвсем ранна възраст. Твоето участие беше необходимо за развитието на ситуацията, макар да не разбирам напълно защо, но съм сигурен, че тъкмо то е накарало убийците да те издирват. Информацията, на която се натъкна случайно на Нюфи, се оказа по-важна, отколкото осъзнавах по онова време. За съжаление, може да не успея да се добера до нея, ако не сполуча да ти уредя транспорт дотам“.

„Искаш да ме пратиш у дома? — Думите ѝ излетяха като птичи вик. — Не каза нищо за това! Опасно ли е? Как ще стигна там?“

„Това е втората причина — прекъсна я неумоливо Херман. — А третата е следната: аз съм разпръснатата разузнавателна служба, свързана чрез релативистични канали. Силно съм зависим от системната съгласуваност, която може да се поддържа само в пределите на един светлинен конус — всеки път, когато корабът, който е във фокуса на моето внимание, осъществява свръхсветлинен преход, аз губя връзка. Ти си моето рестартиращо копче. Освен това покриваш слепите зони. Ако съм извън обсега по време на някое критично събитие, ти си достатъчно интелигентна и способна да действаш като мой заместник на кораба, в случай че се наложи. Готова ли си?“

„Готова за... — Срядата си пое дъх. — За какво да съм готова? — Беше разтревожена и същевременно заинтригувана. — Опасно ли ще е?“ — Облече си якето (беше го програмирала на дълъг до глезените шлифер — ефектен, но тънък и безполезен срещу капризите на времето).

„Да“.

„О, колко мило! Друго имаш ли да ми кажеш?“

„Да. Трябва да знаеш няколко неща. Първо, в операцията е въввлечен още един мой агент. Казва се Мартин Спрингфийлд. Можеш да му се довериш, както се доверяваш на мен. Той изпълнява ролята на неофициална свръзка с друг дипломатически агент, разследващ в момента престъпленията — за който също може да се каже, че е на наша страна. Освен това ти дължа извинение“.

„Тъй ли? И какво означава това?“ — попита тя подозрително.

„Не успях да предпазя твоя роден свят от разрушение. Обезпокоен съм, Сряда. Възпрепятстването на подобни инциденти е цел на моето съществуване — на съществуването на този компонент. Провал в изпълнението на задачата е равносилен на провал на предупредителните механизми. Несправяне на разузнаването с възложената задача подсказва, че субектите, отговорни за разрушаването на Москва, са много по-могъщи, отколкото бе отчетено в началото. Или че са пратеници на могъщи субекти“.

„Какво?! Но ти си Есхатонът!“

„Не съм. Вярно е, че съм компонент на сборния разум, който наричат Есхатон. — Гласът на Херман стана съвсем безизразен, сякаш за да подчертае факта, че всякаква тоналност на звуците не е нищо повече от трик. — Есхатонът опазва глобалната релативистичност в сфера с радиус приблизително хиляда парсека. Осъществява го, като периодично праща информация назад във времето до самия себе си и я използва, за да редактира времеви аномалии. Подобни парадокси във времето са неизбежен страничен ефект от разрешаването на свръхсветлинните полети или от използването на сборен изкуствен интелект чрез прилагане на времеви логически механизми. Аз получавам заповеди от дълбините на времето и ги изпълнявам, с ясната мисъл, че, докато го правя, потомственият системен вектор ще съществува достатъчно дълго, за да издаде тези заповеди. Престана ли да получавам такива заповеди, това би могло да означава, че вече не съм в състояние да наблюдавам развоя на събитията. По-точно моят бъдещ системен вектор. Подобна ситуация би могла да възникне, ако Есхатонът е унищожен или зачеркнат от бъдещето на тази хронологична линия. Казах ти, че трябваше да предотвратя разрушаването на Москва. Фактът, че се провалих, поставя под съмнение бъдещето ми оцеляване“.

„О, стига! Да не искаш да кажеш...“

„Изглежда, срещу мен се води сложна и целенасочена игра, замислена и осъществявана от неизвестни лица или организация. Подлагам на преоценка първоначалната си теория, че заплахата произхожда от Усъвършенстваните. Тяхното желание да ме унищожат е съвсем разбираемо, също както са ми познати и техните възможности, срещу което от известно време са предприети

необходимите мерки. Но тази заплаха идва от по-висша сфера. Не бива да се изключва и възможността за съществуване в бъдещето на този светлинен конус на враждебен, еквивалентен на Есхатона разум. Вероятно Усъвършенстваните са манипулирани от подобен субект. По тази причина моята способност да планирам бъдещето е поставена под съмнение. Резервните логически модули, използващи необайесиански методи^[1] за аргументация, подсказват, че когато се върнеш на кораба, те ще пратят по петите ти група агенти, но това е чисто теоретично предположение. Трябва непрестанно да си нащрек. От теб се иска да разкриеш вражеските пълномощници и да ми ги съобщиш, като започнеш от церемонията в посолството. Ако се провалиш, последствията може да са много по-страшни от унищожаването на една планета“:

Щрак.

— Ох, мамка му! — Надяваше се да преглътне всичко това без последствия, но в следващия миг осъзна, че ѝ става лошо. Едва успя да се добере до тоалетната, притиснала устата си с ръка. „Защо аз? Как се забърках в тази история? — попита тя огледалото, докато подсмърчаше и си бършеше очите. — Това е като някакво проклятие“.

След петдесет минути разтрепераната, но вече поуспокоена Сряда се спускаше по стълбището от космолеватора към бетонната зала за пристигащи. Показа паспорта си на имиграционния офицер и излезе под ярката светлина на дрезденското слънце.

— Ау! — бе първото, което каза.

Пръстените ѝ вибрираха в знак, че очакват заповеди. Тя въздъхна.

„Преустанови блокажа“.

„Сега по-спокойна ли си?“ — попита Херман, сякаш не се бе случило нищо.

„Мисля, че да“.

„Добре. Ще те помоля да внимаваш къде отиваме. Добавям твоето местоназначение в публичната маршрутно-указателна система. Следвай зелената точка“.

„Зелената... аха, ясно“. — На пода пред нея се появи зелена точка и Сряда покорно тръгна след нея; чувстваше се изчерпана и

потисната. Допреди малко все още изпитваше нетърпение да отиде на приема, но след новините, които ѝ бе съобщил Херман, от оптимизма ѝ не бе останала и следа. Може би Франк щеше да успее да я ободри, макар че точно сега предпочиташе да се прибере в каютата си и да се натряска до забрава.

Изгуби още три часа, прекарани в нарастващо отегчение, докато се поклащаше на седалката на магнитната капсула, която се носеше с хиляда километра в час през тунел, прокаран дълбоко под океани и континенти, към столицата. „Интересно защо просто не са вдигнали космолеватора близо до най-големия си град?“ — зачуди се. Кръстосването на планетата ѝ се струваше чисто губене на време, без никаква разумна причина.

Сараево беше стар град, с каменни постройките и стоманено-бетонни небостъргачи. Беше зле климатизиран, със странни въздушни течения и полъхващи ветрове, както и потискащи черно-бели плазмени изображения там, където би трябвало да има приличен купол. Освен това гъмжеше от чудато изглеждащи хора с особени дрехи — придвижваха се бързо с помощта на непонятни съоръжения. Размина се с три жени с имитация на селски костюми — знаеше, че Нови Дрезден никога не е бил толкова изостанал, че да има свое селячество — които размахваха кредитни терминали. Покрай нея префучаха няколко души с ролери, облечени във флуоресциращи пластични мантии и заобиколени от компактни дистанционни, които бръмчаха край ушите им. По улиците се носеха безшумни коли. Навъсен тип с износена планинска технокипировка и сгъната пред краката надуваема палатка ѝ предложи празна керамична чаша за кафе. Хора с блестящи очила жестикулираха пред невидим интерфейс, навсякъде танцуваха маршрутни лазерни точки — водеха онези, които се нуждаеха от упътване. Нищо общо със Септагон, но много приличаше на...

На вкъщи. Само дето тук всичко бе по-мащабно и по-усъвършенствано.

Всъщност не виждаше почти никакви съществени различия. Беше се притеснила, че ще отиде на прием с дрехи, каквито би носила, ако си беше у дома.

„Не се тревожи — успокой я Херман. — Москва и Дрезден са максетове — първите колонисти имат сходен произход и възгледи.

Културата ще ти се стори позната. Няма да е като на Турку, Новата република, или Септагон“.

И наистина се оказа така.

„И за малко да започнем война с тези хора?“ — попита тя.

„Обичайните тъпи причини. Конкуриращи се търговски начинания, имиграционна политика, нестабилност на управляващата система, евтин бавен транспорт — достатъчно евтин, за да улесни търговията, но прекалено скъп, за да подпомогне федерализацията или останалите корекции, прилагани от човешката нация, за да се намали рискът от война. Всички максетове са наследили по нещо от доминиращата земна глобализирана култура, но след разселването са поели в различни посоки — в някои случаи разликите са радикални. Не си мисли обаче, че можеш да обсъждаш политиката на тукашното правителство или да го подлагаш на критики, без това да доведе до последствия“.

„Естествено, че няма да го направя. — Срядя следваше зелената точка по спираловидната стълба, която я изведе до един надлез и оттам в покрит пазар. — Къде трябва да се срещна с Франк?“

„Той те чака. Ето там“.

Франк седеше на една пейка пред абстрактна бронзова скулптура и потракваше по старовремската си клавиатура.

— Как е?

Той вдигна глава и направи физиономия, която вероятно трябваше да изразява усмивка. Очите му бяха зачервени и отдолу имаха торбички, а дрехите му изглеждаха, сякаш не ги е свалял от дни.

— Ами... нормално. — Той поклати глава. — Уф. Не съм спал от... — И млъкна.

„Попрекалил е с алкохола и развлеченията“ — помисли си тя. Хвана го за ръката и го дръпна.

— Хайде.

Франк скочи рязко и едва не изгуби равновесие. Клавиатурата се събра, той я прибра в джоба си и се прозя.

— Да не сме закъснели?

Тя премигна, за да провери часовника от вътрешната страна на ретината.

— Още не — успокой го. — Какво прави досега?

— Първо, не съм спал — оплака се той. — Освен това сигурно изглеждам ужасно. Нещо против да се освежа?

Тя му се ухили.

— Ей там има обществена тоалетна.

— Добре. Две минути.

Отне му четвърт час, но когато се върна, се беше изкъпал и дрехите му бяха почистени.

— Извинявай, че се забавих. По-добре ли изглеждам?

— Изглеждаш чудесно — каза тя дипломатично. — Във всеки случай ще минеш проверката. Нали няма да паднеш върху мен?

— Не и докато не се върнем на кораба. — Той се тупна по джоба с клавиатурата. — Събрах достатъчно тукашен колорит за три статии — интервюирах трима среднорангови чиновници и шестима случайни минавачи. Трябва ми един последен тласък и... — Този път усмивката му не беше така напрегната.

— Добре, да тръгваме. — Тя го задърпа към улицата.

— Знаеш ли къде отиваме? Къде е приемната на посолството?

— Не знам. — Тя посочи пред краката си. — Но си имам водач.

— О, чудесно! Всички ще знаят накъде сме се запътили. Надявам се да не ме вземат за клошар.

— За клошар ли? Какво е „клошар“?

— Клошар? — Той повдигна учудено вежди. — Вие нямате ли си клошари? Късметлии.

Тя провери думата в речника.

— Ще им кажа, че си ми гост — Потупа го по ръката. В компанията на Франк се чувстваше в безопасност, сякаш вървеше из града, придружена, от огромно свирепо куче-пазач.

По правило посолствата бяха обществени представителства на съответната нация и като такива, обикновено се строяха с плоски, скромно украсени фасади и отпред стърчаха пилони със знамена. Московското посолство бе типичен представител на вида — масивна постройка от дялан камък и мрамор, заобиколена от тополи, дискретна виртуална ограда и морава, която изглеждаше, сякаш е била подстригана с микрометърна точност с нокторезачка. Но имаше и нещо странно. Може би беше заради знамето отпред — спуснато до средата на пилона след онзи ужасен ден преди години, когато дипломатическият релативистичен канал беше замлъкнал — или беше

нещо друго. Витаеща атмосфера на примирение, на изгубила блясъка си аристокрация, която все още се старае да поддържа външния вид, без това вече да има значение.

Имаше, разбира се, и кордон.

— Аз съм Сря... уф, Виктория Строугър — изчурулика Сряда на двамата тежковъоръжени полицаи, докато ѝ разглеждаха паспорта. — А това е Франк Джонсън, мой гост. Нали е ужасно вълнуващо? — Тя плесна с ръце и ги разпери ентузиазирано. — Не мога да повярвам, че са ме поканили в истинско посолство! Ей, това да не е посланикът?

— Не е необходимо да се вживяваш чак толкова — прошепна ѝ Франк, след като минаха охраната. — Те не са идиоти. Но ако направиш някой такъв номер на истински контролен пункт, след секунди ще се озовеш в килията за разпити.

— Истински контролен пункт? Ние през какво минахме?

— Не видя ли, че тези пазачи са само за фасада? Заобиколени сме от всякакъв вид истински охранителни системи, повечето дори не са добре прикрити. Кучета, летящи камери, какви ли не още боклуци за наблюдение. Май се оказах прав — тук намирисва на паническа тревога.

— Ох. — Тя се огледа. Над едното крило на посолството се извисяваше масивен мраморен купол, а между дърветата прозираше светлина. По тревата се разхождаха хора с официални дрехи и чаши в ръце. — Да не сме в опасност? — „Какво казваше Херман?...“

— Не мисля. Или, по-скоро, надявам се.

Под купола имаше дълги маси, върху които бяха подредени ястия и напитки, както и батальони от лъснати празни чаши, чакащи да бъдат напълнени и изпити. Посетителите, струпани на групички, отпиваха лениво и ровичкаха отегчено в чиниите си. Някои държаха малки флагчета на родината. Първия път, когато мярна такова флагче, Сряда насмалко щеше да се разплаче, въпреки че патриотизмът не бе част от московските добродетели. Но когато видя една пълна жена с червени панталони да стиска знаменцето, сякаш от това ѝ зависи животът, ѝ се доця да я зашлеви и да ѝ кресне: „Време е да пораснеш! Всичко свърши!“ Само дето, кой знае защо, си спомни Джерм, когато беше на три и си играеше с урната с прахта на дядо им. Неуважение към мъртвите — заразата на историята. Отмести поглед, подсмъркна и

премигна да прогони мъглата в очите си. Никога не беше харесвала брат си, но сега осъзна, че ужасно ѝ липсва.

Мъж и жена с официални костюми, които щяха да изглеждат по на място в някоя солидна фирма, посрещаха и ориентираха гостите. Редът на Сряда дойде неочаквано бързо.

— Здравейте, радвам се, че дойдохте — заговори жената с професионална усмивка, изпъната и лъскава като лакираната ѝ коса. — Аз съм Мари-Луиз. Не сме се срещали досега, нали?

— Здравейте, аз съм Сряда. — Тя също се усмихна, пресилено отегчено. — Всъщност просто минавам през системата с „Романов“. Това редовно събитие ли е?

— Веднъж годишно. Вие от Москва ли сте?

— Не. — Сряда поклати глава. — Идвам от Центрис Магна, в Септагон. Но всъщност съм от Стария Нюфи...

— Станция единадесет!

— Да.

— О, чудесно! Вижте, този там е заместник-министър Хашек, оказва ни голяма чест с присъствието си тази вечер. Имаме напитки, представители на медиите и ще пее Рона Гейс. Обслужвайте се и въобще се чувствайте като у дома си. Ако ви потрябва нещо, обърнете се към господин Тран — ето този там. — Тя махна с ръка към един възрастен мъж в компанията на две ослепителни дами. Едната приличаше на Шефи и Сряда зяпна от почуда, почти готова да ѝ помахна, но когато премигна и погледна отново, приликата беше изчезнала. Някакви хлапаци зад съседната маса вдигнаха шум и към тях тръгнаха неколцина келнери.

Сряда си взе чаша вино и се огледа за Франк, но той се бе запилял из тълпата. „Очаквай неприятности“. Хубаво де, ама какви?

Част от масите бяха издърпани настрани и келнерите подреждаха столове в импровизирана зала на открито. Отсрещната стена бе преоборудвана в екран и на него сияеше синкавобял диск, като онзи, който Сряда бе зърнала от прозореца, когато се качваха на космoeлеватора. Дискът се носеше сред океан от звезди. „Родният свят“ — помисли си тя. Не беше изпитвала носталгия от години, пък и бе започнала да свиква със загубата на Нюфи — но сега усети глождещата мъка и заедно с нея цинична съпротива. „Какво толкова е направила Москва за мен?“ — помисли си. Изведнъж се пробудиха

спомени — родителите й, лицето на кмета Покок, когато сваляха знамето на станцията, малко преди да започне масовата евакуация... твърде много спомени. Спомени, от които не можеше да избяга.

Херман зашепна в слушалката й: „Повечето хора са дошли за речите и изпълнението на националния химн и след това смятат да седнат някъде и да се напият. Може би ще искаш да направиш като тях“.

След двайсет минути и още една чаша вино Сряда си избра място в единия край на редиците от столове. Останалите посетители също бавно се настаняваха. По всичко изглеждаше, че приближава тържественият момент.

Отнякъде се взе Франк и седна до нея.

— Това ли са твоите хора? — Изражението му бе като на човек, който води вътрешна борба. Или е зърнал привидение.

— Защо, какво има?

Той поклати глава.

— Друг път ще ти кажа.

Една от вратите зад импровизираната сцена се отвори и излезе внушителна жена — вероятно на средна възраст, а може би столетница, трудно беше да се определи.

Беше с кестенява, пристегнатата с панделка коса, черно бродирано сако, закопчано на кръста, и масивна огърлица, с други думи, изглеждаше точно така, както Сряда си представяше един посланик. Жената се окашля и звукоговорителите разнесоха звука над моравата. Постепенно се възцари тишина.

— Добре дошли — каза високо жената. — Добре дошли отново. Днес е петата годишнина, в абсолютно стандартно време, от смъртта на голяма част от нашите сънародници и изгнанието на други. Също като вас — тя огледа присъстващите, — и аз все още не мога да си обясня причините за случилото се. Не можем да се върнем у дома, никога. Вратата е затворена и зазидана. Но нямаме усещането за свършен — липсва тялото в ковчега, не са арестувани и изправени пред съда виновниците, не са обвинени в извършеното злодеяние. Но аз... — Тя си пое дъх. — Ще се опитам да бъда кратка. Все още сме тук, ние съществуваме, въпреки че нашите приятели и роднини са пометени от холокоста. Ние оцеляхме. Ние сме свидетели. Ние продължаваме, опитваме се да построим наново своя живот и да не ги

забравяме. Някой разруши домовете ни. Като представител на оцелялото правителство в изгнание аз посветих живота си на тази задача: да запазя живи спомените си, да открия виновниците, които и да са те и където и да се крият. Те ще отговорят за стореното и наказанието им ще е достатъчно сурово, за да разколебае всеки, който възнамерява да извърши подобна жестокост в бъдеще.

Спря и наведе леко глава, сякаш се вслушваше в някакъв глас, и когато отново продължи, Сряда разбра какво става. „Тя слуша някого. Някой ѝ чете речта и тя само я повтаря!“ Беше толкова учудена, че за малко да пропусне следващите думи:

— Обявявам минута мълчание в памет на загиналите. Тези от вас, които вярват в намесата на висши сили, могат да се молят, останалите нека знаят, че не сме сами, че отново ще си намерим приятели и семейства.

Сряда изобщо нямаше намерение да се моли. Гледаше посланичката. „Тя не е дебела, а носи нещо като подплънки на кръста. И всички тези кашони на сцената... а и човекът с черните очила зад нея и жената...“ — Нещо тук не беше наред. Всичко това наподобяваше... една игра, на която я бе учил Херман преди години. *Зона за обстрел*. Как да открие засадата. „Ами че това е клопка — осъзна изведнъж тя. — Но кой...“

И тогава се случи. Очите на посланичката се разшириха, а някой, на два-три реда зад Сряда, ахна. Миг след това посланичката премина към действие — с резките движения на някаква свръхбърза машина вдигна ръце да закрие лицето си и се просна на пода.

Малко по-късно...

„Защо лежа на земята? — запита се замаяно Сряда. — Защо?“ Можеше да вижда, но всичко беше замъглено и ушите я боляха. „Лошо ми е“. Помъчи се да изстене, задушаваше се от острата миризма на изгоряло. Изведнъж си даде сметка, че дясната ѝ ръка е мокра и лепкава и че се е свила на кравай. Опита да се изправи, като се подпря на лявата ръка. Въздухът беше изпълнен с прах, светлиците бяха угаснали и някъде отдалеч, през завесата на бученето в ушите ѝ, чуваше писъци.

Светлината премигна. Тя погледна към сцената — посланичката беше изчезнала. Кашоните от двете страни бяха експлодирани като предпазни възглавници, бяха създали щит от въздух пред

посланичката, когато тя бе залегнала. Но зад нея... зад тях... Сряда се огледа. Имаше кръв по ръката ѝ, кръв по ръкава, кръв по столовете. „Бомба — помисли си замаяно. — Трябва да направя нещо“. Хората продължаваха да крещат. Точно пред нея на пода се въргалаше човешка ръка, откъсната до лакътя. Франк лежеше до нея, тилът му изглеждаше, сякаш някой го бе намацал с червена боя. В мига, в който Сряда щеше да изпищи, той се размърда и неуверено се надигна. Жената, която бе седяла до него, продължаваше да си седи — но половината ѝ глава бе отнесена и се виждаше мозъкът ѝ. „Бомба — повтори си Сряда. — Херман ме предупреди. Франк!“

— Франк! Кажй нещо! — Той отвори уста като риба. „Да не е умрял?“, помисли си тя уплашено. — Франк? — „Диша ли? Май диша. Дали е изгубил много кръв?“ — Чакай, не трябва да... — Франк не я послуша, седна, опипа тила си и се намръщи.

— Вие ми се свят — оплака се и бавно се свлече към нея.

Сряда успя да го подхване, преди да е припаднал. „Тежи поне сто кила“ — помисли си. Огледа се за помощ, но викът замря в гърлото ѝ. Бомбата едва ли бе голяма, по-скоро ръчна граната, но се беше взривила в центъра на тълпата и пораженията бяха ужасяващи. Всичко беше в кръв. Мъж с изцапани дрехи пристъпваше между телата и се навеждаше, сякаш търси някого. Една жена бе отворила уста в ням вик — или за да покаже, че повечето от зъбите ѝ липсват. Сряда облиза устни и усети хладен метален вкус. Гадеше ѝ се.

В следващия миг над нея се изправи мъж с пистолет, насочен към тавана — разговаряше шепнешком с един летящ микроробот. После я погледна.

— Чуваш ли ме, момиче? Можеш ли да станеш? Познаваш ли човека до теб?

— Ох... Ще се опитам. — Тя побутна Франк, той се размърда и изстена. — Франк... — Мъжът продължи нататък, наведе се над следващия ранен, коленичи и започна да прави изкуствено дишане.

— Аз... — Франк премигна. — Сряда?

— Как си?

— Мисля, че... Главата ме боли. — От плещите ѝ се стовари огромна тежест. — А ти?

— Май ми се размина.

— Да се махаме оттук. Бомбата... преди бомбата... видях Свен.

— Кого?

— Клоуна. — Изглежда, пак щеше да изгуби съзнание. — Беше тук. Облечен като...

— Какво имаш предвид?

— Свенгали. Онзи... артистът... — Очите му се затваряха. — Трябва да го намерим.

— Да не искаш да кажеш, че си го видял... — Тя млъкна смаяна.

— Да, да. Намери го. Той е... — Очите му се затвориха.

Срядта се разкъсваше между желанието да му помогне и порива да потърси клоуна. Не биваше да го оставя, Франк бе единствената стабилна опора в живота ѝ. Само преди час изглеждаше солиден като котва, която я придържа към вселената, но сега всичко бе потънало в хаоса. Тя стана и тръгна към вратата. Виеше ѝ се свят, гадеше ѝ се, дясната ръка я болеше. „Свенгали? — зачуди се тя. — Какво ли е правил тук?“ Излезе на моравата отпред. Ярката светлина на прожекторите я заслепи и за секунди виждаше само силуети — полицаи, които щъкаха из периметъра като разгневени стършели.

Непозната жена ѝ препречи пътя.

— Не можете да минавате...

— Приятелят ми! — извика тя и я бутна настрана. По някаква неясна причина никой не се опита да я спре. На тревата лежаха окървавени хора, оказваха им първа помощ. Имаше още хора, прави, скупчени наоколо, с втрещени погледи и бледи лица, заобиколени от полицейски кучета, които, изглежда, имаха по-добра представа от хората какво се е случило. Бяха изминали само няколко минути и воят на сирените все още се приближаваше — достатъчно силен, за да надвие звъна в ушите ѝ.

Откри го да плюе кръв, приклепнал на тревата, с изрисувано бяло лице и червен нос, стиснал главата си с ръце. Костюмът му бе клоунска пародия на дрехи на готвач.

— Свен?

Той вдигна глава. От едната му ноздра течеше кръв.

— Срядта... Срядта...

— Ела. — Тя му подаде ръка. — Ще изпуснем...

— Ти върви, момиче. Аз ще... — Той поклати объркано глава. — Ще дойде помощ.

„Дали е дошъл да играе?“ — зачуди се тя.

— Ранен ли си? Хайде, изправи се. Да се върнем в залата. Там има лекари, ще ти помогнат. А след като те прегледат, с Франк ще повикаме такси. Ако останем тук, ще ни разпитват и може да изпуснем кораба.

— Корабът... — Той се огледа някак учудено. — Дойдох да... да... Франк е ранен, така ли?

— Ще се оправи. Надявам се. — Тя потрепери.

— Но ние не можем просто така...

— Можем. Слушай, ти си един от моите гости, разбра ли? Ще дадем показания, ако толкова настояват, но ще им кажем, че бързаме, защото корабът ни тръгва. Ако се представиш за гост, няма да те въртят на шиш като останалите. Надявам се — повтори тя.

Свенгали понечи да стане.

— Не зная... дали ще мога... — Олюля се, тя го улови за ръката и я преметна през рамото си. Тръгнаха към предната част на посолството тъкмо когато пристигна първата линейка.

---

[1] Във философията на математиката байесианизмът (по името на Томас Байес, британски математик, 1702–1761) е убеждение, че математическата теория на вероятностите е приложима до онази степен, до която субектът вярва в предположението. Теорията на вероятностите е приложна математическа дисциплина, която изучава оценката за възможността дадено събитие да се сбъдне. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНИТЕ МЪРТВИ

— Не мога да повярвам!

Рейчъл никога не бе виждала Джордж Чо толкова ядосан. Гледката беше впечатляваща и може би дори щеше да ѝ се стори страшна, ако нямаше други по-важни неща, за които да се притеснява.

— Планът им не успя — каза тя, мъчеше се да запази спокойствие. — Шестима убити и цял куп ранени, но не постигнаха замисленото. Реактивната броня отрази повечето шрапнели, а аз успях да се просна на пода навреме. — Стисна ръце, за да овладее треперенето.

— Защо след това районът не беше отцепен? Защо не знаем кой го е направил... Какво стана с камерите?

— Да не смяташ, че са били аматьори? — попита тя не по-малко ядосано, след това го заобиколи, отиде до прозореца и надникна към поляната. Светлините бяха угаснали, както и повечето електронни прибори в посолството. Електромагнитният импулс не беше от най-силните, но бе достатъчен да повреди почти всички уреди с изключение на специалното военно снаряжение. А някой бе залепил върху обективите на камерите лепенки с ухилен до уши клоун. — Клоуни-убийци — да, но не и аматьори.

Линейките бяха откарали пострадалите в близките болници. Бяха останали само няколко машини, но с изключени сирени, тъй като на тревата сега бяха подредени единствено труповете. Нямаше вече къде да се бърза и патолозите и криминалистите обикаляха и събираха материал за разследване. Любезни мъже и жени в тъмни костюми разпитваха хората от персонала...

— Нагласихме им сцената за стрелба отдалече — припомни му Рейчъл ѝ потръпна. Спомни си вледеняващото чувство, когато излезе на сцената, макар да бе облечена в непробиваема жилетка и да знаеше, че пред нея е монтиран реактивен бронещит, а зад вратата има носилка, оборудвана с всичко необходимо за реанимация. На улицата отзад пък чакаше линейка. Освен това знаеше, че снайперистът ще

трябва да стреля през фиксиран отвор, ограничен от прозорците и подиума в дъното на помещението, и че балистичният радар в предната част на опасната зона ще вдигне навреме металните плочи точно на пътя на управляемата ракета с размер на куршум, преди тя да стигне до нея. И знаеше, че на покривите отвън са разположени две противоснайперистки групи. И въпреки това не беше сигурна дали всеки дъх, който си поема, няма да е последният. — Те не са глупаци. Никога не излизай с нож срещу огнестрелно оръжие. По-добре се въоръжи с противопехотна мина.

— И този път се измъкнаха. — Джордж се отпусна уморено на дивана. — Трябваше да се сетим, че...

— Тран? — попита Рейчъл.

— Изтекла е информация — отвърна спокойно специалистът. — Заложихме мед и привлякохме пчелите, но вероятно е замесен някой от пътниците на „Романов“. Не знаем кой, защото записите от наблюдателните камери са изтрити от импулса, а нищо чудно престъпникът да се е измъкнал с ранените. Има и по-неприятна възможност — да са от някоя високо развита планета като Септагон, с достъп до техника за мозъчен контрол, и тогава убиецът може да е всеки, от пътник до член на обслужващия персонал, завербуван в последните пет минути. А ние не можем да докажем нищо. Изглежда, единственото, което ни остава, е да замахнем с големия чук и да не позволим на кораба да отлети. Да задържим всички. Искаш ли да те свържа с Мартин? Да го накарам да спусне бариерата?

— Не го прави още — отвърна Рейчъл.

— Напротив, направи го — обади се Чо и въздъхна. — Ще ги арестуваме. Въпреки че това ще ги предупреди, че знаем. Те вече сигурно се досещат — вероятно подозират, иначе защо да бягат от клопката...

— Не е задължително — прекъсна го Рейчъл. — Виж, ако задържим кораба, със сигурност ще открием убиеца — най-вероятно мъртъв, ако тези хора са толкова безкомпромисни, колкото предполагам. Ако го направим, какво ще последва? Ще ви кажа какво: ще настъпи пауза, после ще дойде друг убиец, Но този път няма да знаем откъде ще тръгне и в какъв ред ще ги кара. Трябва да им позволим да избягат — но да сме на една крачка пред тях.

Джордж се надигна и пак закри из стаята.

— Не мога да поема подобен риск. Те стават все по-дръзки — от селективно убийство към безразборно изстребване! Какво ще е следващото — куфарче с атомна бомба? Да не би да си мислите, че не са способни на това?

— Със сигурност са способни — каза Рейчъл. — Но въпреки това ще се съгласиш, че най-важното сега е да ги изпреварим, ако не за друго, то за да разберем кой стои зад всичко това.

— Намислила си да се качиш на кораба — обади се Тран.

— Не виждам друга възможност. — Ситуацията ѝ се стори странно позната — за да се задържи на крачка пред кризата, носеща се със свръхсветлинна скорост, отново трябваше да яхне куршума. — Моите препоръки са да позволим на „Романов“ да отпътува, но на борда ще се качим аз и хората, които подбереш. Ще се наложи да се свържеш с капитана и да му обясниш, че въпросът е от огромна важност и че трябва да ни оказва пълно съдействие. А междувременно останалите ще продължат с „Глориана“ към следващата спирка, където има московско представителство — струва ми се, че беше Виена. Ако не греша, разбира се. И там ще заложите клопка. Може да оставите няколко души тук да държат под око Мороу и Бакстър. — Тя преглътна. — По време на полета ще се сближа с екипажа на кораба и ще се опитам да установя има ли пътници, които са се държали или се държат подозрително. В смисъл — преди и след атентата. Мартин също може да е надушил нещо. Още не съм имала време да проверя. На кораба сигурно пазят записите от наблюдателните камери. Може дори да ги разкрием, преди да стигнем следващия порт.

— Не е сигурно — рече Джо. — Ами ако ги, уплашиш и се покроят?

— Както и да е, поне ще съм близо до тях и ще мога да ги спра. Няма да ми е за първи път. Но ако ще го правим, трябва да започнем веднага. „Романов“ отпътува след пет часа. Трябва да разполагам с напълно достоверна легенда и необходимото снаряжение. Дипломатическо куфарче, ако е възможно, снабдено с миниатюрна възпроизвеждаща машина, като онази, която използвах последния път. — Тя се престори, че не забелязва смръщеното лице на Джордж. — Но искам преди това да смъкна тази проклетата маска, да се обадя на Мартин и да му кажа да остане на борда. Ако нямаш нищо против...

— Ако нямам... — Джордж поклати глава. — Тран. Какво ще кажеш за плана на Рейчъл?

— Боя се, че е права — отвърна Тран. — От кого ще имаш нужда, Рейчъл?

— За подобна работа? — Тя сви рамене. — Никой не е готов за това. Лично аз смятам, че най-доброто прикритие е да нямаш прикритие. Ако тръгна с Мартин, ще действаме явно — двойка дипломати от ООН, пътуващи към новото си назначение на Нюпийс. Никакви легенди — така няма да се наложи да полагаме допълнителни усилия и освен това ще разполагаме с необходимия авторитет да разговаряме с капитана и прочее. Какво следваше там? Нова Прага, после Нюпийс. Чух някой да изрежда тези имена, нали? Последното е свързано с нещо неприятно, някакви жестокости.

— Нюпийс. — Джордж го каза така, сякаш името е прокълнато. — Точно така. Не бива да стъпваш там без дипломатически имунитет. Дори с имунитет. Ще ти пратя доклада от разузнаването за това място. Но ако питаш мен, не слизай там.

— Толкова ли е зле?

— Това е диктатура под властта на Усъвършенстваните — обясни намръщено Тран. — Гнусна местна идеология, която възникна от нищото и взе да расте, като петна по гърба на крастава жаба. Между другото сега се сецам за нещо, свързано с Нюпийс. На „Романов“ пътува и един военен кореспондент, който разследва гибелта на Москва. От известно време се рови в тази история и, изглежда, е надушил нещо, защото в една от статиите си говори за преследване и изтребване на оцелелите — добре, че не е забелязал, че са все дипломати. Натъкнахме се на него, докато събирахме информация по ключови думи — „Романов“ и „Усъвършенстваните“ бяха две от тях и се срещат в статията му. Нищо повече от трескаво увлечение до момента, но Усъвършенстваните сигурно също са го забелязали. Както и да е, те са местната сила и от известно време проявяват нездрав интерес към делата на съседите си.

— Достатъчно безцеремонни са и затова не ми се ще да слизаш на някой от техните светове — със или без дипломатически имунитет — добави Джордж. — Добре, разполагаш с пет часа до излитане, но три от тях ще са ти нужни, за да се добереш до космолеватора и да се качиш на орбита. Така че тръгвай. Ще ти осигуря кредитна линия за

мисията, за да я използваш при нужда. Тран, тръгваш с Рейчъл. Инструктирай я за Усъвършенстваните, просто за всеки случай. Рейчъл, Мартин ще пътува с теб. Той познава кораба и ще ти е технически съветник. Качиш ли се на борда, ще разговаряме с релативистична връзка и майната им на разходите. Точно сега по-важното е да разчистим тази бъркотия. Хайде, не се мотайте. — Той ѝ протегна ръка. Рейчъл се поколеба, после я стисна. — Късмет — пожела ѝ той. — Имам чувството, че ще ти е нужен.

Ужасът никога не свършва, но след известно време свикваш да живееш с него; мислеше си Рейчъл. Или по-скоро свикваш да живееш между него, в интервалите, в празното пространство между колонките на новините, в тихите цивилизовани времена, които придават сладост на работата. Свикваш да живееш, за да бъдат по-големи тези бели места, за да *намалиш* новините, за да се придвижиш към края на историята, да превърнеш вселената в безопасно място. Но знаеш, че най-доброто, на което можеш да се надяваш, е равният резултат, а вероятно е някой ден да загубиш. Топли те мисълта, че си на страната на добрите. Че някой трябва да го направи. А после...

Измет. Нямаше друга дума за това. Граната по време на прием в памет на невинно загинали хора. Измет и нищо повече. Пред погледа ѝ изникваха картини. Пищящи хора, дете с откъсната ръка, обезглавена жена. Момиче с призрачно бледо лице на първия ред, наведено над окървавения си приятел...

— Готови ли сте със снаряжението? — попита тя.

— Един момент. — Приткин извади диагностичната си сонда. — Зареждам. Пъхни си пръста ето тук. Да споделиш някои тайни.

— Хубаво де. — Рейчъл протегна ръка и опря върха на пръста си в сондата, после изчака сигнала, обозначаващ успешна размяна на квантовия ключ. Приткин пъхна сондата в нишата в предния край на големия куфар и почака, докато светлината в основата му блесна в червено. След това я извади.

— Сега вече е само твой. Въоръжен и зареден. — Изправи се и прибра сондата.

— На сметката на кое министерство ще се води? — попита Рейчъл. — Че като знам последния път...

— На Министерството на колективната отбрана — отвърна с мрачна усмивка Приткин. — Вътре има някои наистина любопитни неща.

— Мога да си представя. — Рейчъл огледа преценяващо куфара. — Истински военен фабрикатор?

— Именно. Този малък рог на изобилието е в състояние, с малко помощ и насочване от твоя страна, да създаде цялостен военнопromишлен комплекс. Внимавай да не го изгубиш.

— Веднъж е случайност, вторият път — нехайство. Ще внимавам. — Тя се наведе към куфара. — Познаваш ли ме?

— Очаквам командите на упълномощения офицер. Имате пълен контрол.

— Браво, това ми харесва. Куфар, следвай ме. — Тя кимна на Приткин. — Ще се видим на Нюпийс.

„Измет! — мислеше си, изпълваше я гняв. — Идвам да се разправа с теб. И когато те открия, ще съжаляваш...“

Едва на експресния космoeлеватор Рейчъл отново се изправи срещу ужасите, които я терзаеха, и се опита да ги натика в някое ъгълче на съзнанието си. Кабината на елеватора бе почти пълна — екипажът и пътниците се връщаха на „Романов“. Имаше и група дрезденци — познаваха се по изплашените физиономии. Изглежда, вестта за хвърлената в посолството бомба се беше разпространила. Всъщност основната причина бе чувството за обреченост. Някои от по-възрастните гледаха предпазливо и обезпокоено: същински бежанци. Вероятно бяха запазили места в трета класа и им предстоеше пътуване в криогенни капсули, за да проспят поредния скок, без да се налага да стопяват и без това оскъдните си спестявания. Рейчъл бе почти сигурна, че убиецът не е сред тях. Той, или тя, щеше да предпочете да е буден, за да може да планира следващото си злодеяние и да е нащрек за евентуални преследвачи.

Гравитацията едва ли надхвърляше две g , но беше достатъчна, за да пречи на движенията. През прозрачния таван се виждаше сияещият синкав кабел на елеватора: изнизваше се в обратна посока и изтегляше кабината нагоре по магнитния коридор. „Онези негодници са там — помисли Рейчъл и погледна през тавана. — Заедно с няколко хиляди

невинни пътници и екипажа“. Над шестстотин души бяха слезли от „Романов“ след скачването с порта, близо четиристотин щяха да се върнат обратно. От тях триста и петдесет вече бяха на борда, включително онези, които бяха нападнали московските дипломати.

Само двайсетина от пътниците бяха посетили приема в посолството, но дори това не означаваше нищо. „Когато си имаш работа с негодници от типа на Усъвършенстваните, не бива да забравяш, че не са глупаци. Няма да допуснат да ги спипаме толкова лесно“. Беше прекарала първия час от изкачването в преглеждане на информацията за Усъвършенстваните, пратена ѝ от Джордж Чо. Чудеше се как така досега не е чувала за тях. „Галактиката е голяма, но не чак толкова, когато я обитават подобни твари“. Рейчъл не обичаше да разчита само на интуицията си, но след като прегледа досиетата на Тран, я изпълни необяснима увереност, че по някакъв начин те са замесени. Цялата тази история миришеше на секретна дипломатическа операция и тези типове или бяха безумци, или невероятно безскрупулни в постигане на набелязаните си цели. Единственият въпрос беше *защо*.

— Защо, по дяволите, не ни каза за тази възможност? — ядосваше се тя на Тран, докато преглеждаше материалите.

Той сви рамене, сякаш се оправдаваше.

— Джордж ме предупреди да си трая. За да избегнем предубедеността по време на разследването.

— Предубеденост, как ли пък не!

Въпреки непреодолимата си антипатия към музеите Рейчъл имаше свръхразвит нюх за историческата непредвиденост. След откриването на евтините способности за удължаване на живота нейното поколение се оказа едно от първите, преживели достатъчно, за да им писне от историята. Рейчъл беше израснала в изостанала религиозна общност, която не приемаше социалния напредък след края на двайсети век, и беше прекарала първите си няколко десетилетия на възрастен в ролята на послушна и скромна съпруга, а после, в зряла възраст, заряза всичко това и тръгнала опознава света и дявола в себе си. Някъде по пътя се изпълни с убеждението, че историята не е нищо повече от поредица случайни събития — Господ или отсъстваше от тази картина, или им беше погодил доста неприятна шега (Есхатонът не се броеше, след като изрично бе подчертал, че не е божество) — и

че семената на злото обикновено израстват в стъпките на онези, които знаят какво трябва да е поведението на всички останали и държат да им го кажат. Когато се беше родила, все още имаше хора, които си спомняха Студената война, този сив хипопотам на идеологията, пристъпващ бавно към предначертаното термоядрено унищожение. Сега Усъвършенстваните пробуждаха някои от тези спомени. Тя и преди бе чувала за подобни неща. „Защо никой не е направил опит да ги спре?“ — запита се.

Тъкмо докато обмисляше този въпрос, отекна мелодичен звън, кабината спря и за един кратък и неприятен миг увисна преобърнатата наопаки. После ускорението се върна и я притисна с оловната си мрежа.

— След деветнайсет минути пристигаме на горната станция — чу се съобщение. — Две минути преди пристигане ще забавим до едно *g*, ако е необходимо да използвате тоалетната.

— Готова ли си? — Тран я погледна.

— Да. — Тран беше изнервен и не го криеше. — Приключих с четенето. — Тя чукна върху екрана на електронния си бележник и той се изключи. За прибор, който се побираше на дланта ѝ, бележникът се оказа необичайно мощен. Отново си припомни информацията за Усъвършенстваните.

„Измет — помисли си тя. — Боклук. Как са се измъквали досега? Това е най-хитрата и ужасяваща идеология, която съм срещала от години“. В сравнение с нея имперската мегаломания на Новата република беше направо скромна и мила. „Сигурно са им провеждали семинари върху причините за падането на деспотичните управления — за да знаят кои грешки да избягват“.

Планетата висеше над главата ѝ — гигантски диск със замъглени очертания и тънък слой атмосфера. „И този свят ли смятат да завладеят?“ Усъвършенстваните показваха всички признаци на агресивни завоеватели, дълбоко убедени, че тяхната идеология е единственият верен път. За щастие присъствието на субсветлинни бомбардировачи около почти всички светове ги превръщаха в нежелани цели за подобни агресори. Все едно през деветнайсети век европейските колонизатори да се отправят с дървените си корабчета срещу държави, въоръжени с ракети с ядрени бойни глави.

„Значи идват от Тонто и прилагат класическата маоистка бунтовническа кампания с посредничеството на зомбита с мозъчни имплантанти, командвани по релативистичен канал от тайно гнезденце в същата слънчева система — отбеляза тя, след като прегледа доклада на миротворческите сили. — Първо организират размирици, за да бъде оправдана намесата на властите, после осигуряват на изплашените управници средства и обучен персонал, накрая извършват държавен преврат и поставят в управленческия апарат свои марионетки. Хъм. И когато хванат лостовете на управлението, преди още някой да се е досетил, че половината от политиците са с промити мозъци и кукли на конци, могат да обезвредят субсветлинните бомбардировачи. Което, на свой ред, означава, че... Ей, ами това е чудесна нова стратегия за междузвездни завоевания! Ако е така, дали не идват от някъде другаде, преди Тонто?“

Целият план на Усъвършенстваните за унищожаване на Есхатона и заместването му с друго божество, такова, което да има достъп до съхранените спомени на всички живели някога човешки същества — и което да сътвори наново човечеството по свой образ и подобие, за да му служи, както то пожелае — изглеждаше толкова нелеп в светлината на новите открития, че направо плачеше да бъде зачеркнат като някаква ексцентрична религия, пръкнала се отвъд пределите на земния светлинен конус. Но нещо тук караше Рейчъл да настръхне. „Чувала съм; за нещо подобно и преди, но къде?“

Все още се опитваше да открие отговора на този въпрос, когато прозвучаха няколко различни сигнала, елеваторната капсула се завъртя отново и гледката на планетата се смени с гладка метална стена, край която пълзяха със скоростта на охлюв. Рейчъл разкопча колана още преди кабинният помощник да обяви:

— Добре дошли на орбитална станция три.

Когато вратите се отвориха, тя вече бе станала, готова да си вземе багажа и да излезе. Мина през станцията почти без да я разгледа — мярнаха ѝ се преградите към отделните терминали, имаше митническо гише, което подмина с царствено размахване на дипломатическия паспорт, все пак някой успя да ѝ се поклони, друг предложи да натовари куфара ѝ на багажна количка. След това стигна окачващия ръкав — той приличаше по-скоро на голям магазин, с меки килими и два реда бутици. Корабният офицер на входа на ръкава пое с

бели ръкавици паспорта ѝ и веднага ѝ предложи да мине през VIP входа. Тя го накара да почака, докато не дойде и Тран, и попита:

— Къде сме настанени?

— Момент да надникна в списъка... — Офицерът се ококори. — Госпожо, господине, бъдете така любезни да ме последвате. Каютите ви са на палуба „Б“, това е служебната зона. Ще бъдете настанени в президентски апартаменти. Ако бъдете така любезни да изчакате, лично ще проверя дали вече са подготвени — опасявам се, че сте ги запазили съвсем скоро и... Да, готови са. Оттук, ако обичате.

— Мартин Спрингфийлд на борда ли е? — попита тя разтревожено.

— Спрингфийлд? Не съм сигурен. Момент, да. В момента е на среща със старши офицер Фром. Да му съобщя ли за вас?

— Няма нужда. Пътуваме заедно. Просто му предайте къде съм настанена, когато срещата приключи.

Още коридори, още асансьори. Луксозна дървена ламперия, изработена на далечни светове и доставена срещу солидно заплащане. Позлатени статуи в ниши, ръчнотъкани килими на пода. „С това значи се прехранва Мартин“. Отведоха я при широко отворена врата, двама стюарди се поклониха ниско, докато Рейчъл прекрачваше прага, следвана от куфара си.

— Това е всичко, благодаря — освободи ги тя. Вратата се затвори и тя се огледа. — Хъм, доста по-добре е от последния път...

Последния път, когато бе пътувала с дипломатически паспорт, ѝ бяха дали тясна каюта в офицерския отсек на един разрушител. Сега вероятно разполагаше с повече място дори от адмирала на онзи кораб. Тя се събу и протегна крака върху мекия килим.

— Трябва да го правя по-често — каза на тавана. Беше толкова изтощена, че очите ѝ се затваряха — не беше подгъвала крак, откакто стана инцидентът в посолството, а вече приближаваше четири сутринта по сараевско време. Но първо работата. Тя извади от ръчната си чанта компактен прибор и почна да обследва помещението, докато не се увери, че единствените безжични сигнали, които засича, са банални излъчвания на обслужващите уреди. Въздъхна, прибра прибора и вдигна телефона.

— Гласова поща за Мартин, копие за Тран. Ще поспя четири часа, после отново съм на линия. Събудете ме, ако се случи нещо

важно. В противен случай ще се срещнем за обсъждане на плановете утре, след като разговарям с капитана. Мартин, можеш да прескочиш насам веднага щом ти свърши срещата. Край.

Отново провери вратата. Беше заключена. Върна се при леглото, нагласи алармата на пръстените си и рухна върху завивките, без дори да се съблича. Заспа още преди главата ѝ да потъне във възглавницата и когато я споходиха, кошмарите бяха точно толкова отвратителни, колкото бе очаквала.

Светлини, сирени и нощ. Бъркотия от спомени и впечатления, заплашващи да погълнат Сряда и да я отнесат в страната на кошмарните видения. Свенгали пристъпва към нея, протегнал окървавени ръце. Един фелдшери свети с фенерче в очите. Тя му маха и вика: „Помогнете му!“ После сядат на тревата, докато преглеждат Свен и му превързват раните. Някой плъзга по челото му терахерцов скенер, за да провери за фрактури на черепа, друг го разпитва, но тя не чува въпросите.

После двамата отново са на крака.

— Трябва да се върнем в порта — обяснява тя на полицаия, който, изглежда, не разбира. — Корабът ни ще отпътува след няколко часа...

Продължава да повтаря. Защо непрестанно се повтаря? Никой не я чува. Светлини, сирени. Отново е седнала, но този път светлините са отпред, а сирената отгоре. „В полицейска кола съм“ — сеца се. Седи между Свенгали и Франк. Франк я е прегърнал през раменете. Но нещо не е наред. Защо са тук, нали не са направили нищо лошо? Нима са арестувани? „Ще изпуснем полета...“

— Стигнахме. — Вратата се отваря. Франк слиза пръв, подава ръка на Сряда и ѝ помага да слезе. — Задържахме капсулата заради вас — добавя същият глас. — Отгук, моля. — И е вярно. В очите ѝ се появяват сълзи. Тя се обляга на Франк. Свенгали е зад нея, пристигат още две полицейски коли, от които също слизат пътници. VIP обслужване. „Защо?“ — чуди се тя. После се сеца... „Сигурно с нас има дипломати“.

Дойде на себе си на шейсет километра над екватора — магнитната капсула вече набираше скорост.

— Как си? — попита я Франк; гласът му звучеше слабо и отдалеч, заради звъна в ушите ѝ.

— Като парцал. — Тя се намръщи. Главата ѝ бе свързана с нещо, което наподобяваше прозрачна черупка на костенурка, и зрението ѝ бе замъглено от обезболяващите, с които я бяха натъпкали. — Предупредиха ме, щом пристигнем, да отида в корабния лазарет.

Той я погледна стреснато.

— Каза ли нещо?

— Не.

— Говори по-високо. Не те чувам.

— Какво стана със Свен? — попита тя.

Оказа се, че Свенгали седи от другата страна на Франк и затова не го вижда.

— Някой се опита да убие посланика — заобяснява той. — Дрезденското правителство въвежда извънредни мерки. Не зная как така ни пуснаха да си вървим...

— Заради теб. — Франк я погледна. — Ти си от Москва, нали?

— Да — отвърна неуверено Сряда.

— Предположиха, че щом сме с теб, ние също сме гости. Нямахме как да проверят, защото мрежата бе изключена. Имаш септагонова идентификация, но не си тяхна поданичка, прав ли съм?

— Да. — Тя завъртя глава, вратът ѝ се бе схванал. — Кой може да го е направил? Нали каза, че е същият, който преследва и мен...

— Кой те преследва? — намеси се Свенгали изненадано.

— Сигурни бяха, че има нещо — отвърна Франк. — Повишената охрана, анулираните срещи за интервюта. Всъщност това бе единствената публична поява на посланичката. Забеляза ли, че тя въобще не се показва на открито? Не напусна сцената с реактивния щит. Но бяха оставили вратите и прозорците отворени. Освен това полицаите наизлязоха отвсякъде веднага щом гръмна бомбата. Не ти ли се стори, че носи подпльнки...

— Тя само се преструваше, че произнася реч — прекъсна го Сряда.

— Какво? — попита Свенгали. — Защо да се е преструвала?

— Видях я — отвърна Сряда. — Бях на предната редица. Забелязах го по начина, по който говори — някой друг я произнасяше,

тя само повтаряше дума по дума. Знаете ли какво? Те очакваха да се случи нещо. Но не това, което стана, ако питате мен.

— Опит за убийство. Само че не според предвижданията им. — Франк говореше почти замечтано. — И не по избраната цел. Този път не беше ти, Сряда. — Той я стисна леко за ръката. — Убиецът беше друг. От друга игра, с други правила. Свен, ти какво правеше там?

— Наеха ме за шибаното шоу след вечеря! — тросна се той. — Ти какво си мислеше? Не съм на екскурзионно летуване, смешнико.

— Добре де — рече Франк, затвори очи и се облегна назад.

— Извинявай — промърмори Свенгали.

— Събираш пари за къщичката, която ще си купиш, когато се пенсионираш — подметна Сряда.

— Аха, нещо такова — рече Свен почти с благодарност.

— Надявам се да доживееш дотогава — почти прошепна тя.

— Аз пък се надявам да открият негодниците, които го направиха — обади се Франк ядосано. Сряда го погали по ръката, после се облегна на рамото му.

Останалата част от пътуването мина спокойно.

ИНТЕРЛЮДИЯ: 3

Неколцина нови пътници се бяха качили на „Романов“ в Нови Дрезден. Един от тях бе настанен в президентския апартамент на палуба „А“, останалите бяха разпределени из различни каюти в бизнес и туристическата класа, но между всички имаше нещо общо — бяха запазили места на лайнера в последния момент, само ден след като частната яхта „Хайдегер“ се бе отбила за кратко в порта на Нови Дрезден, и всички пътуваха с фалшиви паспорти.

Луксозната каюта не беше проява на екстравагантност, а необходимост. Според инструкциите Ларс я проверяваше редовно за предаватели и различни бръмбари, които биха могли да пропълзят във всеки момент и по различни пътища. Особено когато според списъка на пътниците тук се помещаваше търговец на оръжия от Бразил. Порция се нуждаеше от голямо помещение, за да може да провежда съвещания, а легендата, която бе избрала, трябваше да послужи за обяснение на някои странни предмети в багажа ѝ. Кое то всъщност бе причината Матилде да завари на вратата на апартамента въоръжен до зъби телохранител, а самата Порция приклепнала в средата на хола пред отворен сандък с гранатомети.

— У. Матилде Тод. Влез — каза Хъост. — Изглеждаш смутена.

— Очаквах...

Хъост я дари с усмивка.

— Строг пропускателен режим? — Тя се надигна. — Какво пък, налага се да си играя ролята. Пък и защо един търговец на оръжия ще пътува в туристическа класа?

Маркс затвори вратата зад Матилде. Тя тръгна през помещението с походка на сомнамбул.

— Мина толкова време...

— Смятай, че отново си в отбора — каза Хъост.

— Вие ли сте новият ми началник? Дошли сте лично тук? — В гласа ѝ се прокрадна изненада.

— За разлика от У. Скот, аз не обичам да оставям нещата без пряк надзор — отвърна сухо Хъост. — От два месеца търча насам-натам и се мъча да запуша пробойните. Сега е твой ред. Кажи ми какво става.

— Ами... — Матилде облиза устни. — Всичко е нагласено и за двата сценария, които ми бяха предадени — за отвличането и за другия. С изключение на ударната група. Огледахме внимателно критичните точки и набавихме необходимото оборудване. Наложих се да подкупим трима товарачи и един пиколо, за да бъде доставен багажът на борда, но работата е свършена и те преглътнаха предложената им версия, така че избягнахме необходимостта да прибъгваме до специални средства за контрол. — Под „специални средства за контрол“ имаше предвид, разбира се, разклонено дърво от наноелектроди в мозъците им, което да ги превърне в марионетки. Това, което оставаше след подобна операция, обикновено не можеше да се използва за нищо, освен за съхраняване и преработка от Пропагаторите. — Питър е мой заместник, а Марк отговаря за астрогацията^[1]. Което означава, че сме готови да започнем веднага щом подадете команда.

— Чудесно. — Хъост обаче вече не се усмихваше. — А сега ми кажи какво се обърка. Искам да знам *всичко*.

— С плана ли? Нищо...

— Казах: *всичко*. Всяка, дори най-малката подробност, която е привлякла вниманието ти.

— Истината е, че нямаме опит да действваме под прикритие на чужди планети, и в началото допуснахме една-две незначителни грешки. За щастие легендата, която използвахме, беше почти перфектна — всички знаят, че сме Усъвършенствани, и са готови да ни простят някои странности. Изумителна е склонността им да повярват, че сме невинни пасажери! Никой не подложи на съмнение обяснението, че сме младежка група на обиколка из широкия свят. В началото ми се струваше абсурдно...

Порция се покашля и Матилде едва не подскочи от уплаха.

— Да си изясним нещо — заяви Хъост, втренчила поглед в нея. — Ако си свършила работата както трябва, няма от какво да се страхуваш. Ако си допуснала дребни и неизбежни грешки и си признаеш за тях, за да помогнеш в тяхното поправяне, няма от какво да

се страхуваш. Това, от което трябва да се страхуваш, са последствията от прикриването на грешките. Ясно ли се изразявам? Така че престани с нервните брътвежи и ми кажи. Какво се обърка? Къде трябва да внимавам?

— Ох. — Матилде я гледаше, сякаш пред нея се бе изправило чудовище. Отпусна безпомощно рамене. — Ханс направи сцена още първата нощ, когато бяхме на кораба. Намирахме се в обществената зона — мисля, че го наричат бар — когато един от чужденците се опита да го отрови с някакъв токсичен дим. Никой не пострада всъщност. Имаше една малка шумна група пътници, които, изглежда, по някаква причина не ни харесваха. Но освен това не се е случило нищо, което да мога да определя като неблагоприятно. Скарах се на Ханс и сметнах въпроса за приключен. Останалите... — Тя сви рамене. — Не мога да контролирам идеите на другите хора относно нашите планове. Не знаех дали въобще трябва да ви занимавам с подобни...

— Всичко е ясно. — Хъост се наведе над сандъка и заразглежда черните тръби вътре. — Боя се, че някои неблагоприятни прояви на нашите предшественици са поставили Усъвършенстваните в доста лоша светлина пред света. И че ако не сме внимателни, лесно можем да събудим нови подозрения. — Замисли се за миг. — Лично аз не бих искала да утежнявам положението. — Погледна Матилде. — Не желая да чувам никакви съобщения за жестокости и ексцесии по време на предстоящата интервенция.

Матилде облекчено се усмихна.

Срядата тичаше из изоставените жилищни помещения в гравитационните пръстени на архаична станция. Отворените врати зееха като пусти очници на череп, подът всмукваше подметките ѝ като нагорещен асфалт и я теглеше надолу и назад. Нещо невидимо тичаше след нея, душеше следите ѝ като в кошмар — тя чуваше ту драцене на нокти по пода, ту тропот на тежки обувки. Знаеше, че си точи зъбите за нея, но не можеше да си спомни причината — миналото ѝ бе като бял лист. Бъдещето също. Нещо я дебнеше. Преследвачът вече я настигаше... и когато я улови, в лицето я плисна кървав фонтан. Беше в тоалетната на административния блок и в чинията бе натикано нечие

тяло. Тя го задърпа, замърмори: „Стани, тате“, но се оказа, че не е баща ѝ, а клоунът Свен, с посиняло от задушаване лице и зловеща усмивка.

Събуди се с вик. Сърцето ѝ пърхаше толкова силно, че заплашваше да изхвърчи, чаршафите бяха влажни и лепкави от студена пот. Притисната под тялото ѝ, лявата ѝ ръка бе съвсем безчувствена...

В леглото до нея някой изхърка. Тя се отмести и той се претърколи и почти я затисна. Срядата затвори очи. „Мисли — каза си. — Спомни си“. Все още усещаше соления вкус на кръвта в устата си, отвратителната смрад на разкъсани черва. Когато се прибра в каютата си, прекара половин час в банята, търкаше се ожесточено, но въпреки това ѝ се струваше, че миризмата е полепнала по нея. А след това той ѝ се обади от лазарета, да провери как е. Тя му каза, че иска да го види, и щом дойде, го дръпна вътре и го повали на пода. Желанието му бе не по-малко от нейното и двамата се вкопчиха един в друг като животни. Тя се усмихна, все още сънена, и тихо прошепна:

— Франк?

Той изхърка и се притисна в нея, но не се събуди. Оказа се, че е много внимателен — въпреки грубия си вид. Нищо общо с очакванията ѝ — и тъкмо това, от което имаше нужда. Когато свършиха, останаха да лежат, притиснати един към друг, и той заплака. „Трябваше ли да го правя? — зачуди се тя. — Кой го е грижа?“

Въпреки че Франк спеше, до него се чувстваше в безопасност. За първи път от онази нощ на купона. Знаеше, че това е само илюзия, но беше достатъчно реална и успокояваща. „Надявам се няма да се преструва, че нищо не се е случило“.

Срядата се измъкна безшумно от леглото и тръгна към банята. Почти веднага ухото ѝ затрептя гневно.

„Ало? — прошепна тя безгласно. — Знаеш ли кое време е?“

„Срядата. — Гласът отекуваше в главата ѝ, както винаги, когато ѝ се обаждаше. — Чуваш ли ме?“

„Да, Херман. Тук е среднощ. Всички спят“.

„Оставих аларма да ме предупреди веднага щом станеш. Корабът, на който се намиращ, току-що напусна порта и ускорява към първата скокова зона. Щом скочи, каналът, който използвам, ще се разпадне и ще останеш сама. По принцип според полетния план

«Романов» трябва да направи два скока до Нова Прага, но в Дрезден на кораба се качиха неколцина пътници и можеш да очакват диверсия“.

„Диверсия?“ — Срядя се прозя, съжаляваше, че не може да се върне веднага в леглото.

„От известно време групата на Усъвършенстваните на борда на твоя кораб разменя кодирани сигнали с централата на един търговец на оръжия от Бреазил. В момента търговецът и неговите телохранители са на «Романов». От своя страна, този търговец поддържа двупосочен информационен трафик с канцеларията на старши министерския секретар Блумлайн на Нюпийс, който в момента изпълнява функцията на президент на Планетния надзорен директорат и същевременно е началник на Министерството на обществената безопасност. Макар да не разполагам със свои информатори в тези среди, съм склонен да вярвам, че търговецът на оръжие е само прикритие за високопоставен служител на МОБ, който командва собственолично операция по почистване на следите вследствие от някакъв техен вътрешен конфликт, свързан с Московския инцидент“.

„Ей, чакай малко! Какво искаш да кажеш? Какво почистване? Какво Министерство на обществената безопасност? Какъв вътрешен конфликт? — Срядя тръсна глава. — И какво общо има това с мен?“ — „Искам да се върна в леглото!“

Херман продължи с нисък безизразен глас, както винаги:

„Работя над хипотеза за унищожаването на твоята родна планета и мотивите, които се крият зад убийствата. Московската система и Нови Дрезден лежат на пътя на експанзията на Усъвършенстваните. Нюпийс и Тонто не са нищо повече от наскорошни завоевания, при това най-близки до Земята. И двете са достатъчно близо до Москва и Нови Дрезден и следователно тези светове са подходящо продължение на тяхната политика. От друга страна, Усъвършенстваните са склонни към вътрешни боричкалия и междуучрежденско съперничество. Те могат да бъдат манипулирани от външни сили, като например Есхатона. Не е изключено някое подобно учреждение вътре в Министерството на обществената безопасност на Нюпийс да е било подтикнато да се възползва от нарастващото си влияние над изявените политически фигури в Москва, като ги използва за «маша» в осъществяването на един страничен проект, а именно разработката на нарушаващи причинността оръжия. Подобни средства могат да са

изключително опасни не само защото Есхатонът обикновено се намесва с цел да възпрепятства тяхната употреба на по-късен етап от хронологичната линия, но и тъй като показват тревожна тенденция към нестабилност...“

„На какъв по-късен етап? Ей, чакай малко, нали *ти* си Есхатонът!“

„Може ли един защитен Т-лимфоцит в капилярната система на малкото ти пръстче да твърди, че си ти? Разбира се, аз съм част от Есхатона, но не мога да твърдя, че съм Есхатонът. Есхатонът дължи по-голямата част от могъществото си на способността си да поставя под контрол нарушаването на причинността — или по-точно пътешествието във времето — най-вече за собственото си оцеляване. Действащи средства за нарушаване на причинността, особено в ръцете на други сили — независимо дали са били разработени като оръжия, като машини на времето, или като компютри — биха заплашили стабилността на неговата хронологична линия. Ето защо съществуват агенти като мен — за да следят за разпореждания от страна на оракула и да предприемат действия за опазване на причинността интегритет на Есхатона. В случая с Москва най-разумното обяснение е, че московското правителство е експериментирало с оръжия за хроноразпад, но експериментът е излязъл извън контрол и е довел до взривяването на тяхната звезда. Но няма никакво разумно обяснение защо им е трябвало да разработват подобно оръжие и да провеждат с него опасни експерименти. Което премества фокуса на интерес върху внедряването на агенти на Усъвършенстваните. Особено във връзка с мълчанието на оракула“.

Срядата се замисли. Някои от нещата, които чу, й бяха абсолютно непонятни.

„Да не искаш да кажеш — попита тя, — че някакъв тъпак от военните е унищожил моя свят *по погрешка*? Или защото Усъвършенстваните са го помолили?“

„Не съвсем. — Няколко секунди тишина. Срядата усещаше, че едва съдържа гнева си. — Когато завладяват нова планета, Усъвършенстваните не го правят под дулата на оръжията. В началото инсценират кризисна ситуация, а сетне предлагат помощта си за нейното разрешаване. Но главното им оръжие е опитът им в прилагането на съхраняващ и неврален интерфейс. И макар шантажът

да е едно от средствата за индиректен натиск, те често действат чрез поставяне под директен контрол на ключови политически фигури — отвличат ги, копират съществуващата неврална инфраструктура и инсталират имплантант. Понякога запазват личността непокътната и само добавят команден профил, в други случаи изтриват всичко и превръщат тялото в марионетка с дистанционно управление. Използват релативистичен канал за управление на тялото и така се подсигурият срещу възможността да бъдат обвинени в намеса във вътрешните работи, а каналът може да се прекъсне само при пряко мозъчно сканиране или свръхсветлинен полет. Усъвършенстваните са прочути с търпението си: след като пристигнат в избраната система, подбират петдесет до сто начинаещи служители и изчакват дваисет-трийсет години, докато една или повече от техните марионетки бъде издигната на ръководна длъжност. Това е бавен и трудоемък процес, но много по-евтин и безопасен, отколкото пряката намеса чрез междузвезден конфликт“.

„Искаш да кажеш, че го правят постоянно?“

„Не съвсем. До момента са завладели дваисетина свята. Според моите изчисления ще са им нужни поне още двеста години, преди да се превърнат в сериозна заплаха“.

„Хм. — Срядя се замисли. — Но никой от дипломатите не може да е тяхна марионетка. За да стигнат до посолствата, са използвали свръхсветлинен транспорт. Значи излиза, че няма никакви доказателства“.

„Няма — потвърди Херман. — Интересът на Усъвършенстваните към теб и нещата, които откри на Нюфи преди евакуацията, показват, че станцията е била използвана като входен пункт за прехвърляне на агентурата няколко години. Изглежда обаче групата за предизвикване на кризисна ситуация в Москва е действала невнимателно. За това подсказват опитите на Усъвършенстваните да избиват московските дипломати, макар че все още не съм сигурен дали това е единственият мотив. Замесената фракция, изглежда, се опитва да принуди московския дипломатически корпус да изпрати неопровержимия код за атака на бомбардировачите, като по такъв начин предизвика политическа криза в Нови Дрезден, с усложнения на други места. Но е трудно да се твърди със сигурност“.

„Но ти... ти... — Срядта не можеше да намери подходящите думи, — ти си част от Есхатона. Не можеш ли да ги спреш? Не искате ли да ги спрете?“

„Защо мислиш разговарям с теб? Не мога да поправа разрушаването на Москва, тъй като инцидентът не е задействал имунохронологичния отговор на Есхатона. По-висши инстанции разследват възможността за пряка заплаха срещу Есхатона. Аз се опитвам да попреча на Усъвършенстваните в плановете им да превземат Нови Дрезден, или каквото там са намислили. Освен това задачата ми е да не им позволя да сложат ръка на окончателните чертежи от московския оръжеен проект. В добавка към това се старая да държа в течение дипломатическите представители от Земята. Това е отговор на ниско ниво, по стандартите на Есхатона. От друга страна, идеологическата система на Усъвършенстваните определя Есхатона като враг номер едно и работи за неговото унищожение. Не им е по силите да го направят и затова все още не са успели да пробудят неговите първични защитни рефлексии, но ако успеят... хубаво ще е да не си в обсег от поне хиляда светлинни години“.

„Така значи. — Гласът ѝ прозвуча уплашено и тя съжали. — А какво ще стане с мен? Какво ще правя след това? Семейството ми...“ — Отново я изпълни чувството за огромна и невъзвратима загуба. Тя погледна спящия Франк.

„Достатъчно си голяма да избереш сама бъдещето си. Не мога да поема отговорност за събития, в които не съм имал пряко участие. Но ще се погрижа поне на първо време да не ти липсват финансови средства — докато не уредиш живота си, стига да оцелееш през следващите няколко дена“.

„Стига да оцелея? — Срядта се извърна към картината на стената. — Какво искаш да кажеш?“

„Група на Усъвършенстваните от МОБ не е на борда на кораба случайно. По някое време след следващия скок очаквам да предприемат нещо драстично. Възможно е да направят опит да те отвлекат и марионетизират, но на кораба има прекалено много свидетели, с които вече си разговаряла. По-логично е да вземат мерки «Романов» да не стигне крайната си цел. Така че бъди готова. Изучи местата за проникване в екипажните отсеци и корабното устройство — вече прехвърлих подробна информация за това в пръстените ти. И още

нещо — на кораба се качиха трима дипломати от Земната ООН. Можеш да им се довериш напълно. Най-вече на Мартин Спрингфийлд, който е работил в миналото за мен. Той сигурно ще успее да те защити. А, да не забравя. Ако по някаква случайност ти попаднат документите за оръжейния тест на Усъвършенстваните в Московската система, предай ги на дипломатите. Това е единственият начин да им причиниш сериозна вреда“.

„Ще го имам предвид. — Гласът ѝ потрепери. — Но ти каза, че се готвят да разбият вратата и да ме отвлекат — какво да направя, ако се опитат?“

„Съвсем просто е — гледай да не си си в каютата, когато опитат. Повече не можем да разговаряме. Разтоварих още някои необходими неща в пръстените ти. И не се разделяй с якето си“.

„С якето?“

„Да. Не знаеш кога може да ти потрябва. — Гласът на Херман съвсем отслабна. — Успех и дочуване. Ах, да, и ако по някаква случайност «Романов» стигне Нова Прага, поговори с Рейчъл, преди да решиш да се разходиш на повърхността. В противен случай може да се случат неприятни неща...“

Щрак. Разговорът прекъсна. Срядта изруга шепнешком, после забеляза, че Франк се е събудил.

— Какво става? — попита той, втренчил поглед в нея. — Да не би някой да ти се сърди?

Тя го гледаше с разтуптяно сърце, устата ѝ беше пресъхнала.

— Моят невидим приятел... Кога е следващият скок?

— Най-рано след един ден. Защо не дойдеш при мен да ми разкажеш? — Той се отмести да ѝ направи място в леглото.

— Но аз... — Тя млъкна, едва сега осъзнала какво ѝ казва. — Един ден? — Придобитата от неприятни преживявания недоверчивост ѝ подсказваше, че не е редно да споменава за съществуването на Херман. Логиката обаче възразяваше: настояваше, че Франк може да ѝ е полезен. — Май не бива да говоря за това — рече тя. — Пък и сигурно ще ме сметнеш за луда!

— Няма. — Той я погледна замислено. — Не мисля, че си луда. — Изражението му беше честно и малко обидено, което го правеше още по-непредсказуем. — Защо не започнеш от самото начало?

Тя седна на леглото. Той я притегли към себе си.

— Когато бях малка, имах невидим приятел — почна тя. — Узнах, че работи за Есхатона, едва след като взривиха родната ми планета...

Рейчъл отвори вратата на тясната служебна каюта и Мартин вдигна глава. Лицето му беше изопнато и уморено.

— Как си?

— Никога не съм била по-добре — отвърна тя с изтощена усмивка и се прозя. — По дяволите, трябва ми нещо за събуждане. — Погледна жената с униформа от другата страна на масата. — Ще ни запознаеш ли?

— О, извинявайте и двете. Това е младши лейтенант Щефани Грейс. Тъкмо се прибира от отпуск на повърхността. Докато отсъстваше, работих с нейния шеф, старши офицер Макс Фром. Шефи, запознай се с жена ми — Рейчъл Мансур. Рейчъл е културен аташе с...

— Не *това* представяне. — Рейчъл се усмихна уморено и извади картата от вътрешния си джоб. — На снимката главата ѝ бе заобиколена от холографското лого на ООН. — Черната кантора. Полковник Мансур, Комбиниран корпус за отбрана, Постоянен комитет на ООН за Многостранно междузвездно разоръжаване. Официалната форма е само когато се налага да поставя някого на мястото му, както се досещате. Бих предпочела обаче пасажерите и вашите колеги да не са в течение на истинската ми работа. Ясно ли се изразявам?

Момичето... не, вероятно вече прехвърляше двайсет, а може би това дори бе втората или третата ѝ кариера — я гледаше уплашено.

— Какво става? Ако е нещо, което застрашава кораба, трябва незабавно да информираме капитана.

— Хъм. — Рейчъл се замисли. — През следващите шест часа ще издирваме един престъпник — сериен убиец, — който пътува на борда на вашия кораб и ликвидира по една избрана жертва на всяка спирка. — Тя млъкна.

Младата жена трепна и погледите им се срещнаха.

— Полковник, струва ми се, че подобно разследване не е от ранга на Черната кантора?

— Не и когато всички жертви са посланици от едно планетно правителство в изгнание, изстреляло атомни бомбардировачи към друга планета — отвърна все така уморено Рейчъл. — Но това, лейтенант, ще си остане между нас. Нашият сериен убиец се опитва да предизвика война с употребата на оръжия за масово поразяване. Лично ще информирам капитана, но ако дочуя по други канали, че новината се е разпространила...

— Разбрах. — Шефи я гледаше все така уплашено. — Затова значи съпругът ви... — тя премести поглед към Мартин — се рови в транзитния ни архив за последните шест месеца. Нали казахте, че имало още нещо?

— Ами... — Рейчъл се поколеба. — Става въпрос за мотивите. Убиецът не е вълк единак, по-скоро е професионалист, дори група професионалисти, представители на определена междוזвездна сила. Те са твърдо решени да прикрият следите си. Сега, след като знаят, че сме ги надушили, е възможно да предприемат какво ли не. Надявам се, че няма да направят нещо, което да навреди на кораба, но не съм сигурна. — Тя сви рамене.

— В такъв случай се налага незабавно да информирам капитана — заяви решително Шефи. — Тя трябва да знае, щом убийците могат да преминат към действие още по време на полет. На борда капитанът е всичко. Пък и досега не сме напреднали особено в разследването. — Тя махна с ръка към трепкащите във въздуха списъци. — Имаме две хиляди и петстотин пътници и седемстотин души екипаж. На всяка спирка човекопотокът е три хиляди души и честно казано, двамата с мъжа ви сме претрупали с информация. Ако разполагате с неопровержими доказателства за пред капитана, ще се погрижа да получите пълната ѝ подкрепа.

— Добре, да идем да си поговорим с вашия капитан.

Мартин се надигна.

— Искаш ли да дойда с теб?

Рейчъл въздъхна.

— Мислиш ли, че можеш да продължиш без нас? Не мисля, че ще се забавя...

— Ще се справя. — Мартин поклати глава. — Все още работя над пътниците от туристическа класа. Мислех си, че ще е лесно, но после Шефи попита какво би станало, ако пътникът слезе от борда и се

отпише, свърши си работата, а сетне се върне под друго име и в друга класа? Страхотна каша.

— Не съвсем — обади се Шефи. — Разполагаме с някои биометрични данни за пътниците. Но нямаме право да извършваме полицейско разследване, така че генетичната инспекция на всеки пътник може да бъде извършена само със специално разрешение от... — Тя погледна към тавана. — Тръгваме ли при капитана?

Капитан Назма Хюсеин се беше намръщила. Денят бе отвратителен.

Първо, отпътуването беше забавено с шест часа заради някаква глупава бъркотия на повърхността, попречила на неколцина пасажери с дипломатически статут да се върнат навреме — а всеки час престой струваше ужасно скъпо. След това проблемът с балансиранката в един от четирите главни резервоара в долната полусфера на корпуса на лайнера: бе нарушена от постоянен теч, което говореше, че при последното скачване е бил повреден някой от стабилизаторите. Все пак бе успяла да се измъкне от мостика и да остави там да се разпорежда Виктор — и откри, че я чака цяла тълпа нейни подчинени, начело с главния счетоводител. И всички очакваха заповеди и имаха проблеми. А сега и това...

— Да чуя отново — рече тя, докато се опитваше да се съсредоточи, което бе ужасно трудно след дванайсет часа вахта. — Какво по-точно очаквате да се случи на кораба?

Дипломатката изглеждаше уморена поне колкото нея.

— Един или повече от вашите пътници, или някой наскоро постъпил член на екипажа, използват кораба ви като отправна точка, за да извършват убийство на всяка от спирките — обясни тя. — Имам заповед да попреча това да продължи. Което е чудесно, разбира се, но съм склонна да смятам, че убиецът действа по нареждане на по-висша инстанция и ще се опита да си прикрие следите с всякакви възможни средства.

— С всякакви средства? — Капитан Хюсеин повдигна вежди. — Да не говорите за избиване на свидетели — пътници и членове на екипажа? Или дори за действия, които биха могли да изложат на риск самия кораб?

— Не зная — призна Рейчъл. — Съжалявам, че не мога да ви кажа нищо по-конкретно, но от тези негодници може да се очаква всичко. Вчера бях на повърхността и успяхме да попречим на поредния им удар, но клопката не се получи, най-вече защото убиецът прояви неочаквана охота да изтребва невинни свидетели. Сега сигурно се спотайва, но е твърдо решен да осъществи замисленото и не мога да гарантирам, че няма да направи някоя глупост.

— Страхотно! — Назма метна поглед към екрана с предстоящите задачи. Повечето премигваха в червено, което означаваше, че не търпят отлагане. — Знаете ли кого търсите? И какво очаквате да направя с него, или с тях, когато ги откриете? — Погледна младата жена зад Рейчъл — Тя полагаше отчаяни усилия да се слее със стената, очевидно изплашена, че е станала приносителка на лоши вести. „Нищо, нека се поизпоти“. Назма я прониза със „строг поглед трета степен“, после отново се обърна към дипломатката. — Искрено се надявам, че няма да предложите нещо от рода на смяна на маршрута.

— О, не — отвърна Рейчъл малко объркано. — „Май точно това смятах да предложа“ — помисли си. — Безопасността на вашия кораб е от първостепенно значение. Основната ми грижа е да ги идентифицираме, така че да бъдат арестувани без много шум веднага след като пристигнем на следващата станция — или по-скоро в случай, че усетим някаква заплаха. — Назма се отпусна, но при следващите думи на Рейчъл почти подскочи — Проблемът е, че списъкът на заподозрените надхвърля двеста души, а разполагаме само с десет дни, за да ги проверим. Това са хората, които са слизали на всички планети, на които са ставали инцидентите — ако обаче търсим група, списъкът ще нарасне до 460 души. Та се чудех, ще можете ли да ни отделите малко помощници, например от счетоводството, за да ускорим разследването. — Усмихна се насила.

„Само това ми липсваше!“ — Капитан Хюсеин отново погледна екрана. Червените редове не намаляваха, а и нямаше надежда това да стане без нейна намеса. Но алтернативата...

— Лейтенант Грейс. — Тя погледна Щефи и младата жена се изпъна в стойка „мирно“. — Моля, предайте моите почитания на капитан втори ранг Луис и я информирайте, че трябва да ви оказва пълно съдействие за всичко, което ще е необходимо в разследването на полковник...

— Мансур — подсказа жената.

— На полковник Мансур. Когато изработите окончателния списък на заподозрените, искам да го видя, преди да преминете към действие. Очаквам и ежедневни доклади в директорията на Отдела за сигурност. Разбира се, искам да съм в течение и ако *не откриете* убиец на кораба. Доволна ли сте?

— Повече от доволна. — Рейчъл изглеждаше почти учудена и този път усмивката ѝ беше искрена. — Благодаря ви!

— Няма нужда. — Назма махна с ръка. — Нямахте да ме бива за тази работа, ако позволявах на борда да се разхождат необезпокоявано убийци. Само ще ви помоля да действате деликатно и да не плашите останалите пътници. А сега, извинете ме, но някой трябва да управлява този кораб.

„Прилича на горила“ — помисли си Мартин, докато се приближаваше към военния кореспондент, седнал в дъното на пустеещото фоайе. Журналистът се бе отпуснал на едно диванче, със застинала усмивка на лицето, праметнал ръка през раменете на девойка с бледа кожа и сериозно увлечение по черното — черна коса, черни обувки, черни панталони и черно яке — но пък с голяма синя превръзка на челото. Беше се облегнала на рамото му по начин, който подсказваше за сериозна връзка. „Много са сладки“ — помисли си цинично Мартин. Кореспондентът сигурно бе висок поне два метра, с едро тяло, но без тлъстини. Късо подстригана черна коса, старомодни инфоочила с рогови рамки и черно кожено яке. Девойката тихо му говореше нещо и от време на време опираше брадичка на рамото му. Горилата беше целият слух и очевидно изразяваше съгласието си със сумтене. Двамата бяха толкова погълнати един от друг, че въобще не забелязаха приближаващия се Мартин. „Почва се“ — рече си той и излезе на сцената.

— Здравсти — подметна небрежно. — Вие ли сте, хъм, Франк, Джонсън от лондонския „Таймс“?

Горилата повдигна вежди и го стрелна с пронизателен поглед. Младата жена също го гледаше. Мартин почти не ѝ обръщаше внимание.

— А вие сте? — отвърна с въпрос едрият мъж.

Мартин се нагласи на дивана срещу тях.

— Казвам се Спрингфийлд. От дипломатическия корпус на ООН.
— „Странно — рече си. И двамата го гледаха със застинали, почти втрещени лица. — Какво им стана?“ — Та вие ли сте Франк Джонсън? Преди да продължа... — Той извади дипломатическия си паспорт и го показа. Горилата примижа подозрително, после изръмжа:

— Да. Не сте дошли за автограф, нали? — Почеса се по лявата ръка и потръпна. Мартин веднага се досети за причината.

— Вчера вечерта бяхте ли на приема в московското посолство?
— продължи той и премести поглед към младата жена. — И двамата?
— За миг зениците ѝ се разшириха, после тя извърна глава с престорена досада.

— Виждам дипломатически паспорт — заговори предпазливо Франк. Не свалеше внимателния си поглед от Мартин.

— И човек, който задава въпроси за нещо, което може би не му влиза в работата. Питам се, знае ли управата на този кораб какво става? Дали този паспорт е истински, или не? Не искам да се обиждате, но подобни въпроси са в нарушение на журналистическата свобода.

Мартин се облегна назад, без да откъсва очи от него. „Не е глупав, въпреки че е едър и трмав... хъм, откъде да започна? Всъщност дори не бих казал, че е на челно място в списъка на заподозрените“.

— Не е изключено — отвърна той. — Само че подобни въпроси не се задават току-така.

— Сигурно. Защо тогава не ми кажете кое е „току“ и кое — „така“, пък аз ще реша дали да ви отговарям?

— Хъм. — Мартин присви очи. Жената го разглеждаше с нескрито любопитство. — Ако сте били в московското посолство в Сараево, сто на сто сте видели доста трупове. — Журналистът потръпна отново. „Сега те стащих“. — Може би не ви е известно, но подобни неща са се случвали и преди. Имаме причини да смятаме, че лицата, отговорни за това деяние — той млъкна, за да им даде им време да преглътнат информацията, — се намират на борда на този кораб. Не мога да ви заставя да разговаряте с мен. Но ако знаете нещо и го скриете, ще помогнете на убийците да се измъкнат безнаказано.

— „Пробив под ватерлинията“. Журналистът кимаше леко, с което издаваше все още неосъзнатото си примирение пред неоспоримите факти. — Опитвам се да сглобя картината на онова, което се е случило в нощта на инцидента, за да помогна на разследването, и ако желаете да направите изявление, можете да ни окажете голяма помощ. — Вдигна едва забележимо рамене. — Не съм полицай. Просто се нуждаем от цялата налична информация.

Франк се наведе напред и смръщи вежди.

— Искам да проверя паспорта ви, ако нямате нищо против. Имате ли? — Протегна ръка. Мартин помисли за миг, после неохотно му подаде пластмасовата плочка. Момичето се наведе до рамото на Франк и я разгледа. Франк Щракна с пръсти за шумоизолираща завеса и приглушено каза нещо на корабната компютърна мрежа. След миг кимна, отново щракна с пръсти и върна паспорта. — Всичко е наред. Ще говоря с вас.

Мартин беше доволен: Франк беше готов да сътрудничи, а това, че имаше журналистически опит с подобни инциденти, щеше да е от полза. Той извади диктофона и го постави на масата.

— Запис на разговор с Франк Джонсън, проведен от Мартин Спрингфийлд...

— Чакайте малко. Вие сте *Мартин* Спрингфийлд? — Младата жена се надигна, впила поглед в него.

— Сряда... — Горилата сложи ръка на рамото ѝ.

— Да. Мартин Спрингфийлд. Защо?

Момичето облиза устни.

— И вие ли сте приятел на Херман?

Мартин се облещи. „Какво става, по дяволите?“ Безброй спомени изплуваха едновременно, безизразен глас, нашепващ в мъртвилото на нощта по нелегално задействани релативистични канали.

— Работил съм за него — чу той гласа си и сърцето му подскочи. — Откъде знаете това име?

— Аз също върша това-онова за него. — Тя отново облиза устни.

— Сряда... — Франк ѝ хвърли предупредителен поглед. — По дяволите. Не е необходимо да разказваш на всички...

— Няма нищо — успокои го Мартин и се наведе към диктофона. — Изтриване на досегащния запис. — „Какво става тук, за Бога?“ Изведнъж почувства странна празнота в стомаха си. Невъзможно бе да

е случайност, а щом и Херман бе замесен, това означаваше, че играта е с големи залози. — Кораб, постави изолираща завеса около тази маса. Код за неутрализиране — „Червена коала“.

— Кодът приет. Изолираща завеса поставена. — Всички звуци от околния свят станаха приглушени и отслабени.

— Какво правите тук? — попита го напрегнато Сряда. Мартин наблюдаваше внимателно и двамата: държането им един с друг разказваше собствена история. Той се намръщи. — Там долу... — Момичето преглътна. — Аз ли бях целта?

— Вие? — Мартин се ококори. — Защо смятате, че може да сте цел на бомбен атентат?

— Не й е за първи път — изръмжа Франк. — Тя е бежанка от Москва, една от оцелелите от периферните станции. Преместили са ги на Септагон, а после някой избил семейството й, както изглежда, заради нещо, което е взела или е оставила, един Господ знае. След това са я проследили дотук.

Обзет от странно вълнение, Мартин попита направо:

— Херман ли ви прати тук?

— Да. — Тя скръсти ръце. — Но вече започвам да си мисля, че не е добре да го слушам.

„Значи ставаме двама“ — съгласи се той мълчаливо.

— От опит знам, че Херман не прави нищо случайно. Той ли ви каза името ми? — Тя кимна. — Хъм, така значи. Изглежда, Херман смята, че вашият и моят проблем са свързани — и че са част от нещо по-голямо, което го интересува. — Той изгледа Франк. — А това е новина за вас. Откъде идвате?

Франк се почеса по главата, гледаше замислено.

— Знаете ли, това е много добър въпрос. Аз съм пътуващ кореспондент на „Таймс“. Бях набелязал всички горещи точки, свързани с кризата Москва — Дрезден. С нея се срещнахме по пътя и тя ми разказа всичко. — Той кимна към Сряда.

Тя се размърда и каза бавно:

— Херман ми каза да го открива. Каза ми, че ако напише статия за това, онези вероятно ще се откажат да ме преследват.

— Което е вярно... донякъде — измърмори Мартин по-скоро на себе си. — Какво друго?

Сряда си пое дъх.

— Израснах на една от външните станции на Москва. Малко преди евакуацията Херман ме прати да проверя нещо. Открих... труп. В митническия отдел. Човекът беше убит. Херман ми каза да скрия едни документи, неща от каютата на капитана в евакуационния кораб. Успях да се измъкна, без никой да ме забележи. — Тя потрепери, очевидно под влиянието на неприятни спомени. — А после някой изби семейството ми и се опита да ме убие. — Тя се вкопчи във Франк като удавник.

— Не вярвам в съвпаденията — замислено каза Мартин. По гърба му се стичаха ледени капки пот. „Херман участва в това“. Само тази мисъл бе достатъчна дланите му да започнат да лепнат, Херман бе кодовото название на един агент — човек или нещо друго, — когото Есхатонът бе използвал, когато го пращаше да върши разни неща. „Работата наистина е сериозна. Как ли ще реагира Рейчъл! Очите ѝ ще изхвъркнат!“ Той погледна Сряда. — Вижте, трябва незабавно да разговарям с жена ми. Тя е... сигурно сте я видели в посолството. — Той преглътна. — Тя е експерт в борбата с терористите. Двамата ще се погрижим за вашата безопасност. Между другото, имате ли някаква представа кой ви преследва? Защото ако успеем да намалим кръга от заподозрени и да докажем, че това е същата сган, която избива московските дипломати, нещата значително ще се улеснят...

— Имам, разбира се. — Сряда кимна. — Херман ми каза сноци. Усъвършенстваните. Една тяхна група пътува на борда на този кораб още от Нюпийс. Според него те възнамеряват да предприемат нещо след първия скок. — Тя направи кисела физиономия. — Тъкмо се опитвахме да решим какво да правим...

---

[1] Междузвездна космическа навигация. — Б.пр. ↑

КПОУНИАДА

Франц беше в капан.

Навремето бе чул една история за диви животни — не беше сигурен точно от кой вид, — които в подобна ситуация си отхапвали крака, за да се измъкнат от капана на ловеца. Интересна история, но напълно невярна по негово мнение — защото когато попаднеш в такава ситуация и ръката ти е стисната в стоманените клещи на дилемата, просто се примиряваш с положението.

Хъост се бе измъкнала от дълбините на Директората като огромен паяк „черна вдовица“, беше му отнела Ерика и го бе заплашила с отровния бокал на неукротимото си користолюбиво желание. На карта бе поставено собственото му оцеляване, а той не очакваше да стане така. Но бе направил каквото бе поискала от него, а тя не го бе излъгала. Не му отхапа главата, за да я предъвква доволно, след като бе задоволил желанията ѝ. Въпреки че съвестта го глождеше като отрязан крайник. В багажа ѝ имаше петдесет грама диамантена памет, натъпкана с души и генетични копия на всички онези от агентурата на U. Скот, които не бяха преживели чистката ѝ. Всяка сутрин той се будеше с разтуптяно сърце, задавен от мисълта, че върви по ръба на димящ кратер. С ясното съзнание, че смъртта от нейната ръка ще е само временно утешение, че ще се пробуди до любимата си ѝ още безброй нещастници като тях в симулирания космос на неродения бог — мисъл, която не правеше живота му по-лек. Защото, първо, нероденият бог трябваше да бъде създаден — а това означаваше да бъде унищожен врагът. А второ...

Да се влюбиш бе като да изгубиш религията си, вярата си. Имаше две страни тази монета — Франц и Ерика я бяха подхвърлили преди няколко години, докато живееха далече от родния свят и сред враждебни чужденци. Ала той вече не бе сигурен във вярата си. Мисълта, че един ден нероденият бог ще се рови в недъзите му, го караше да настръхва. Ала така ги бяха учили от малки — когато Усъвършенстваните най-сетне унищожат Есхатона и подемат своята

епична задача по претворяване в реалност на идеята, божеството, което смятаха да създадат по свой образ и подобие, нямаше да е всеопрощаващо и милостиво. Може би щеше да е по-добре да умре завинаги, вместо да стигне до онзи далечен и страховит момент в края на времето. Но колкото повече разсъждаваше върху тази дилема, толкова по-объркан се чувстваше от двата възможни изхода — или да отхале в примечия в капана крайник на гузната си съвест и да заживее свободно, или да накара черната вдовица да го екзекутира и така да се сложи край на всичко. Междувременно на кораба вече бяха намалили светлините и само час преди първия скок той бе коленичил в луксозната каюта на Порция, рамо до рамо с Маркс, и му помагаше да зарежда преносимите безоткатни гранатомети, докато Самоу и Матилде подреждаха своите торбички с фокуси. „Този път наистина ще го направим — помисли си той отчаяно, втренчил поглед в сияещия снаряд. — Тя е твърдо решена да го извърши“.

Идеята беше объркваща. Дватамата с Ерика бяха имали друга, много по-оптимистична и реалистична мечта — някой ден да избягат от желязната предопределеност на расата на Усъвършенстваните, да напуснат историята и да се скрият на далечен свят, където да живеят и да работят като чужденци и да се наслаждават на странната перверзия, наречена любов, да умрат завинаги и да се превърнат в хумус и никога да не се изправят пред безмилостния взор на всемогъщия бог от края на времето. Но бягството беше жестока илюзия, като свободата или любовта. Жестока илюзия, предназначена да закали стоманата на Усъвършенстваните.

Той пхна снаряда в магазина и взе следващия. Беше колкото палеца му, с лъщящ връх със сензори и опашка, надупчена от миниатюрните сопла на ракетния двигател с твърдо гориво. „Един изстрел, едно попадение“. Всеки път, когато поставяше поредната миниракета, усещаше нещо в него да се къса, спомняше си как Джамил бе забил пропагаторната пика в тила на Ерика и я бе превърнал в безмозъчна плът, която да бъде положена на олтара на неродения бог. „Избий ги всички, нека Бог познае своите. Ние ще сме новите богове“.

— Този е пълен — каза той и подаде оръжието на Маркс.

— Добре. — Маркс постави гранатометите на една страна и подреди до тях заредените патрондаши. — Сега следващата част.

Обаче побързай, остава ни не повече от час.

— Бързам достатъчно — озъби се Франц. — Но никой не ми е казал каква ще е моята роля по време на операцията.

— Сигурно защото тя още не е решила дали да те остави жив.

Франц се опита да прикрие реакцията си. Напълно възможно бе това да е тест, изпитание за нервите му, и всяка проява на слабост би могла да предреши изхода.

— Подчинявам се и се трудя в името на неродения — промърмори той отдавна заучената формула. — Хъм. Батерията на тази е на изтощаване. Кога са произведени тези ракети? — Всички противопехотни ракети се нуждаеха от постоянно зареждане, докато ги държах в склада: един от недостатъците на интелигентните оръжия бе необходимостта от квалифицирана поддръжка.

— В годност е. Няма значение, скоро ще ги използваме.

„Мога да избягам — мислеше той. — Достатъчно е да ида при капитана и да кажа какво мислят да направят...“ Само дето не знаеше кои още може да са въввлечени. Познаваше само тези от групите на Порция и Матилде. Ами ако имаше други? Пък и ако станеше предател... обричаше Ерика на вечна смърт или на позорно възкресение, за да бъде изправена на съд пред гневното божество. Дори да успееше да се добере до пакета с души, който Порция носеше за Пропагаторите, не беше толкова лесно да пробуди ума на Ерика, а какво оставаше да й осигури ново тяло. В Директората това беше привилегирована технология, безкомпромисно контролирана от Пропагаторите за техните си цели, скъпа и рядко срещана. „И ако Хъост казва истината...“ Имаше и по-лоша съдба от тази да си крепостен служител на заместник-секретаря. Много по-лоша.

— О, Франц... — чу се топъл глас зад гърба му и той направи усилие да се съсредоточи върху онова, което ръцете му досега вършеха автоматично: взимаш, пъхаш в магазина, взимаш, пъхаш... „Тя не значи нищо за мен“. — Ела, ако обичаш. Имам една малка работа за теб.

Той стана и я последва като сомнамбул.

— Готов съм.

— Ха! Виждам, че си готов. — Хъост го поведе към една от страничните врати. — Влизай.

Той я последва в нещо, което отначало помисли за килер. В средата бе поставен стол с колани за ръцете и краката.

— Какво е това? — попита той. Сърцето му заблъска.

— Нали ти казах — твоята малка задача. — Хъост се усмихна. След като се заех да изучавам този „любовен“ феномен, открих някои интересни възможности. — Усмивката ѝ се стопи. — Жалко, че не можем просто да отидем, да заловим момичето и да го марионетизираме. Има твърде много свидетели. — Тя поклати глава. — Но този, който стои зад нея, явно е взел предпазни мерки. Ще се наложи да го направим по стария начин.

— По стария... — Франц млъкна. — Какво искате да кажете?

Хъост извади от джоба си плочка и чукна по нея. Във въздуха се появи холограма на млада жена, — махаше на някого.

— Него. — Тя посочи едно лице. — Давам ти Маркс и Луна. Ще отидеш в каютата му и ще го доведеш тук. По възможност без да му причиняваш вреди. Искам да разполагам с коз — заложник за размяна.

— Няма ли да е по-лесно да я принудим със сила?

— Това също е принуда, в известен смисъл. — Хъост му се ухили. — Франц, това момиче знае как да избягва неприятностите. Кергелен не е бил чак толкова небрежен — просто се е изправил срещу личност с по-голям опит. Четох записките на У. Скот, личните му бележки, не докладите. На мен тя няма да ми се изплъзне.

Франц пребледня.

— И какво да направя с него?

— Отвлечи го и го докарай тук, докато аз се оправям с останалите на борда. Ако се съгласи да ни сътрудничи, двамата с момичето ще останат живи — това е самата истина, не прах в очите. Макар че и те, и останалите пътници ще бъдат пратени на Нюпийс за Усъвършенстване.

— Разбрано. — Франц се намръщи. „Да не е решила да Усъвършенства всички на кораба? Нима ще отвлечем целия лайнер?“ — Нещо друго?

— Да. — Хъост се наведе и той долови дъхай на бузата си. — Това ти е задача номер едно. Имам още една, веднага щом се скачим, с дока на Станция единадесет. Но тя ще е за забавление! — Потупа го по гърба. — Я се усмихни! Остават само три седмици и се връщаме у

дома. А след това, ако си добричък, може да ти върна любимата играчка.

Щефи потисна една прозявка и се облегна в креслото. Беше изкарала удължена вахта: следеше движението на персонала. Успя да открадне само десет минутки, за да се освежи, след което трябваше да се настани на масата за вечеря и да се занимава цели три скучни часа с пасажерите от луксозната класа, чието его беше по-голямо от космоса отвън. „Но все пак по-добре така, отколкото да си извън разследването“ — помисли си. Може би щеше да успее да прекара известно време с Макс, след като досадните задължения приключеха. Макс седеше на масата в съседното помещение, видимо уморен, но спокоен и остроумен, живо олицетворение на старши корабен офицер. Без съмнение той също имаше нужда от малко разпускане.

— Нещо против да ви правя компания?

Тя вдигна глава. Беше Мартин, дясната ръка на представителката на ООН.

— Не, разбира се. — Тя му кимна с измъчена усмивка. Мартин се настани до нея и започна да прелиства менюто. Щефи огледа масата. Беше полупразна. Невротичната хлапачка, изглежда, бе предпочела да се храни в стаята си. Също, като стана дума за това, и студентската групичка от Тонто. „Каква глупава легенда — помисли тя. — Само слепец няма да забележи, че изобщо не са студенти“.

— Как мина денят? — почна тя, докато стюардът събираше празните чинии. — Не съм виждала жена ви — още ли работи?

— Вероятно — отвърна Мартин. — Когато търси някого, не се отказва, докато не го открие. Струва ми се, че в такива моменти дори малко прекалява. Казах ѝ да си вземе почивка, за да може след това да е по-работоспособна, но тя... Уф. Цял ден разпитвах туристи. Боли ме глава.

— Някой от тях каза ли нещо полезно?

— Не, доколкото можах да преценя.

„Лъже — помисли си тя и неволно се напрегна. — Какво ли крие?“

Осветителните линии, очертаващи арковидните ниши покрай стените, трепнаха.

— Извинете. — Шефи вдигна ръка и завъртя разтревожено интерфейсите си пръстени, за да влезе в командния канал. Светлините на борда на кораб никога не премигваха без причина — особено на борда на луксозен лайнер с множество независими един от друг енергоизточници. Нямаше вибрации, но това не означаваше нищо. Корабните генератори за изкривяване на пространството бяха достатъчно мощни да омекотят стабилно ускорение от трийсет g и да погълнат сътресението от всеки сблъсък, освен ако не е достатъчно голям, за да предизвика разрушения в корпуса. — Свързочно на мостик, тук Грейс. Мостик... — Тя се намръщи. — Странно. — Погледна Макс на съседната маса. Тъкмо се бе надигнал. Той улови погледа ѝ и посочи с брадичка главния вход, после закрачи към него. Тя забеляза, че в другия край на залата стюардите дискретно изоставят задачите си и се изнизват през аварийния изход.

Настигна Макс на няколко метра преди коридора.

— Мостикът не отговаря.

— Зная. — Той отвори една малка врата без никакви надписи. — Най-близкото аварийно шкафче е... а, ето го. — Дръпна жълто-черната ръчка, отвори вратата на шкафчето и ѝ подаде аварийната чанта — дихателна маска, ръкавици, многофункционален инструмент, апарат за първа помощ. — Никой не отговаря на повикванията... Я чакай малко...

— Вече съм готова. — Тя извади от джоба си електронния бележник и го опря на стената, опитваше се да установи контакт с корабната система за контрол на повредите. — По дяволите, защо реагира толкова бавно? — Включи диагностичното табло. — Няма връзка! Корабната инфомержа е изключена!

— Имаме светлини, въздух и гравитация. Това, което липсва, е информацията. Слушай, повредата може да е само в мрежата. Релативистите ще започнат подготовка за скок чак след половин час, така че по-добре да почакаме, докато нещата се оправят. И без това не си обучена за подобни ситуации, а аз трябва да се върна в залата и да успокоя пътниците. Предавай на екипажа всичко, което достигне до теб, и се старай да държиш положението под контрол. Аз ще ида да поговоря със стюардите и ще се опитам да разбера какво е станало. Ако пътниците започнат да нервничат, кажи им, че всичко е под контрол и че скоро ще има съобщение. Ще се справиш ли?

— Доколкото е по силите ми.

Тя се върна в залата. Повечето пътници бяха погълнати от разговори и все още не бяха забелязали, че нещо се е случило. „Слава Богу...“ В първия миг ѝ се дощя да ги, остави да си дрънкат, но се сети, че щом някой реши да си провери електронната поща и да потърси приятел на борда, може да настъпи паника.

Така че се изправи на площадката с най-високата маса и каза високо:

— Дами и господа, може ли за момент да ми обърнете внимание? Към нея се извърнаха любопитни погледи.

— Както някои от вас вероятно са забелязали, през последните няколко минути имахме дребна техническа аномалия. Искам да ви уверя, че инженерният екип работи върху проблема и че няма никаква опасност...

Светлините премигнаха отново, сетне изгаснаха. От дъното на залата долетяха сподавени викове — после светлините блеснаха отново. И един странен, неузнаваем, но същевременно нечовешки спокоен глас отекна от високоговорителите:

— Съжالياваме, че трябва да ви информираме за дребен проблем в инженерно-двигателния център. Няма причини за безпокойство. Всичко е под контрол и предстои отклонение към най-близкия порт, вместо да продължаваме за Нова Прага. Компания „Уайтстар“ ще ви компенсира за причиненото неудобство и тревоги. Междувременно ще ви бъдем благодарни, ако се приберете по каютите си и останете там до нови разпореждания. Можете да се обръщате за помощ и съвет към нашите помощници веднага щом корабната мрежа бъде възстановена. Ние сме тук, за да ви помагаме.

Когато светлините премигнаха, Рейчъл търсеше Сряда из полупразната палуба „Г“. Мостикът бе разположен на палуба „Д“ бе изолиран от палуба „Г“ с две херметични прегради, едната — подсилена стена, а втората — електрогравитационен пръстен, конструиран да поема резките колебания в движението. Тъкмо това бе причината да не чуе взрива на мостика.

Преди няколко часа Мартин ѝ се бе обадил по визуалната връзка.

— Проверих онази история и ще ти кажа, че не само намирисва, ами вони — докладва той. — Тя е бежанка от Москва, Някой се опитва да я отвлече или убие, била е на приема в посолството, където ти... да де, въпросът е, че има и още нещо.

Бузата му потрепваше. Отдавна не го бе виждала така възбуден.

— Какво друго? — попита нетърпеливо, ядосана, че се хваща на подобен трик.

— Има приятел, който се казва Херман, и е тук заради него. — Мартин млъкна. Тя го гледаше през магичното огледало на визуалното поле.

— Шегуваш се.

— Не. Франк като че ли се досеща за някои неща, но това едва ли има значение.

— Майчице! Каза ли ти нещо друго? — За миг ѝ се струваше, че ще припадне. Херман беше кодовото название на агент на Есхатона, използвал Мартин за различни задачи — страничният ефект от които бе да се разтърси из основи управлението на поне десетина свята. Херман проявяваше интерес към човешките същества само тогава, когато те се опитваха да построят машини на времето, да нарушат причинно-следствената връзка или да експериментират със забранени оръжия. Москва бе загинала, когато, без никакво предупреждение, звездата ѝ се бе взривила. Кое то не се случва току-така, не и със звездни джуджета от клас 0 по средата на техния цикъл на живот.

— Да. Може да е съвпадение, но малко се съмнявам. Херман каза, че всичко това е свързано с групата на Усъвършенстваните на кораба и че те възнамеряват да предприемат нещо след първия скок. С други думи, тази вечер. Рейчъл, тази история никак не ми харесва.

— Разбрах. Да не изпадаме в подробности. Ще ида да потърся момичето, преди да са го намерили от другия отбор. Ще ми пратиш ли описанието ѝ?

— Разбира се. — Мартин завъртя пръстените на лявата си ръка и бележникът ѝ изписука, след това излъчи холограма — младежка физиономия, черна къдрава коса, сенки под очите. — Не е трудно да я забележиш. Вероятно ще я откриеш в компанията на журналиста — двамата, изглежда, имат връзка. И внимавай, тя е съвсем млада и неопитна.

— Не се тревожи за мен, а за нея. — Рейчъл се намръщи. — Ти иди, да поговориш с капитана — кажи ѝ, че се очакват неприятности от определена група пътници. Ако е необходимо, кажи ѝ точно за кои става въпрос — само избягвай да разкриваш източника си. Възможно е да имат свой човек в екипажа. Освен това, ако реагираме преждевременно, ще пропилием шанса да научим за какво става въпрос...

— Успешен лов. — Той ѝ се усмихна и прекъсна връзката. С което започна скиторенето ѝ из полупразните фойета в търсене на немирната хлапачка. Но Сряда сякаш се беше изпарила. Нямаше следа и от журналиста с телосложение на горила.

Два часа след началото на издирването Рейчъл вече започваше да губи търпение. „Къде може да се е скрила?“ Беше ѝ оставила съобщение на гласовата поща, но и там нямаше отговор. Вече се колебаеше дали да не се свърже с Шефи и да я попита има ли възможност издирването да продължи централно. Спираше я само мисълта за „къртица“ в екипажа...

Сияещите панели на тавана за секунда премигнаха и светът се изпълни с разноцветни отблясъци. В главата ѝ се възцари необятна тишина. Рейчъл почувства, че пада, и вдигна ръце, за да се предпази от удара. Зави ѝ се свят. Падна тежко на пода и се претърколи. Пред очите ѝ трептяха разноцветни кръгове, оставяха накъсани ярки следи върху ретината ѝ. Тя бавно си пое дъх и чак сега осъзна, че ѝ няма нищо на зрението — просто ретиновият ѝ дисплей беше изключил и сега опитваше да се рестартира.

— Дявол го взел!

Тя се огледа. Мършав мъж, седнал във фотьойла до пианото, премигваше озадачено и въртеше трескаво пръстените си. „Пръстените!“ — Рейчъл завъртя своя главен пръстен и прелисти диагностичните менюта до това за повреди. „Електромагнитен импулс“ — бе изписано на таблото за събития. Киловати и микроампери на метър — някой току-що бе стоварил огромен импулс отвъд стените. Във въздуха се долавяше слабият мирис на озон. Военните ѝ имплантанти бяха издържали, благодарение на специалните си предпазители, но другите пътници...

— Само това ми липсваше! — Тя се надигна, олюля се и тръгна по коридора. — Свържи ме с Мартин.

Службата не отговаря.

— Триста дяволи! — Всъщност защо ли се учудваше? Не, друго не й бе ясно — Защо няма сирени? Тя се огледа за най-близкото аварийно шкафче — обикновено бяха умело прикрити, но не можеше да ги няма. „И защо не спускат херметичните прегради?“ Ако се бе случило нещо, би трябвало да разделят отсеците. Изведнъж страхът стегна в примка сърцето й. — Мамка му, само губя време...

На пътя й се изпречи малко момче.

— Госпожо? Играта ми изключи...

— Имам работа, миличко. — Тя се насили да му се усмихне. — Защо не отидеш в каютата си и не кажеш на родителите си? Те ще ти я оправят.

Електромагнитен импулс, унищожени имплантанти, изключена система за забавления, убийци, който пътуват инкогнито, преследвана хлапачка от Москва, сянката на Есхатона, военни престъпления... имаше злоещото усещане, че ги притиска някаква огромна и непреодолима сила, нещо с апокалиптични размери, което е сбъркала за невинно плясване с ръце. Вече не вървеше, а тичаше към следващото разклонение. „Трябва да открия къде е нанесен ударът... да разбере какво става...“

Заобиколи няколко видимо объркани и изплашени пътници. Спря до една необозначена сива врата в дъното на фойето и се опита да я отвори. Вратата отказа да я познае и я пусна едва когато дръпна жълтата аварийна ръчка. От другата страна се чуваше приглушен вой на сирени. Беше се запалило аварийното осветление и стените бяха озарени от жълтеникаво сияние.

„Съобщение за Мартин, извънмрежово, по който и да било от аварийните канали — каза тя безгласно, продължаваше да върти пръстените си. — Мартин, ако чуеш това, да знаеш, че сме загазили здравата. Долу става нещо, имам предвид оперативния център на палуба «Ж». — Вратата на оперативния център беше отворена и вътре се виждаха неколцина членове на екипажа. Един от тях погледна към нея, после пристъпи към вратата. — Мисля, че...“

Замръзна и се ококори, когато системата за съобщения обяви: „Съжаляваме, но има дребен проблем в инженерно-двигателния център...“

Мъжът, който запречваше вратата, бе насочил към нея автомат. Рейчъл стоеше неподвижно, втренчила поглед в тъмната зловеща цев.

— Коя сте вие и какво търсите тук? — попита той.

— Аз... ами... — За миг сърцето ѝ спря да бие. — Търсех някой от стюардите — продължи с писклив глас, на изнервена и разглезена пътничка. Отстъпи назад, но застина неподвижно, когато мъжът видимо се напрегна. Беше русокос и синеок, с бледа кожа и телосложение на танцьор или преподавател по бойни изкуства — дали не беше от специалните части? Дори повърхностен поглед към оръжието бе достатъчен, за да се увери, че няма никакви шансове — беше някакъв интелигентен хибрид между автомат и гранатомет, вероятно способен да води стрелба по крива линия иззад ъгъла и да вижда през стени. — Пръстените ми отказаха... Какво е станало? — Не ѝ беше особено трудно да се преструва на изплашена.

— Имаше незначителен инцидент — произнесе мъжът със спокоен тон, но очевидно обмисляше всяка дума. — Върнете се в каютата си. Всичко е под контрол. — Млъкна и я погледна навъсено.

— О, да, ясно, всичко е под контрол, разбирам — замърмори Рейчъл и заотстъпва. Той не я последва, а остана на прага, без да сваля очи и оръжие от нея. Тя се обърна и закрачи към пасажерския отсек. Усещаше неприятно мравучкане по гърба, сякаш всеки миг в кожата ѝ щеше да се впие някой куршум. Накрая не издържа и се поддаде на импулса да се затича — вероятно бе съвсем в реда на нещата за някоя истерична уплашена пътничка. Дано само да не бе доловил излъчването на имплантантите ѝ. И най-вече нощното ѝ виждане. Достатъчно добро, за да зърне трупа на една жена върху контролното табло в сумрака зад непознатия. И на друга, наведена над тила на първата: държеше нещо, което приличаше на миниатюрен инструмент за неврохирургични намеси.

Всичко е под контрол.

— Маmicата им — прошепна тя и протегна ръка към дръжката на вратата. Едва сега забеляза, че трепери. „Завладели са контролния център и имат интелигентни оръжия. Ужас! — Тя поклати глава. — Проклети похитители...“ Забърза към централната зала, откъдето се качи по старомодната стълба до каютата на Мартин. Ала само след няколко крачки се сблъска с хлапачката с черната коса.

Миришеше на кръв, озон и изпражнения. Контролните табла и мебелите изглеждаха, сякаш някой ги е прекарал през металотрошачката — всичко, което не беше здраво закрепено за пода, бе преобърнато, счупено на парчета и смазано, включително офицерите на мостика, били на вахта при избухването на заряда. Тела, прегънати под неестествен ъгъл, затрупани от строшени кресла, сред локви кръв.

Порция сбърчи недоволно нос.

— Това изобщо не ми харесва. Почистете веднага щом възстановите мрежата за наблюдение. Искам да изглежда, сякаш държим положението от самото начало, а не че сме избили дежурния екип.

— Слушам. — Джамил кимна и погледна към отсрещната стена: главният екран бе разбит на парчета. — Какво да правим с контролните прибори?

— Това не е от първостепенно значение. Разполагаме с резервен мостик, ще управляваме оттам. И да не забравя — преди почистването извикайте някой да изтегли всичко, което може да се използва от тези. — Тя кимна към трупове на пода. — Естествено не очаквам пълно копие.

— Трийсет *g* за сто милисекунди е равносилно на падане от петдесететажна сграда — позволи си да отбележи Маркс.

— Значи не им понасят височините — засмя се злобно Хъост. — Действайте.

— Слушам. — Маркс се обърна и тръгна да търси някой с неврална пика.

Почти в същия миг телефонът на Порция иззвъня и тя вдигна старовремската гумена слушалка до ухото си.

— Тук контролен център. О, това е добре. С него всичко ли е наред? Напълно програмиран? Чудесно, изкарайте го на екрана веднага щом възстановите комуникациите, нужен ни е някой от екипажа, който да увери пътниците, че положението е овладяно. До каква степен е пострадал мозъкът от импулса? Хъм, ясно. Добре, радвам се, че ме информира. Да, кажи на Мария да задържа всички членове на екипажа, които се изкачват на палуба „Г“ през „В“ и/„Е“... Да, точно това имам предвид. Отделяйте ги от пътниците и ги затваряйте на подходящо

място. Ще ми докладвате, когато съберете всички. Действайте дискретно, но ако някой окаже съпротива, застреляйте го на място, нероденият бог ще познае своите... Да, на теб също. Край на връзката. — Тя се обърна и кимна на Франц. — Така. Твой ред е. Предполагам, че момичето не е в каютата си?

— Изчезнала е. Според корабните системи е там, но изглежда, по някакъв начин ги е заблудила и освен това имплантантите ѝ не са съвместими със земните стандарти. Издирва я и един от младшите офицери... но според мен тя се е скрила някъде. — Отговаряше с равен глас и безстрастно лице, очакваше всеки миг гневът на Хъост да се стовари върху него.

— Така и предполагам — отвърна тя, сякаш го успокояваше. — Нали ти казах одева? Отваряйте си очите за нея. До няколко часа екипът на Матилде ще постави целия кораб под наблюдение. А какво става с другия?

— Свършихме каквото ни бе наредено. По някаква причина се беше върнал в стаята си. Маркс го залови без никакви проблеми и сега е завързан в гардероба.

— Добре. Когато хлапачката изплува, ще ѝ съобщим, че го държим, и ще ѝ обясним какво го чака, ако не ни сътрудничи. Междувременно — тя го стрелна с поглед — искам да отидеш да се разплатиш с клоуна. Още сега.

— С клоуна — повтори Франц. Какво пък, там нямаше угризения на съвестта и етични дилеми. Нищо, заради което да си изгуби съня...

— Да. — Тя кимна. На скулата ѝ трепкаше едно мускулче. — Донеси ми главата на клоуна Свенгали.

— Нямам пика...

— Няма да го копираме — заяви тя решително. На лицето ѝ се изписа отвращение. — Има неща, от които трябва да бъде опазен дори нероденият бог.

— Но това значи да го ликвидираме окончателно. Ако не копираме душата му...

— Франц — прекъсна го тя и го изгледа вледеняващо.

— Слушам.

Тя наклони леко глава.

— Понякога си мисля, че си твърде мекушав за тази работа. Така ли е?

— Шефе! Не! — Той си пое дъх. — Все още ми е малко трудно да свикна с вашия стил на управление. Но ще го направя, обещавам. — „Точно така, отхапи си крака“.

Тя кимна бавно.

— Гледай да стане.

— Тъй вярно.

Той знаеше, че разговорът е приключил. „Донеси ми главата на клоуна Свен“. Какво пък, щом това се искаше от него, щеше да го направи. Но мисълта да убие някого, без да му окаже последна почит, му се струваше... нелепа? Това бе окончателна, пълна ликвидация. Нямаше по-лоша участ от тази. Какво още бе казала тя? „Има неща, от които трябва да бъде опазен дори нероденият бог“. Като например спомени, които не бива да бъдат копирани и архивирани за идните поколения. Лайното мирише, а нероденият бог трябва да се появи на този свят чист и неопетнен веднага щом бъде унищожено изчадието, наричащо себе си Есхатон.

Франц спря пред вратата на мостика и пое с пълни гърди чистия нефилтриран въздух, който не вонеше на кланица. Заложена от Самоу ЕМИ бомба бе предизвикала мощна вълна на разрушение из всички съседни на мостика помещения. Импулсът ѝ бе претоварил свръхпроводимия електрогравитационен пръстен под мостика и за частици от секундата бе подложил на ускорение от трийсет g всичко, което бе разположено над него — чак до следващата палуба и следващия пръстен. Междувременно Джамил и един от доверените му хора бяха превзели залата за обучение, бяха поставили под контрол корабните системи и бяха поели ролята на дублиращ контролен център по време на подготовката за първия скок. В началото дежурният офицер не бе разбрал какво става, Кърт бе успял да го приспи и марионетизира, така че разполагаха с член на екипажа, действащ изцяло под тяхно командване.

Вече се намираха на три светлинни години встрани от курса, в подготовка за втория скок от общо четири поредни, изчислени от навигационната група още докато бяха на борда на „Хайдегер“. Това беше премерен риск — да се превземе лайнер по време на полет, — но до момента всичко бе протекло гладко. Вероятността пътниците или

екипажът да предприемат нещо намаляваше с всяка минута и когато Матилде приключеше с инсталирането на софтуера за наблюдение на корабната мрежа, лайнерът щеше да се превърне в луксозен космически затвор.

Според плана на Порция един взвод от специалните части се бе качил на лайнера още преди пристигането на нейната група от диверсанти и специалисти. Оставаше им само да превземат мостика и машинното отделение, аварийната служба и центъра на животоподдържащата система. Щом изпълнеха първата част от плана: да могат да следят движението на всички през стените и подовете, да заключват дистанционно врати и да прекратяват подаването на въздух към онези, които се опитват да им създават неприятности, корабът щеше да е изцяло техен. Което изправяше Франц пред поредната дилема.

Нямаше никакъв начин Хъост да му позволи да избяга. Най-вероятно щеше да го убие и да го прати за преработка веднага щом „Романов“ приближеше Нюпийс. Глупаво беше да очаква, че тя ще се съгласи да бъде отгледано ново тяло за Ерика, това беше привилегия, която не се позволяваше дори на чиновници от висшия ешелон. Би могъл да постигне нещо, ако успее да открадне диамантената памет с копието на нейната душа и генетичната карта, след това да се добере до държава, където невралното копиране и клонирането не са подложени на стриктен държавен контрол от страна на технократите... но какви бяха шансовете за това? „Тя е мъртва, а с мен е свършено — мислеше си той с хладно безразличие. — Мога само да се опитвам да убедя Порция, че съм ѝ верен служител...“

Мина по извития коридор (нямаше никого — Джордан бе изолирал служебния отсек, а членовете на екипажа бяха задържани другаде) и взе асансьора до палуба „А“, където беше каютата на Хъост. На вратата го пресрещна един от главорезите на Матилде и завря автомат в лицето му.

— Какво искаш?

— Шефката ме прати да свърша една работа. Матилде тук ли е?

— Не. — Пазачът свали оръжието. — За какво ти е?

— Трябва да използвам системата за проследяване веднага щом бъде инсталирана. Освен това ще са ми нужни оръжие и неврална пика. Шефката иска да свърша една работа.

— Аха. — Войникът изглеждаше леко заинтригуван. — Ферис ще ти помогне с другото.

В голямата стая цареше безпорядък. Някой бе вдигнал настилка на пода, беше отворил шахтата с кабели и ги бе свързал с компактния команден център, поставен върху масата в средата. Четирима техници се бяха навели над различни части от системата и обсъждаха оживено нещо: опитваха се да наложат нов команден профил върху пасажерската мрежа на кораба. Друг техник бе погълнат от комуникационното табло — нискотехнологично, но напълно независимо от корабните системи. Обърна се към Франц и попита:

— Какво искаш?

— Търся един член на екипажа. — Франц се консултира с имплантанта си — 4365, Свенгали, няма второ име, от сектора за забавление, подгрупа „деца“. Трябва да разбере къде е. И ми трябва пистолет.

— Свенгали 4365 — повтори техникът. — В момента е... — Той се намръщи. — Не. Той е долу на палуба „3“, четвърта окръжност, оранжев пръстен, закусвалнята на пътници от втора класа... — Смръщи вежди. — Какво е „купон за рожден ден“?

— Няма значение. Дълго ли още ще остане там по програма?

— Да, но има и други пътници...

— Няма нищо. — Франц се огледа. — Откъде да взема оръжие?

— Ей там. В спалнята на шефката, до леглото, има сандък. Чакай, някой ме търси. — Той отново се наведе над таблото.

В спалнята на Порция също цареше бъркотия. На пода бяха разхвърляни сандъци и кашони от снаряжение, върху възглавницата имаше остатъци от недовършено ядене. Франц зарови в сандъка с оръжие. Избра малък автоматичен пистолет и няколко пълнителя със самонасочващи се куршуми. Опря го до челото си, достатъчно дълго, за да успее миниатюрното му мозъче да установи контакт с имплантантите му и да прехвърли една опростена програма за прицелване и стрелба. Франц не обичаше да носи оръжие, смяташе, че в неговата професия да се прибегва до подобно средство е равносилно на саморазкриване, което би означавало край — ако не на живота му, то на кариерата. Отново зарови в сандъка и въпреки указанията на Порция се въоръжи с неврална пика. Човек никога не знае...

И тъкмо преди да излезе, забеляза до леглото нещо друго: куфар, от който него се подаваха мръсни дрехи. Приличаше на багажа, с който бе дошла шефката. Спря, обзет от любопитство. „Дали си заслужава риска?“ Какво пък... защо не? Погледна към откренатата врата. Оттатък не се виждаше никой. Коленичи и прокара ръка от вътрешната страна на куфара, опипа и капака. Почувства малка подутина във вътрешния джоб. Разкопча ципа и измъкна миниатюрна кутия. Сърцето му за миг спря. Отвори кутията, трескаво я затвори, изправи се, пхна я в един от джобовете на панталона си и бързо излезе. Сърцето му биеше до пръсване.

В кутийката имаше скъпоценен камък, голям колкото палеца му, поставен върху керамична подложка от оптични портове — записващо/четящата глава. Това беше диамантената памет — атоми, подредени в решетка от променливи ядра на въглерод 12 и 13 — предпочитания формат за съхраняване на информация от избраниците на нероденото божество. С високата си плътност и устойчивост тези дванайсет грама бяха достатъчни за съхраняването на хиляди неврални копия и свързаната с тях генетична информация. Прословутото хранилище за души на Порция, където се съхраняваха мозъчните копия на всички ликвидирани от нея, за да бъдат архивирани от Пропагаторите, в очакване на деня, когато ще бъдат изправени за съд и преоценка пред неродения бог. Подобно нехайство по отношение на толкова скъпоценен предмет можеше да е само преднамерено — вероятно тя бе сметнала, че касата на каютата ще е първата цел на всеки потенциален крадец. Кутийката бе символ на нейния авторитет, на властта, която имаше над живота и смъртта на онези, които ѝ служеха. Не можеше да очаква милост, ако тя открие, че кутийката е у него. Но ако успееше да измъкне на бял свят дори само една от нещастните души вътре, щеше да се спаси, И точно тази мисъл го караше да трепери, да се облива в пот и сърцето му да тупти от страх... и надежда.

— Отивам да търся моя човек — подхвърли той на техника при пулта. — Имаш ли радиостанция?

— Дръж — Техникът му подхвърли малка черна кутия. — При скока софтуерът се нулира и не става за нищо. Ще трябва да я върнеш тук за програмиране.

„Сигурно е релативистичен канал“ — осъзна той. Подобно средство за връзка бе незаменимо при военни операции — не можеше

да бъде проследено или засечено и осигуряваше бързина и сигурност, макар и само между свръхсветлинните скокове.

— Ясно — каза той и прибра кутийката. — Е, хайде.

В столовата цареше олелия.

— Моля ви! — извика Щефи. — Моля ви, успокойте се! Ситуацията е под контрол...

Както и очакваше, не постигна нищо. Но не биваше да се отказва.

— Чуйте всички! Ако обичате, седнете! Капитан втори ранг Фром отиде да види какво става. Уверявам ви, че не е нищо сериозно, но ако бъдете така добри да седнете и да се успокоите, ще ни дадете възможност да...

— По-добре се откажи — прошепна ѝ Мартин. Половината от пътниците се бяха скупчили при изходите, очевидно искаха да се приберат в каютите си. Останалите се блъскаха като подплашени добичета, които чакат някой да им каже какво да правят. — Въобще не те чуват. Всъщност какво става?

— Знам ли... — Тя се сепна, спомнила си предупреждението на Макс. — Скоро ще разберем. Макс отиде да провери. В най-добрия случай някой кретен си е направил шега с програмата на мрежата. В най-лошия... — Тя сви рамене.

— Кой направи изявлението? — попита Мартин.

— Не зная. — „Но мога да предположа“. Тя се намръщи. — Абсурдно е капитанът да промени курса. Първо, защото Нова Прага е най-близкият порт! А второ... — Отново сви рамене. — Просто няма обяснение.

— Все още не искам да казвам думичката — заговори внимателно Мартин, — но ми се струва, че нещо страшно се е объркало. Нещо, свързано с нашето разследване.

Призля ѝ. Потвърждаваха се най-лошите ѝ предчувствия — вървеше изпълнението на нечий злодейски план.

— Все още не мога да коментирам. Би трябвало да се кача на мостика... — Тя млькна и преглътна смутено. — Ти какво би направил в подобна ситуация?

— Или е някакъв сериозен инцидент, но аварийната служба вече е задействана, иначе досега да сме на оня свят, или — виж, сама можеш да свържеш нещата: непознат глас обявява за незначителен инцидент и нарежда на пътниците да се приберат по каютите си, след което убийците могат да се придвижват необезпокоявани по коридорите. Честно казано, за пътниците наистина е най-добре да се скрият в каютите. Там разполагат със собствени запаси от кислород, вода и храна. А междувременно ние ще се опитаме да разберем какво става и да им попречим, а ако не можем — да се спотаим някъде. — На устните му затрептя странна усмивка. — Така че ето ти съвет: накарай ги да се разкарат от тук. Разпръснати цели се удрят по-трудно.

— По дяволите! — Тя изправи рамене и пак извика: — Ако всички се приберете по каютите си и останете там до края на извънредното положение, ще ни окажете голяма помощ!

Почти веднага тълпата при изхода се удвои. Само след минута столовата беше празна.

— Така. Сега какво? — попита тя с разтреперан глас. Отново завъртя пръстените си — без ефект. Мрежата все още бе изключена.

— Сега ще идем някъде, където не ни очакват. Пръстените ти още ли не действат? — Тя кимна. — Ясно, изключи ги.

— Но...

— Направи го, и толкова. — Мартин бръкна в джоба си и извади бележник с очукана метална подвързия. — Персонален асистент, глобално периферно изключване. Премини на гласова връзка. — Поклати глава. — Зная, че е странно, но...

— Сигурен ли си, че трябва да го направя? — попита Шефи, докато премигваше: прелистваше страниците на менютата за връзка с мрежата, за да стигне до опцията за пълно изключване.

— Дали съм сигурен? Че може ли да сме сигурни в нещо? Но ако някой реши да превземе кораба, първата му работа ще е да неутрализира екипажа — дори школници като теб. Схемата е проста — първо изчезва връзката, след нея и хората — един по един. — Шефи се ококори и побърза да въведе последната команда. Часовникът върху ретиновия ѝ дисплей трепна и угасна. Мартин се изправи.

— Тръгваме. — Излязоха в централния коридор и Мартин спря до една врата. — Можеш ли да я отвориш?

— Естествено. — Тя посегна към дръжката и я натисна. Сензорите разпознаха длановия ѝ отпечатък и я пропуснаха. — Това е само склад за...

— Трябва да се отървеш от униформата. — Мартин вече беше влязъл. — По-добре да изглеждаш като стюард или пътник. Съмнявам се, че веднага ще започнат да търсят мен или Рейчъл. — Отвори следващата врата, зад която започваше спираловидна стълба. — Хайде, качвай се пред мен.

— И защо толкова държиш да ми помагаш?

— Хайде сети се! Ти си пилот, нали? Нищо, че още се обучаваш. Би трябвало да знаещ как се управлява това чудовище, макар и да си последна в списъка. Може да разбирам от устройство на двигатели и принципи на движение, но ако успеем да си възвърнем контрола, ще си ни нужна, за да държиш кораба под контрол и най-вече — да ме представиш на корабните системи като летателен инженер. Ако не греша, това ще е първото, което ще чуем веднага щом мрежата бъде възстановена. Така че тръгвай нагоре!

Тя се отпусна.

— Добре, тръгвам, тръгвам!

ТВЪРДЕ МНОГО ДЕЦА

— Стой. — Рейчъл ѝ препречи пътя. Момичето измърмори някаква ругатня. После се озърна през рамо. — Ти ли си Виктория Строугър?

Сряда я изгледа сърдито.

— Ти коя си?

Беше свила рамене, сякаш очакваше да я ударят.

— Успокой се — продължи Рейчъл. — Аз съм партньорка на Мартин. Слушай, трябва да се махнем отгук, инак Усъвършенстваните ще ни спипат. Искам само да ти задам няколко въпроса. Какво ще кажеш да отидем в моята каюта?

Сряда не сваляше от нея преценяващ поглед.

— Добре. Но какво става?

Рейчъл въздъхна.

— Според мен отвличат кораба. Знаеш ли къде е Франк?

— Не. Каза, че ще иде до каютата си да вземе нещо.

— О, боже! — Рейчъл се опита да запази самообладание. — Хайде. По-късно ще го потърсим.

— Но аз трябва да го намеря сега! — В гласа ѝ се долавяше нарастваща паника.

— Повярвай ми, точно в този момент той е в пълна безопасност, освен ако не са го хванали, пък и тогава ще го използват като примамка, за да хванат теб.

— Гадове! — изруга Сряда. Но си личеше, че е уплашена.

— Тръгвай! — Рейчъл я дръпна за ръката. — Да не искаш да ви пленят и двамата? — Изведнъж си спомни предупреждението на Мартин, че момичето и Франк имат връзка. Веднъж и тя бе изпитала нещо подобно, когато бе загазила Мартин. — Виж, ще го намерим... по-късно. Сега е по-важно да се скрием на безопасно място, инак играта е изгубена. Изключи си веднага пръстените, освен ако не искаш да те открият. Зная, че не си свързана с корабната мрежа, но ако пръстените ти продължават да излъчват, ще могат по-лесно да те засекат. —

Рейчъл тръгна към централното стълбище. То вече се изпълваше с хора, шумни тълпи пътници, които слизаха да видят какво става или се връщаха в каютите си, сред тях шепа изплашени стюарди, неспособни да отговорят на безбройните въпроси.

— Ти знаеш какво става, нали? — изхленчи момичето, докато се изкачваха. Рейчъл се съсредоточи върху стъпалата, като същевременно се мъчеше да прогони ужасния спомен за онова, което бе видяла в помещението на мостика. — Кажи ми!

— Млъквай и се катери! — Още *нет* площадки. — По дяволите! — Тъкмо приближаваха палуба „Г“ и тълпата пред тях оредяваше — тук имаше по-малко каюти, — когато зърна първия признак за неприятности. В средата на площадката стоеше въоръжен мъж и блокираше пътя нагоре. Лицето му бе скрито зад големи нискотехнологични очила, нещо, измъкнато от зората на информационната ера, но пушката в ръцете му изглеждаше достатъчно смъртоносна.

— Спрете! Кой сте и къде отивате?

Рейчъл спря. Срядта почти се блъсна в нея, трепереше. Сигурно всеки миг щеше да побегне, ако Рейчъл не предприемеше нещо.

— Казвам се Рейчъл Мансур, това е дъщеря ми Анита. Прибираме се в каютата. Тя е на палуба „Б“. Какво става? — Тя погледна оръжието и се опита да се направи на възмутена; „Леле, колко е голямо!“, и подготви военните си имплантанти за неизбежното. Ако този тип провереше в списъка...

— Аз съм от корабната охрана. Имаме съмнения, че на кораба се укрива опасен престъпник. — Той ги изгледа внимателно, сякаш се опитваше да запомни лицата им. — Приберете се в каютата си и останете там до ново разпореждане. — Той отстъпи встрани и им махна да минават. Рейчъл си пое дъх и се промуши край него, като погледна през рамо дали Срядта все още е зад нея.

След миг колебание момичето я последва. Поне не каза нищо, докато не стигнаха до ъгъла.

— Корабна охрана — как ли пък не! Кой беше тоя, мамка му?

— Мрежата е изключена — прошепна Рейчъл. — Вероятно разполагат със списък на пътниците, но не знаят коя съм, а за теб излъгах. Засега се измъкнахме, но ще се усетят пет милисекунди, след като възстановят системата.

— Коя е Анита?

Рейчъл спря да си поеме дъх. „Още три площадки“.

— Анита умря преди трийсет години.

— О!...

— Забрави. — Рейчъл пое нагоре. Усещаше стягането на прасците си, чуваше тежкото дишане на Сряда. — С времето свикваш със загубите и смяната на обстановката. Пък и не всички умират.

— Твоя дъщеря ли е била?

— Друг път ще ти кажа. — „Две площадки. Пести си дъха“. Пред следващата площадка забави ход. Аварийните прегради бяха увиснали отгоре като остриета на гилотина, при първия сигнал за опасност щяха да затворят стълбището. Но поне нямаше пост. „Не им достигат хора — помисли тя обнадеждено. — Може и да се промъкнем“.

— Не бива да ходим в моята каюта.

— Знам. — „Само една площадка още“. — Вече сме близо. — Спряха да си поемат дъх. Сряда се беше задъхала. Рейчъл се облегна на стената; усещаше болката в прасците си, чуваше свистенето на дробовете си. Дори подсилените от военни имплантанти мускули не се чувстваха добре след изкачването на петдесет метра стълби без почивка. — Сега натам...

Рейчъл отвори и Сряда се шмугна покрай нея, спря и я погледна стреснато.

— Това ли е...

— Млъкни и седни. Трябва да свърша някои неща.

— Какви неща?

Рейчъл вече се бе навела над куфара.

— Искам... хъм. — Вдигна капака, пъкна пръст в оторизиращия процеп и прелисти набързо менюто на екрана. Обърна се към Сряда. — Ела насам. Нужни са ми размерите на дрехите ти.

— Дрехите? По земните мерки? Или Септа.

— Застани тук. Казваш се Анита и не съществуващ, но те има в списъка на пътниците. Така че сега просто ще се погрижим, когато възстановят мрежата, да не изглеждаш като Виктория Строугър. Ясно ли е?

— Но какво става?

Куфарът издаде писукащ звук.

— Надявах се *ти* да ми кажеш. Това яке е програмируемо, нали? Има ли други цветове освен черното? Изглежда, си ги уплашила и са ти заложили клопка. Преждевременно, надявам се. Побързай, защото всеки момент ще започнат да те търсят. Всъщност защо не ми кажеш как се забърка в тази каша?

Вратата се отвори внезапно и в каютата направо влетяха Мартин и Щефи.

— Мартин! — възкликна Рейчъл. — Вече си мислех, че са те хванали. — Пристъпи към него и той я прегърна. Тя погледна Щефи. — Радвам се, че си успял. Кой план ще приложим сега?

— Резервния — отвърна Мартин. — С неизползваната самоличност в списъка на пътниците.

— Хъм. — Рейчъл го пусна и погледна към вратата на банята. — Имаме проблем.

Вратата на банята се отвори.

— Така ли ме искаше? — попита с жален глас Сряда. Само за десетина минути косата ѝ бе станала руса и къдрава, черните линии около очите бяха изчезнали, а черното кожено яке с шипове на раменете бе заменено от розова рокличка с бежова дантелена фуста, чиито краища се подаваха отдолу. — Задникът ми изглежда огромен в *това*. Чувствам се като идиотка! — Забеляза Щефи. — О, здрасти. Не е заради онази нощ, нали?

Щефи се отпусна уморено на дивана.

— Какво всъщност правите тук? — В гласа ѝ се доловиха стоманени нотки.

— Ами... — Рейчъл погледна втренчено Мартин. — Изглежда, имаме малък проблем. Две Анити на борда са ни малко множко, нали?

— Да де... — Мартин се почеса уморено по челото. — Дявол го взел, каква бъркотия! Една фалшива идентичност и двама души, които трябва да скрием. Сега вече го загазихме.

— Не може ли да си нахлузя на главата гърне и да се преструвам на дръвче? — попита Сряда. — Ще изглеждам по-добре, отколкото сега.

— Съмнявам се, че ще успеем да ги заблуждаваме дълго. — Мартин повдигна брадичка. — Щефи?

— Остави ме да помисля. — Тя се намръщи. — В момента се чувствам абсолютно безполезна. Би трябвало да се свържа с екипажа на мостика...

— *Моля за вашето внимание. Говори капитанът* — всички инстинктивно вдигнаха глави и погледнаха към таблото, откъдето се чуваше гласът. — *Имахме авария на мостика. Капитан Хюсеин пострада и сега кораба командвам аз, капитан втори ранг Фром. Ще ви помоля, заради безопасността и удобството ви, да останете в каютите си до ново разпореджане. Скоро информационната мрежа на кораба ще бъде възстановена и ще можете да поръчвате и получавате всичко, от което се нуждаете. Във връзка с инцидента се наложи да потърсим помощ. За щастие на борда имаше група от Тонто и се обърнах към тях за съдействие в критичния момент. Моля, спазвайте инструкциите, които те ще ви дадат. Ще направя ново изявление веднага щом положението бъде изцяло под наш контрол.*

— Майчице! — възкликна Сряда.

— Той е полудял! — избухна Щефи. — Капитанът никога не би допуснал... — Изведнъж се ококори. — Това е отвличане, нали? Но защо Макс им съдейства?

— Съжалявам, че трябва да се намеся — заговори с внимателен глас Мартин, — но този, когото чухме да говори, не е капитан втори ранг Фром. Това е само гласът му.

— Какво искаш да кажеш? — Щефи го погледна.

— Усъвършенстваните са доста напреднали в мозъчното копиране и дигитализиране — обади се с безстрастен глас Рейчъл. — Могат да прехвърлят съзнанието върху неорганичен носител и да го възкресяват по-късно, като „отглеждат“ ново тяло. Това е ужасно скъп процес. Но най-често прибегват до превръщането на тялото в послушна марионетка. Зомбита, зомбита — с илюзията за душевна свобода. — Тя скръсти ръце. — Те умеят да превземат цели планети. Осигуряват си неколцина ключови висши чиновници, дестабилизируют управлението, като подклаждат политическото напрежение, обявяват извънредно положение — прибегват до своите марионетки — и накрая пристигат.

Лицето на Щефи бе бяло като платно. „Божичко! Трябва да предупредя Свен! Как ще се измъкнем оттук?“

— Макс отиде на мостика да провери какво става. Аз го пуснах...

— Не се обвинявай. Държат мостика, машинното, аварийната служба, имат пазачи по коридорите и стълбищата, а пътниците са се прибрали по каютите и са се заключили. Това е щателно планирана операция. — Рейчъл погледна Сряда. — Предполагам, че в този момент тършуват из каютата ти. И в твоята — добави тя и премести поглед към Шефи. — Направиха голяма грешка, че те изпуснаха.

— Но аз, аз... — Шефи млъкна изплашено.

— Ще им е нужно време, за да стигнат до нас — продължи Мартин бавно, разсъждаваше на глас; — Когато стигнат тук, вече трябва да сме ви скрили някъде. Шефи, сега сигурно си най-старшият офицер на кораба. Необходима си ни заради разрешителните кодове и ретиновия отпечатък, ако изобщо успеем да си възвърнем контрола над кораба. Когато стигнем там, закъдето пътуваме. Ако преди това не ни спипат, разбира се. Чувала ли си за църковно скривалище?

— Какво? — Шефи го погледна замаяно. — За какво говориш? Аз съм само обучаващ се офицер. Не ми е разрешено...

Мартин отиде при куфара с военния фабрикатор.

— Когато кризата приключи, ти ще си най-старшият офицер на борда — повтори той. — Рейч, ще бъдеш ли така добра да разчистиш коридора на каютата? Ще ми трябват някои примитивни инструменти и помощ при разглобяването на ламперията. Също и хитроумни играчки от фабрикатора, които да не приличат на оръжия при терахерцово сканиране — но това след около половин час. Предполагам, че в момента работят върху възстановяването на мрежата за сканиране. Дрехи за мен, за теб и за момичето, ще ги намериш в библиотеката — глава „Заблуда и мимикрия“. Шефи, имаш ли кислородна маска? Трябват ми и две кофи, възглавници или нещо, което да покрива кофите.

— Кислородна маска?

— Имаме не повече от час — прекъсна я нетърпеливо Мартин и посочи Сряда. — Ти ще бъдеш Анита. Ти — той посочи Шефи — ставаш Ана. Ана Франк. Рейчъл, запознай момичето с биографията на Анита, докато аз подготвям скривалището на нашата нелегална пътничка. Шефи? Двамата с теб ще направим двойно дъно на гардероба, след това ще те закова там, докато не стигнем мястото,

закъдето сме се запътили. Този етап от играта се нарича „криеница“ и целта е да не позволим да ни заловят. Щом разберем накъде духа вятърът, ще се опитаме да си върнем кораба.

— Ако ме чуваш, мигни два пъти.

... мигване...; мигване...

— Чудесно. Ти си Франк, нали? Мигни веднъж за „да“.

Премигване.

— Така. А сега ме слушай внимателно. Здравата си го загазил. Отвлечен си и хората, които те държат в плен, нямат никакво намерение да те пускат. Аз съм един от тях, но съм различен. След малко ще ти върна контрола върху гласните струни, за да можеш да говориш. Ще сме насаме само няколко минути и едва ли ще имаме втора възможност да разговаряме, така че е важно да не крециш и да не ми създаваш проблеми. В противен случай и двамата ще загинем. Ако си ме разбрал, мигни веднъж.

Мигване.

— Чудесно... кажи: „Здрасти“.

— Здр... а-а... сти.

— Не се тревожи от болката в гърлото. Ето, пийни от това. Сега по-добре ли е?

— К-кой с-си тгти?

— Един от похитителите ти. Но не ми харесва това, което правят. Тук си, защото си важен за един човек, който ни интересува. Едно момиче — Сряда. Познаваш ли я? — *Пауза.* — Добре. Слушай внимателно. Сряда знае... нещо. Не ми е известно какво. Тя е някъде на този кораб, не зная къде, и други... похитители се опитват да я открият, преди да пристигнем там, където пътуваме. Когато стигнем, смятат да те използват като заложник, за да я накарат да им каже всичко, което знае. Проблемът е, че изпее ли си песента, вече ще е безполезна за тях. Ти също. И двамата сте свидетели. Сега, могат да се случат две или три неща. Първо, да те застрелят, но това не ми се струва вероятно. По-скоро ще свършиш в някой лагер за преработка. Или ще решат да те превърнат в марионетка. Нито една от тези възможности няма да ти хареса, нали?

— И още как, мамка му. — *Пауза.* — А ти какво искаш?

— Въпросът е, че аз не мисля като другите. Но ако го разберат, ще ме убият — като предател. Ето защо искам да избягам и същевременно да не им позволя да си изиграят играта докрай. Което значи да не се доберат до имиграционния архив, до кодовете или до полевите записки от оръжейните тестове. Ако ме питаш, най-доброто за тях е да се разходят без скафандър из космоса. Но след като не може да стане, предпочитам аз да изчезна. Смятам, че ти можеш да ми помогнеш за това. Те не знаят, че съм тук и разговарям с теб. Ако се уговорим, би могъл да ги измамиш. Те отвлякоха този кораб, но малко оплескаха работата. Ако се съгласиш да ми съдействаш, можем да си върнем контрола и да предадем управлението на някой от оцелелите корабни офицери. След това аз изчезвам, а ти ще си свободен.

— А Сряда?

— Тя също.

Пауза.

— Добре, какво трябва да направя?

— Като начало, да ми скриеш ей този диамант.

Клоунът умря с усмивка на лице и димящ пистолет в ръка.

Франц го бе проследил до палуба „З“, където, според свързочника в каютата на шефката, той участвал в „купон за рожден ден“. С пистолет в джоба Франц бавно се спусна по стълбите — обмисляше как най-добре да свърши предстоящата работа. Не беше специалист в подобни задачи, дори напротив — в Септагон „мокрите поръчки“ се изпълняваха само ако си разкрит и трябва час по-скоро да се измъкнеш. Трупите само можеха да привлекат службите за сигурност. При мисълта за рисковете, които бе поела групата на Хьост, потрепери и отново прегледа схемата, проектирана на ретиновия дисплей. Четвърта окръжност, оранжев пръстен, закусвалнята на втора класа — имаше четири изхода, два откъм палубата за пасажери. „Лоша работа“ — помисли си. Дори на кораб, завладян от Усвършенстваните, преследването и стрелбата по коридорите можеше да предизвика бъркотия. Не биваше да подценяват клоуна. Той беше опасен противник.

На палуба „Т“ се натъкна на контролен пост — Щрасер.

— Какво искаш? — попита той хладно.

— Проверка на постовете — изсумтя Франц. — Свободен ли си?

— Защо?

— За една работа. Трябва да се погрижим за един човек. Ще ми трябва някой, който да пази три изхода...

— Чакай. — Щрасер извади телефона си. — Мария? Да, аз съм. Виж, тук при мен е У. Бергман. Има важна задача и му е нужно подкрепление. Може ли да... аха. Ясно, разбрах. — Прибра телефона и се намръщи. — Какво всъщност се иска от мен?

Франц му каза.

— Добре. Мисля, че ще стане. Но ще трябва да побързаме.

— Разбира се. Само че са ни нужни още двама. Кого предлагаш?

— Можем да повикаме Колет и Бърни, докато слизаме на долу. Аз ще охранявам входа за червения пръстен, а тях ще ги сложа отзад. Ще ти пратя съобщение, когато заемем, позиция. Става ли?

— Просто не бива да го плашим. Ако го притиснем, може да отвърне, а не знаем с какво разполага. Не забравяй, че този тип има зад гърба си повече успешни удари, отколкото ние топло ядене.

— Щом казваш. Ще сме на позиция не по-рано от шест минути и не по-късно от петнайсет. Ако успее да се измъкне, искаш от нас да преминем към резервния план и да го спипаме в каютата му. Така ли?

— Да. — Франц тръгна към стълбището. — Извикай Колет и Бърни, ще ги инструктирам по пътя.

След осем минути Франц вървеше по оранжевия коридор покрай едва забележимо извиващите се стени с множество врати към различни зали за забавления и отдих, обществени бани и стаи за любовни наслади. Палубата на втора класа бе много по-оскъдно мебелирана, тънкият килим едва поглъщаше шума от стъпките, нямаше картини и скулптури, каквито имаше в изобилие в първа класа, да не говорим за луксозната.

— Приближавам входа — измърмори Франц. — Ще подам сигнал, когато съм готов. — Прекъсна връзката и остави телефона да виси на лявата му ръка. Отпред зад ъгъла се чуваше шумотевица, тропот и пискливи гласчета. „Какво става там, да не е бунт?“

Щом сви зад ъгъла, се изправи пред сцена, каквато въображението му изобщо не би могло да роди. Наистина беше бунт, но нито един от бунтовниците не бе по-висок от кръста му и всички, изглежда, ужасно се забавляваха — или това, или някой изтезаваше душите им, ако се съдеше по виковете и писъците. Всичко това смътно наподобяваше забавачниците на родната му планета, но нито един

наставник не би позволил подобна липса на дисциплина. Трийсетина дечица търчаха из стаята, някои голи, други в натруфени костюми. Светлините премигнаха в различни цветове, а на стените семеня една след друга фантастични сцени — огнени пещери, пустинни острови, тропически гори. Ята сребристи балони се носеха над главите им, спускаха се достатъчно ниско, за да бъдат уловени, след което се издигаха почти до тавана. Музиката беше оглушителна — ритмично басово туптене, придружено от дрезгави гласове.

Франц се наведе и улови най-близката бунтовничка за ръка.

— Какво става тук? — Момиченцето го изгледа с ококорени очи, дръпна си ръката и побягна. — По дяволите — промърмори той. И тогава един дребен туземец с набедрена препаска и скрита зад гърба ръка го забеляза и се приближи към него.

— Здравсти.

— Здравей. — *Прас!* — Ураааа...

Франц едва се сдържа да не застреля немирника — не за друго, а за да не изплаши главната цел.

— Мамка му. — Главата го болеше. С какво го бе халосало хлапето? С бухалка?

— Здравей. Ти кой си?

— Аз съм... — Той се огледа. Момичето, което бе спряло пред него, изглеждаше по-високо. Не, изглеждаше *по-голямо* от останалите. Не беше по-едро или развито, но в поведението му имаше нещо, което го отличаваше от седемгодишните диваци наоколо. — Аз съм Франц. Ти коя си?

— Аз съм Дженифър — представи се тя не принудено. — Това е празненство за рождения ден на Барнабас. Не можеш да нахлуваш така. Хората ще си помислят какво ли не.

— Ами... — Франц се поколеба. — Дойдох да разговарям с един човек, а в това няма нищо лошо. Свен тук ли е?

— Да. — Тя му се ухили многозначително.

— Къде е?

— Няма да ти кажа. — Той се надигна, за да изглежда по-авторитетен, Но това не й направи никакво впечатление. — Струва ми се, че не му мислиш доброто.

„Не му мисля доброто? Какви ги плещи тази хлапачка?“

— Не смяташ ли, че той е този, който трябва да прецени?

За негова изненада тя се държеше така, сякаш сериозно обмисля въпроса.

— Възможно е — призна накрая. — Ти стой тук, а аз ще го попитам. — Пауза. — Ей, Свен! Какво ще кажеш?

— Ще кажа — произнесе един глас зад дясното ухо на Франц, — че е прав. А ти не мърдай, а? — Франц застина, усетил нещо твърдо да се опира в гърба му. — Точно така. Звукова завеса задействана. Джен, ще бъдеш ли така добра да наглеждаш купона? Искам да си поговоря с този приятел. Човече, веднага щом млъкна, ще се обърнеш и бавно ще тръгнеш към изхода. Инак ще ти гръмна топките. Казвали са ми, че много боли.

Франц бавно се обърна. Клоунът едва му стигаше до брадичката. Лицето му бе причудливо изрисувана маска — огромни очи, нос като домат, ухилени устни, коса, щръкнала на зелени кичури. Носеше розова поличка и високи кожени ботуши и стискаше в дясната си ръка като пистолет нещо, което по-скоро наподобяваше кутийка за грим.

— Какво е това?

— Мърдай. — Клоунът кимна към вратата.

— Ако го направя, ще умреш — отвърна спокойно Франц.

— Така ли, така ли? Ще ти покажа тогава. — Лицето зад маската не се усмихваше, кутийката не трепна. Вероятно бе някакъв малокалибрен пистолет. — Кой те праща?

— Твой клиент. — Франц се облегна на стената и скръсти ръце, за да овладее треперенето.

— *Мой* клиент? Можеш ли да опишеш този мистериозен клиент?

— На Земята към теб се е обърнал човек, който се е представил за Гордън Блек. Осъществил е контакт по обичайния канал и ти е предложил хонорар от двайсет хиляди на жертва плюс разходите и пари за харчене, уговореното се заплаща при всеки успешен удар, нищо при пропуск. Блек е бил приблизително с моя ръст, черна коса, представял се е за експортен агент от...

— Стоп. Потвърдено. Какво искаш? След като идваш да ме търсиш открито тук, да разбирам ли, че договорката отпада?

— Точно така. — Франц се опита да се овладее и да си представи, че разговаря с някой дребен информатор на Магна. Но не беше никак лесно сред тълпата вресящи деца и с насочен към корема пистолет. Беше прочел внимателно досието на Свенгали — У. Скот не

се бе поскъпил, за да наеме най-добрия в професията. — Случката в Сараево и заложената клопка подсказват, че сделката вече няма бъдеще. Някой е разкрил логичната връзка.

— Нямаше да се случи, ако ме бяхте послушали да сменим кораба в Турку — отвърна заядливо Свенгали. — Лесно беше да ни проследят по маршрута. Но ако си мислите, че с премахването ми ще изчистите следите, които водят към вас, лъжете се. Нима сте толкова наивни да смятате, че работя сам?

— Не, разбира се — отвърна с наложено безразличие Франц. — Но моята шефка, изглежда, е на друго мнение. „Донеси ми главата на клоуна Свенгали“ — така ми нареди. Сигурно ще се съгласиш, че решението е доста глупаво и прибързано. Затова реших да променя правилата и първо да си поговоря с теб. А след това може би сам ще пожелаеш да си отнесеш главата при нея, за да се разберете — само че прикачена към тялото.

— Хъм. — Свенгали, изглежда, се замисли, доколкото можеше да се прецени под пластове боя. — Знаеш ли, май ще приема предложението ти и дори ще ти благодаря, че го правиш. Колкото по-бързо уредим този въпрос, толкова по-добре.

— Радвам се, че се съгласи. — Франц разкърши рамене. — Добре, сега ще излезем, а аз ще дам знак на подкреплението. Предполагам, че твоето също е на борда?

— Предполагай каквото си щеш — ухили се Свенгали. — Не забравяй да дадеш знак, хубавецо.

— Разбрано. — Франц вдигна телефона и натисна копчето за връзка. „Идиот“ — помисли си ядосано. Нима Свенгали бе толкова глупав да повярва, че скритият някъде на борда съучастник ще е достатъчен да си спаси задника? Какви изобличаващи доказателства щеше да предложи и на кого, когато целият кораб изчезнеше? Не знаеше ли, че има срещу себе си опасен и добре подготвен противник? Той посочи с вежлив жест вратата. — След теб.

— Ти първи.

— Хубаво. — Франц излезе в коридора. — Кое беше момичето? — попита с искрено любопитство.

— Коя, Джен? Лолитка от детската градина. Помагаше в организирането на купона.

— Купон? Що за странна идеология е това?

— Никаква идеология, приятелче. Това е празненство за рожден ден. Не разбираш ли...

В един миг клоунът бе на две крачки зад Франц, стиснал кутийката в дясната си ръка. В следващия се бе прилепил към стената и вдигаше пистолета, за да се прицели, с разкривено от омраза лице. Изведнъж тялото му се разтърси от конвулсии и той рухна на пода.

Франц бавно се обърна и подметна:

— Доста се забави.

— Ни най-малко. Трябваше да заема позиция, без да ме забележи. — Щрасер се наведе над клоуна и му взе оръжието. — Помогни ми да го преместим, преди да остави петно на килима.

Франц се наведе и двамата вдигнаха трупа. С каквото и да го бе застрелял Щрасер, очите на Свенгали бяха кървясали от разкъсаните кръвоносни съдове. Усещането бе все едно носиш чувал с още топло месо.

— Ще го натикаме в някой асансьор — каза Франц. — Шефката иска да му види главата. Трябва да й изпълним желанието, нали?

Когато пътническата информационна мрежа бе възстановена, Мартин все още работеше върху двойното дъно на гардероба. Появата ѝ бе ознаменувана по няколко начина — с приток на разсеяна радиация, мелодичен звън и човешки глас, който отекна във всички кътчета на кораба.

— Моля за внимание, инфомрежата вече е напълно възстановена и приема поръчки и запитвания. Аз съм капитан втори ранг Макс Фром. Бих искал първо да ви се извиня за временните затруднения в обслужването. Преди два часа вследствие на малка авария в контролния център на двигателите част от мрежата в машинното и на мостика бе подложена на свръхнатоварване. Пострадаха няколко души от екипажа. Като старши офицер на борда преместих управлението на резервния мостик и в момента се отправяме към най-близката станция, за да извършим ремонт. Ще бъдем там след трийсет и два часа и вероятно не по-късно от два дни след това ще можем да продължим според предварителния график. Трябва обаче да ви съобщя, че по най-нови данни споменатият инцидент не е бил случаен. Получихме сведения, че на борда на лайнера се укриват двама души, свързани с

московска терористична група, известна с реваншисткия си национализъм. В момента екипажът и доброволци от младежкото движение на Усъвършенстваните претърсват кораба и очакваме скоро убийците да бъдат заловени и затворени. За улеснение на издирването временно ще бъде преустановена възможността да се заключават в каютите си. Моля изчакайте по местата си до ново разпореждане. Оставете включени личните си средства за връзка и идентификация. Веднага щом операцията бъде доведена до успешен край, ще ви информирам. Разчитаме на вашето отговорно съдействие в разрешаването на проблема.

— Негодници! — Сряда закри из каютата като затворен в клетка хищник. — Какво си въобразяват!?

— Анита — скастри я Рейчъл.

— Да, мамо? — Сряда въздъхна.

Мартин натика дипломатическия куфар с фабриката в нишата и се обърна. „Ролята на раздразнителна тийнейджърка ужасно ѝ прилича“ — помисли си. А и външният ѝ вид. Косата ѝ беше букет от златисти къдрици, вместо кожено яке и плътно прилепнали панталони носеше шумоляща рокля. Изглеждаше поне с пет години по-малка. Рейчъл бе пороботила върху скулите и пръстовите ѝ отпечатъци. „Да се надяваме, че повредите в системата са били достатъчно сериозни, за да не успеят да възстановят биометричното сканиране“ — помисли си той.

— Сядай, момиче. Вие ми се свят, като те гледам.

— О, мамо! — Тя се нацупи.

Рейчъл свъси вежди.

— Трябва да изгледаме като семейство — беше я инструктирала тя само преди половин час, докато Мартин затваряше в скривалището Щефи заедно с тридневен запас храна и вода. Те ще търсят Виктория Строугър, а не миловидно момиче с майка си. Сряда носи черни дрехи и е избухлива и невъздържана. Ти ще носиш розови, ще се държиш превзето и разглезено. Поне известно време.

— Три *шибани* дни? — оплака се Сряда.

— При взрива е пострадала информационната мрежа — припомни ѝ Рейчъл. — Повредата сигурно е била сериозна. Това е единственото предимство, с което разполагаме, но само за момента, защото щом я възстановят, ще може да я използват като сито — всяко

разпределително табло на кораба и в каютите ще бъде превърнато в терахерцов радарен предавател. Ако разполагат с необходимия софтуер, ще могат да надзъртат през стените и дори под дрехите ти и да те локализируют с точност до милиметри. Ще трябва да се държим така, сякаш сме под постоянно наблюдение, защото ако ги бива в това, което правят — а сигурно ги бива, щом успяха да отвлекат цял кораб — ще могат да виждат и чуват всичко, което става на борда.

— С изключение на някой, който е скрит във Фарадеева клетка на дъното на гардероб — промърмори Мартин, докато поставяше поредната метална мрежа, изработена от фабриката.

— Да, мамо. — Срядта се отпусна в креслото сред море от дантели. — Мислиш ли, че...

На вратата се позвъни — и веднага я отвориха.

— Извинете дами, господине. — Влязоха трима души с униформи на служители на компанията. Водачът на групата беше с акуратно оформена брадичка и очи на мъртвец. — Аз съм капитан втори ранг Фром. Моля да ме извините, че нахлуваме без предупреждение. Вие ли сте Рейчъл Мансур? А вие — Мартин Спрингфийлд? — Говореше като робот и гласът му бе съвсем лишен от емоции. Мартин забеляза пресен белег на слепоочието му, точно под линията на косата, почти скрит от фуражката.

— И дъщеря ни Анита — добави любезно Рейчъл. Срядта се намуси, извърна глава настрани и заровичка килима с върха на обувката си.

— Анита Мансур-Спрингфийлд?

За миг Фром изглеждаше като изключена машина. Мъжът зад него надзърташе в електронен списък.

— Така пише тук, сър.

— Аха. — Фром гледаше някак замаяно. — Познавате ли Виктория Строугър?

— Коя? — Рейчъл го погледна изненадано. — Да не е терористката, която търсите?

— Да, тя е террористка — повтори вдървено Фром. — Ако я видите, незабавно ни докладвайте. Моля ви. — Очите му изведнъж се зачервиха. Мартин го наблюдаваше внимателно. „Той не мига!“ — осъзна изведнъж. — Ще трябва да потвърдя валидността на дипломатическите ви акредитиви. Паспортите ви, ако обичате.

— Мартин? — Рейчъл го погледна. — Ще бъдеш ли така добър да дадеш на капитан Фром паспортите? — Тя не помръдваше от фотьойла в ъгъла на дневната, истинска ленива аристократка.

— Разбира се. — Той отиде при гардероба, разтвори широко вратата и извади паспортите от куфарчето върху скрития фабрикатор, без да пали светлината вътре. „Нека видят, че гардеробът е тесен и няма място някой да се скрие...“ — Ще ви помоля да преустановите наблюдението над тази каюта — каза, докато подаваше паспортите. — Освен това предайте моите пожелания за скорошно оздравяване на капитана. Бих искал да се срещна с нея веднага щом бъде възможно.

— Уверен съм, че капитан Хюсеин ще ви приеме — отвърна Фром бавно, докато подаваше паспортите за проверка на хората си.

„Капитан Назма Хюсеин със сигурност не е между живите — помисли си Мартин и стоманените пръсти на страха свиха стомаха му. — А ти би трябвало да знаеш какво означава дипломатически статут“.

— Наред ли е всичко с документите ни?

— Да. — Мъжът зад Фром кимна отсечено. — Можем да продължим.

Фром се обърна, без да промълви нито дума, и тръгна към вратата. Двамата мъже го последваха. Този, който им бе проверил паспортите, спря на прага.

— Ако научите нещо, моля, информирайте ни. Ние сме от расата на Усъвършенстваните и сме тук, за да ви помогнем.

Вратата се затвори с изщракване. Сряда скочи почти веднага.

— Негодници такива! Ще ви откъсна главите и ще ви пикая на труповете...

— Анита! — Рейчъл сграбчи Сряда за раменете и я раздруса. — Успокой се!

Мартин застана между тях. Държеше едновременно хартиен бележник. Посочи им го и бързо написа: „СИГНАЛ ОТ ТЕРАХЕРЦОВ СКЕНЕР. РЕЗОЛЮЦИЯ ЕДИН САНТИМЕТЪР ПЛЮС ЗВУК. ЗАСИЧА ЖЕСТОВЕ, ТВЪРДИ ПРЕДМЕТИ В ДЖОБОВЕТЕ, ОРЪЖИЕ“.

— Какво по... — Сряда се сепна, после отпусна глава на рамото на Рейчъл. Чу се приглушено хлипане. Рейчъл я погали по главата.

„КАПИТАНЪТ Е МЪРТЪВ. ФРОМ — ПРОГРАМИРАНО ЗОМБИ“.

— Не мога да повярвам — прошепна Рейчъл. — Ужасно е, нали? Срядата кимна мълчаливо. От очите ѝ се стичаха сълзи.

— Изглежда, повредата на мрежата е била доста сериозна — отбеляза многозначително Мартин. „Какво ли са ѝ направили, че ги мрази толкова? Да, заради семейството си“. Съжеляваше, че не може да говори свободно, да я увери, че мръсниците ще бъдат наказани — а и не знаеше дали това ще стане. — Е, поне с паспортите ни всичко е наред. — „Включително и този на името на Анита, с лицето на Срядата на снимката и нейните биометрични показатели в чипа“. — Информация — каза той високо. — Към коя станция се отправяме за ремонт?

След секунда службата отговори:

— Текуща дестинация Станция единадесет, Олд Нюфаундленд. На станцията не е разрешено слизането на пътници. Необходими ли са ви други сведения?

— Засега това е достатъчно — отвърна навъсено Мартин.

— Старият Нюфи? — обади се невярващо Срядата. — Чухте ли? Отиваме на *Нюфи*!

Стояха в каютата, както им бяха наредили, и се опитваха да разговарят за незначителни неща и да изглеждат като семейство, проявяващо признаци на клаустрофобия. Срядата се придържаше към ролята си, доколкото ѝ бе по силите, но понякога си изпускаше нервите и Мартин изпитваше налудничавото желание да я стисне за гушата или поне да я скастри, но това не влизаше в сценария. Освен това бе озадачен от поведението на персоналния си асистент, който напоследък се държеше странно — зареден с нестандартен софтуер за обработка на информационни сигнали, се задъхваше като парен локомотив по склон.

— Скучно ми е — оплака се Срядата. — Може ли да изляза навън?

— Нали чу какво каза офицерът, миличка — отвърна Рейчъл за четвърти път, с изражение на подложено на изпитание търпение. — Отклонили сме се от курса за ремонт и искат коридорите да са свободни. — Срядата взе хартиения бележник на Мартин и написа: „ЖИВОТОПОДДЪРЖАЩАТА СИСТЕМА НА СТАРИЯ НЮФИ

ИЗКЛЮЧЕНА/ВИСОКА РАДИАЦИЯ“. Рейчъл премигна. — Защо не си пуснеш някой филм?

„БЕЗПОКОЯ СЕ ЗА ФРАНК“.

Мартин вдигна глава от персоналния си асистент и каза:

— С безпокойство нищо не се оправя, Анита. Сега те контролират положението. Не ни остава друго, освен да чакаме.

— Не ми се гледа филм.

— Понякога не ни остава друго, освен да стискаме зъби и да чакаме — философски каза Рейчъл. — Когато събитията са извън нашия контрол, насилствените опити да променим нещо могат да доведат до обратен резултат.

— Дрънкаш небивалици, мамо. — Срядя присви очи.

— Така ли? — Рейчъл не изглеждаше обидена. — Нека ти дам един пример. Ще ти разкажа за една моя приятелка, специалист по обезвреждане на бомби. Един ден я повикали спешно, защото местната полиция не можела да се справи с един налудничав артист...

Срядя въздъхна театрално и се отпусна, готова да изслуша историята. Изглежда, дори ѝ беше забавно, сякаш си мислеше, че Рейчъл измисля всички тези истории в момента, че ги вади, както фокусник вади заек от шапка. „А да знаеше само...“ — помисли си Мартин. Но въпреки огромното напрежение момичето се държеше добре. Той познаваше доста възрастни, които биха изгубили самообладание при мисълта, че корабът е отвлечен и че похитителите издирват тъкмо тях...

Той взе бележника и написа: „ЗАЩО НЮФИ?“, но Рейчъл още не бе приключила с разказа си.

— Та проблемът бил точно в това. Ако моята приятелка опитала да нападне смахнатия терорист, щяла да задейства защитния периметър на бомбата. Ето защо го изчакала, докато ѝ позволил да се приближи. Така той лично я допуснал в периметъра. Това имах предвид, като казах, че не бива да се прибегва до насилствени методи. Очите ти са все във вратата. Има ли там нещо, което смяташ, че можеш да свършиш?

— Ами, не... просто исках да се поразтъпча — отвърна Срядя. Май не бе кръстосвала каютата вече от половин час. — Може да отида на мостика, ако ме пуснат, и да погледам. Пък и забравих някои неща

отвън и искам да си ги прибера. — Погледна Мартин и той кимна към бележника.

„ЗАБРАВИЛА СИ НЕЩО НА НЮФИ?“

— Какво си забравила?

— Една чанта, кожената, нали се сещаш, с метална табелка. Вътре имаше хартия, обичам да пиша на хартия. Мисля, че е близо до... служебния отдел. И една книга.

— По-късно ще ги потърсим. — Рейчъл вдигна глава от своя бележник. — Сигурна ли си, че не си я оставила в гардероба?

— Абсолютно сигурна, мамо — отвърна навъсено Сряда.

„Б БЛОК, ТОАЛЕТНАТА ДО ПОЛИЦЕЙСКАТА СТАНЦИЯ — ДИСК СЪС СЛУЖЕБНА ИНФОРМАЦИЯ“.

Мартин успя да запази самообладание.

— Онази книга ли? Беше доста скъпичка, доколкото си спомням. — Той повдигна вежди.

— Тя е уникат. — Сряда се намръщи. — Трябва да я намеря, преди някой да ми я вземе — добави с глас на разглезено дете.

Невъзможността да говорят открито за това, на което се бе натъкнала Сряда до полицейската станция, го изнервяше, но не биваше да забравя за възможността да ги следят. Комбинацията от широкообхватни преподаватели, програмируеми разпределители на инфомрежата и софтуер за разпознаване на гласовите характеристики превръщаше целия кораб в строго охраняван затвор — затвор, в който и една погрешна думичка можеше да въведе пътника в света на болката. Всичко това изнервяше ужасно Мартин, а ако се съдеше по отсечените отговори на Рейчъл, тя се чувстваше по същия начин.

Някак си изкараха една безсънна нощ (Сряда отиде в малката стаичка до всекидневната), а за закуска поръчаха нещо от кухненския фабрикатор. Храната миришеше на химикали. По някое време през нощта каютата бе преминала на напълно автономен животоподдържащ режим, което силно обезпокои Мартин.

На сутринта — Сряда тъкмо бе монополизирала банята явно с цел да изсмуче максималното от водопречистващата система на душа — по пода премина едва доловима вибрация и инфосистемата издаде познатия мелодичен звън, за да привлече вниманието им. Мартин инстинктивно вдигна глава.

— Моля за внимание. След по-малко от час корабно време пристигаме на определената за ремонт станция. Поради технически причини молим преди скачване всички пътници да се съберат на определените места за евакуация. Това е просто предпазна мярка — веднага след пристигане ще ви бъде позволено да се приберете в каютите си. Моля, бъдете готови за преместване след петнайсет минути.

— Това пък какво е? — попита разтревожено Сряда, беше подала глава от банята сред облак пара.

— Вероятно нищо. — Рейчъл я погледна втренчено и премигна веднъж — това беше уговореният код за повишено внимание. — Правят го заради *нашата* сигурност.

— О, значи вече стигаме — рече Сряда. — Наистина ли трябва да излезем?

— Това, което трябва, Анита, е да изпълняваме нарежданията — подчерта Рейчъл. — Няма да е зле да се облечеш. Може да ни накарат да слезем на станцията — *две премигвания*, — така че ще е добре да сме готови.

— Уф! — Сряда направи кисела физиономия. — Там сигурно е ужасно студено. Ще взема да си облека яке и панталони. — И пак се вмъкна в банята.

— Дали ще се справи? — попита Мартин.

Рейчъл поклати глава.

— Досега се справяше отлично. — Взе бележника и бързо надраска: „КОМАНДЕН ЦЕНТЪР? РЕЛАТИВИСТИЧЕН КАНАЛ? АТОМНИ БОМБИ?“

— Какво пък, не ни остава друго освен да идем и да видим, нали? — попита Мартин. — Само да си обуя обувките.

РЕЗЕРВНИ ХОДОВЕ

„Странна работа! От години ме измъчва един и същ кошмар и не мога да се отърва. Живея си значи живота и после изведнъж се появяват те. Дърпат конците, скрити зад завесата. Работата си върви, на пръв поглед всичко е нормално. Отивам на някоя станция, купувам си билет за някъде. Качвам се на кораба и какво мислиш — екипажът се състои от тях. После стигам там, закъдето съм тръгнал, и пак същото. Те са навсякъде около мен, те... те...“

Безгласният монолог на Франк секна. Повече от това не можеше, след като Усъвършенстваният със страшните очи му бе казал какво иска от него и после отново бе поставил блокада. Имаше чувството, че гърлото и устата му са напръскани с анестетик, езикът му беше набъбнал. За обездвижване на ръцете и краката бяха използвали много по-примитивни средства и сега крайниците му страдаха от недостиг на кръвообращение. Сигурно щеше да е парализиран от ужас, ако не бе преживял и по-страшни неща в концентрационните лагери. Сега всичко, което изпитваше, бе непреодолимо възмущение и съжаление.

„Сряда, не биваше да ти позволявам да се връщаш на кораба. Можеш ли да ми простиш?“ Продължаваше да премисля грешките си, да се ядосва, че бе подценил противника. Дори след онази история с бомбата в посолството бе живял с измамната увереност, че тя ще е в безопасност на борда, на неутрална територия. Смяташе, че ще съумее да я опази. Вече знаеше, че е привързан към нея — тя беше свеж полъх в един живот, въртящ се между две уводни статии за вестника. Когато го покани в стаята си и му се хвърли на врата веднага щом затвори вратата, можеше да се освободи с едно любезно „не бива“. Вместо това всеки от тях бе дал на другия нещо, за което да мисли, с което двамата си бяха подписали смъртните присъди.

Усъвършенстваните.

Франк не хранеше никакви илюзии какво точно може да последва, след като нечий непознат глас обявява извънредно положение на борда, а после разбиват вратата на каютата и му тикат в

лицето пистолет. Бяха го инжектирали с нещо, от което го бе забулила студена тъмнина, и се събуди в тясно помещение, седнал на стол, със завързани ръце и крака. Неспособен да говори. Този първи момент на паника бе ужасяващ, макар че в края на краищата беше отминал — но тогава си бе помислил, че сърцето му ще спре. А после се появи смахнатият тип и го накара да глътне диаманта, натъпкан със спомени и болка.

„Какви са й шансовете?“ — питаше се той, колкото да мисли за нещо различно от обреченото си положение. Защото неговите бяха нищожни — най-вероятно всичко щеше да приключи със съжалителна усмивка и острието на невралната пика в тила му, след което похитителите щяха да го лишат напълно от свободната му воля. „Ако е с Мартин и неговата партньорка, те могат да я скрият. А може тя сама да се е скрила някъде. Нали каза, че я бива в това“. Беше успяла да скрие доста неща от него и чак по-късно в странната игра, която бяха започнали, той осъзна колко е самотна. (И тогава се почувства като истински негодник, взе да се кори, че се е възползвал от нея в момент на слабост, за да я вкара в леглото, а тя го държеше за оная работа и му шепнеше каква е глупачка, че е чакала толкова дълго. Кой обаче в края на краищата бе той, че да й отказва това, от което имаше нужда?)

Съжалението, което изпитваше, не бе заради него: отдавна смяташе, че животът, който води, му е подарен — Още откакто Усъвършенстваните го бяха изхвърлили като ненужна вещ, за да се рее безцелно из космоса и да се мъчи да се върне към предишното си съществуване. Не се боеше за себе си, осъзна той, защото всичко това вече го бе преживял, не почувства изненада, по-скоро дълго потисканият ужас отново се пробуди в душата му. Но че Сряда трябваше да премине през всичко това, да се пробуди в мрака, да присъства на зловещия миг, когато ексекюторът пали ярката светлина и бавно подрежда върху масичката инструментите си — ето кое бе непоносимо.

Хъост стоеше в дъното на спомагателния мостик зад Джамил и Фридрих и наблюдаваше как черупките на двамата марионетизирани офицери направляват кораба към тънещата в мрак, носеща се бавно из космоса станция. Подобна процедура вървеше и в машинното

отделение над двигателното ядро — там Матилде управляваше собствено ръчно инженерния екип, подбран за привилегията да служи на Усъвършенстваните. Но там долу едва ли можеха да се любуват на панорамната картина, която се разкриваше от мостика — гигантските нанизани едно в друго колела на Стария Нюфи, които се въртяха бавно и тържествено, като пустеещи очници, през които надзърташе вселената.

— Впечатляващо, нали? — обърна се тя към Франц.

— Да. — Той стоеше до нея, стиснал ръце зад гърба си, за да прикрие нервността си.

— Сами са си виновни — каза тя замислено и поклати глава. — Е, е малко помощ от У. Скот.

— Каква е радиацията там? — попита Франц.

— Не е чак смъртоносна. — Фридрих се наведе над рамото на едно от зомбитата и надзърна в таблото. — Можеш да изкараш до два часа със скафандър, а обшивката на кораба е достатъчна, за да я блокира. Станцията е напълно безопасна за кратък престой.

Една от марионетките промърмори нещо на другата и тя се извърна настрани и започна да натиска копчетата на спомагателното табло, откъдето се командваше движението. Джамил ги бе програмирал да мислят, че са сами на мостика и те бяха изцяло съсредоточени върху окачващата маневра.

— Най-красивото нещо, което съм виждала — прошепна Порция, докато разглеждаше пластовете виолетов и червеникав дим, изпълващи пръстена с отломките на мъртвата звезда. — И най-страшното. — Ръката ѝ неволно стисна облегалката на пилотското кресло. Тя си наложи да се върне към предстоящата задача и погледна Франц. — Готов ли е заложникът? Ясно ли ти е какво трябва да правиш?

— Да. — Франц кимна, мъчеше се да прикрие чувствата си. Тя му се усмихна приятелски и това го накара да стисне зъби. Някаква част от него жадуваше да я халоса с юмрук, да я рита, да я разкъсва с голи ръце, докато не спре да мърда. Друга искаше да се хвърли в краката ѝ и да я помоли за прошка. — Ще съберем пътниците в евакуационните пунктове и ще разгерметизираме коридорите. След това ще накарам момичето да се предаде и ще ви я доведе, за да

слезете заедно на станцията. Всъщност... мога ли да допитам как ще стане евакуацията?

— Можеш. — Порция не откъсваше поглед от екрана и двете марионетки пред него: те продължаваха да разговарят полугласно и да нанасят деликатни корекции в движението на огромната маса на лайнера при приближаването ѝ към окачващия док на изоставената станция. От другата страна на дока се виждаха огромни метанови резервоари, покрити с въглероден скреж, откъснати при преминаването на ударната вълна, която бе помела станцията преди няколко години.

— Шефе? — подкани я се обезпокоено Франц.

— „Хайдегер“ пристига след ден и половина. Преди да си тръгнем, се освобождаваме от марионетките и изваждаме от строя мрежата за управление на лайнера, На борда има достатъчно храна — а да не забравяме и припасите от станцията — и ще можем да изхранваме пътниците още месец и половина. Дотогава ще ни пратят почистващ екип, достатъчно многочислен, за да ги преработим всичките. Ако откажат да сътрудничат, хората ни могат да използват станцията за учебна стрелба — никой няма да разбере какво се е случило поне още няколко десетки години. След като приключим с преработката, ще ги пратим с „Романов“ на някой от нашите светове за допълнителна настройка. Станцията ще им бъде нещо като временно хранилище.

— Ами архивите? Ако някой ги открие...

— Успокой се, няма. Никой не се е връщал тук от години. Поддръжката на станцията е прекалено скъпа и неизгодна, а и тя е твърде далеч от съседните светове, за да се опитат да я използват за скрап. Достатъчно е да открием откраднатите архиви, да пратим сигнал по канала на станцията и да преустроим „Романов“ в затвор за няколко месеца.

— Ами ако те... — Франц млъкна.

— Мислиш си за липсващия офицер, нали? — Хъост поклати глава. — Не се безпокой. Тя е школник, едва ли е в състояние да си възвърне контрола над кораба, където и да се крие. Ще ти оставим един охранителен отряд, когато „Хайдегер“ пристигне, за да сме сигурни, че няма да направят някоя глупост. — Тя се усмихна. — Но

ето ти една задачка. Помисли какъв капан да заложим на мостика, след като се скачим.

Франц погледна екрана и избърса потните си длани в панталоните.

— Искате да остана на борда със затворниците?

— Не само това: искам лично да надзираваш преработката им. — Тя впи изпитателен поглед в него. — Ако се справиш, ще го приема за знак, че си заслужава да работиш с мен. Изпипа добре задачата с клоуна, Франц. Продължавай в същия дух и ще получиш повишение. Винаги възнаграждавам щедро тези, от които съм доволна. — Усмивката ѝ изчезна: признак, че са я походили мрачни мисли. — А сега е време да измъкнем онази хлапачка от скривалището ѝ.

Евакуационният пункт на палуба „В“ беше близо до външната част на кораба. Един радиален коридор водеше от него до аварийния шлюз. В пункта се събираха изплашени пътници, някои с пътни чанти, в които бяха натъпкали най-важните си неща. Други с празни ръце. Шепа стюарди, не по-малко объркани и изплашени от пътниците, се опитваха да въведат известен ред. Срядата се влачеше неохотно зад Рейчъл.

— Какво ли са намислили сега, мамо? — попита тя. „Мамо? Кого смятаме, че заблуждаваме?“ Всеки път, когато използваше тази дума, изпитваше мъчително чувство за предателство, макар че не беше справедливо спрямо Рейчъл — жената от Земята бе направила за нея много повече, отколкото би могло да се очаква.

— И аз не знам — отвърна разтревожено Рейчъл. — Може би все още имат някои затруднения с възстановяването на нормалните функции на корабните системи след онзи ужасен инцидент... — *Двойно премигване.*

Срядата я погледна, нацупи се и въздъхна театрално, „Дали се преструвам достатъчно умело на разглезена хлапачка?“ Огледа се. Пътници от луксозна и първа класа, скучаещи бизнесмени и дребни аристократи от никому неизвестни светове. „Къде ли е Франк? — зачуди се; отчаяно се мъчеше да прогони подозренията си. — Ако е пострадал заради мен...“

— Извинете? Знаете ли къде отиваме? — Един изплашен мъж улови Рейчъл за ръката. — Никой не ни казва...

— Не се безпокойте. — Рейчъл му се усмихна малко насила. — Местят ни в евакуационния пункт. Това е само предпазна мярка, не значи, че се готвят да ни евакуират.

— О, слава Богу! — Мъжът потъна в тълпата.

— Страх ли те е? — попита Мартин и Сряда подскочи от изненада.

— Да ме е страх ли? — Погледна го ядосано. — Ако му направят нещо... — Млъкна. Свиха зад ъгъла и подминаха подаващите се от стената боядисани в яркочервено аварийни херметизиращи прегради. Евакуационният пункт беше просторно кръгло помещение, около осем метра в диаметър, претъпкано и шумно като на дипломатически коктейл, когато посланикът току-що е обявил, че подава оставка. Нямаше никакви столове и пейки; неколцина изнервени стюарди стояха със скръстени ръце при люка на въздушния шлюз, в случай че някой изпаднал в паника пътник по необяснима причина реши да се втурне натам.

— Внимание, ако обичате! — провикна се висок рус мъж със сенки под очите от другия край на помещението. — Бъдете така добри и се отстранете от херметичните прегради. Чудесно, съберете се към средата, за да можем да продължим.

„Започва се!“ — помисли си Сряда и прокара пръст по реверите, които бе задала на якето. Беше го превърнала в тюркоазно дълго сако, малко тесничко и неудобно, а същевременно тънко и уязвимо — разтегнато отвъд границите, в които би могло да упражнява херметизация в случай на инцидентна декомпресия. Мисълта, че са ги натикали в тясно пространство, с шлюзове, когато корабът е в ръцете на негодници, ѝ се струваше идиотска, въпреки че освен якето бе нахлузила и херметизиращи обувки под широките си увиснали шалвари.

Но хората около нея се блъскаха и скоро вратите на коридора бавно се затвориха и отрязаха пътя към каютите.

— Какво става... — почна тя, но Мартин я стисна за ръката и прошепна напрегнато:

— Чакай!

— Имаме важно съобщение — продължи русокосият. — Ще ви помоля за *тишина*... така е по-добре, благодаря. — Позволи си лека усмивка. — След петнайсет минути се скачваме с ремонтната станция. След като приключим, е възможно да ви помолим да се прехвърлите временно в пасажерския терминал на станцията. Все още не знаем дали това ще е необходимо, или ще ви позволим да се приберете в каютите си. Но ако се наложи евакуация, опитайте се да не изпадате в паника и да спазвате ред — не се бутайте, позволявайте и на другите да се придвижват и продължават напред, докато не стигнете указаното място за сбор. Помнете: това не е спешна евакуация от неочаквана разхерметизация. Няма никаква опасност за живота ви и не е необходимо да тичате.

Чуха се отделни реплики, но никой не възрази.

— А сега за още един въпрос — продължи той. — Имам специално съобщение за Виктория Строугър, която — *вярвам* — е в това помещение. — Срядя неволно потръпна и усети как Мартин впива пръсти в китката ѝ. — Твоят приятел Франк е долу, на палуба „Е“. Праща ти поздрав. В момента почти всички пътници са събрани на евакуационните пунктове, но ако искаш да го видиш, излез отпред и ще те отведем при него. — Усмивката му се разшири. — Боя се, че това е единственият ти шанс. Скачим ли се, ще е твърде късно.

Срядя местеше трескав поглед между Рейчъл и Мартин. Искаше ѝ се да изкрещи: „Какво да правя?“ Мартин изглеждаше озадачен, лицето на Рейчъл бе сковано от ужас. Мъжът отпред продължаваше да говори за евакуационните процедури. Съобщението бе поднесено толкова елегантно, че Срядя още не можеше да повярва, че наистина го е чула.

— Върви — неочаквано каза Рейчъл. Вдигна бележника и написа: „ТИ СИ ЦЕННА ЗА ТЯХ — ПЕЧЕЛИ ВРЕМЕ“.

— Но... — Срядя погледна Мартин, който бе видимо разтревожен, „Те държат Франк — въртеше се в главата ѝ. — Държат Франк... държат...“ Страхуваше се да излезе отпред, да се пъкне сама в капана.

Рейчъл продължаваше да пише. „НЮФИ — ТАМ СИ НА ТВОЯ ТЕРИТОРИЯ“, Срядя кимна. Стомахът ѝ се беше стегнал.

— Добре — каза тя и тръгна, преди страхът да е сковал движенията ѝ и да е размислила. Заразбутва хората и закрачи към

другия край на помещението, където я очакваше изнудвачът.

— Коя си ти, по дяволите? — попита войнствено Сряда. — И какво искаш?

Водачката на похитителите ѝ се усмихна снизходително.

— Можеш да ме наричаш Порция, миличка. Искам само да си побъбрим.

Сряда я огледа с нескрито подозрение. Русокосият стоеше на пост при вратата зад нея, в стаята имаше още двама пазачи — единият се бе навел над свързочен пулт, другият я наблюдаваше иззад гърба на водачката — но не бяха предприели никакви опити да я задържат. Порция не отговаряше с нищо на очакванията ѝ. Не изглеждаше ядосана, нито дори злонамерена. Не носеше херметизиращи комбинезони като другите. Напротив, държеше се приятелски, макар и леко покровителствено. „И аз щях да се държа така, ако всичко вървеше според плановете ми“ — помисли си Сряда.

— Какво искаш от мен? — повтори тя. — И къде е Франк?

— Твоят приятел не е тук. — Порция се подсмихна. — Сега е в моя апартамент на палуба „В“, там още не сме провели евакуация. — Показа на Сряда перфектните си зъби. — Искаш ли да идеш при него? Бях съвсем откровена, когато казах, че можеш да го видиш. Дори ще направя нещо повече, ако се съ согласиш да ни сътрудничиш — ще ти го върна здрав и читав веднага щом свършим работа.

— Лъжеш ме. Защо ще го правиш? — Сряда съжали за думите си в мира, когато ги произнесе. „Глупачка, да я предизвикваш, когато държи всички козове!“

Но Порция не я разбра погрешно.

— От живота научих, че да държиш на думата си е изключително полезно — хората ти имат доверие и това улеснява преговорите. Ти естествено все още не го знаеш. Впрочем — искаш ли да поговориш с приятеля си?

— Аз ли... — Сряда преглътна изплашено. — Да. Ще говоря с него. „Още един капан! Сигурно ще следят внимателно разговора, за да открият как да ни притискат и двамата. Внимавай какво казваш, не ѝ давай повече предимства“.

— Дайте връзка с пленника — обърна се Порция към свързочника.

Срядна седна на предложеното ѝ кресло. На екрана наистина се виждаше Франк. Бяха го завързали на стол и изглеждаше измъчен и изнемощял. Кожата му беше жълтеникава и суха. Той погледна със зачервени очи към камерата и изведнъж се ококори.

— Срядна, ти ли си? — каза прегракнало.

— Аз съм. — Тя стисна ръце, за да овладее треперенето. — Как си?

Той надигна глава, сякаш се опитваше да види нещо зад камерата.

— Нали виждаш — малко съм вързан — опита да се пошегува. — Значи и теб те спипаха. Заради мен ли?

— Не — излъга тя; осъзнаваше какво може да му причини истината. Зад монитора Порция се подсмихна. „Кучка! Но първо да проверя някои неща“.

— Какво беше последното, което направих в нощта преди, тъй, инцидента? — попита тя; надяваше се, че той ще сгреша, понеже вече са го превърнали в послушна машина, и тогава щяха да задържат само нея, а него да пуснат на свобода.

— Обади се по телефона. — Той затвори очи и се оплака: — Боли ме гърлото. Малко прекалиха с блока на гласните връзки.

— Достатъчно — намеси се Порция и свързочникът прекъсна канала. — Доволна ли си?

— Ами... — Срядна изведнъж се озъби. — Добре де, хванахте ни. Какво искате от нас?

Русокосият в дъното на помещението се покашля.

— Кажи ѝ, Франц — кимна Порция. Срядна забеляза, че когато се обръща към войниците си, усмивката ѝ изчезва и се сменя със стоманена студенина в погледа.

— Позволила си си да преместиш една вещ, която принадлежи на нашите, хъм... предшественици — почна Франц някак притеснено. — Знаем, че си я скрила на станцията. Искаме си я. Когато ни я върнеш, имаме още някои дребни задачи и после си тръгваме. — Той повдигна вежди. — Шефе?

— Ето какво ти предлагам — заговори с безгрижен тон Порция. — Ще ни отведеш при онова, което си скрила. Ще вземем и

приятелчето ти Франк, за да го виждаш през цялото време, както и прекалено любопитните дипломати, при които се криеше. Нали не мислиш, че се вързахме на номера с паспортите? Толкова глупави ли изглеждаме? По-лесно ни беше да те оставим да се криеш в каютата — по такъв начин сама си наложи ограничения и ни спести усилието да те следим. Но аз се отплеснах... та значи, ако ни дадеш това, което ни трябва, ще си тръгнем и ще те оставим на станцията. Корабът ни пристига съвсем скоро. Ще пратим спасителен екип за лайнера и всички, които останат на борда. Каквото и да си мислиш, нямаме никакъв интерес да убиваме пътниците, нито поединично, нито наведнъж. Има промяна на политиката и заповедите ни са да почистим тук и да се махаме.

— Да почистите? — попита скептично Сряда. — Какво ще чистите?

Порция въздъхна.

— Моят предшественик е бил обсебен от глупавата идея да създаде собствена империя. — Отново показва блестящите си зъби. — Нямам намерение да се извинявам. И без това няма да ми повярваш. Накратко, успял е да постави под свой контрол неколцина ключови членове в центъра за стратегическо военно планиране на московското правителство. Имал е повече амбиции, отколкото здрав разум — искал е да използва за целите си един дългосрочен план на Усъвършенстваните, план за създаването на нарушаващо причинността оръжие. Възнамерявал е да изгради своя собствена империя и да се превърне в неин всевластен господар — става въпрос за междузвездна империя. Наистина дързък план, трябва да призная;. За късмет на всички нас пропуснал някои важни подробности. Но за съжаление — тя се покашля, — московската оръжейна лаборатория решила да изпробва оръжието преждевременно. Нещо се объркало... с познатите ти сериозни последствия.

— Искаш да кажеш, че станалото е случайност? — попита Сряда.

— Не. — Порция поклати глава. — Но виновникът за това — този предател — вече не е между живите. Като директно следствие от злополучното събитие. Моята задача е да почистя след него, да оправя нещата, при това час по-скоро. Което включва и спирането на атомните бомбардировачи — предполагам, че знаеш за тях? — като пратя

анулиращите кодове. А те са в чантата, които ти си взела от онова бюро в служебния кабинет, заедно с разни други архиви и документи, които нямат никакво значение за теб, но са от особен интерес за мен, защото ще ми помогнат да разкрия всички негови съмишленици.

— Аха. — Сряда я гледаше замислено. — Това значи да почистиш всичко.

— Да. — Порция отново я дари с ослепителната си усмивка. — Е, ще ни помогнеш ли? Ще ти напомня, че ако не го направиш, ставаш съучастничка в предстоящия геноцид.

— Така излиза. — Сряда се изправи. — Ако ми обещаеш, че никой няма да пострада и въпросът ще бъде приключен.

— Имаш думата ми. — Порция кимна тържествено. — Е, започваме ли?

Зад нея онзи, който се бе представил за Франц, отвори вратата.

Мрак, неприятна миризма и едва доловимо бръмчене. През последните два дни светът около Шефи се бе смалил до кошмарни измерения. Сега се състоеше от един правоъгълник, дълъг и висок два метра и широк един. Споделяше го с кофа, пълна с нечистотии, чанта суха храна и голяма бутилка вода. Държеше фенерчето изключено през повечето време, за да пести батериите. Когато можеше, се опитваше да чете или да прави упражнения — като внимаваше да не ритне кофата, — а останалото време прекарваше в сън, но досадата и раздразнението ѝ нарастваха и когато чу през стените по високоговорителите да обявяват началото на евакуацията, почувства непреодолимо облекчение. Щом похитителите сваляха пасажерите от лайнера, вече нямаше опасност някой да я открие тук. Нито да ѝ попречат, когато се заемеше с онова, което трябваше да направи.

Кораб с размерите на „Романов“ не вибрира, не бучи, нито потраква, когато се окачва със станция. Нещо повече, всеки звук или сътресение са лош знак, защото тези кораби са оборудвани с противощумова инсталация и електрогравитационни пръстени и това би могло да означава огъване на подпорни стени и изкривяване на аварийни прегради. Но гардеробът, в който Мартин бе направил скривалището ѝ, опираше в стената на коридора и след приглушения звук на хлопната външна врата и отдалечаващи се стъпки и гласове тя

не чу нищо повече. Тишината се проточи — най-оглушителният шум, който бе чувала.

„Сега вече ще ви го върна — повтаряше си тя. — Отнехте ми кораба, избихте колегите ми и... и... — В ума ѝ се надигаха спомени от по-ранния ѝ живот. — Подли негодници!“ Чудеше се какво ли е станало с Макс. Дали можеха да го използват срещу нея? Ако знаеха коя е и с какво се занимава. „Едва ли“. Бе почти сигурна, че никой не знае цялата истина за нея — никой с изключение на Свен, а ако партньорът ѝ бе проговорил, щяха да преобърнат кораба наопаки, за да я открият, Свенгали знаеше много неща за Шефи — също както и тя за него, — неща, които щяха да ги пратят на подсъдимата скамейка на десетки светове, ако някой от двамата решише да наруши сключеното споразумение. Но Шефи вярваше на Свенгали като на себе си. Двамата работеха заедно от десет години и кулминацията на съвместната им дейност бе тъкмо тази свръхамбициозна обиколка — мокри поръчки на различни планети по маршрута на „Романов“, само те двамата срещу цяло правителство в изгнание. Обещаният хонорар щеше да е достатъчен, за да се оттеглят в охолно забвение, ако подлите негодници, които плащаха за „големия шлем“, не се бяха паникьосали и не бяха отвлекли кораба. А сега, с рухнали планове и Свенгали вероятно извън играта, Шефи се бе озовала в задънена улица.

След час внимателно планиране включи фенерчето и опря ухо до стената на гардероба. „Започва се“ — промърмори и взе инструмента за рязане, който ѝ бе оставил Мартин. Отначало плочите на Фарадеевата клетка, изработени във фабриката, се режиха трудно, но скоро им хвана цаката. Успя да ги повдигне от едната страна, промуши се през отвора и се озова в тъмната вътрешност на гардероба. Намери пипнешком ключа за лампите и светна. „Дотук добре. Остава навън да няма никой“.

Отвори вратата. Каютата беше празна.

— Ей? — Пристъпи в дневната, щастлива дори само от възможността да се движи свободно, и пое с пълни гърди от сравнително чистия и свеж въздух — какъвто ѝ се стори след вонята, в която бе прекарала цял ден. Огледа се и погледът ѝ се спря на бюрото. Отгоре бе поставен хартиен бележник. Тя се намръщи, взе го и зачете написаното.

„Местят всички пътници в евакуационния център. След около половин час пристигаме на Олд Ньюфаундленд, Московска система. Може би ще евакуират кораба. Не се доверявай на капитан втори ранг Фром. Усъвършенстваните умеят да контролират хората, Фром е марионетка. Използват инфомрежата за наблюдение на кораба. Провери дали офицерските кодове важат.

Можеш да използваш фабриката в куфара. Синтезира всичко, настроен е да приема командите ти“.

Краката ѝ омекнаха. Значи онова чудо в гардероба бе фабриката за всякакви изделия, *истински* Рог на изобилието? Тя стисна очи. „Мамка му!“ — прошепна едва чуто. След това си пое въздух. „*Провери дали офицерските кодове важат*“. Ако похитителите все още бяха на борда и бяха включили инфомрежата вече знаеха, че тя е тук. Но нали бяха евакуирали кораба? Това означаваше, че има надежда, макар и малка. Особено ако не бяха неутрализирали офицерските командни кодове.

Извади контролните пръстени, сложи си ги и произнесе наум задействащата команда за интерфейса. „Ако следят всичко с мрежата, ще са тук всеки миг“. Но нищо такова не се случи, в десния край на ретиновия ѝ дисплей се появи часовник и веднага щом завъртя леко пръстена, я осведомиха, че има поща. Никой не почука на вратата.

Тя запрелиства рапорта за състоянието на корабните системи и на лицето ѝ изгря хищна усмивка. На док, задействана евакуационна процедура, изключени двигатели, изключени системи на мостика, животоподдържаща и хомеостазна системи на минимален режим.

— Мислите си, че сте се погрижили за всичко, нали? Ще видим! — Тя се вмъкна в гардероба, наведе се над контролното табло на фабриката и нареди: — Покажи списъка. Индекс на оръжията. На всички оръжия, които можеш да правиш.

СЪОБЩЕНИЯ

Основните системи на Стария Нюфи бяха продължили да функционират дори след преминаването на ударната вълна. Хората може да си бяха отишли, животоподдържащата инсталация да бе мъртва, хранилищата за водорасли да бяха разбити, макроскопските растения загинали, дори хлебарките изпечени от радиационния импулс — но многомегатонното колело продължаваше да се върти в ледената пустош в очакване на едно почти невъзможно завръщане.

Дъхът на Сряда се превръщаше в пара в тъмнината на централната зала на дока. Един от помощниците на Порция бе поставил лампи около входа на окачващия ръкав на лайнера и надалеч по пода на терминала се протягаха дълги сенки.

— Не можеш ли да побързаш? — караше се на някого по телефона Порция. — Трябва ни повече светлина.

— Всеки момент ще стане. Все още издирваме централния електроразпределител. — Джамил и един от хората му бяха влезли навътре в станцията, за да потърсят начин да възстановят аварийното енергоподаване: бяха с очила за нощно виждане и кислородни маски, в случай че попаднат в някоя въздушна яма. Включването на главния реактор беше колкото трудоемка, толкова и непосилна задача — щеше да им отнеме седмици упорита работа, докато проверят настройките на реактора и след това преминат всички фази на термоядрения цикъл — надяваха се да открият някоя резервна акумулаторна клетка и да осветят централната зала, а след това да прехвърлят кабел от „Романов“ до разпределителя на станцията и да осигурят светлина, топлина и въздушна циркулация в административния сектор. Някога Нюфи бе поддържал живота на хиляди заселници. Можеха и сега да възстановят част от системите му, колкото да се възползват от тях за две или три седмици, най-много месец.

— Е, къде скри резервната касетка? — попита с привидно небрежен тон Франц.

Сряда се намръщи.

— Някъде в полицейския участък, не помня точно. Беше преди години все пак. — Погледна го внимателно. Нещо не беше наред с този тип. Изглеждаше твърде напрегнат. — Но за да стигнем дотам, трябва да пуснете асансьорите.

— Сега не е време за игрички — подхвърли той и погледна към Хъост, която бе долепила телефона до ухото си. — По-добре да не я ядосваш.

— Така ли? — Сряда погледна към тавана, с подемните кранове и подвижните стрели, които наподобяваха разклонени дървета в мрака. — Нямахше да се сетя, ако не ми беше казал.

Порция кимна и прекъсна връзката.

— Имаме светлина — каза доволно. Миг по-късно в залата се чу силно изщракване и над главите им блесна аварийното осветление и озари всичко в призрачна жълтеникава светлина.

— Матилде, започнете с прехвърлянето на пътниците на станцията — нареди Порция. — До петнайсет минути корабът да бъде опразнен.

— Евакуирате ли се? — попита стреснато Сряда.

— Да. Липсва един младши офицер. Не ми се ще да й хрумват разни глупави идеи, докато сме на станцията. — Порция се подсмихна. — Признавам, че има шанс да се спаси, ако успее да се скрие от инфомрежата и да мине незабелязано покрай охраната, но честно казано, се съмнявам.

— Аха — рече Сряда и лицето ѝ помръкна. Изведнъж долови слаби вибрации в пръстените си и пред лявото ѝ око изплува невидим за останалите знак: „нова поща“. Опита се да скрие изненадата си. „Поща? Тук?“ — Защо избивахте нашите посланици? — попита импулсивно.

— Аз ли? — Хъост повдигна вежди. — А ти защо се криеше при земните дипломати?

— Предложиха ми помощ, когато отвляхохте кораба...

Порция я погледна с любопитство.

— Всеки иска да помага — въздъхна тя и отново вдигна телефона. — Кой е? Джордан? Да, аз съм. Двамата дипломати от Земята. И онзи тъп нахакан журналист. Отиваме в административния отсек на станцията, но ще направим малко отклонение по пътя. Доведи дипломатите и драскача. Вземи още няколко души и ни чакай след

половин час в администрацията. Прати Зурш и Андерс там с ключа. Ще дойдем, след като приключим с другата работа. Разбра ли ме? Добре. Ще се видим там. — Извърна се към Сряда. — Всичко е съвсем просто. — Пое си дъх. — Тук съм, за да оправя кашата, оставена от моя предшественик. Ако не се справя, ще умрат доста хора, като се започне с твоите приятели, които току-що споменах. Защото, ако се проваля, с мен е свършено. За да го избегна, съм готова да убия твоите приятели — само за да те убедя, че трябва да правиш каквото ти се казва. Не искам да умирам, нито да убивам — точно затова ти говоря тези неща. Просто държа да знаеш какви са залозите в тази шибана игра. — Наведе се към Сряда. — Сега вече ясна ли ти е картинката?

— Ами... — Сряда неволно се отдръпна. — Мисля, че да.

— Хубаво. — Хъост изглеждаше някак отпаднала. — Всеки си мисли, че върши това, което е правилно, дете. Винаги. Това е единственото правило, което може да обясни защо тази вселена е толкова шантава. — На лицето ѝ цъфна вяла усмивка. — *Никой* не е злодей в главата си, нали така? Ние всички вярваме, че действаме правилно, и точно затова затъваме в подобни каши. Така че защо най-сетне не ми покажеш къде са онези проклети архиви и после заедно ще се махнем оттук?

— Ами... ами... — Сряда цялата трепереше. От гняв. „Чудовище, ти уби родителите ми! А сега искаш да ти сътруднича?“ Но това беше безпомощен гняв — изправена срещу враг от калибъра на Порция, тя не можеше да направи нищо, с което да спре замисъла на Усъвършенстваните. Нали затова се наричаха така. „Никой не е злодей в главата си“. — Да вървим. Оттук.

„Имате поща“ — премигна отново върху ретиновия ѝ дисплей, докато крачеха по металния под към пустите сенки на асансьорните шахти. Почти инстинктивно тя завъртя пръстена, за да отвори пощата.

ЗДРАСТИ, СРЯДА. АЗ СЪМ ХЕРМАН. АКО ЧЕТЕШ ТОВА СЪОБЩЕНИЕ, ЗНАЧИ СИ СЕ ВЪРНАЛА НА НЮФИ И СИ УСТАНОВИЛА ВРЪЗКА С ИНФОМРЕЖАТА — КОЯТО НЕ БЕШЕ ИЗКЛЮЧЕНА ТЪКМО ПО ТАЗИ ПРИЧИНА.

— Какво ти е? — попита я неочаквано Франц и я улови за лакътя, понеже тя залитна.

— Нищо, подхлъзнах се. Има лед — промърмори тя и пъхна ръце в джобовете си, за да завърти пръстените.

АЗ СЪМ ТУК, ТИ КЪДЕ СИ? ПРИЕМАМ.

Отговорът дойде, докато чакаха Джамил да пусне асансьорите. В станцията цареше вледеняващ студ — дъхът се превръщаше в облаци пара, която сияеше под светлината на прожекторите.

ТАМ, КЪДЕТО СЪМ БИЛ ВИНАГИ. МОЯТ РЕЛАТИВИСТИЧЕН КАНАЛ ПРОДЪЛЖАВА ДА Е СВЪРЗАН С МРЕЖАТА НА СТАНЦИЯТА. ДРУГИТЕ СТАНЦИОННИ КАНАЛИ СЪЩО ФУНКЦИОНИРАТ, ВКЛЮЧИТЕЛНО ДИПЛОМАТИЧЕСКИЯТ, КОЙТО U. ХОЪСТ ВЪЗНАМЕРЯВА ДА ИЗПОЛЗВА, ЗА ДА ИЗПРАТИ АНУЛИРАЩИЯ КОД НА АТОМНИТЕ БОМБАРДИРОВАЧИ. ХЪОСТ ПОЛУЧИ ЕДИН ОТ ТЕЗИ КОДОВЕ ОТ СВОЯ ПРЕДШЕСТВЕНИК U. СКОТ. ДРУГ ТАКЪВ КОД СЕ НАМИРА В СЕЙФА НА ЦЕНТРАЛНАТА КОНТРОЛНА СЛУЖБА НА СТАНЦИЯТА. СВЕНГАЛИ И НЕГОВАТА ПАРТНЬОРКА УСПЯХА ДА ПОДПЛАШАТ ОСТАНАЛИТЕ ЖИВИ МОСКОВСКИ ДИПЛОМАТИ. НАЙ-ВЕРОЯТНИЯТ СЦЕНАРИЙ ОТТУК НАТАТЪК Е, ЧЕ ХЪОСТ ЩЕ СЕ ОПИТА ДА ПОЕМЕ КОНТРОЛА НАД БОМБАРДИРОВАЧИТЕ ПОД ПРЕДЛОГ, ЧЕ ВЪЗНАМЕРЯВА ДА ГИ ОТКЛОНИ ОТ КУРСА, А СЛЕД ТОВА ЩЕ ГИ ИЗПОЛЗВА, ЗА ДА УБЕДИ МОСКОВСКИТЕ ДИПЛОМАТИ И ДРЕЗДЕНСКИТЕ ВЛАСТИ, ЧЕ БОМБАРДИРОВАЧИТЕ СА ПРОГРАМИРАНИ ЗА БЕЗВЪЗВРАТНА АТАКА. ТОВА ЩЕ ОСИГУРИ ВЪЗМОЖНОСТТА ЗА ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ДРЕЗДЕН ОТ СТРАНА НА УСЪВЪРШЕНСТВАНИТЕ. ЧЛЕНОВЕТЕ НА УПРАВЛЯВАЩАТА СЕГА ТАМ ХУНТА ЩЕ ИЗБЯГАТ, С КОЕТО ЩЕ ОСВОБОДЯТ МЕСТАТА СИ ЗА МАРИОНЕТКИТЕ НА УСЪВЪРШЕНСТВАНИТЕ И ЩЕ ПРЕДИЗВИКАТ ХАОС В ОЧАКВАНЕТО НА ЕДНА АТАКА, КОЯТО НИКОГА НЯМА ДА СЕ СЪСТОИ.

Двигателят на асансьора се закашля мъчително, в кабината премигнаха светлини.

— Май ще проработи — каза Джамил: бе вдигнал капака на таблото. — Има резервно електрозахранване и го превключих на него. Качвайте се. На кой етаж отиваме? — попита той Сряда.

— На четвъртия — отвърна тя.

НЕ ЧАКАЙ МИЛОСТ ОТ УСЪВЪРШЕНСТВАНИТЕ. КАКВИТО И ОБЕЩАНИЯ ДА ТИ ДАВАТ, НЯМА ДА ГИ СПАЗЯТ.

ВАЖНА БЕЛЕЖКА: У. ФРАНЦ БЕРГМАН Е СЛАБО ЗВЕНО. ПРЕДИ ПРИСТИГАНЕТО НА ХЪОСТ В СЕПТАГОН ТОЙ И ПАРТНЬОРКАТА МУ СА СЕ ГОТВИЛИ ДА ИЗБЯГАТ. ХЪОСТ ГО ДЪРЖИ В РЪЦЕТЕ СИ С НЕЙНОТО СЪХРАНЕНО КОПИЕ. ЩЕ ПРЕМИНЕ НА СТРАНАТА НА ВСЕКИ, КОЙТО МУ ПРЕДЛОЖИ ТЯ ДА БЪДЕ „ВЪЗКРЕСЕНА“.

ТВОИТЕ СТАРИ ИМПЛАНТАНТИ СА СЪВМЕСТИМИ С МОСКОВСКАТА ИНФОСИСЕМА И СЛЕДОВАТЕЛНО ЩЕ СА В СЪСТОЯНИЕ ДА ПРИЕМАТ ТОВА СЪОБЩЕНИЕ, ЗА СЪЖАЛЕНИЕ, ПОРАДИ ПРОТОКОЛНИ НЕСЪОТВЕТСТВИЯ, НЕ МОГА ДА СЕ СВЪРЗВАМ ДИРЕКТНО С НЯКОИ ОТ ДРУГИТЕ УЧАСТНИЦИ. ЕТО ЗАЩО ЩЕ ТЕ ПОМОЛЯ ДА ПРЕДАДЕШ ТОВА СЪОБЩЕНИЕ ЧРЕЗ СЕПТАГОНОВИЯ ИНТЕРФЕЙС НА: МАРТИН СПРИНГФИЙЛД, РЕЙЧЪЛ МАНСУР, ФРАНК ДЖОНСЪН.

Асансьорът изскрибуца и спря. Сряда се окопоти.

— Сега накъде? — попита Порция.

— Накъде ли? — Отвъд вратата цареше мрак. Въздухът беше вледеняващо студен, влажен, миришеше на отдавна умрели, вкочанени и мумифицирани организми.

— Я ми светнете! Не виждам.

Зад нея блесна фенерче и хвърли дълги сенки по пода. Сряда излезе предпазливо от кабината на асансьора. От устата ѝ излизаха облаци пара.

— Насам.

Не беше никак лесно да възстанови в спомените си пътя, който бе изминала преди толкова години. Вървеше бавно и помръдваше едва забележимо с пръсти: копираше и препращаше съобщението от Херман. Не знаеше дали то ще стигне до адресантите, но станционната мрежа и рутерните алгоритми, използвани от имплантантите на

развитите светове, щяха да го въртят, докато тя не се озове в персоналния мрежов обхват на човек, с когото да установят контакт — нищо чудно да излезеше някой от Усъвършенстваните, ако системите им бяха настроени така, че да действат на чужди светове.

Под краката ѝ пропукваше замръзнал килим. Пулсът ѝ се ускори и тя погледна през рамо, почти очакваше да чуе тракане на челюсти. Порция, Джамил и Франц — невероятен триптих, олицетворяващ злото — крачеха след нея. Вече бяха близо до тоалетната.

— Тук — промълви тя едва чуто.

— Нали не смяташ да... — Франц млъкна.

— Какво има? — попита Порция.

— Вътре има труп. Така ми се струва. — Сряда преглътна.

— Джамил. Провери. — Джамил се промуши покрай нея, като си осветяваше пътя с фенерчето. Порция извади друго, колкото писалка. Отвътре се чу тропот, после гласът на Джамил:

— Права е. Труп. Вкочанен и съсухрен.

— Да чуем обяснението. — Порция насочи фенерчето към лицето на Сряда.

— Той... аз... аз. — Сряда потрепери. — Така пишеше в бележката. Оставих чантата два етажа по-надолу и три секции встрани.

— Джамил, тръгваме — извика Порция. — Моли се да не ни губиш времето — закани се мрачно на Сряда.

Сряда ги отведе назад при асансьора и той се запуска със скърцане и стенания. Два етажа по-долу гравитацията бе много по-осезаема, но все още далеч от онази, която Сряда си спомняше — вероятно имаше известно противодействие между въртящите се в противоположни страни пръстени, заради което част от центробежната сила се губеше. „Имате нова поща“ — прочете Сряда, докато се спускаха.

— Размърдай се. — Джамил я побутна към отворената врата. — Да приключваме с тази история.

СЪОБЩЕНИЕТО ПОЛУЧЕНО. СИТУАЦИЯТА ИЗЯСНЕНА.
МРЕЖАТА НА СТАНЦИЯТА ЛИ ИЗПОЛЗВА? ДЕЙСТВАЙ
СЪОБРАЗНО ОБСТАНОВКАТА. МАРТИН.

Пред нея изплува зееща врата, зад която отново се виждаше непрогледен мрак. Един провиснал кабел я докосна по косата.

— Скрих го в един шкаф. Ще ми дадете ли фенерче? — попита тя.

— Ето. — Порция ѝ подхвърли своето.

— Трябва да си припомня къде беше... — Срядя пристъпи в стаята, с разтуптяно сърце и влажни от пот длани. Едва ли щеше да има втора възможност...

Прокара лъча из мрака, по преобърнатите бюра и разтворените широко шкафове. „Ето там!“ Наведе се и вдигна един флакон, напъха го в джоба си, наведе се, прибра втори, трети, после се изправи.

— Не е тоя шкаф — провикна се. Къде ли наистина я бе оставила? Огледа се и изведнъж зърна нещо да проблясва от ъгъла, с цвят на изсъхнала кръв — но беше кожа. Ах! Срядя се наведе, вдигна чантата за дръжката и тя се заклати в мрака.

— Намерих я — каза и се върна в коридора.

— Дай ми я. — Порция протегна ръка.

— Не можеш ли да почакаш, докато се върнем в залата? — попита Срядя, завладяна от неочакван кураж. Кожената чанта с дипломатическия печат на московското правителство висеше в ръката ѝ. Вече без касетката с архивите.

— Веднага! — настоя Порция.

— Ти ми обеща. — Срядя стисна по-здраво чантата, втренчила поглед в Порция. — Нима ще си нарушиш думата?

— Не. — Хъост сви устни, после се отпусна с видимо усилие. — Няма. — Приличаше на човек, който се пробужда от трескав сън. — Твоя воля, щом искаш да я задържиш, докато видиш приятелчетата си. Това е чантата, която ни трябва, нали? И касетката с информация, която си взела?

— Да — отвърна Срядя и стисна дръжката по-здраво. Трите флакона, които бе натикала в джоба си, вероятно изпъкваха и се виждаха отдалече. Само Джамил държеше оръжие, но тя бе почти сигурна, че всички останали също са въоръжени. Ако не друго, то със сигурност имаха пистолети. Как беше онази стара поговорка? „Никога не излизай с нож срещу огнестрелно оръжие“.

— В такъв случай да тръгваме към контролния център — усмихна се Порция. — Даваш си сметка, предполагам, че ако се

опиташ да ме измамиш, ще ме накараш да ликвидирам приятелите ти. Но ти не би го направила, нали?

— Никога не излизай с нож срещу огнестрелно оръжие — мърмореше Шефи, докато местеше поглед от компактния автомат (със самостоятелно насочване на снабдените със стабилизаторни перки куршуми, да не споменаваме терахерцовия радарен прицел, позволяващ да се води стрелба дори през тънки стени) към едрокалибреното многоспектрово лазерно оръдие (самостабилизираща се оръдейна платформа и раница с квантовонуклеоничен генератор, осигуряващ достатъчно енергия за кипването на един литър вода за десет секунди). Не без съжаление избра автомата — лазерната раница беше прекалено обемиста и тежка за тесните коридори на кораба. Но нищо не можеше да я спре да добави някоя и друга не толкова обемиста екстра. В края на краищата нито един от зрителите на предстоящото шоу на военната мода, в което се надяваше да е главният изпълнител, нямаше да пише рецензия.

След около половин час сметна, че вече е достатъчно подготвена. Таблото при вратата сочеше, че атмосферата отвън е нормална за дишане. „Колко непредвидливо от тяхна страна“ — помисли си тя, после насочи автомата към вратата и сканира коридора. Изглеждаше чист, прозрачно сив в синтетичните цветове на окулярната приставка. „Добре, да започваме“.

Тръгна към най-близкото кръстовище, като от време на време спираше, за да сканира каютите. В кораба цареше потискаща тишина, която ѝ се струваше предвестник на дебнеща заплаха. Ако похитителите искаха да изолират кораба напълно, щяха просто да го разхерметизират; това, че не го бяха направили, означаваше, че възнамеряват да се върнат. Трябваше да елиминира оставените пазачи преди това, да изтрие присъствието си от системата за наблюдение и да си възвърне контрола върху кораба.

„Къде са? — питаше се, докато се приближаваше към централното стълбище и шахтите на главните асансьори. — Не са глупаци, със сигурност са оставили пазачи. Разполагат с наблюдателна мрежа, значи могат да засекат движенията ми. Къде, по дяволите, са заложили засадата?“ Ако бяха умни, нямаше да рискуват да започват

игра на криеница из тунелите, където тя щеше да е в свои води. Повероятно бе да затворят вратите на стълбището между херметичните зони и да я причакат при някой от шлюзовете.

Надникна иззад ъгъла и видя затворените врати на асансьорите. Приблужи се безшумно и натисна копчето за повикване, След това се отмести настрани, с готово за стрелба оръжие. Имаше две възможности. Или в кабината щеше да я очаква неприятна изненада, или щеше да е празна — в такъв случай щяха да я дебнат да се покаже горе.

На скенера се появи празна кабина, миг след това вратите се отвориха. Тя бързо влезе и опря пръстена в контролното табло, за да си осигури команден профил. Облиза устни, излезе и програмира кабината да се спусне до позиция за ремонт на двигателя. Отгоре имаше достатъчно място — платформата беше с ширина метър и дължина метър и половина — макар да имаше и разни макари и лостове. Тя се сви върху нея и подаде команда за спускане до палубата с резервния мостик. Какво щеше да последва зависеше от броя на войниците, които бяха оставили на кораба. Ако бяха достатъчно, за да поддържат наблюдение на целия кораб, както и да организират засада, значи песента ѝ бе изпята, но тя все още се надяваше, че действията ѝ остават скрити за тях. Ако Свенгали не бе проговорил, шансовете бяха на нейна страна, защото само параноик би предприел срещу младши офицер същите извънредни мерки за сигурност, каквито са нужни, за да се справиш с опитен професионален убиец.

Имаше усещането, че кабината се спуска цяла вечност. Приклепнала върху покрива, Щефи се бе сляла напълно с оръжието. В окуляра се появи сив правоъгълник и под него неясни сенки — празната кабина на друг асансьор, който се спускаше надолу. Четири палуби, три, две... асансьорът забави. Щефи смени ъгъла и насочи оръжието надолу, където вратите се отваряха към коридора.

„Три цели, дистанция пет метра, групови изстрели, автоматична стрелба“. Автоматът се разтресе неритмично в ръцете ѝ, откатът я блъсна в китките, от охладителните отвори на цевта бликна нагорещен газ. Всичко приключи за броени секунди. Щефи се завъртя и огледа за някакво движение. Нищо — само три неясни паднали фигури в дъното на правоъгълника.

Тя натисна копчето за спускане, изчака вратите да се отворят и втренчи поглед в труповете. Челото ѝ се сбърчи. Имаше кръв навсякъде, двама от застреляните ѝ бяха познати от неприятния инцидент в столовата...

— Макс? — провикна се тя, но се сепна и изръмжа гневно. „Кълна се, че виновникът за тази каша ще си плати с лихвите“ — закани се мислено. За всеки случай надзърна в скенера на автомата — нищо не помръдваше нататък по коридора.

Свърна в един служебен вход, ориентира се в тесния коридор и тръгна към аварийния контролен център. Инстинктът я спря на крачка от ъгъла и тя се подпря на коляно и вдигна оръжието си. „Има ли някой там? — зачуди се, докато сканираше района зад стената. — Да? Не?“ Като че ли наистина имаше нещо, което се движеше.

Изстрелите отекнаха едновременно. Шефи се напрегна, нещо просвистя на сантиметър от главата ѝ и в същия миг автоматът в ръцете ѝ пусна нов откос: изстреля всичките бронбойни куршуми право в стената. Чу се тъп звук от проникване на метал в плът, после тупване от рухнало тяло. Шефи машинално презареди, огледа отново със скенера и едва тогава пристъпи зад ъгъла и се озова в тесния коридор пред резервния мостик, препречен от трупа на застреляния часовой.

— Корабни системи, очаквам отговор — произнесе тя. — Чувате ли ме?

— Проверка... добре дошли, лейтенант Грейс. — Вратата на мостика се плъзна настрани и вътре се видяха празни кресла и атмосфера на измамна непринуденост.

— Премини на разговорен интерфейс — Шефи затвори вратата, отпусна се в пилотското кресло и го обърна назад, като положи оръжието на коленете си. — Идентифицирай всички членове на екипажа, които се намират на борда, и покажи местонахождението им. Ако някой се приближава към мостика, трябва да знам. Второ, изведи на екрана местонахождението на всички пътници, пътуващи от Тонто и Нюпийс. — Стената започна да се изпълва с информация. Шефи се засмя щастливо. — За разпознаване на офицерите приложи ретиново сканиране. Добре. Кой е разпоредил последните промени в инфомрежата? Така. А сега се пригответе за приемане на нови заповеди.

Срядта вървеше към подиума на евакуационния център с нехайната походка на човек, който няма никакви грижи. Рейчъл я наблюдаваше с нарастващо безпокойство как разговаря с русокосия — и как после излиза с него. Мартин се наведе към нея.

— Надявам се, че ще се справи.

След половин час дойде и техният ред. Пътниците ставаха все по-неспокойни и бърбраха разтревожено. Внезапно на вратата се показа непознатата жена и каза високо:

— Рейчъл Мансур? Мартин Спрингфийлд? Моля излезте отпред! Рейчъл улови Мартин за ръката и предаде с отдавна уговорения код:

„Разбрали са“.

„Ясно. Излизаме ли?“

„Да“. — Тя го дръпна и двамата тръгнаха през тълпата.

— Искате да разговаряме? — обърна се Рейчъл към жената.

— Не, ще ви помоля да ме последвате — отвърна тя. — Някой друг държи да поговори с вас.

— Какво пък, на вашите услуги — отвърна Рейчъл и се усмихна насила. „Ще ни отведат просто така, без дори да кажат за какво става въпрос?“ За миг ѝ се дощя да е в тесния апартамент край Плац дю Молар и да чака да се появи сапърският отряд. — Къде трябва да идем?

— Следвайте ме. — Жената отвори една странична врата и им даде знак да тръгват. От другата страна ги очакваше едър мъж — не криеше оръжието си и ги разглеждаше с хладен пресметлив поглед. — Насам.

Изкатериха тясна стълба и се озоваха в просторен товарен тунел. Изведнъж стана много студено. Рейчъл потрепери. Не беше облечена за разходка в хладилно отделение.

— Къде сме?

— Запазете въпросите за началството.

— Щом настоявате. — Рейчъл се стараеше да отговаря безгрижно, сякаш цялата тази история по-скоро я забавляваше. Свиха зад един ъгъл, коридорът се разшири още повече, след това се изкатериха на тънеща в сумрак платформа. Гравитацията внезапно и обезпокоително намалая, понижи се до една десета от нормалното в

разстояние само на няколко метра. „Напуснахме кораба“ — предаде тя. Мартин кимна. Не за първи път ѝ се дощя да прибягне до военните си имплантанти, за да установи директна връзка с него, но се боеше да не я засекат. „Да знаех само докъде се простират възможностите им за проследяване“. Отново потрепери и едва сега забеляза, че от устата ѝ се вдигат облаци пара. — Още дълго ли?

Русокосата кимна към една врата в другия край на помещението. От нея се процеждаше ярка светлина.

— Много е студено тук, мамка му — оплака се Мартин. Двамата ускориха крачка, без да се налага охраната да ги подканва.

— Стоп. — Когато приближиха вратата, мъжът с оръжието вдигна ръка. — Матилде?

— Ей сега. — Русокосата извади предавател и заговори в него. — Тук Матилде. Доведох двамата... дипломати. Пред вратата сме. Добре, пращам ги. — Обърна се, изгледа Рейчъл и Мартин и кимна към вратата. — Влизайте.

Влязоха. Помещението беше ярко осветено, пискливо бръмчене от тавана подсказваше, че включената климатична инсталация води предрешена битка срещу възцарения се студ. Мъжът с оръжието беше зад тях и за един кратък миг Рейчъл си помисли, че ще ги застрелят и ще оставят трупове им тук. После в отсрещната стена се отвори врата.

— Вътре — нареди мъжът. — Това е асансьор.

— Добре, влизаме, влизаме. — Рейчъл пристъпи в кабината. Мартин я последва, трети беше въоръженият мъж. Вратата се затвори и кабината потегли надолу, където гравитацията осезаемо се увеличаваше. Над главите им се чуваше скърцането на отдавна несмазвани колела и потракването на ръждясали релси. Тримата мълчаха — Рейчъл облегна на Мартин, а мъжът — в другия край на товарния асансьор. През цялото време държеше оръжието насочено към тях и сякаш нищо не би могло да му отклони вниманието.

Кабината се разтресе и замря и вратата се отвори към добре осветен коридор. Тук също се чуваше познатото бръмчене на претоварени климатици. Студът не бе така непоносим — когато излязоха, Рейчъл вече не виждаше дъха си.

— Къде сме? — попита тя.

— Ще чакаме шефката. Вървете направо. — Мъжът говореше отегчено и не приличаше на човек, който възнамерява да ги застреля.

Тръгнаха. Само една от вратите в коридора бе отворена и на нея пишеше „Кабинет на директора“. „Брей, каква изненада“ — помисли си тя и в този миг един от имплантантите ѝ подаде сигнал. Тя едва успя да скрие изненадата си. Да получи поща, точно тук и сега?

Премигна, прочете набързо съобщението — и едва не се спъна в мекия килим. После пристигна нова поща — този път отговор от Мартин. Тя го погледна за миг, обърна се и втренчи поглед във въоръжения мъж. Беше се облегнал на стената.

— Коя е тази ваша шефка? — попита тя. — Дълго ли ще трябва да я чакаме?

— Ще чакате, докато дойде.

— Нещо против да седна? — попита Мартин.

— Чувствайте се като у дома си. — Мъжът повдигна насмешливо вежди и Мартин побърза да се тръшне на един стол, преди да си е променил решението. Рейчъл се подпря на бюрото до него и той я прегърна през кръста.

— Ще ни отговорите ли на един въпрос? — попита тя, докато Мартин пъхаше незабелязано нещо в колана ѝ. — Какво значи всичко това?

— Няма.

— Ясно. — Рейчъл въздъхна. — Щом няма — няма. — Седна на стола до Мартин и се облегна на рамото му, като премести лявата си ръка зад гърба му. „Ако не друго, поне все още не могат да следят инфомрежата на станцията — помисли си с надежда. — В противен случай щяха да засекат пощата от Сряда“. Плъзна ръка надолу по гърба на Мартин, извъртя китка и задейства устройството в колана си: изпрати го да изпълзи нагоре по ръкава ѝ и да се срещне с другарчето си.

Щрак. По-скоро почувства, отколкото чу звука. Устройството разпозна имплантантите ѝ и на ретиновия ѝ дисплей се появи отброяващ обратно часовник — броят на секундите, които щяха да са необходими за активирането на миниатюрния акумулатор и сглобяването на оръжието. Никога не се бе чувствала толкова беззащитна. Достатъчно бе да разширят обхвата на радарното наблюдение на кораба до това помещение и веднага няколко аларми

щяха да се задействат едновременно, а въоръженият мъж с тях щеше да й пръсне черепа, без да се поколебае. Преди оръжието да е готово. Но ако имаха късмет...

Скърцане и тракане откъм коридора оповестиха пристигането на асансьора. След няколко секунди се появи Матилде, водеше Франк. Журналистът изглеждаше ужасно. Ръцете му бяха вързани отпред с тел. Той се огледа трескаво. Носеше същите дрехи, с които бе облечен, когато го бе разпитвал Мартин. Но сега бяха в плачевно състояние.

— Сядай — нареди му Матилде и посочи стола до Рейчъл. После извади клещи. — Протегни ръце. Момичето се предаде. Сбъркаш ли нещо, никога вече няма да я видиш.

— Разбрах — изстена Франк, докато разтъркваше китките си, и я погледна с нескрита омраза. — Сега какво?

— Ще чакате. — Матилде отстъпи назад и застана до пазача.

— Подреждате жертвите, а?

Тя го изгледа заплашително.

— Ще чакате шефката. Няма да се забави.

— Ти си Франк, нали? — попита тихо Рейчъл. — Какво стана?

Франк изпъшка и отново почна да си разтрива китките.

— Спипаха ме. В каютата ми. Ти сигурно си негова партньорка? — Той посочи Мартин с брадичка. — А аз си мислех, че съм единствената жертва. Къде сме?

— На Стария Нюфи. Станцията на Сряда. Виж, опитахме се да я скрием, но те използваха теб. И тя се предаде.

— Мамицата им! — В очите му блеснаха гневни пламъчета. — Нали се досещаш какво означава това?

— Няма нужда да ми казваш.

— Можете да си говорите каквото ви хрумне — обади се Матилде със зловна усмивка. — Даваме ви пълна свобода на изказванията. Тъкмо ще се позабавляваме.

— Майната ти! — озъби й се Франк.

— Я млъквай. — Въоръженият мъж насочи оръжието си към него. За един кратък миг Рейчъл не знаеше какво ще последва. Секундите се проточиха във вечността — после Франк се отпусна уморено на стола.

— Няма нищо, не им обръщай внимание — рече той и се прозя. — Свикнал съм им. — Рейчъл забеляза, че размърдва пръсти. „Дали не

е получил поща?“

Няколко минути седяха в тишина, след това бръмчене откъм коридора извести пристигането на поредната асансьорна кабина.

Вратите се отвориха и се чу топуркане на крака. Пръв в рамката на вратата се появи жилест мъж с напрегнато лице, после жена на неопределена възраст и с хладно изражение. Трета беше Сряда, следвана от мъж с опашка, който стискаше зловещо късоцевно оръжие за уличен бой. Франк пребледня.

— Рейчъл Мансур от ООН, ако не се лъжа? — Жената седна на един стол в средата на стаята. — Приятно ми е да се запознаем. — И без да престава да се усмихва, извади малък пистолет и го сложи на бюрото, с насочено към Рейчъл дуло.

— Виждам, че вече сте се запознали с нашата малка приятелка. Това значително ще улесни нещата. Чакаме само още един човек и после започваме.

БЕЗВЪЗВРАТНО

След като му развързаха ръцете, Франк се облегна назад и размърда едва забележимо пръсти — включи оптичните и звукови имплантанти, за да записва всичко, което се случва. Не смяташе да пропусне нито една сцена, пък дори тя да бе собствената му екзекуция.

Едва не подскочи, когато на ретиновия му визьор се появи флагчето за получена поща, с подател Сряда. Но пазачът не беше забелязал нищо. Никой, изглежда, не бе забелязал. Типични Усъвършенствани войници, смъртоносно опасни и свикнали на безропотно подчинение. Докато четеше съобщението, дланите му се изпотиха. Добре поне, че беше седнал. „Значи невидимият приятел на Сряда ми праща писма? Но трябва да я използва като ретранслационна станция, защото тя единствена от нас разполага с програма, съвместима с тази на станцията“.

Едва сега осъзна колко му липсва инфомрежата. „Ако имаше някакъв начин да изпратя репортажа... Не можем просто да изчезнем, нали?“ Но истината в никакъв случай не беше успокояваща. Междузвездни кораби изчезваха от време на време и ако това беше отвличане, а точно на такова му приличаше — с всичките отвратителни симптоми на тайните операции на Усъвършенстваните, — никой нямаше да позволи да се изниже и думичка.

Пак сигнал. Още поща от Сряда, за него, Рейчъл и Мартин: някакво приложение, нов интерфейсен протокол за имплантантите, за да могат да разговарят с ефира на станцията. Опитва се да запази невъзмутимо изражение и мислено кръстоса пръсти, докато разтоварваше програмата.

След това се появиха още хора. Докато ги разглеждаше, Франк усети как в него се пробуждат отдавна забравени спомени. Погледна Сряда, смълчана между двамата си пазачи. Припомни си ярката слънчева светлина на покрива на хотел „Демостен“, дразнещата миризма на газови котлони и кучешки лайна, разнасяна от ветровете в центъра на Самара. Алис, която се извъръща към парапета, с камера в

ръка. Отново онази жена. Русокосата разрушителка на надежди в деня, когато заваляха куршуми — в деня, когато всичко се промени.

Франк се втренчи в нея.

— Господи! Това си *ти*...

— Да, дойдох да увелича броя на прасенцата — каза тя и усмивката ѝ се разшири. — Време е да престанем да се срещаме, не мислиш ли?

— По дяволите... — Призля му. Горещата миризма на кръвта на Алис, виковете и писъците на тълпата, куршумите, които ги поваляха. — Ти беше в Самара. На Нюпийс. Коя си ти? — Дори не забеляза, че Сряда следи изненадано разговора им.

— Аз съм У. Порция Хъост от Надзорния секретариат на Четвърто поделение на Министерството на външния контрол, планетарен доминион на Нюпийс. „U“ е съкратено от *übermensch* или *übermädchen*, както предпочиташ. — Усмивката ѝ наподобяваше зейнала паст на акула. — В този момент от играта от мен се очаква да ви разкрия зловещите си планове, преди да ви убия. После, ако вярвате на филмите, от стената трябва да изскочи герой със стоманена челюст и да ми даде да се разбере, задето не съм била достатъчно предпазлива. — Тя се изсмя. — Само дете няма никакъв герой със стоманена челюст на шестнайсет светлинни години около станцията. — Тя им намигна игриво. — Няма да ви помогне дори онази нещастница, младшият лейтенант, която все още се спотайва, навярно не без ваша помощ. Защото моите хора съвсем скоро ще я спипат. — Франк неволно заби нокти в дланите си и за миг зрението му се замъгли и сърцето му пропусна няколко удара... а после осъзна, че всъщност Сряда прехвърля софтуерна приставка във виртуалната машина на неговия имплантант.

— Защо ни казвате всичко това? — попита Рейчъл.

— Защото обичам публиката! — Хъост се надигна. — А и скоро всичко ще приключи. — Усмивката ѝ изчезна. — О, допуснах една малка грешка. Ще ви кажа всичко, но нямам намерение да ви убивам. По-късно ще съжалите, че не съм го направила, но няма да го направя. Веднага щом осигурим спомагателно енергозахранване на станцията и изключим всички системи за връзка, пътниците и екипажът ще бъдат прехвърлени тук. Животът няма да е кой знае колко забавен; но ще изкарате още няколко месеца до пристигането на спасителния кораб.

Дори ти, Франк. — Отново познатата усмивка. — Край на изправителните лагери. Този път ще получиш VIP обслужване.

Франк мълчеше. „Дявол го взел, все още има връзка!“ Релативистичният канал на станцията продължаваше да функционира. Пакетът, получен от Херман, който и да бе той, представляваше конвертираща протоколите програма. С нарастващо объркване Франк осъзна, че вече не е отрязан от света. Можеше да праща поща. Дори да преточва суровия материал от записващите имплантанти право на Ерик, у дома, а там да правят с него каквото искат. „Ето че ви надиграх, мръсници!“ — помисли си тържествуващо. Скръсти ръце, за да не може никой да види как мести пръстените си и препраща излъчвания материал право в пощенската си кутия на Земята. „Сега съм жива камера!“

Щефи наблюдаваше записа от екзекуцията на Свенгали в зърнисти монохроматични оттенъци — бе заснета от някоя от безбройните наблюдателни камери и съхранена в паметта на кораба. Системите на мостика бръмчаха монотонно: връщаха се към състоянието си преди Усъвършенстваните да ги лоботомизират.

Беше си мислила, че е ядосана, когато клиентите им внезапно промениха плановете си и отвякоха кораба, и по-късно, когато се наложи да прекара цяло денонощие затворена в тясното помещение зад гардероба. Но онзи гняв нямаше нищо общо с гнева ѝ сега. Беше я завладяла заслепяваща, неистова ярост, която не можеше да се опише с думи.

Беше работила със Свен почти десет години. В много отношения бяха по-близки дори от семейна двойка — тя, красивото лице за пред публика, и той; скритият отзад кукловод, човекът, който смазва зъбчатите колела на безпогрешната машина. Свен я беше открил, когато все още бе пълчива тийнейджърка, поела на еднопосочно пътешествие към една затънтена колония, беше забелязал твърдата метална сърцевина под ръждясалото ѝ покритие и я бе излъскал до ослепителен блясък. През първите години тя го боготвореше — преди да съзрее и да го види такъв, какъвто бе в действителност; връзката им не беше физическа, макар тогава да клонеше към такава. Беше партньорство, основаващо се на взаимна нужда и уважение, на

споделена кръв. И сега, когато бяха на път да направят най-страхотния си удар...

— Ще те открия и ще те накарам да съжаляваш, че не си се самоубил — закани се тя на лицето от екрана. — А после... — веждите ѝ се склочиха, — после ще... „Какво ще направя?“ Затвори очи и се помъчи да изтика огнената топка на гнева си в някое ъгълче на съзнанието, откъдето да я извади на бял свят, когато ѝ потрябва. „Сега откъде да започна?“ Разполагаше с кода за тяхната банкова сметка. Знаеше още няколко кода, с които се бе сдобила на различни места. Двамата със Свен бяха подготвили тази задача изключително внимателно, бяха взели предвид всички възможни последствия. Сега ключовете за вратите към спасението бяха у нея. А това значеше нещо, нали? Щом онези така наречени земни дипломати нямаха представа коя е в действителност, оставаше само да си оправи сметките с Усъвършенстваните.

„Ако зная как да ги извадя от играта, ще мога отново да стана лейтенант Шефи Грейс и никой няма и да заподозре, че съм била нещо друго. Или бих могла да потърся третия код, този за достъп към московския дипломатически канал“. Изведнъж на лицето ѝ разцъфна хищна усмивка. „Да видим дали ще им хареса, когато подкопая плановете им“. Изправи се и нареди:

— Корабни системи, искам пълна налична информация за станцията. Дай на четвърти прозорец точен план на станцията. Имаш ли връзка с външните камери в товарния док? Имаш ли връзка с комуникационната мрежа на станцията? Добре. Приеми нови разпореждания. Активираща парола — „Розова пъпка“.

— Значи ще ни изоставите — каза отпаднало Сряда и понечи да пристъпи към бюрото, но един от пазачите вдигна оръжие и тя застина. Погледна към Франк и закърши ръце. Той повдигна въпросително вежди. „Какво мога да направя? — помисли си със свито сърце. — Защо си се предала?“

— Няма да останете дълго сами — обеща Хъост. — Моят кораб се е насочил към дома със съобщение, което е твърде поверително, за да го пратя по обикновените канали. Докато го няма, „Романов“ може да изпълни още една малка задача. Трябва да почистя след моя

предшественик У. Ваневар Скот, който си беше въобразил, че е по-голям от номера на обувките си. — Отново подигравателна усмивка. Франк неволно премести поглед към Сряда. Изглеждаше изплашена, но не сваляше поглед от Хьост. Премигващият индикатор в лявото му око му напомняше, че всичко, което вижда, се записва — че всяка чута дума се разлага на битове, обвързва се с кубитове интерфейс някъде в магичния свят на релативистичния канал, чийто оттатъшен край преточва информацията право в пощенската кутия на Ерик. „Да видим дали ще можем да го превърнем във водеща новина“ — помисли той. Страхът му постепенно се превръщаше в триумф.

— Скот беше решил да си направи свой собствен малък Директорат — продължаваше тя, очевидно в неведение за истинските размери на така жадуваната аудитория. — Нуждаел се е първо от лост. За този лост набелязал изостаналия, пасторален свят Москва. Осигурил си необходимото финансиране и разрешение да действа там, като предложил на Директората нов начин за създаването на оръжия, забранени от Врага — вие го наричате Есхатон, — а именно хроноунищожители. Москва била избрана за изпитателен полигон — затънтено местенце, на което никой не би могъл да потърси нарушаващи причинността оръжия. В действителност той мечтаел да стане диктатор на няколко планети и Москва щяла да е инструментът за тяхното завоюване — а също и негова застраховка срещу гнева на Върховния директорат. Но проявил немарливост. Марионетизирал половината членове на московското висше военно командване — голяма фирма, но без особена власт — и поставил под властта си групата за междузвездно съдържане. След това обаче решил да ускори изпитанията на новото оръжие, което вече бил обещал на Директората, и да го използва за своите цели, вместо първоначалните бавни и несигурни атомни разрушители.

Сряда попиваше всяка дума.

— Искаш да кажеш, че избухването на свръхновата се дължи на някакви шибани военни изпитания?

— Ами да. При това *непозволени* изпитания! — Хьост сви замислено устни, бръкна в джоба си, извади малко ключе и го сложи на бюрото до пистолета. — Всички правим грешки. В случая със Скот това е била последната му грешка — след нея моят шеф ме натовари със задачата да преустановя дейността му и да оправя, доколкото е

възможно, положението. Това беше, преди да копираме съзнанието му и да открием някои неприятни странични подробности относно предателската му дейност. Твоята находка — тя посочи Сряда с пръст — е една от тези странични подробности. Имиграционни рекорди за движението на агентурата на Скот към и от Москва. Плюс подробности за оръжейните изпитания и цялостния проект. Не е нещо, което бихме могли да си позволим да се въргаля без надзор. Това е сериозна политическа бомба със закъснител.

— Има и още, нали? — попита Франк. Изглеждаше като хипнотизиран.

— Не, няма! — Хъост го погледна любопитно, сякаш се чудеше защо е толкова заинтригуван от абстрактни въпроси, когато би трябвало да трепери за собствената си кожа. — Там някъде се носят четири бомбардировача — тя махна с ръка нагоре. — Според официалната версия са насочени към Нови Дрезден. Това си мислят и московските дипломати.

— Но тогава той...

— Млъквай! — Хъост се намръщи и почука ключето с пръст. — Та както казах, трябваше да са насочени към Нови Дрезден. Това според официалния стратегически план. И в представите на московските дипломати. Но когато излетят, бомбардировачите са невидими. А нашият шибан задник Übermensch Ваневар Скот се оказа голям хитрец. Докато марионетизирал московското министерство на отбраната, първата група, която уцелил, била службата за управление на възпиращия флот, включително екипажа на един от бомбардировачите — говоря за този, който сега отказва да отговаря на изпратените съобщения. Скот планирал измяната си поне десет години, преди тукашната звезда да се превърне в свръхнова — един от онези шибани бомбардировачи сега се носи към Нюпийс, нашата регионална столица, която е почти на същото разстояние от Москва, колкото и Нови Дрезден. Малцина Усъвършенствани го знаят — добави тя. — И моят началник държи нещата да останат така.

— Да не искаш да кажеш — надигна се Франк, — че цялата тази история с Нови Дрезден и с убийството на посланиците...

— Нямам нищо общо с убийствата на дипломатите — спря го тя. — Такъв е бил планът на Скот. Казах ви, че накрая е станал небрежен, нали? Когато нещата се объркали, а Москва била изпепелена, започнал

отчаяно да си прикрива следите. Тогава потърсил и платил на един изключително професионален убиец — същия, когото познавате под името Свенгали. — Изведнъж на лицето ѝ се изписа неимоверна умора. — Което вероятно е причината да се озовете на борда на „Романов“. — Тя кимна към Рейчъл, която я гледеше с непроницаемо изражение. — Излишно е да ви казвам, че няма нужда да се безпокоите за Свенгали.

— Трябва ли да повярвам, че цялата тази операция е замислена и осъществена от един-единствен човек? — попита Рейчъл с нисък, овладян глас.

— Точно така. — За миг Хъост изглеждаше ужасно състарена. — Не го подценявайте — У. Скот беше един от най-изтъкнатите служители в министерството на външната сигурност. С други думи, службата за външно разузнаване. Освен това е подготвял преврат. Възнамерявал е да постави под свой контрол Москва и да използва бомбардировачите, за да притисне до стената Нови Дрезден с помощта на търговска война. Вече е бил започнал да се внедрява в дрезденското външно министерство — без наше разрешение. Ако беше успял, щеше да разполага с две планети, основата на неговата малка империя. — Погледна Франк. — Зная какво си мислиш за нас. Независимо от представите ти за нашата идеология обаче, ние не сме нито безумци, нито самоубийци. Една от целите на Директората на Усъвършенстваните е да направи междузвездната война ако не немислима, то поне невъзможна. Скот трябваше да бъде премахнат.

„Говори така, сякаш се опитва да убеди самата себе си“ — осъзна Франк и надеждите му помръкнаха. Беше се надявал на триумфални саморазкрития, на признание за минали и предстоящи злодеяния. „Но не и това! — помисли си отчаяно. — Ако Ерик реши да го пусне в новините, това ще е най-добрата реклама, която са получавали Усъвършенстваните!“ Колкото и да се опитваше, не можеше да открие никакви пукнатини в изградената от нея теза. Дори освобождаването на затворниците в откраднатия диамант на Хъост — скъп и трудоемък процес — едва ли щеше да промени с нещо крайното впечатление.

Тя въздъхна и продължи:

— За щастие Скот попрекалил с натиска. На Нюпийс има няколко хиляди *юбери*, да не говорим за обикновените хора, за които вероятно повече ще се безпокоите вие. Броят ни е ужасно малък, а сме

разхвърляни на огромно разстояние — ако се наложи да евакуираме тази планета, ще изгубим половин век упорит труд. Няма никакъв начин да убедим всички московски дипломати да прекратят атаката на бомбардировачите, дори да им съобщим, цялата истина, Това не значи ли нищо за вас?

Франк кимна замаяно, огледа се и видя, че и другите са също толкова смаяни. Усъвършенстваните войници бяха все така напрегнати. Разкривеното лице на русия тип, облегнат на стената зад Сряда, бе достатъчно красноречиво. Тя им бе показала новите дрехи на диктатора и разкритието ѝ бе точно толкова потресаващо за тях, колкото и за пленниците. Заплахата от революция на Нюпийс, мрежата от интриги и убийства, оплела няколко планети, се оказа дело на единствен интригант, на геноциден мегаломаниак, срещу когото водеха отчаяна борба Хъост и хората ѝ...

— За анулиращия код са нужни най-малко два ключа. Вече имам единия. — Тя се пресегна и отново почука по ключето. — Има релативистичен канал, свързан с контролната отбранителна мрежа ТИЛИГЕНТ — изоставили са я, когато евакуирали станцията, но не е изключена. Накарах Зурш и Андерс да открият шифроключ на управителя на станцията и да го занесат там. Хардуерно разпознаване, както сами виждате, нужен е само ключът. Никой не прекъсва релативистичен канал, това е твърде скъпо удоволствие, за да се лишаваш от него. Нямате представа колко трудно ни беше да се доберем до този шифроключ — трябваше да го вземем от посланика на Нюпийс. Не е необходимо да ви обяснявам подробностите. Със стационарния управител беше много по-лесно — глупакът го бе забравил в кабинета си. — Тя повдигна рамене. — Долу, в комуникационния център, дипломатическите канали все още са запазени. И най-вече онзи, който е свързан с военната мрежа ТИЛИГЕНТ.

Сигнал. Нова поща. „Не сега“ — помисли си раздражено Франк, но премигна, за да надзърне в нея. Подател: Сряда. „СЪЖАЛЯВАМ. ТРЯБВА“. „Ха! Това пък какво означава?“ — Той погледна към нея.

— Какво...

— Добре, разбрахме, че ти трябва касетката — прекъсна монолога Сряда. — Но какво ще стане с нас?

— Ще я унищожа пред вас. — Хъост кимна на франк. — Ти ще си свидетел. Досуц като предния път, но без неприятните последици. Всъщност и тогава не бяха по мое желание. — Тя погледна Рейчъл. — Смятам да изпратя анулиращи кодове на бомбардировачите, като използвам пулта на стационарния управител. После „Романов“ ще иде да прибере екипажите. Вие ще чакате тук, на станцията, докато пристигне спасителният кораб от Тонто, за да ви прибере. Малко ще ви е студеничко, но... А след това... — Тя поклати глава. — Вече не сте в моята сфера.

— Дипломатически имунитет — каза пресипнало Рейчъл.

— Ще се заяждаме ли сега? Когато става въпрос за живота и смъртта на няколкостотин милиона невинни? — Хъост я погледна с присвити очи. — Мисля, че не.

— Може ли да видя ключа? — Срядя пристъпи към бюрото.

— Разбира се. — Хъост го вдигна и го завъртя бавно между палеца и показалеца си, очевидно се наслаждаваше на ефекта. — А сега, Срядя, ще бъдеш ли така добра да ми дадеш касетката?

Светлините премигнаха.

Хъост замръзна, после замислено каза:

— Матилде. От известно време не сме се чували с Джоана. А също, и със Степан и Роман, като стана дума. Искам да събереш хората — не ти, Франц, ти ще останеш при мен — и да решиш въпроса с липсващата лейтенантка. След това провери какво е станало с Джоана и момчетата. Едва ли нещо добро, предполагам.

— Слушам. — Матилде незабавно тръгна към вратата, като по пътя дръпна въоръжения пазач за ръкава. — Хайде, отиваме на лов.

Светлините премигнаха отново.

— Какво ли е намислила? — попита, високо Франк.

Докато крачеше към тунела на дока, Щефи тихичко си подсвиркуваше. Часовникът пред лявото й око продължаваше да отброява: *осемдесет и две, осемдесет и една, осемдесет...* Когато броячът наближи последната минута, тя затича.

Огромните пасажерски лайнери не бяха конструирани да се разкачват по случайност от огромните заселени космически станции — това ставаше чрез внимателно подготвена, изпълнявана стъпка по

стъпка процедура под постоянното наблюдение на пристанищните власти и екипажа на мостика. Херметизирани предпазни скоби държаха „Романов“ прикрепен неподвижно на док, маркучи, ръкави и тръби го свързваха с животоподдържащата система на Нюфи, хиляди тонове сила, които можеха да бъдат освободени само след контролирана разхерметизация на прикрепящите пръстени. Но преди последната евакуация Нюфи бе програмиран за разкачване без намесата и контрола на пристанищните власти и Щефи, като единствен офицер на борда, бе узурпирала контрола над „Романов“ и неговите животоподдържащи системи. Беше въвела разпорежданията си в таблото на мостика и нямаше никакво намерение да остане тук, когато часовникът стигне цифрата „нула“ и изпълнението на програмата започне.

Вече виждаше главната товарна рампа: тунелът се издигаше плавно нагоре, за да се изравни с площадката на дока, ширнала се зад отворената херметична врата. Щефи затича. *Четиридесети седем... четиридесет и шест...* Скоро стигна до аварийния шлюз, завъртя валчестата дръжка и пристъпи в ротационната камера, след това хлопна люка зад себе си и продължи навътре, към сенките покрай големите врати на станцията.

„Прекалено съм близо“ — помисли си, докато си слагаше очилата за нощно виждане. Мъждиво осветеният док бе лабиринт от сенки и зловещо проблясващи осветени петна. Издължена линия фосфоресцираща светлина водеше настрани от тунела, към вратата за главния митнически пост — топлинна следа от пътниците, които Усъвършенстваните бяха свалили на станцията. Но не се виждаше никой. „Грешка“ — рече си Щефи, докато се отдалечаваше от шлюза: ориентираше се по една от гигантските подпори на станцията, твърдо решена да изпълни втората част от плана си.

Нещо я забърса по лявата ръка, досущ като при разминаване с невнимателен минавач в тълпа, тъкмо когато топлинният ѝ индикатор светна и визьорът ѝ очерта току-що отворила се врата. Щефи реагира инстинктивно и автоматът ѝ проговори с познатия си пресипнал глас. Балистичните трасета на куршумите описаха странна крива под въздействието на кориолисовите сили, после куршумите направиха автокорекция, за да компенсират променената центробежна сила. Още един куршум профуча наблизко, там, където само преди секунда бе

главата ѝ, и в същия миг нападателят отсреща рухна. Щефи хукна към кулата... но нещо не беше наред. Когато посегна за нов пълнител, рамото ѝ изпука.

— По дяволите! — тя се шмугна през вратата, задъхваше се в леденостудения въздух. Едва сега почувства болката: заливаше я на вълни и тя почти изгуби съзнание. Лявата ѝ ръка лепнеше. Щефи сложи автомата на пода и измъкна с дясната си ръка един от превързочните гел-пакети, които ѝ бе изработила възпроизвеждащата машина. — Това е само повърхностна рана — повтаряше си със стиснати зъби. — Само повърхностна...

Гел-пакетът покри раната и болката бързо започна да намалява. „Не бива да оставам тук, ще ме проследят по топлинната следа — помисли си тя. — А и освен това...“

Две, едно, нула — часовникът престава да отброява. Откъм вратите на дока долетя оглушителен шум, като От милион кипнали едновременно чайници. Щефи потръпна, тъпанчетата ѝ изпукаха веднъж, втори път — след това със страхотен трясък херметичните врати се хлопнаха на мястото, където ръкавът на „Романов“ току-що се бе отдръпнал.

„Сега вече ви спипах, мръсници! — Помисли тя доволно, въпреки че все още я болеше. — Дано само плановете на станцията да са верни“.

Подът едва доловимо се разтреса и Хъост се обърна към Франц: — Всички пътници са в залата за митническа проверка. Защо не идеш...

Франк не откъсваше поглед от Сряда.

— Какво...

Сряда извади от джоба си малък цилиндър и го подаде на Хъост.

— Споделяй и се наслаждавай. — В гласа ѝ се долавяше гняв и още нещо, което приличаше на триумф и което накара Франк да се хвърли на пода и да закрие очи в момента, в който тя метна цилиндъра на бюрото...

Лумна ослепително сияние, последва трясък.

Когато горещата влажна вълна го заля, Сряда вече бе почти до вратата. Пяната се втвърдяваше почти веднага, аерогелова пяна,

превръщаща се във фина мрежа с остри като бръснач краища. Някой кашляше сподавено. Пазачът до вратата се гмурна в мрежата в отчаян опит да освободи Хъост, полузадушен от изпаренията на гигантската гъба, израсла от флакона за обуздаване на разбунтували се тълпи.

Франк се преобърна по гръб после се превъртя пак, улавяше отделни картини от настъпилия хаос. Някой префуча пред очите му в замъглено движение. Неясни сенки в периферията на полезрението му се препъваха и падаха. Чу се писък и секна, заглушен от клокочене и ритмичен тътнеж на автомат — куршумите се забиваха в касата на вратата. Синкавата пяна изпълваше стаята, запречи вратата и започна да засъхва на лепкави бодливи буци.

Той спря да се търкаля и си пое дъх. „Жив ли съм?“

— Сряда! — опита се да извика.

— Спести си дъха — изстена Мартин до него.

— Ей, Франк. Помогни ми — обади се Рейчъл. „Какво е станало?“ — зачуди се той и се надигна. Очакваше някой да завре в лицето му автомат.

— Трябва да я махнем отук! — Рейчъл бе навлязла смело в джунглата от засъхваща пяна и я разсичаше с нож с пластично острие — бе го сглобила като по чудо от реверите на сакото си. — Още малко и ще се задуши, ако тази пяна не започне да се топи сама!

Другият Усъвършенстван лежеше проснат на пода, сякаш покосен от невидимо, но снабдено с оптичен прицел торнадо. Изплашеният — предателят с диаманта — се бе облегал на стената, очите му шареха из стаята. Кой знае защо, сега изглеждаше почти спокоен.

— Ей — подвижна му Франк. — Ела да ни помогнеш.

— Не. — Онзи поклати глава. — Нека се задуши.

— Какво? Защо?!

Франк се наведе над поваления пазач и почна да го претърсва за нож или нещо, с което да помогне на Рейчъл. Мартин все още беше зашеметен и тръскаше глава като замаян боксьор. Пазачът се размърда — идваше в съзнание.

— Някой да има скоч? — извика Франк.

— Аз имам — обади се мъжът, който го бе накарал да глътне диаманта, замря, когато Рейчъл го изгледа строго, после извади от джоба си лепенка, пристъпи към пазача и усуква ръцете му, след това

повтори същата процедура с глезените. — По-добре ще е да оставите Порция да умре — добави бавно, втренчил поглед в Рейчъл, която се опитваше да разреже втвърдената мрежа. — Избила е повече хора, отколкото можете да си представите.

— И каква ще съм аз, ако я зарежа така? — изпъшка Рейчъл, без да спира да сече с ножа.

— Тя е... — Франц млъкна, защото Рейчъл се изправи и завъртя глава. Едва сега забеляза, че краищата на синкавата пяна са започнали да почервеняват.

— Какво ще правим сега, по дяволите?

— Ние ли... — Русокосият се поколеба. — Порция ви излъга — продължи той. — Лъжите са в кръвта ѝ. Не зная дали онова, което каза одева, е вярно, но малката се измъкна и ако успее да се добере до комуникационната зала, където е обезопасената връзка с бомбардировачите, може да унищожи цяла планета. Ключът е у нея. По-важното сега е да се справим с още дванайсет Усъвършенствани войници. Повечето охраняват пътниците, но поне двама ще са на резервния мостик. Освен ако Порция не е била права и изчезналият офицер... — Той млъкна.

— Говори де! — подкани го Франк. — Какво има?

— Порция е пратила втория ключ в комуникационното. Сряда също тръгна натам — тя не е глупачка и сигурно е намислила нещо, а Порция почти ѝ призна, че е виновна за смъртта на семейството ѝ. — За един кратък миг русокосият изглеждаше така, сякаш някой ходи върху гроба му. — Какво ли е намислила?

— Ох, мамка му! — Мартин се надигна. — Трябва да идем в комуникационното. Франц, ще убедиш ли пазачите да ни пуснат?

— Мога да опитам. — Той втренчи поглед в Мартин. — Мога ли да разчитам на политическо убежище, ако го поискам официално? Освен това да ми помогнете да се сдобия с тяло, в което да прехвърля едно съзнание от диаманта, който е у него? — Той кимна към Франк.

— Значи искаш... ясно. Добре. Мисля, че ще успее да ти уредя убежище. Усъвършенстваните не могат да те заплашват, ако си на Земята. Доста време след този случай ще им бъде забранено да се появяват там.

Рейчъл стоеше задъхана, със зачервено лице, наред разтрошената пяна.

— Имам военни имплантанти — каза с измъчена усмивка. — Дано системите на комуникационния център са изключени...

— Защо? — попита със зла усмивка Франк. — За да не бъдат свидетели на експедициите, извършени от нея?

— Всъщност да — отвърна Франц някак незаинтересовано. — Комуникационният център обаче сигурно функционира. Заради евакуацията. — Той огледа купчината засъхнала пяна, преграждаща пътя към вратата, през която бе избягала Сряда. — Телеметрични показатели по времена процедурата на разкачване, възможности за бъдещи посещения на кораби — като „Романов“, — такива неща.

— Знаем ли къде е центърът? — попита Франк.

— Доколкото ни е известно, единственият познавач на станцията в момента се отдалечава на бегот от нас и държи в себе си един от двата ключа, необходими за унищожаването на Нюпийс. — Франц предпазливо пипна един сталагмит от пяна, потръпна и отдръпна ръката си — дланта му беше станала червена. — Май ще трябва да потърсим обиколен път.

— Прати й съобщение — предложи Франк на Рейчъл.

Тя го погледна замислено.

— Още не. Но тя ни прехвърли някакъв местен протокол за връзка...

Той завъртя пръстените.

— Ами да, има и онлайн карта. Следвай жълтия павиран път... — На лицето му се изписа безпокойство. — Надявам се, че Сряда ще се справи.

Комуникационният център на станцията бе просторно полукръгло помещение няколко нива под кабинета на директора. Две бюра с формата на подкова осигуряваха работно място за по три кресла, половината от стената отсреща бе заета от системна диаграма, изобразяваща мрежата от ретранслационни постове на московските вътресистемни релативистични канали. Всъщност „вътресистемни“ едва ли беше най-точният израз — Нюфи и някои от останалите станции се намираха на светлинни години извън Оортовия облак на системата. В други цветове бяха маркирани междузвездните канали, които се проточваха през безбрежната шир на космоса към съседните

светове. Всъщност контролният център не бе нищо повече от бутафорно съоръжение, защото истинската работа се вършеше в изолираната от околния свят и заключена сървърна стая един етаж подолу. Но хората винаги са си падали по външните прояви на управление и контрол и от този нервен център можеха да се изпращат мигновени съобщения през космическото пространство, запитвания до родния свят, дори заповеди до отбранителната мрежа ТИЛИГЕНТ.

Плоската стена срещу вдлъбнатата системна карта бе изработена от подсилено с диамант стъкло — зад неговите три слоя цареше смразяващ вакуум. Половината от черното небе зад прозореца бе заето от червено-виолетов пръстен от дим.

При евакуацията на станцията помещението бе оставено в пълен ред. Черен като пустинна нощ и студен като хладилна камера, прахът бавно се бе наслоил върху работните станции и папките с документация. С времето димният пръстен бе нараствал, приближил се беше до станцията. А след това хората се бяха върнали. Първо се появиха двама войници, смълчани и смирени пред картината на безбрежната пустош — а после дойде и смъртта, бърза и безмилостна.

Просната върху вентилационния отвор над помещението, Сряда го разглеждаше през решетката, стиснала в ръка третия и последен флакон. Този не приличаше на другите два и това я безпокоеше — защото там долу имаше някаква жена, която ѝ се струваше смътно позната. Но не беше никак лесно да я разгледа добре през мрежата...

„Негодници! Вие убихте семейството ми!“ Спомни си за Джерм, който вечно я дразнеше, за баща си, с неизменно разтревожено лице, на изплашената си майка. Обич и гняв, мъка и болка от загубата. Надзърна пак през решетката и видя, че жената при пулта се е облегла назад. „Те са Усъвършенствани“. Знаеше достатъчно за тях от Франк, за да не храни никакви илюзии. Спомни си подигравателната усмивка на Порция и очите ѝ се напълниха с яростни сълзи. „Ох, ще съжалявате за това!“

Въпреки че беше рисковано, включи за миг светлината на пръстените, за да огледа долния край на флакона. Активиращият бутон бе изрисуван с някакви цифри и самият флакон изглеждаше различен. „Дали е като предишните?“ Едва ли щеше да е зареден с взривно вещество — това би било истинско безумие на космическа станция, но пък всичко е възможно на този свят. Така че тя програмира якето си за

неочаквана атака, нахлузи си качулката и дръпна панталоните върху обувките. Електронна поща: „ХЕРМАН, КАКВО Е ТОВА?“ — „Хайде, отговори де“. — Пръстите ѝ бяха вкочанени от студ.

Сигнал. „ГРАНАТА ТИП-20, ЗАДЕЙСТВА СЕ ПРИ УДАР. РАДИУС НА ЗАШЕМЕТЯВАНЕ — ПЕТ МЕТРА. СМЪРТОНОСЕН РАДИУС — ДВА МЕТРА. МИНИМАЛЕН ЕЛЕКТРОМАГНИТЕН ИМПУЛС, МАКСИМАЛНИ ПОРАЖЕНИЯ НА ТЪКАНИТЕ. ПРИБАВЯМ НАРЪЧНИК ЗА УПОТРЕБА. КАКВО СМЯТАШ ДА ПРАВИШ С НЕЯ?“

Отговор: „ДА ГИ НАКАРАМ ДА ПЛАТЯТ ЗА МАМА, ТАТЕ И ДЖЕРМ“.

Жената долу вдигна глава и Сряда замръзна.

— По-добре слез тук. Веднага — извика ѝ Щефи. Дулото, насочено към Сряда, беше като тъмен кладенец. — И без глупости.

— Мамка му — промърмори едва чуто Сряда. — Ти ли си, Щефи?

— Брей, каква среща. Здравсти, вундеркиндче. — Оръжието не помръдна. — Казах да слезеш долу веднага. Това е заповед!

— Идвам де. — Нещо ѝ подсказваше, че гранатата ще е безполезна. Сряда събра крака и изрита решетката. Пъхна се в отвора и скочи долу — гравитацията бе слаба и имаше чувството, че измина цяла вечност, преди да стъпи на пода. — Сериозно ли щеше да ме гръмнеш?

— Ами да — отвърна Щефи. Очите ѝ бяха някак пусти. Гласът ѝ също.

Сряда сви рамене и протегна ръка.

— Виж. Донесох един от ключовете.

— Ключ значи. — Щефи ѝ посочи едно от креслата. — А знаеш ли за какво е този ключ?

— Знам — ухили се ядосано Сряда. — За московската отбранителна мрежа.

Сигнал. „ПОЩА ОТ ХЕРМАН: СРЯДА, ОПАСНОСТ, СЛУШАЙ РЕЙЧЪЛ“.

„Какво?“ Тя плъзна поглед по пулта. Отгоре имаше няколко отвора за шифроключове.

— Позна. — Щефи не сваляше оръжието от нея. — Пъхни ключа в отвора.

— А?

— Казах да пъхнеш ключа в отвора. Иначе ще го направя аз, през трупа ти.

— Добре де, добре, не ме плаши. — Срядда се наведе, пъхна ключа, който бе взела от бюрото пред Хъост, и неволно потрепери. — Извинявай, ама ми е студено. — И си закопча якето догоре.

— За какво според теб са тези ключове? — попита любезно Щефи.

— А? С тях се нарежда на бомбардировачите да атакуват или да се приберат. — Срядда поклати глава. — Това току-що ми го обясниха. Онази жена, водачката на Усъвършенстваните... — Тя млъкна, завладяна от страх и отвращение.

— Продължавай де — подкани я Щефи уморено. Срядда едва сега забеляза кървавото петно на лявата ѝ ръка.

— Те са ни лъгали — каза Срядда. — Нещата не са така. Бомбардировачите не са насочени само към Нови Дрезден, някои от тях летят към един от светове на Усъвършенстваните. Групата, която превзе кораба, се опитва да ги спре.

— Интересно. — На лицето на Щефи се изписа болка. Тя вдигна лявата си ръка и Срядда видя в шепата ѝ два ключа. — Вземи ги и ги пъхни в отвори „четири“ и „шест“ на таблото.

— Какво?! — Срядда я гледаше смаяно.

— Направи го! — викна Щефи. Дулото на автомата помръдна нетърпеливо.

— Добре, добре... — Срядда взе единия ключ, съвсем бавно, за да не предизвика нежелани реакции. Пъхна го в отвора и над него светна индикатор. Изведнъж цялото табло се озари в светлини. — Леле-мале!

— Точно така: леле-мале — засмя се кисело Щефи. — Харесваш ли Усъвършенстваните, Щефи?

— Знаеш отговора.

Поща от Рейчъл: „СРЯДА. КАКВО СТАВА?“

— А сега повтори процедурата и с втория ключ.

— Добре. — Срядда взе ключа и го пъхна в свободния отвор; усещаше ударите на сърцето си. „Свърши се“ — помисли си, но неизвестно защо имаше усещането, че пред нея се разкриват някакви нови, непознати досега хоризонти. Изпълваше я сила. Струваше ѝ се съвсем естествено, въпреки че през целия си живот бе изпитвала само

отчайващо безсилие. Обърна се и погледна Шефи — стара и уморена. Оръжието ѝ вече нямаше никакво значение. — Нещо против да ми кажеш какво си намислила?

— Ти какво смяташ? — попита Шефи. — Те убиха Свен, малката. Свен ми беше партньор. — Лицето ѝ се разкриви от гняв. — Няма да им позволя да се измъкнат безнаказано. Разкачих кораба, за да им попреча да избягат. Проправих си път през пазачите с огън. Сега ще трябва да дойдат и да ме намерят. — Погледна премигващите светлини на таблото. — Така че сядай и млъквай.

Срядна седна, не откъсваше очи от Шефи. Автоматът не се отклоняваше от нея. В покрайнините на съзнанието ѝ се надигаше съмнение. „Какво ли иска? Трите ключа са достатъчни, за да прати неотменимия код“.

— И какво ще правиш сега?

— На теб на какво ти прилича? — отвърна с въпрос Шефи, остави автомата на бюрото пред себе си и взе някаква кутия.

— Знам ли? Какво искаш?

— Отмъщение. И публика. — Бузата на Шефи потръпна. — Може да ти се струва дреболия, но е точно това.

Срядна поклати глава.

— Не те разбирам.

— По-важното е да ми отговориш на един въпрос. — Шефи повдигна кутийката към нея и Срядна едва сега забеляза, че това е някакво електронно устройство със сияещо екранче, покрито с виртуални бутони. — Как стигна тук? Те ли те пратиха? Сигурно е решила, че си заслужава да ми подхвърли липсващия ключ?

— Не зная за какво говориш — отвърна Срядна. — Аз избягах от тях. Тяхната шефка — Хъост или както там се казва — държеше Франк и дипломатите, а после примами и мен. Отведоха ме в кабинета на управителя на станцията, Но после се случи нещо, тя прати половината от хората си да те търсят и аз... аз... — Срядна осъзна, че едва си поема дъх, но нищо не можеше да направи. В ъгълчетата на очите ѝ присвяткаха светлинни. „Поща от...“ Тя прекъсна интерфейса на електронната поща. — Тя ме накара да ѝ дам документите. Бях ги оставила в полицейския участък, а последния път, когато бях там, успях да разбия шкафа с оръжие. Така че първо взех няколко бомби, от онези, за разпръскване на тълпи, и когато тя ми нареди да ѝ предам

документите, грабнах ключа и хвърлих на бюрото една пянообразуваща бомба. — Тя млъкна и си пое дъх.

— О, това е чудесно! — ухили се Шефи. — И просто ей така избяга с ключа, с който се задейства цялата отбранителна мрежа?

— Да, просто ей така.

— И един от онези бомбардировачи се носи към техния свят. — Шефи поклати глава. — Идиоти! — От таблото пред нея се чу мелодичен звън, тя се пресегна и натисна едно копче. — Да? Кой е?

— Рейчъл — каза Сряда.

— Шефи, ти ли си? — каза в същия миг от говорителя гласът на Рейчъл.

— Да, аз съм.

— Отърва се от кораба, нали? Защо го направи?

— О, няма да иде далеч. Те смятаха да го използват и разкачването бе най-лесният начин да им попреча. Виждам, че имаш връзка с мрежата на станцията. Значи можеш да повикаш помощ и някой ще дойде да ви прибере. Теб и останалите пътници.

— *Ключът* е у нея — обади се Сряда, подтиквана от яд и чувство за вина. — Накара ме да ги сложа на таблото.

— Ах, ти малка... — Шефи се обърна и й метна злобен поглед. — Да, трите ключа са у мен — потвърди в микрофона. — В момента са поставени в терминала на ТИЛИГЕНТ. Чуваш ли ме?

— Да — отвърна Рейчъл напрегнато.

— Хубаво. Мисля, че с теб ще се разберем.

— Как е Сряда? — попита Рейчъл.

Шефи й кимна.

— Добре съм — отвърна тя. — Е, МАЛКО съм объркана. Онази гадина още ли е при теб?

— Тя е мъртва, Сряда — отвърна уморено Рейчъл. — Никой не може да диша пяна. А ти хвърли флакона в лицето й.

Сряда се смая от спокойствието, с което прие новината. „Какво става с мен?“ — зачуди се.

— Това е чудесно — одобрително каза Шефи.

— Заслужаваше си го — добави Сряда.

— Няма да възразя — бе отговорът на Рейчъл. — Всъщност точно затова се обаждам. Усъвършенстваните не могат да се доберат до кораба, Хъост е мъртва, половината от тях са изчезнали, останалите

изпълняват заповедите на У. Франц — а той иска политическо убежище. Ключовете са у вас в момента Франк подготвя ексклузивен материал, който ще разкрие всичко за тайните им операции на Москва и Нови Дрезден. С други думи, историята свърши. — Тя направи кратка пауза. — Та питам, защо сте се заключили там?

— Защото ще правите точно това, което ви наредя — отвърна с привидно безразличен глас Шефи. Продължаваше да стиска кутийката. — Включила съм всички системи за наблюдение на периметъра. Терминалът на ТИЛИГЕНТ е програмиран и се командва от едно дистанционно, което е у мен. Сряда ще потвърди, че не блъфирам. — Тя преглътна. — Не знаете какви неща може моето малко дистанционно. Ако отделя палец от екранчето, ще пратя съобщение на терминала. Мисля, че се досещате какъв може да е смисълът му.

— Неотменим код за атака, нали? — попита Сряда. — Но откъде знаеш как се прави?

Шефи въздъхна.

— Защо не попиташ как се добрах до ключовете? — Поклати глава. — Не биваше да ходиш на онзи прием в посолството, малката. Можеше да пострадаш там.

Рейчъл се покашля.

— Хъост бе сигурна, че убиецът е Свенгали. Знаеше кой го е наел.

— А защо си мислите, че Свен е работил сам? — Шефи намигна на Сряда, но от това лицето ѝ само придоби още по-зловещ вид.

— Ти си задействала бомбата...

— Не, друг го е направил — отвърна замислено Шефи. — Една от малките изненади на Хъост. Мисля, че се е опитвала да ме премахне. Моята работа беше да се снабдя с едни нещица, които се криеха дълбоко в дипломатическия сейф, заради личната ми безопасност. — Тя вдигна дистанционното. — Което ни връща към настоящия момент. — Може ли някой от вас да изтъкне сериозна причина, за да не прибягвам до неотменимия код?

Сряда облиза устни.

— Те убиха родителите ми и брат ми. Разрушиха родната ми планета, ако случайно не си чула. Правили са разни... гадости... с Франк. И ти очакваш да те убеждавам, че не бива да ги изтребваш всичките?

Щефи я погледна учудено и промърмори:

— Божичко, от устата на едно дете! Ти какво предлагаш, Рейчъл?

— След минута мога да съм при теб — отвърна Рейчъл. —

Сряда, това не е помощ, спомни си, че само един от бомбардировачите се е насочил към свят на Усъвършенстваните. Останалите продължават да летят към Нови Дрезден. Помисли за това, преди да вземеш страна.

— Ще ти дам пет минути, за да поговориш с твоя началник — заяви Щефи. — Не забравяйте, че провеждам чисто наказателна акция — добави тя и изключи връзката. После се обърна към Сряда. — *Наистина* ли искаш да изтребя всичко живо на две планети?

— Не съм съвсем сигурна — призна Сряда и отмести поглед към прозореца. Огромна спирала от червено-виолетови газове се носеше бавно през черното кадифе, покрито със златистите точки на милиони звезди. „Франк е жив — помисли си тя. — А Хъост вече я няма. Дали ще ме съдят? Мога да заявя, че е станало при неизбежна самоотбрана срещу похитителите“. Отвън небесният димен пръстен продължаваше бавно да се върти, гигантски надгробен камък, който щеше да остане тук поне още милион години. „Франк също ги мрази“. Но тя изведнъж си спомни за Нови Дрезден и хората, които бе срещала там. Весели деца, които се забавляваха безгрижно в един почти перфектен град. Синьо небе и небостъргачи. — Струва ми се, че съм твърде незначителна, за да вземам подобни решения. А и не зная кой би могъл. — Тя потрепери, споходена от нова мисъл. — Какво пък, радвам се, че онази убийца е мъртва. Но да обвинявам всички, които стоят зад нея, цяла една цивилизация...

Млъкна, понеже забеляза по лицето на Щефи да преминава сянка, и сви рамене. Изведнъж сърцето ѝ се разтуптя. Надигна се бавно — Щефи млчеше — и отиде до близкия прозорец. Спря и зачака слънчевата мъглявина да изчезне от погледа ѝ — след нея останаха само разпилени из безкрая звезди. Бръкна небрежно в джоба си и напипа скрития там контрол на якето. Тъканта изведнъж се втвърди, коланът на кръста се стегна, обувките ѝ се сляха с крачолите и изолираха тялото ѝ херметично. „Черно на черен фон“ — помисли тя и си пое дълбоко дъх. Прокара ръка през косите си и освободи копчето, придържашо качулката в яката. След това се извърна към Щефи.

— Какво искаш? — попита с най-небрежния тон, който успя да докара.

Щефи се засмя — грозен и заплашителен звук.

— Искам, да речем, петдесет милиона в преносими бонове, яхта с независима способност за скокове и неколцина заложници, които да ме прикриват, докато се измъкна от този район... а, да — и главата на онази кучка на поднос. Заедно с мръсника, който уби Свен. А ти какво смяташе, малката? Че участваме в тази игра, за да си пречистим душите? — Тя се надигна. — Още ли ме чуваш, Рейчъл?

Отговори Мартин:

— В момента се опитва да се свърже със Земята. Иска да им съобщи какво е положението, но първо трябва да се добере до подходящия човек.

— Глупости! — изсумтя Щефи. — Давам ви един час, не повече. Ако в края на този час не започнете да изпълнявате скромните ми желания, можете да се разделите с Дрезден и Нюпийс. Ако отговорът е положителен, ще ви кажа на кого да предадете боновете и тогава ще можем да обсъдим следващата крачка, която касае транспорта. Терминалът на ТИЛИГЕНТ остава при мен — това е релативистичен канал, знаете, че ще изгуби настройки още след първия скок, но дотогава ще сте под мой контрол. — Помисли малко и продължи: — Като първа стъпка, можете да ми донесете главата на Хъост, както и на онзи негодник, дето видя сметката на Свен. Без да са прикачени към телата им. Зная, че предложението не е от приятните, но трябва да се уверя, че са мъртви.

Срядта я погледна отвратено. „До това ли се свежда всичко? — зачуди се. — В такъв ли се превръщаш, когато престанеш да се безпокоиш, че си чудовище? — Хвърли разтревожен поглед през рамо към прозореца. — А си мислех, че я познавам“. — След това към другия край на помещението. — „Активирай връзката“ — произнесе безгласно на импдантанта си.

„СРЯДА, МОЛЯ ТЕ, ОБАДИ СЕ“ — беше Рейчъл.

„СЛУШАМ ТЕ. КОЯ ВСЪЩНОСТ Е ЩЕФИ?“

Отговорът се забави няколко секунди. Срядта се облегна на стената до прозореца, експериментираше с управлението на якето в джоба си — търсеше максимална лепкавост на плата, без да се загуби структурната цялост.

„ДОКОЛКОТО УСПЯХ ДА УСТАНОВЯ, ИСТИНСКОТО Й ИМЕ В МИРАНДА ХАЧАТУРЯН. ГРАЖДАНКА НА НОВИ

КЮРДИСТАН, ИЗЧЕЗНАЛА ПРЕДИ ЕДИНАЙСЕТ ГОДИНИ, КРИМИНАЛНО ДОСИЕ ДЪЛГО КОЛКОТО РЪКАТА ТИ. ИЗДИРВА СЕ ЗА УЧАСТИЕ ВЪВ ВЪОРЪЖЕНИ ГРАБЕЖИ.“

— Щефи — подхвърли разколебано Сряда, — защо го правиш?

„СРЯДА? ГОВОРИ ФРАНК. ДОБРЕ ЛИ СИ? ИМАШ ЛИ НУЖДА ОТ ПОМОЩ?“

— Защо ли? — За миг Щефи я погледна объркано. — За пари, малката.

„ОБИЧАМ ТЕ“ — изпрати Сряда на Франк, после отново прегледа съобщението от Рейчъл.

— И наистина ли ще пратиш кодовете, ако не направят каквото искаш?

Щефи се ухили.

— Бързо се учиш.

— И не намираш нищо нередно в това?

— Че защо да е нередно? — попита Щефи. — Вселената не ми дължи нищо, малката, а човек не яде идеали. Време е да порастеш и да забравиш каквото сте учили по история.

„СЛУЧАЯТ Е ПРИКЛЮЧЕН“ — изпрати Сряда.

— Сигурно си права — каза тя, облегна се на стената и задейства лепливостта на максимална степен. След това измъкна дясната си ръка от джоба си и замахна към Щефи. — На, дръж! — С лявата издърпа качулката от яката и си я нахлузи на главата, като задейства противоударния рефлекс на якето. И зачака да умре.

Чу се оглушителен трясък, толкова мощен, че го почувства като удар в корема, ушите ѝ изпукаха и в главата ѝ зазвънтяха камбани. След частица от секундата последва втори звук, исполинско *фуууш*, като динозавърско кихане. Невидим левиатан се опита да я откъсне от стената, тя усещаше как ръцете и краката ѝ се мятат във вихъра на торнадото. Нещо я удари толкова силно, че тя отвори уста да закрепци, остра болка проряза десния ѝ глезен. Ушите я боляха нетърпимо, прииска ѝ се да има нож, за да изчегърта болката. Но после шумът започна да стихва — аварийните прегради на станцията закриваха пробойната, а същевременно качулката ѝ се бе втвърдила като шлем и ѝ подаваше въздух от миниатюрните резервоари в якето. Зрението ѝ се проясни.

Сряда изпъшка и се опита да помръдне, но се сети, че якето ѝ е залепнало за стената. Огледа се. Нямаше и следа от Шефи, нито от креслата и пулта. Половината от шкафовете покрай стените също бяха изчезнали. Вихрушката бе изтръгнала и разпиляла страниците на наръчниците. А прозорецът...

Сряда надзърна отвъд назъбените стъклени ножове, зад които се простираше бездна от 40 трилиона километра, изпълнена с космически студ и спомени. Немигащи червено-зелени клепачи отвърнаха на погледа ѝ, обрамчили желязна зеница — гробницата на унищожената звезда. Тя се насили да откъсне очи от тях и пристъпи в средата на стаята, към останките от терминала на ТИЛИГЕНТ — бе преобърнат на една страна, но разноцветните кабели все още го държаха за пода. Сряда се наведе и внимателно извади ключовете. След това се върна при прозореца, замахна и метна единия в бездната. Останалите два прибра в джоба си — в края на краищата все още бяха необходими на земните дипломати.

На дисплея се появи съобщение за поща от Рейчъл.

„СПЕШНО, ЗА СРЯДА, МОЛЯ ТЕ ОТГОВОРИ! РАНЕНА ЛИ СИ? ИМАШ ЛИ НУЖДА ОТ ПОМОЩ?“

Сряда не отговори, а тръгна да търси аварийния шлюзов комплект. Нямаше време да отвръща на пощата — резервите ѝ от кислород бяха ограничени и сигурно едва щяха да стигнат, докато аварийният комплект се разгъне, за да може да се прехвърли в безопасност от другата страна на стената. Херман я бе учил да подрежда нещата според техния приоритет и тя бе свикнала да се вслушва в съветите му.

От другата страна, където я чакаха нейните приятели — Мартин, който ѝ бе помогнал да се скрие, Рейчъл, която, без да знае, ѝ бе подсказала какво трябва да направи, и Франк, който означаваше за нея повече, отколкото ѝ се струваше разумно. Щяха да са там, докато се справи с последното, което ѝ предстоеше. А после щяха да ѝ помогнат да се сбогува окончателно с родния дом и да обърне гръб на железния изгрев.

ЕПИЛОГ

РОДНИЯТ ФРОНТ

Отново у дома. С времето домът започваше да се превръща в странно място, почти като хотелска стая на далечна планета. Рейчъл влезе в хола, пусна пътната чанта на пода и въздъхна уморено: беше три след полунощ според корабното време на „Глориана“ и кумулативният ефект от преминаването от стокилосекундов дипломатически часовник към земната времева зона само подсилваше умората.

Зад гърба ѝ Мартин се прозя шумно и попита:

— Как изглежда?

— Всичко си е на мястото. — Тя прокара пръст по бюфета. Нещо избръмча в съседната стая, вероятно домашният прахоуловител, за да напомни, че се нуждае от спешна подмяна на задръстения филтър. — Къщата не е изгоряла, докато ни нямаше — добави насмешливо, после погледна с досада стенния екран със съобщения и текущи задачи: там мигаха няколко бележки за просрочени сметки. — Крайно време е да си намерим някой свестен хазяин, който разбира какво е да отсъстваш с месеци. Последния път, когато ме нямаше, бяха извикали полиция, за да разбие вратата и да проверявали не съм умряла.

— Не си. — Мартин се прозя отново и се отмести от прага, за да може входната врата да се затвори. — И аз не съм. Макар да ми се струва, че съм...

— Отивам да се изкъпя и после направо си лягам — заяви Рейчъл и обърна гръб на таблото. — Ще съм ти ужасно благодарна, ако поръчаш нещо за ядене. Сметките могат да почакаат до утре.

— Съгласен. — Мартин сви рамене и остави тежкия куфар до стената, непосредствено до дървената статуя на пророк Юсуф Смит, която Рейчъл бе купила преди години от един Марокански пазар. — Смятах да пратя кратко писъмце на Сряда. Да проверя как са с Франк. Но леглото има по-голяма притегателна сила.

— Аха. — Докато се качваше по стълбите, Рейчъл изрита сандалите и си смъкна дрехите. Със задоволство отбеляза, че домакинският автомат е сменил чаршафите на леглото. — Ох, най-после вкъщи! — След седмици напрежение ѝ се струваше прекалено хубаво, за да е истина.

Съзнанието ѝ се връщаше бавно. Първото, което почувства, като през пелена, бяха пулсациите в слепоочията и гаденето в стомаха, заедно с болките в мускулите и непреодолимото усещане за пълно изтощение. Сякаш я бяха упоили и захвърлили. „Дано някой ден най-сетне открият лекарство за преодоляване на последствията от смяната на времевите зони — помисли си замаяно, преди да ѝ хрумне нова мисъл. — Къде е Мартин?“

— Ох! — изстена и отвори очи.

Мартин седеше на леглото до нея и я гледаше разтревожено.

— Събуди ли се? — попита я и тя изведнъж осъзна, че нещо се е случило. — Проверих пощата и... имаме проблем.

— По дяволите! — Рейчъл изведнъж дойде на себе си и се надигна. — Какво е станало?

— Някаква среща днес следобед — трябвало да присъстваш. Само след час е. За малко да го пропусна — беше отбелязано със знака за нисък приоритет.

— Добре де. Каква е темата?

— Нещо, свързано с някаква ревизионно-финансова комисия на отдела за Културен обмен и забавления. Какво пък може да е това? — добави озадачено.

— Абсолютни глупости! — Изведнъж я споходи ужасяващото усещане за déjà-vu. — Колко е часът?

— Два следобед — Мартин се прозя. — Чакай, ще ти го препратя.

Рейчъл бързо прочете съобщението.

— Служебно разследване — каза напрегнато. — Трябва веднага да се явя в щаба.

— Не се ли погрижи за тая работа?

— Аз ли? Нали ме нямаше! — Тя се намръщи. — Все едно да оставиш лисицата да наглежда кокошарника. Хм, дано източниците ми

да са открили нещо за нея...

Задейства няколко издирващи програми да филтрират пощата — както обществения сектор, така и личните категории.

— Изглежда, онази кучка от ревизионната комисия се е развихрила. Понеже предния път не успяхме да довършим малката си беседа, е подала жалба срещу мен. Разбрала е, че съм се върнала, и сега предявява обвинения за злоупотреби, присвояване и разхищение на финансови средства. В момента председателства нова комисия, която се е заела с разследването. Ако не се явя навреме...

— Ще ти повикам капсула. — Мартин скочи от леглото. — Обаче защо те е нарочила?

— Не зная. — Рейчъл замръзна. Програмите бяха приключили със задачата и на екрана мигаше нещо ново и тревожно. — Леле! Началството е разгневено.

— Началството?

— Черната кантора, не Културен обмен и забавления. Не искат да продължава да се рови. — На лицето ѝ изгря усмивка. — Имам разрешение да я спра. Независимо с какви средства.

— Обаче внимавай — предупреди я Мартин. — Гледай да не прекаляваш.

— Да прекаля ли? — Тя повдигна вежди. — Тази кучка се опита да ме обвини за неща, за които не съм си и помисляла, щеше да попречи в провеждането на операция по обезвреждане на важен престъпник, сега отново ме тормози... аз ли прекалявам? — Спря пред шкафа с оръжия в гардероба. — И ако на *това* му казваш „прекаляване“. Не искам да има кръв по килима.

Той се ококори.

— Ти сериозно ли? Да не си решила да я премахнеш?

— Ами да. Но не е наложително да прибегвам до насилие. Ще е прекалено грубо, а това не е в стила ми. — Рейчъл залепи една трансдермална лепенка на лакътната си свивка, после хвърли поглед към гардероба, където бе струпала разни нещица, с които се бе сдобила по време на полета си на „Романов“, и се усмихна. — Трябва да звънна тук-там. Знаеш ли, даже ще е забавно...

Сградата, в която се помещаваше щабът на ООН, не се беше променила за времето на отсъствието ѝ — същият стъкло-стоманен небостъргач, щръкнал над каменните пътни артерии на Женева, същите гигантски статуи на основателите Ото фон Бисмарк и Тим Бернере-Ли на площада отпред. Рейчъл влезе във фоайето, оглеждаше се напрегнато. До украсения трон в средата на залата стоеше цивилен полицаи и разговаряше с рецепциониста. Рейчъл им кимна и тръгна към асансьора, обзета от нарастваща увереност. „Интересно какво ли прави Джордж? — помисли си. — Вероятно се разправя с последствията от току-що приключилата операция. Ще си има доста главоболия“.

Досието на госпожа Председателката, което бе открила сред останалите писма в електронната поща — измъкнато по черни канали от хора, на които бе правила услуги — се оказа доста интересно, макар и обезпокоително, що се отнасяше до възможните последици. Новоизгряваща звезда, появила се от неизвестността, главозамайваща кариера, съперниците се оттеглят сами или биват опозорени, а някои преживяват нещастни случаи — история, прекалено жестока и кървава за чиновник от апарата на ООН, а да имаш за противник подобно чудовище бе факт, който пораждаше някои неизменни въпроси. Особено ако човек се поинтересува откъде се е сдобила със средства за построяването на огромната си къща на брега на езерото...

Но досието не бе единственото, което Рейчъл бе открила в кутията си. Имаше и официална призовка за дисциплинарен трибунал, изпратена тази сутрин с час на явяване ранния следобед — документ, какъвто човек не би очаквал да открие сред сметки и квитанции — не и когато може да бъде изпратен директно на телефона ѝ и отбелязан като приоритетен.

Тя спря пред залата, където се бе събрала комисията, изписа на лицето си любезна усмивка, въздъхна и отвори вратата.

— ... което е проява на неуважение към установения административен ред въпреки предупрежденията, отправени ѝ преди четири, три месеца и само преди два дни... — Говорещият млъкна и я погледна. — Да? Какво има?

Рейчъл се усмихна.

— Здравей, Гилда. — Госпожа Председателката се изправи и я погледна строго. Двама подлизурковци от двете ѝ страни, писар-

секретар и непознат чиновник, вероятно от финансовия отдел, поканен за свидетел на разследването. — Съжалявам, че закъснях, но ако искаше да привлечеш вниманието ми, трябваше да се свържеш с мен директно, вместо да тикаш призовката при сметките от пералнята.

— Здравей, Рейчъл. — Госпожа Председателката ѝ отвърна с хладна усмивка. — Тъкмо обсъждахме небрежното ти отношение към установените порядки в министерството. Радвам се, че успя да ни дадеш нагледен пример.

— Сериозно? — Рейчъл затвори внимателно вратата и се обърна, за да огледа залата.

— Вие сте Мансур, нали? — попита счетоводителят. — От седмици слушаме за вас. — Той чукна надутото бележника, си. — И нищо добро. Какво ще кажете в своя защита?

— Аз ли? О, не много. — Рейчъл се подсмивва. — Но *тя* трябва да обясни някои неща.

— Не мисля. — Госпожа Председателката стисна устни. — Току-що обсъждахме вашето отстраняване от работа и провеждането на пълна финансова ревизия във връзка със злоупотребите...

Рейчъл вдигна ръка и подметна нехайно!

— Не само аз трябва да отговарям за злоупотребите.

— Аз... — Госпожа Председателката млъкна втрещено. — Що за тъпи шеги?

Рейчъл поклати глава.

— Не е шега. — Изгледа подлизурковците. — Помислете си дали искате да имате нещо общо с това. Защото работата ще стане дебела.

— Не ви разбирам — обади се счетоводителят, местеше поглед между двете. — За какво говорите?

Рейчъл го посочи с пръст.

— Вие сте доктор Пулман. Моите извинения. Предполагам, че тя не ви е казала за кого работя?

— За кого ра... — Пулман я гледаше объркано. — Какво искате да кажете?

— Аз съм от Черната кантора. Официално се водя към Отдела за културен обмен и забавления, но в действителност действам под прикритие. Което повдига въпроса защо Гилда иска да се рови в неща, които надхвърлят нейната компетентност?

— Аха. — Пулман кимна замислено, „Лице на картоиграч“ — помисли си Рейчъл с възхищение. ТОЙ скръсти ръце. — Интересно.

Подлизурковците се размърдаха разтревожено.

— Вижте, не зная дали това, за което говорите, има връзка с настоящото... — поде единият.

— Има, и още как — прекъсна го със спокоен глас Рейчъл и посочи госпожа Председателката. — Тази жена не е упълномощена да извърша проверки за дейността на Черната кантора. Боя се, че ще се наложи да поискам да ви арестуват.

— Какво? — Госпожа Председателката се напрегна. — Не можете да го направите! Вие не сте служител на нито една известна служба за сигурност!

— О, напротив. — Усмивката на Рейчъл се разшири. Тя извади телефона си. — Между другото, знаете ли нещо? Не биваше да ровите толкова открито. Не сте единственият човек, който може да открива бели петна във финансовите отчети, и съм сигурна, че колегите ви ще искат да узнаят откъде сте се сдобили със средства за построяването на онази просторна *дача* в покрайнините на Севастопол. Защото разследването ще ни отведе в много неочаквана посока. Гилда, никой не храни илюзии по отношение на безсмислието на заемания от вас пост, но защо трябваше да отклонявате към собствения си джоб средства, предназначени за дейността на Черната кантора?

— Що за глупости! — Гилда подскочи. — Опитвайте се да отклоните вниманието на комисията от себе си! Това е очевиден шантаж...

Рейчъл завъртя пръстените си. Вратата зад нея се отвори и в залата влезе полицайка.

— Това е тя. — Рейчъл посочи госпожа Председателката. — Ваша е.

— Нямате право! — Гилда заотстъпва към прозореца. — На какво основание?

— Напротив, имам. — Полицайката повдигна визьора на шлема си и я погледна уморено. — Гилда Моргенщерн? Аз съм инспектор Роза Макдугъл. На четвърти февруари тази година в тази зала сте провеждали разследване, касаещо лицето Рейчъл Мансур. Опитали сте се да ѝ попречите да излезе, нали? Това не е било никак умно, госпожо. Госпожа Мансур е отговорила на спешно повикване за бомбена

заплаха и да възпрепятстват действията на служебно лице в такъв момент е нарушение на закона. Или отричате, че сте го направили?

Единият от подлизурковците погледна началничка си ужасено.

— Гилда, това истина ли е?

— Приберете я на топло — каза Рейчъл и поклати глава. — Покъсно ще се занимая с нея. — Обърна се към Пулман. — Нали не искате да се забърквате в това?

— Кучка! — Госпожа Председателката заобиколи масата с шумолене на коприна и злобно съскане. — Държах те в ръцете си...

— Спрете — предупреди я инспектор Макдугъл.

Рейчъл погледна инспектора и подсъзнателно отбеляза размахващата ръце гневна бюрократка и протестите на подлизуркото отляво — защото изведнъж ѝ бе хрумнала една нова мисъл. „Отклоняване на средства от финансирането на Черната кантора, събиране на информация за действията на агентурата, голяма вила в близост до Севастопол, работи в Отдела по културен обмен и забавления...“ Нещо тук не беше наред, зад всичко това се криеше повече от банална злоупотреба.

Тя неволно се напрегна, когато госпожа Председателката я посочи с разтреперан пръст.

— Измамница! — извика Гилда. — Зная те що за стока си. Такива като теб обичат да точат от фондовете на дипломатическия корпус за престъпните си схеми, а после твърдят, че защитавали интересите на обществото. Още една кръвосмучеща пионка на Есхатона! Мога да докажа.

„Майчице!“ — помисли Рейчъл, превключи на *бързи обороти*, сграбчи Роза за рамото и я дръпна назад. Имплантантите се задействаха и периферното ѝ зрение се замъгли. „Тези думи съм ги чувала някъде, при това съвсем наскоро...“

— Ей! Какво правите? — викна инспектор Макдугъл. От другата страна на масата Пулман тъкмо се надигаше, втренчил изумен поглед в Гилда, чието лице бе разкривено от гняв. Тя измъкна ръка иззад гърба си и между пръстите ѝ блесна някакъв лъскав метален предмет. Госпожа Председателката се хвърли към Рейчъл, протегнала ръка напред.

Рейчъл направи отчаян опит да се извърти и залитна. Предсмаяния ѝ поглед госпожа Председателката, тази завладяна от зъл дух

бюрократка, се хвърляше към нея, стиснала невралната пика на Усъвършенстваните.

Първият изстрел изненада Рейчъл почти толкова, колкото и нападателната й. Гилда политна назад, облещила очи, а зад главата й цъфна облак кървави пръски. Рейчъл се хвърли на пода и се претърколи — и видя Макдугъл, стиснала пистолета си с две ръце. „Лоша работа — помисли си ужасено, докато се мъчеше да овладее бесния ход на времето. — Щом са се добрали дотук...“

— За Бога! — провикна се пребледнелият Пулман. — Необходимо ли беше да се стига до това?

— Да — изпъшка навъсено Макдугъл и свали пистолета. — Ей, ти. В тази стая има камера, нали? Искам записа. Ще бъде приложен като доказателство към разследването на случая. — Погледна към микроскопичната камера на дулото на пистолета. — Заедно със записа от оръжието.

— Вие я убихте! — извика подлизурко номер едно ужасено. — Сега тя няма да може да... — И млъкна.

— Преработете всичките, пък нека нероденият бог да разпознае своите — каза сухо Рейчъл, докато се надигаше. — Чували ли сте я да произнася тези думи?

— Не... — Подлизурко номер едно гледаше подлизурко номер две, който не беше помръднал, откакто Гилда бе скочила. От устата му се стичаше слюнка.

— Какво става? Какво направихте с Алекс?

— Да, какво става наистина? — повтори Роза. — И какво е това нещо? — Тя посочи невралната пика, която се бе изтърколила под масата. Рейчъл я погледна, после вдигна очи към инспектора. Роза полагаше усилия да запази самообладание, но ръцете й трепереха.

— Някои от негодниците, с които си имах работа напоследък, са ме последвали у дома. — Започна трескаво да върти пръстените си и свъси вежди към Роза и останалите членове на комисията. — Сега всички затънахме в тази каша. Да се надяваме, че Гилда е била изолиран случай.

— Изолиран случай на какво? — попита Макдугъл.

— Хубаво ще е да се направи проверка на генетичния й профил във връзка с убийството на Морийн Дейвис, дипломатически корпус, преди шест месеца. — Рейчъл едва сега осъзна, че се е задъхала. —

Както и на всички останали, които са посещавали къщата ѝ през изминалата година. Колеги, приятели, всички. Нейната раса използва заместници.

— И каква е тази раса? — попита Роза — гледаше я с присвити очи.

— Усъвършенстваните. — Рейчъл завъртя пръстените. — Джордж? Добре, съобщение. — Изчака встъплението на гласовата поща да приключи. — Имаме заподозрян за убийството на Морийн Дейвис от московското посолство. — Преглътна сухо. — Те са тук. Цяло звено. Внедрили са се на Земята. — Сбърчи чело. — Може да са само представители на някоя фракция, но не съм сигурна. — Погледна Макдугъл. — Можете ли да установите дали някога се е срещала с една жена на име Шефи Грейс, известна още като Миранда Хачатурян? През последната година например?

— Сигурна ли сте, че е свързана с убийство? — попита Макдугъл и в същия миг вратата се отвори и в стаята нахлу охраната.

— И не само с едно — отвърна Рейчъл. — Свързана е с убийства, които продължават. — „Какво ли ще стане с нас?“ — зачуди се и за един кратък миг изпита носталгия по ясно определените правила за борба срещу безумци с атомни бомби домашно производство. Но нещо ѝ подсказваше, че тази заплаха няма да може да се реши с ужилване на полицейска пчела-робот — защото това наистина бе само началото.

А извън сградата — на стотици светлинни години — железният изгрев продължаваше да разцъфва в мълчаливото си смъртоносно величие и бавно се приближаваше към забулената в уютен мрак Земя.

Издание:

Чарлз Строс. Железният изгрев

Американска. Първо издание

Превод: Юлиан Стойков

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД, Силвия Николова

ИК „БАРД“ ООД, София, 2006

ISBN: 954-585-724-2

Charles Stross

Iron Sunrise

© 2003 by Charles Stross

© Юлиан Стойков, превод, 2006

© „Megachrom“, оформление на корица, 2006

© ИК „БАРД“ ООД, 2006

Формат 84/108/32

Печатни коли 27

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.